গড়গঞা

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আলোচনী

২০১৯-২০ বৰ্ষ

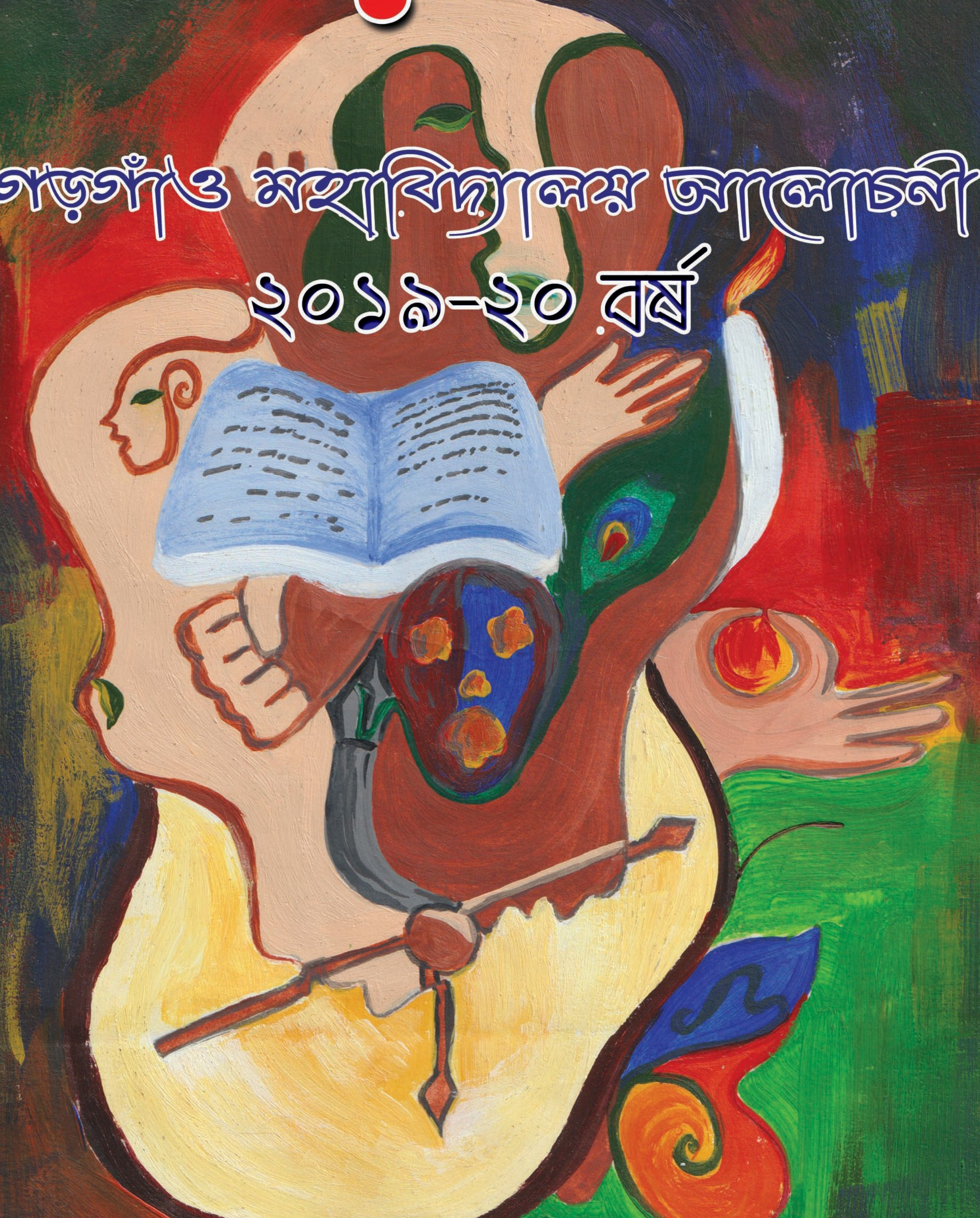

সম্পাদক ঃ

উদয়াদিত্য বৰগোহাঁই

একাঁজলি শ্ৰদ্ধাঞ্জলি

জন্ম
১০ এপ্ৰিল, ১৯৬৯

মৃত্যু
৪ এপ্ৰিল, ২০২০

বিনোদ গগৈ
সহযোগী অধ্যাপক, বাণিজ্য বিভাগ

মানৱ গগৈ
ছাত্ৰ, উদ্ভিদ বিজ্ঞান বিভাগ

জন্ম ঃ ১৩ নৱেম্বৰ, ১৯৯৯
মৃত্যু ঃ ৭ এপ্ৰিল, ২০২০

ঋতুৰাজ বৰুৱা
ছাত্ৰ, শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ

জন্ম ঃ ১২ এপ্ৰিল, ২০০০
মৃত্যু ঃ ৭ মাৰ্চ, ২০২১

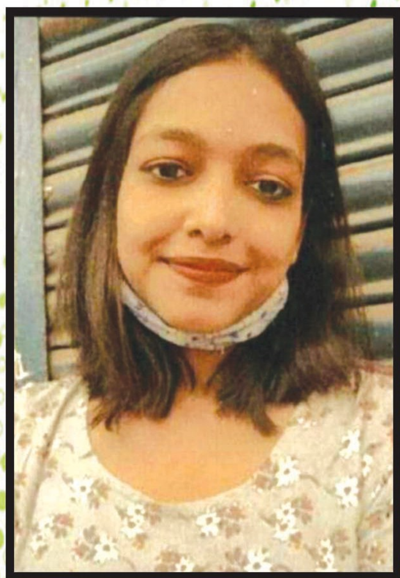

নিকিতা বৰ্মণ
ছাত্ৰী, ইংৰাজী বিভাগ

জন্ম ঃ ২ জানুৱাৰী, ১৯৯৯
মৃত্যু ঃ ১২ ডিচেম্বৰ, ২০২০

গড়গঞা

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আলোচনী

২০১৯-২০ বৰ্ষ

সশ্ৰদ্ধ প্ৰীতি আৰু শুভেচ্ছাৰে

Wish reverence, love and best wishes

প্ৰতি/*To*,

....

....

সম্পাদক ঃ

উদয়াদিত্য বৰগোহাঁই

'GARGAYAN': Edited by Udayaditya Borgohain and published by Gargaon College Publication Cell, Gargaon College, Simaluguri for the session 2019-20, printed at Binayak Offset Press, Sankar Mondir Path, Sivasagar

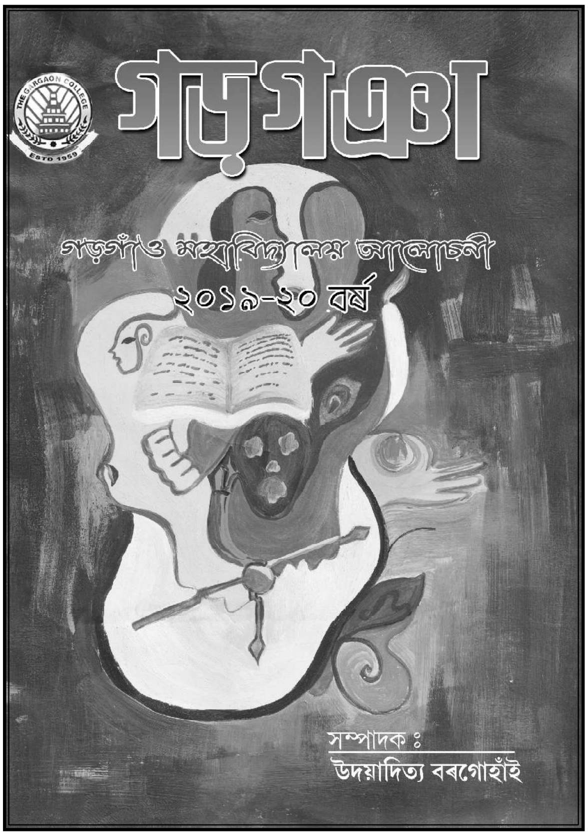

সম্পাদনা সমিতি

সভাপতি	ঃ	ড° সব্যসাচী মহন্ত
তত্ত্বাৱধায়িকা	ঃ	ড° আন্না গগৈ শ্যামলীমা শইকীয়া
উপদেষ্টা	ঃ	ড° অঞ্জন কোঁৱৰ মনোৰমা ফুকন দেৱযানী বকলীয়াল
সম্পাদক	ঃ	উদয়াদিত্য বৰগোহাঁই
পদেন সদস্য	ঃ	সিদ্ধাৰ্থ মৌপিয়া
সদস্য	ঃ	ৰনোজ দত্ত ৰুটুজা দেউৰী
প্ৰকাশক	ঃ	গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় প্ৰকাশন কোষ, ২০১৯-২০ বৰ্ষ

বেটুপাতৰ পৰিকল্পনা	ঃ	ত্ৰিবেণী বৰুৱা
স্কেচ্ছ অংকন	ঃ	ৰাচিফা ৰহমান ত্ৰিবেণী বৰুৱা
অলংকৰণ	ঃ	পলাশ গগৈ, হাজৰিকা অফ্ছেট প্ৰিণ্টাৰ্ছ, শিৱসাগৰ
ছেটিংছ আৰু গ্ৰাফিক্স	ঃ	পলাশ গগৈ
মুদ্ৰণ	ঃ	বিনায়ক অফছেট, শংকৰ মন্দিৰ পথ, শিৱসাগৰ।

উছৰ্গা

বৰ্তমান বহুলভাৱে প্ৰসাৰিত তথা সহজলভ্য ডিজিটেল মাধ্যমৰ জনপ্ৰিয়তাৰ সময়তো ছপা মাধ্যমৰ গ্ৰন্থৰ সুঘ্ৰাণ বিচাৰি ফুৰা নৱপ্ৰজন্মৰ বাবে **"গড়গঞা"**ৰ এই সংখ্যাটি উছৰ্গা কৰিলোঁ।

উদয়াদিত্য বৰগোহাঁই
সম্পাদক, 'গড়গঞা'

মহাবিদ্যালয় সংগীত

কথা ঃ **ড° লীলা গগৈ**
সুৰ ঃ **ড° ললিত শ্যাম**

নিবিড় তিমিৰ ভেদি
পোহৰৰে সীমা খেদি
আমি আগুৱাই যাওঁ...
ৰণুৱা বনুৱাৰ দেশ গঢ়া সপোনৰ
আমি জয় গীত গাওঁ।
দীনতা,
হীনতা,
নীচতা ভীৰুতাৰ
হওক অৱসান
জ্ঞানৰ বন্তি জালি
প্ৰাণৰ জেউতি ঢালি
গাওঁ জীৱনৰ গান
আমি গাওঁ জীৱনৰ গান।
এই গানৰ সুৰত
সেই ত্যাগৰ বুকুত
এই দীপ্ত আলোকত আমি
জয়গীত গাওঁ
গড়গাঁৱে সাৰ পাব
লাচিত সেনানী হ'ব
জয়া-মূলা গাভৰুৰ
প্ৰাণৰ শকতি লৈ
আমি আগুৱাই যাওঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° সব্যসাচী মহন্ত

মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ ড° ৰীণা সন্দিকৈ

মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষাগুৰুসকলৰ একাংশ

গ্ৰন্থাগাৰিক ড° পংকজ কুমাৰ নাথ

IQACৰ সমন্বয়ক ড° সুৰজিৎ শইকীয়া

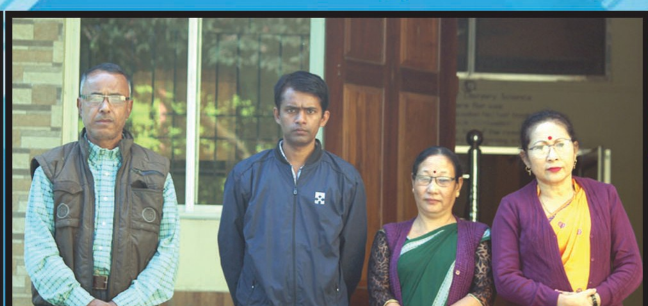

মহাবিদ্যালয়ৰ কৰ্মচাৰীসকল

সম্পাদনা সমিতি

শ্যামলীমা শইকীয়া
তত্ত্বাৱধায়িকা

ড° সব্যসাচী মহন্ত
সভাপতি

ড° আন্না গগৈ
তত্ত্বাৱধায়িকা

ড° অঞ্জন কোঁৱৰ
উপদেষ্টা

মনোৰমা ফুকন
উপদেষ্টা

দেৱযানী বকলীয়াল
উপদেষ্টা

সিদ্ধাৰ্থ মৌপিয়া
পদেন সদস্য

ঋতুজা দেউৰী
সদস্য

উদয়াদিত্য বৰগোহাঁই
সম্পাদক

ৰণোজ দত্ত
সদস্য

২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ বিষয়ববীয়াসকল

ভাৰ্গৱজ্যোতি গগৈ
সভাপতি

কাশ্যপ বুঢ়াগোহাঁই
উপ-সভাপতি

সিদ্ধাৰ্থ মৌপিয়া
সাধাৰণ সম্পাদক

ধ্যানজিৎ বৰগোহাঁই
সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক

অনুকুল চেতিয়া
গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদক

চলমান তনবীৰ চৌধুৰী
লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদক

তন্ময় বৰগোহাঁই
উৎসৱ আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদক

উদয়াদিত্য বৰগোহাঁই
সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক

শব্দশ্ৰী গগৈ
তৰ্ক আৰু আনুষংগিক সম্পাদক

অংকিতা বৰুৱা
সংগীত বিভাগৰ সম্পাদক

ঋতুমণি গগৈ
খেল বিভাগৰ সম্পাদক

দীপশিখা মেছ
সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদক

মৃগাংকু বৰুৱা
ছাত্ৰ জিৰণি চ'ৰাৰ সম্পাদক

পূবালী ৰাজকুমাৰী
ছাত্ৰী জিৰণি চ'ৰাৰ সম্পাদক

মৃন্ময় ৰাজকোঁৱৰ
শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক

মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ

২০২০ বৰ্ষৰ স্নাতক চূড়ান্ত পৰীক্ষাৰ কৃতী শিক্ষাৰ্থীসকল

সমাজতত্ত্ব বিভাগ

মণি শইকীয়া
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ প্ৰথম স্থান

ভূতত্ত্ব বিভাগ

ধৰ্মেন্দ্ৰ গগৈ
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ দ্বিতীয় স্থান

দেৱাশীষ নেওগ
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পঞ্চম স্থান

অমিকা ফুকন
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ অষ্টম স্থান

কৰিশ্মা কোঁৱৰ
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ নৱম স্থান

শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ

দিপাংকৰ বৰা
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ ষষ্ঠ স্থান

মুনমী ফুকন
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ নৱম স্থান

ইংৰাজী বিভাগ

অংকৃতা চেতিয়া
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ তৃতীয় স্থান

অৰ্থনীতি বিভাগ

অন্বেষা ভট্ট
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ পঞ্চম স্থান

প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

নেহা গুপ্তা
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ অষ্টম স্থান

ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ

নমী হাতিমূৰীয়া
প্ৰথম শ্ৰেণীৰ দশম স্থান

আন্তঃমহাবিদ্যালয় হেণ্ডবল প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় স্থান লাভ কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ দলটি

মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহৰ শ্ৰেষ্ঠ প্ৰতিযোগীসকল

অংকৃতা চেতিয়া
শ্ৰেষ্ঠ সাহিত্যিক

তৰালী চেতিয়া
শ্ৰেষ্ঠ তাৰ্কিক

অনন্যা গগৈ
শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা

অভিলাষ গায়ন
শ্ৰেষ্ঠ অভিনেতা

জ্ঞানতৃষা ফুকন
শ্ৰেষ্ঠ অভিনেত্ৰী

পল্লৱ বাইলুং
মিঃ গড়গাঁও

কুৰবান ৰহমান
শ্ৰেষ্ঠ এথলেটিকছ (ল'ৰা)

গায়ত্ৰী চেতিয়া
শ্ৰেষ্ঠ এথলেটিকছ (ছোৱালী)

মাৰ্টিনা বৰা
শ্ৰেষ্ঠ নৃত্যশিল্পী

সৰ্বানন্দ সোণোৱাল

সত্যমেব জয়তে

মুখ্যমন্ত্ৰী, অসম
গুৱাহাটী

দিছপুৰ
৩-০২-২০২১

শুভেচ্ছাবাণী

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী 'গড়গএগ্ৰা' প্ৰকাশৰ বাবে যো-জা চলোৱাটো অতিশয় প্ৰশংসনীয়।

শিক্ষাই হৈছে জ্ঞান। এই জ্ঞানে আলোকৰ বাটেৰে আগুৱাই যাবলৈ প্ৰেৰণা যোগাই আহিছে। প্ৰতিটো সভ্যতাৰে যি পৰিৱৰ্তন তাৰ আঁৰত আছে শিক্ষাৰ শক্তিশালী প্ৰভাৰ। মানুহৰ চিন্তা-প্ৰসূত মানসিকতাৰ উন্মেষেৰে বৌদ্ধিক মাত্ৰা সংযোজন কৰি শিক্ষাই মানৱ সম্পদ গঢ়াৰ দিশত লোৱা ভূমিকাৰ বাবে আধুনিক যুগত সমগ্ৰ মানৱ সমাজে নতুন দিশেৰে আগুৱাই যাবলৈ সক্ষম হৈছে। একবিংশ শতিকা হৈছে বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ যুগ। সেইবাবে গুণগত শিক্ষাৰ প্ৰয়োজনীয়তা অধিক বৃদ্ধি পাইছে। আমাৰ উঠি অহা প্ৰজন্মক উপযুক্ত শিক্ষাৰে শিক্ষিত কৰি শিক্ষকসকলে মহান মানৱীয় দায়িত্ব পালন কৰি আহিছে। শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ বৌদ্ধিক মাত্ৰা সংযোজনৰ ক্ষেত্ৰত বাৰ্ষিক আলোচনীয়ে বিশেষ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি আহিছে। শিক্ষামূলক প্ৰৱন্ধৰ জৰিয়তে জ্ঞান লাভ কৰাৰ উপৰি শিক্ষানুষ্ঠানৰ ঐতিহ্যৰ সৈতে পৰিচয় কৰাই দিয়াৰ ক্ষেত্ৰটো আলোচনীখনে গুৰুত্বপূৰ্ণ অৰিহণা যোগায়। আনহাতে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে নিজৰ সৃষ্টিশীলতা বিকশাই তোলাৰ দিশতো সুযোগ লাভ কৰে। আশা কৰোঁ, প্ৰকাশ পাবলগীয়া মুখপত্ৰখনৰ জৰিয়তে বিদ্যাৰ্থীসকলে নিজৰ প্ৰতিভা বিকাশৰ সুযোগ লাভ কৰিব।

মই 'গড়গএগ্ৰা'ৰ সফল প্ৰকাশ কামনা কৰিলোঁ।

(সৰ্বানন্দ সোণোৱাল)

ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা, এল এল বি
মন্ত্ৰী, অসম

সত্যমেব জয়তে

বিত্ত, স্বাস্থ্য আৰু পৰিয়াল কল্যাণ, শিক্ষা,
ৰূপান্তৰণ আৰু উন্নয়ন, লোক নিৰ্মাণ বিভাগ

শুভেচ্ছাবাণী

শিৱসাগৰ জিলাৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ আলোচনীখনৰ ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ সংখ্যাটি প্ৰকাশৰ যো-জা কৰা বুলি জানিবলৈ পাই অতিকৈ আনন্দিত হৈছো।

মনৰ ভাবৰাশি সুশৃংখলিত আৰু সুখপাঠ্যকৈ লিখিত ৰূপত প্ৰকাশ কৰাটো অতি কঠিন কাম। দীৰ্ঘদিনীয়া অভ্যাসৰ জৰিয়তেহে এই কলা আয়ত্ত কৰিব পৰা যায়। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সাহিত্য-চৰ্চাৰ ফচল হিচাপে এই আলোচনীখনি প্ৰকাশ কৰি অহা কাৰ্য নিঃসন্দেহে প্ৰশংসনীয়। আশা ৰাখিছোঁ, এই আলোচনীখনিয়ে অনাগত সময়তো শিক্ষাৰ্থীসকলৰ সৃষ্টিশীল চিন্তাধাৰা আৰু প্ৰতিভা বিকাশৰ এখন মঞ্চ হিচাপে কাম কৰি যাব। আলোচনীখনিৰ সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধিত শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ শিক্ষক .সমাজেও নিজ নিজ লিখনিৰ দ্বাৰা অৰিহণা আগবঢ়াব বুলি আশা প্ৰকাশ কৰিলোঁ।

সদৌ শেষত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰাৰ লগতে শিক্ষানুষ্ঠানখনৰ শিক্ষক-শিক্ষয়িত্ৰী, শিক্ষাৰ্থী তথা কৰ্মচাৰীবৃন্দলৈ আন্তৰিক শুভেচ্ছা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

(ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা)

ই-ব্লক, তৃতীয় মহলা, জনতা ভৱন, দিছপুৰ, গুৱাহাটী- ৭৮১০০৬ (অসম)
দূৰভাষ নং ঃ (০৩৬১) ২২৩৭৩১৫, ফেক্স ঃ ০৩৬১-২২৩৭০১২
ই-মেইল ঃ himantab@hotmail.com/ himantabsarmaoffice@gmail.com

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

স্থাপিত : ১৯৫৯ চন, শিমলুগুৰি, শিৱসাগৰ, অসম

তাং ০৭/০২/২০২১

শুভেচ্ছাবাণী

সুদীৰ্ঘ ছশ বছৰীয়া গৌৰৱোজ্জ্বল আহোম ৰাজত্বৰ পীঠস্থান গড়গাঁৱৰ বুকুত ১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰত প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰা অগ্ৰণী উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠান গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে জন্ম লগ্নৰেপৰাই অসমৰ শৈক্ষিক, বৌদ্ধিক, সামাজিক, সাংস্কৃতিক, ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক তথা ক্ৰীড়া ক্ষেত্ৰলৈ নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে অৱদান আগবঢ়াই আহিছে । প্ৰতিষ্ঠা কালৰেপৰাই সৰ্বাংগীণ উৎকৃষ্টতাৰ দিশত অবিৰত যাত্ৰা অব্যাহত ৰখা গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাই প্ৰতি বছৰে 'গড়গঞা' শীৰ্ষক এখন বাৰ্ষিক আলোচনী নিয়মীয়াকৈ প্ৰকাশ কৰি আহিছে । 'গড়গঞা' কেৱল মহাবিদ্যালয়খনৰ শিক্ষাৰ্থীসকলৰ সৃষ্টিশীলতাৰ কঠিয়াতলী অথবা শৈক্ষিক-বৌদ্ধিক উৎকৰ্ষ সাধনৰ আধাৰেই নহয়, প্ৰকৃতাৰ্থত এয়া হৈছে মহাবিদ্যালয়খনৰ এক ঐতিহাসিক দস্তাবেজ ।

এইবাৰো প্ৰতিভাসম্পন্ন ছাত্ৰ উদয়াদিত্য বৰগোহাঁইৰ সম্পাদনাত 'গড়গঞা'ৰ ২০১৯-২০২০ সংখ্যাটি প্ৰকাশৰ দিহা কৰা হৈছে । আশা কৰোঁ আলোচনীখনৰ এইটি সংখ্যায়ো আমাৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ নিৰন্তৰ অগ্ৰগামী যাত্ৰাত অন্য এক মাত্ৰাৰ সংযোজন ঘটাব ।

'গড়গঞা' লৈ আন্তৰিক শুভ কামনাৰে –

07/02/2021

(ড° সব্যসাচী মহন্ত)
অধ্যক্ষ
গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

অধ্যক্ষ
গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
শিমলুগুৰি, শিৱসাগৰ, অসম

সম্পাদকীয়

নৱপ্ৰজন্মৰ দৃষ্টিৰে ভৱিষ্যতৰ অসম

প্ৰখ্যাত বিজ্ঞানী 'মিছাইল মেন অৱ ইণ্ডিয়া'খ্যাত আধুনিক ভাৰতৰ স্বপ্নদ্ৰষ্টা তথা ভাৰতৰ প্ৰাক্তন ৰাষ্ট্ৰপ্ৰধান ড° এ. পি. জে. আব্দুল কালামদেৱে ৰাষ্ট্ৰ এখনৰ তথা ৰাষ্ট্ৰৰ নাগৰিকৰ সন্দৰ্ভত এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ অভিমত ব্যক্ত কৰি কৈছিল - 'প্ৰতিজন নাগৰিকে যেতিয়া মৰ্যাদা সহকাৰে পৰিপূৰ্ণ জীৱন-যাপন কৰিব পৰা হ'ব তেতিয়াহে ৰাষ্ট্ৰ - জীৱনলৈ শান্তি আৰু সমৃদ্ধি আহিব।'

আজি ইউৰোপ, আফ্ৰিকা, লেটিন আমেৰিকাৰ বিভিন্ন দেশ প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ, অস্থিৰ সামাজিক, ৰাজনৈতিক অৱস্থা, অৰ্থনৈতিক স্খলনৰ ফলত দেশসমূহ জৰ্জৰিত হৈ পৰিছে, দৰিদ্ৰতাই একালৰ আগশাৰীৰ এই ৰাষ্ট্ৰবোৰক কোঙা কৰি পেলাইছে। ইয়াৰ বিপৰীতে বিশ্বৰ আন একাংশ দেশ চীন, জাপান, কোৰিয়া আদি দেশে হাজাৰ প্ৰত্যাহ্বান নেওচি নিজৰ কৰ্মপটুতা, দক্ষতাৰে অতিক্ৰম কৰি উন্নতিৰ শিখৰলৈ ক্ৰমান্বয়ে আগবাঢ়ি গৈ আছে। এনে প্ৰেক্ষাপটত বিশ্বৰ অন্যান্য ৰাষ্ট্ৰৰ তুলনাত আমাৰ ভাৰতবৰ্ষ আৰু বিশেষকৈ আমাৰ অসমৰ কথা ফঁহিয়াই চোৱাৰ অতি প্ৰয়োজন আছে। যিখন দেশত স্বাধীনতাৰ ৭৩ বছৰ অতিক্ৰম কৰাৰ পিছতো মৌলিক প্ৰয়োজনৰ সৈতে সংগ্ৰাম কৰিব লগা হয়। এনে উন্নয়নশীল দেশৰ দ্বিতীয় শ্ৰেণীৰ ৰাজ্য অসমৰ অৱস্থা কি হ'ব সহজেই অনুমেয়।

নৱপ্ৰজন্মৰ প্ৰতিনিধিৰ দৃষ্টিৰে "সপোনৰ অসমখন ওপজা মাটিৰ পৰশেৰে উজ্জীৱিত প্ৰকৃতাৰ্থত অসমীয়াৰ অসম হ'ব লাগে।" য'ত শিক্ষাখণ্ডৰ উন্নতি হয়, বিভেদকামী শক্তি লোপ পায়, সমাজখন সুস্থিৰ হয়, উদ্যোগীকৰণ আৰু প্ৰযুক্তি কৌশলৰ উন্নতি হয়, দৰিদ্ৰতা হ্ৰাস পায়, পথাৰৰ সোণগুটিয়ে কৃষকৰ হাড়ভঙা পৰিশ্ৰম লাঘৱ কৰিব পাৰে, নিবনুৱা সংস্থাপনৰ সুবিধা লাভ কৰে। এক কথাত প্ৰতিজন অসমীয়াই নিজৰ শক্তি আৰু সম্ভাৱনাক পৰিচিত কৰি আত্মনিৰ্ভৰশীল হওক। যাৰ জৰিয়তে প্ৰগতিশীল আমাৰ সপোনৰ অসমখন নিৰ্মাণ কৰিব পাৰি। এতিয়া কথা হ'ল যে সপোনৰ লক্ষ্যপ্ৰাপ্তিলৈ বৰ্তমান দিঠকৰ পৰা আমি কিমান দূৰত আছোঁ। তিতা হ'লেও সঁচা এয়েই যে আমি দেখা সপোনৰ অসমখনৰ শতসহস্ৰ মাইল দূৰৈত আছোঁ।

জ্ঞানৰ উৎকৰ্ষ সাধনেৰে জীৱনৰ লগতে এখন সুস্থ সমাজ গঢ় দিয়াৰ অবিৰত প্ৰক্ৰিয়াই হৈছে শিক্ষা। অৰ্জন কৰা জ্ঞানক স্বীকৃতি দিয়াৰ অৰ্থে প্ৰৱৰ্তন কৰা শিক্ষা পদ্ধতিয়েই হৈছে আনুষ্ঠানিক শিক্ষা। অসমৰ শিক্ষাখণ্ডলৈ লক্ষ্য কৰিলে বিগত কিছু বছৰৰ অন্তৰালত ইয়াৰ উন্নয়ন হোৱাৰ কথা অস্বীকাৰ কৰিলে নহ'ব। অসমত শিক্ষিতৰ হাৰ বৃদ্ধি হৈছে লিংগ বৈষম্যহীনভাৱে সকলোৱে সম সুযোগ আৰু সুবিধাৰে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিছে, ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক বিনামূলীয়া নামভৰ্তি আৰু পাঠ্যপুথিৰো ব্যৱস্থা কৰি দিছে। ইয়াৰ পিছতো অসমৰ বুনিয়াদী স্তৰৰ পৰা উচ্চ স্তৰলৈকে বৈ গৈছে বহুতো সমস্যা। অসমৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ অঞ্চলত প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ৰ পৰা হাইস্কুল পৰ্যায়লৈকে দেখা যায় আন্তঃগাঁথনিৰ অভাৱ, ছাত্ৰৰ অনুপাতে শিক্ষকৰ অভাৱ, ক'ৰবাত আকৌ শিক্ষকৰ বিপৰীতে ছাত্ৰই নগণ্য, পুথিগত আসোঁৱাহ আদি। তদুপৰি উচ্চ পৰ্যায়ত মহাবিদ্যালয় আৰু বিশেষকৈ বিশ্ববিদ্যালয়কেইখনত ক্ৰমান্বয়ে বৰ্ধিত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সংখ্যাৰ বিপৰীতে বৃদ্ধি হোৱা নাই আসনৰ সংখ্যা, লগতে সময়ৰ সৈতে খোজ মিলাই প্ৰতিযোগিতাৰ যুগৰ সমান্তৰালকৈ এই উচ্চ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহত নতুন নতুন বিষয়ৰ শিক্ষা গ্ৰহণৰ ব্যৱস্থা সম্ভৱ

হৈ উঠা নাই। ইয়াৰ উপৰি আমি বিচাৰোঁ অসমৰ প্ৰচলিত শিক্ষা পদ্ধতিৰ গুণগত মানৰ উন্নতি। এই উন্নতি কিন্তু কেৱল শিক্ষাৰ নীতি সলনিৰ জৰিয়তে বা উন্নতিৰ বাবে উৎসৱ পাতিলে হৈ নুঠে। ইয়াৰ বাবে আমি কেৰেলা আৰু দিল্লীৰ দৰে শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ অনুকৰণ কৰিব লাগিব। বিগত সময়ত চৰকাৰী পৃষ্ঠপোষকতাত দিল্লীৰ শিক্ষাখণ্ডৰ অভূতপূৰ্ব সংস্কাৰ হৈছে। দিল্লী চৰকাৰে বিগত সময়ছোৱাত সহজ-সৰলকৈ সকলোৱে বুজিব পৰাকৈ বিষয়সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক বুজোৱাৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছে। প্ৰত্যেক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে প্ৰতিটো বিষয় যাতে খৰচী মাৰি শিকিব পাৰে তাৰ বাবে পাঠ্যক্ৰমৰ বিষয়বস্তুক ব্যৱহাৰিক দিশত প্ৰয়োগত উদ্যোগ গ্ৰহণ কৰিছে। প্ৰত্যেক ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মেধা বা বুদ্ধিমত্তা পৃথক আৰু বিষয়বস্তু আয়ত্ত কৰাৰ গুণো ভিন্ন। ইয়াৰ বাবে তেওঁলোকে পিছ পৰি ৰোৱা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে 'প্ৰত্যাহ্বান' নামেৰে ২০১৬ চনৰ পৰা এক বিশেষ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিলে। এই ক্ষেত্ৰত শিক্ষকসকলে অতিৰিক্ত দায়িত্ব পালনেৰে এই ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক বিশেষ ধ্যান দিয়া আৰম্ভ কৰিলে। দিল্লী শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ সংস্কাৰ ফলস্বৰূপে শিক্ষকসকলক বিদেশত বিশেষ প্ৰশিক্ষণ তথা ৰাষ্ট্ৰীয় আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত তেওঁলোকৰ প্ৰতিভা দাঙি ধৰাত সুযোগ দিলে। তদুপৰি অভিভাৱকসকলক শিক্ষক আৰু সন্তানৰ অধিক কাষ চপাই অনাত গুৰুত্ব আৰোপ কৰিলে। ঠিক সেইদৰে শিক্ষিত ৰাষ্ট্ৰ আৰু সমৰ্থ ৰাষ্ট্ৰৰ মন্ত্ৰৰে কেৰেলাই ভাৰতৰ সবাতোকৈ শিক্ষিত ৰাজ্যত পৰিগণিত হৈছে। আমি মাত্ৰ 'বিনামূলীয়া' আঁচনি প্ৰণয়ন আৰু গ্ৰহণ কৰাত হেতা-ওপৰা লগা সময়তেই কেৰেলাই দেশৰ সৰ্বপ্ৰথম আৰু একমাত্ৰ সম্পূৰ্ণ ডিজিটেল ব্যৱস্থাৰে শিক্ষাদান কৰা ৰাজ্যত পৰিগণিত হয়। নৱপ্ৰজন্ম হিচাপে এই কথা গভীৰভাৱে অনুধাৱন কৰোঁ যে সপোনৰ অসমখন গঢ়িবলৈ আমাৰ উঠি অহা চাম আৰু আহিবলগীয়া চামে দিল্লী, কেৰেলা আদিৰ দৰে শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ যোগেদি শিক্ষিত হৈ উঠিব লাগিব।

স্বাধীনতাৰ সাতটা দশক অতিক্ৰম কৰাৰ পাছতো পৰ্যাপ্ত প্ৰায়বোৰ সুবিধা কেঁচামাল, পৰিবহন, সমভূমি, শ্ৰমিক আদিৰ সুবিধা থকা সত্বেও অসমখন উদ্যোগীকৰণত পিছ পৰি ৰৈছে। সাৰুৱা ভূমি অৱস্থিতিৰ বিপৰীতে কৃষিখণ্ডৰ উৎপাদন পুতৌজনক। চৰকাৰী আঁচনিৰ জৰিয়তে অসমৰ অৰ্থনীতি সবলীকৰণ তথা নিবনুৱা সংস্থাপনৰো নাই কোনো সু-পৰিকল্পনা। ইয়াৰ বিপৰীতে আঁচনিসমূহ বেছিভাগেই মাত্ৰ হিতাধিকাৰ সৃষ্টিৰে নিজৰ ভোট বেংক সুৰক্ষিত কৰাহে হৈছে ৰাজনৈতিক দলসমূহৰ চাণক্য নীতি। বিগত সময়ছোৱাত আমাৰ চকুৰ আগতেই অসমৰ বহুকেইটা শিল্প উদ্যোগৰ অপমৃত্যু ঘটিল। যিকেইটা উদ্যোগে অসমৰ অৰ্থনীতি টনকিয়াল কৰাত যথেষ্ট অৰিহণা যোগাইছিল। মাত্ৰ কেইকোটিমান টকাৰ বাবেই জাগীৰোড আৰু কাছাৰ কাগজকলৰ দৰে লাভজনক উদ্যোগ ধ্বংস হ'ল। শ্বহীদ কুশল কোঁৱৰ সূতাকল, বৰুৱা বামুণ গাঁও চেনিকল উদ্যোগৰ কথা ৰজাঘৰে নালাগে, সৰ্বসাধাৰণেও পাহৰিলে। তদুপৰি নামৰূপ সাৰ কাৰখানাৰ প্ৰতিও বৰ্তমান অশনি সংকেতে দেখা দিছে। অসমৰ খাদী আৰু গ্ৰামোদ্যোগৰ দৰে থলুৱা সম্ভাৱনাপূৰ্ণ উদ্যোগ এটাৰ আজিও যথা সম্ভৱ উন্নয়ন নহ'ল।

অসমৰ প্ৰায় ৮৬% শতাংশ লোকেই গাঁৱলীয়া লোক আৰু ৭০% লোক কৃষিজীৱী। গতিকে অসমৰ কৃষিখণ্ডৰ উন্নয়নৰ জৰিয়তে অসমৰ জনসাধাৰণ দৰিদ্ৰতা আৰু নিৰনুৱা সমস্যাৰ সমাধানৰ ক্ষেত্ৰত সকলোৱে তৎপৰ হ'ব লাগে। অসমৰ কৃষিখণ্ডৰ উন্নয়নৰ মূল হেঙাৰ বানপানী আৰু গৰাখহনীয়াৰ আজিলৈকে বিজ্ঞানসন্মত সুপৰিকল্পিতভাৱে তিলমানো নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পৰা নগ'ল। ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু বৰাকৰ সাৰুৱা উপত্যকাত সেউজ বিপ্লৱৰ এটা সোণোৱালী ভৱিষ্যত থকাৰ পিছতো অসমৰ কৃষিখণ্ড আজিও এলাগী আৰু পুৰণিকলীয়া হৈ ৰ'ল। ইয়াৰ বিপৰীতে মাত্ৰ এটকা-দুটকা প্ৰতি কেজি দৰত সুলভ মূল্যত চাউলৰ যোগান ধৰি অসমৰ কৃষিখণ্ডটোক ধ্বংসৰ গৰাহলৈ ঠেলি দিয়া হৈছে। এই সম্পৰ্কে যুৱচাম সজাগ আৰু সচেতন হ'ব লাগিব। দীৰ্ঘম্যাদী পৰিকল্পনাৰ জৰিয়তে কৃষিখণ্ডৰ উন্নয়ন সাধিব লাগিব ইয়াৰ বাবে চৰকাৰক কৃষিৰ আন্তঃগাঁথনি, নিৰ্ধাৰণ, কৃষকৰ উৎপাদিত সামগ্ৰীৰ মূল্য নিৰ্ধাৰণ, শীতলীকৰণ ভঁৰাল স্থাপন আৰু কৃষিভিত্তিক উদ্যোগ স্থাপন আদি বিষয়ত চৰকাৰক নৱপ্ৰজন্মই জোৰ দিব লাগিব।

বিশ্বৰ এটা অত্যন্ত জনপ্ৰিয় তথা উত্তৰ-পূব আৰু অসমৰ ক্ষেত্ৰত সম্ভাৱনীয় উদ্যোগ হৈছে পৰ্যটন উদ্যোগ। প্ৰাকৃতিক আৰু ঐতিহাসিক সম্পদেৰে ভৰপূৰ আমাৰ অসমৰ ক্ষেত্ৰসমূহ আজিও আকৰ্ষণৰ কেন্দ্ৰবিন্দু হৈ উঠা নাই। অসমৰ পৰ্যটন উদ্যোগ মাত্ৰ গুৱাহাটী আৰু কাজিৰঙাৰ মাজতেই সীমাবদ্ধ হৈ আছে। গতিকে প্ৰচুৰ সম্ভাৱনাময় এই ক্ষেত্ৰখনত কাম কৰাৰ যথেষ্ট গুৰুত্ব আছে।

বৰ্তমান সময়ত অসমৰ এটা অতিকৈ স্পৰ্শকাতৰ বিষয় হৈছে নিবনুৱাৰ সংস্থাপন। বিধানসভাত উদ্যোগ মন্ত্ৰী চন্দ্ৰমোহন পাটোৱাৰীয়ে ২০১৯ চনৰ তথ্যমতে জনাইছিল যে অসমত ২০,২৪,৮৮৬ নিয়োগ বিনিয়োগ কেন্দ্ৰত নামভৰ্তি কৰা নিবনুৱা আছে। বিগত সময়ছোৱাত ক'ৰ'ণা মহামাৰীৰ বাবে ইয়াৰ পৰিমাণ নিশ্চিতভাৱে যথেষ্ট বৃদ্ধি হৈছে। বৰ্দ্ধিত এই হাৰৰ বিপৰীত ৰাজ্যত সংস্থাপনৰ ছবিখন একেবাৰে পুতৌলগা। এইক্ষেত্ৰত অসমৰ

প্ৰতেকখন চৰকাৰৰ কোনো যুগান্তকাৰী পদক্ষেপ চকুত নপৰে। নিবনুৱা সংস্থাপনৰ বাবে বিশেষকৈ উদ্যোগীকৰণত গুৰুত্ব দিব লাগিব আৰু এই উদ্যোগসমূহত অসম চৰকাৰে অন্ধ্ৰপ্ৰদেশ চৰকাৰৰ নীতি অনুকৰণ কৰিব পাৰে। ২০১৯ চনৰ ২২ জুলাই তাৰিখে অন্ধ্ৰপ্ৰদেশ বিধানসভাই গৃহীত কৰা এটা বিধি অনুসৰি ৰাজ্যত স্থাপিত যিকোনো ব্যক্তিগত খণ্ডৰ উদ্যোগেই ৭৫ শতাংশ স্থানীয় লোকক নিযুক্তি দিব লাগিব। যুটীয়াখণ্ডৰ বা Private Public Partnership ৰ জৰিয়তে গঠিত অনুষ্ঠান আৰু চৰকাৰৰ বিত্তীয় বা আন সাহায্য গ্ৰহণ কৰা বা নকৰা উদ্যোগেও এই নিয়ম মানিব লাগিব। তদুপৰি কোনো কোম্পানীয়ে স্থানীয় ব্যক্তিৰ দক্ষতা নাই বুলি ৰেহাই পোৱাৰ সুৰুঙা নাই। দক্ষতা বিকাশৰ দায়িত্ব কোম্পানীসমূহৰ আৰু সহযোগিতা চৰকাৰেও আগ বঢ়াব। অসমতো নিশ্চয়কৈ এনে ব্যৱস্থাৰ প্ৰৱৰ্তন কৰিব পৰা যাব। তদুপৰি অসমৰ চৰকাৰী বিভাগ আৰু বেচৰকাৰী কোম্পানীৰ তৃতীয় বৰ্গৰ চাকৰিত খিলঞ্জীয়া প্ৰাৰ্থীৰ বাবে যথাসম্ভৱ সংৰক্ষণ আৰু অগ্ৰাধিকাৰ দিয়াৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। তদুপৰি অসমৰ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰৰ সংস্থাপনৰ বাবে প্ৰাৰ্থীসকলক প্ৰশিক্ষণৰো ব্যৱস্থা কৰিব লাগে। ইয়াৰ জৰিয়তে অসমৰ এটা বৃহৎ সমস্যাৰ বহুলাংশে নিৰ্মূল হ'ব বুলি আশা কৰিব পাৰি।

এখন কল্যাণকামী ৰাষ্ট্ৰত আৰ্থিক-সামাজিকভাৱে অনগ্ৰসৰ লোকক সহায় কৰা প্ৰয়োজনীয়। মাত্ৰ ভোটাৰক আকৃষ্ট কৰাৰ আঁচনি বা চৰকাৰী সাহাৰ্য অমূলক। ইয়াৰ বিপৰীতে কৰ্মঠ উদ্যমী আত্মনিৰ্ভৰশীল লোক গঢ়ি তোলা নীতি বা সুযোগ সুবিধাৰ প্ৰয়োজন। অসম আৰু অসমীয়াৰ স্বাভিমানেও এই কথাকে কয়। সীমা সমস্যা, বিদেশী সমস্যা আদি অসমৰ দীৰ্ঘদিনীয়া সমস্যা চৰকাৰী সদিচ্ছাত নিৰ্মূল হ'ব লাগিব ইয়াৰ পিছতহে দৰিদ্ৰতা, নিবনুৱা, কৃষিখণ্ড, শিক্ষাখণ্ডৰ তথা অনন্যা সমস্যাসমূহ সমাধান কৰিব পৰা যাব। আৰু এই সমস্যাসমূহ সমাধানত তৰুণ প্ৰজন্মৰ অভিযোগ, অধিকাৰ, আশা-আকাংক্ষাবোৰক অগ্ৰাধিকাৰ দিব লাগিব।

অৱশ্যে আমাৰ সপোনৰ অসমখনে উন্নত বা আগশাৰীৰ ৰাজ্য হোৱাৰ লগতে নিজা অস্তিত্ব বৰ্তাই ৰাখিব লাগিব। উদাহৰণস্বৰূপে যিদৰে উঠি অহা প্ৰজন্মই ইংৰাজী পঢ়িব আৰু লিখিব পৰাটো গুৰুত্ব দিবই লাগিব কিন্তু সমান্তৰালকৈ নিজ মাতৃভাষাটোও শুদ্ধকৈ জানিবই লাগিব, যিদৰে উঠি অহা চামে টেলিভিচনত কাৰ্টুন চাই সময় কটাই ঠিক তেনেকৈ অসমীয়া শিশু আলোচনী ৰংমন, মৌচাক, সঁফুৰা পঢ়াৰো অতিবাহিত কৰিব পৰা অভ্যাস গঢ়ি তুলিব লাগিব, তেওঁলোকে জানিব লাগিব অসমীয়া নীতি শিক্ষামূলক সাধুকথা। অসমীয়াই New Year, Diwali আদি চেলিব্ৰেট কৰক কিন্তু বাপতি সাহোন বিহুটিও প্ৰাণভৰি উদ্‌যাপন কৰক। তেতিয়াহে সপোনৰ অসমখনে নিজস্ব সাকাৰ ৰূপ লাভ কৰিব।

আমি সপোন দেখোঁ সেইখন অসমৰ, যিখন অসমে সুকীয়া বৈশিষ্ট্য বৰ্তাই ৰাখি আগশাৰীত প্ৰতিষ্ঠিত হয়, যিখন অসমত প্ৰতিজন অসমীয়াই জীৱন জীৱিকাৰ নিশ্চয়তাৰ পৰিৱেশত স্বাভিমানেৰে 'জয় আই অসম' বুলিব পাৰে। ❑

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গঞা

—উদয়াদিত্য বৰগোহাঁই
সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ কৰি

- গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ স্বাভিমানৰ ধ্বজা বহন কৰা মুখপত্ৰ 'গড়গঞা' ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ সংখ্যাটি শুভেচ্ছা বাণীৰে সৌষ্ঠৱ বৃদ্ধি কৰাৰ বাবে অসমৰ মাননীয় মুখ্যমন্ত্ৰী সৰ্বানন্দ সোণোৱাল মহোদয় আৰু অসম চৰকাৰৰ বিত্ত, স্বাস্থ্য আৰু পৰিয়াল কল্যাণ, শিক্ষা, ৰূপান্তৰ আৰু উন্নয়ন, লোক নিৰ্মাণ বিভাগ মন্ত্ৰী ড° হিমন্ত বিশ্ব শৰ্মা মহোদয়লৈ বিশেষ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ।

- গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ তথা 'গড়গঞা' সম্পাদনা সমিতিৰ সভাপতি ড° সব্যসাচী মহন্তদেৱলৈ বিশেষ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ। ইয়াৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ উপাধ্যক্ষ ড° ৰীণা সন্দিকৈ বাইদেউলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

- 'গড়গঞা' সম্পাদনা সমিতিৰ তত্ত্বাৱধায়ক শ্ৰীযুতা শ্যামলীমা শইকীয়া বাইদেউ, ড° আন্না গগৈ বাইদেউ আৰু সমিতিৰ উপদেষ্টা ড° অঞ্জন কোঁৱৰ ছাৰ, শ্ৰীযুতা মনোৰমা ফুকন বাইদেউ, শ্ৰীযুতা দেৱযানী বকলীয়াল বাইদেউলৈ অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। যাৰ বহুমূলীয়া দিহা পৰামৰ্শ আৰু সহায়-সহযোগিতা অবিহনে 'গড়গঞা' ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ সংখ্যাটি প্ৰকাশ কৰা সম্ভৱ হৈ নুঠিলহেঁতেন।

- 'গড়গঞা' এই সংখ্যাটিলৈ লেখনি প্ৰদান কৰা প্ৰত্যেকজন লেখক-লেখিকালৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

- 'গড়গঞা' আলোচনীখনৰ বাবে সুন্দৰ বেটুপাত অংকন কৰি দিয়াৰ লগতে স্কেচছ্ অংকন কৰি দিয়া ভণ্টি ত্ৰিৱেণী বৰুৱালৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

- 'গড়গঞা' আলোচনীখন সঁচা অৰ্থত পূৰ্ণাংগ ৰূপ দিয়াত মোক প্ৰতিটো খোজতে সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বন্ধু ৰনোজ দত্ত, ভণ্টি ৰুটুজা দেউৰী, বন্ধু তন্ময় বৰগোহাঁই, বান্ধৱী তৰালি চেতিয়ালৈ কৃতজ্ঞতাৰ শৰাই আগবঢ়ালোঁ। যাৰ অবিহনে "গড়গঞা ২০১৯-২০"ৰ যাত্ৰা হয়তো সুগম নহ'লহেঁতেন।

- ইয়াৰ লগতে 'গড়গঞা' প্ৰকাশ সুদীৰ্ঘ বাটছোৱাত বিভিন্ন সময়ত মোৰ সহযোগী হোৱা প্ৰাক্তন আলোচনী সম্পাদক ভাৰ্গৱ লিগিৰা দাদা আৰু সাগৰিকা দিহিঙীয়া বা, প্ৰাক্তন সাধাৰণ সম্পাদক হিমাংশু গগৈ দাদা, নামৰূপৰ দীপাংকৰ গগৈ দাদা, যোৰহাটৰ বন্ধু অমিনিৰেষ, শিৱসাগৰ ছোৱালী কলেজৰ পপীলৈ এইছেগতে কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। লগতে ধন্যবাদ জনাইছোঁ চাহিন, হৃষীকেশ, মৃগাংকু, তথা অনিচ্ছাকৃতভাৱে নাম বাদ পৰি যোৱা প্ৰতিজন শুভাকাংক্ষী আৰু প্ৰতিজন গড়গঞাক।

- অৱশেষত বিনায়ক অফচেট প্ৰেছৰ সমূহ কৰ্মচাৰীলৈ এইছেগতে আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলো।

আন্তৰিকতাৰে,

উদয়াদিত্য বৰগোহাঁই

সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক

মাননীয় লেখক-লেখিকাসকলৰ লেখনিৰ মৌলিকতা সম্পৰ্কত সম্পাদনা সমিতি দায়বদ্ধ নহয়

- সম্পাদনা সমিতি

সূচীপত্ৰ

চিন্তাৰ সঁফুৰা

- অসম তথা ভাৰতবৰ্ষৰ ৰাজনৈতিক আৰু সাংস্কৃতিক জগত সমৃদ্ধ কৰা সদ্যপ্ৰয়াত কেইগৰাকীমান বৰেণ্য ব্যক্তি
  ❖ ৰনোজ দত্ত, কাশ্যপজ্যোতি বুঢ়াগোহাঁই /১৯
- নাস্তিকতা কিমান দূৰ গ্ৰহণযোগ্য ❖ দিগন্ত দাস/২৫
- সমাজ আৰু সংঘাত ❖ বিষ্ণুজ্যোতি ফুকন/২৭
- Women in Indian Economic Development & Gender Parity ❖ Dr. Meghali Bora/২৯
- Unemployment : A Social Hurdle ❖ Ankur Dehingia/৩১
- Self Help Group (SHG) ❖ Afruja Ahmed/৩৩
- অসমৰ চাহ বাগিছা, চাহ পৰ্যটন ঃ ইয়াৰ সম্ভাৱনা আৰু সমস্যা ❖ মনোৰমা ফুকন/৩৪
- নতুন ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষানীতি ❖ ড° পলী কোঁৱৰ/৩৬
- কপৌফুল ❖ ৰিম্‌লি ৰাজখোৱা/৩৮
- সময়ৰ যান্ত্ৰিকতাই বিহুৰ স্বকীয়তাত আঘাত কৰিব নেকি? ❖ গৌতম কোঁৱৰ/৩৯
- সাঁচিপতিয়া পুথি আৰু অসমৰ পৰম্পৰাগত ৰং প্ৰস্তুতকৰণৰ প্ৰণালী ❖ দীপজ্যোতি গোৱালা/৪১
- ভূপেন হাজৰিকাৰ গীতৰ এক চমু অৱলোকন ❖ ড° ৰমানন্দ দাস/৪৪
- পথাৰৰ পৰা বজাৰ ঃ প্ৰত্যাহ্বান আৰু সম্ভাৱনা ❖ শ্যামল চৰাইমূৰীয়া/৪৭
- লকডাউনৰ প্ৰেক্ষাপটত ভাৰতীয় অৰ্থনীতি - এক বিশ্লেষণ ❖ মূৰ্চ্ছনা ফুকন/৪৯
- Journey of Indian Currency from 1947 to the Present ❖ Shubham Varma/৫২
- পৃথিৱীৰ বয়স ❖ বনিকা বুঢ়াগোহাঁই/৫৩
- আটকৰ পানীকণ ❖ ড° আন্না গগৈ/৫৬
- ISRO & Some Facts ❖ Gaurab Deb/৫৮
- Global Positioning System (GPS) ❖ Neha Khan/৫৯
- পাহাৰ ভৈয়ামৰ সম্প্ৰীতিৰ সাঁকো ৰাজমন্ত্ৰী কনচেং বৰপাত্ৰগোহাঁই ডাঙৰীয়া ❖ ড° মঞ্জুমণি গগৈ/৬০
- লাল দে'চ ❖ জ্ঞানতৃষ্ণা ফুকন/৬৪
- থলুৱা - খিলঞ্জীয়া নে অসমীয়া? সংকট কাৰ ❖ ৰনোজ দত্ত/৬৬
- ক'ৰনা নে কৰুণা ঃ পৰিৱেশিক কথা ❖ প্ৰদীপ সিং/৬৮
- অসমৰ বানপানী সমস্যা সমাধান কৰাটো সম্ভৱপৰ হৈ উঠিবনে? ❖ ৰাচিফা ৰহমান/৭০

গ্ৰন্থ সমালোচনা

☛ দৰিদ্ৰতাৰ নিৰ্দয় শিকলি ছিঙি ❖ ৰনোজ দত্ত/৭৫

চলচ্চিত্ৰ সমালোচনা

☛ Bulbul can sing and arranged : As I found them ❖ Yuvaraj Gogoi/৭৮

কথাশিল্প

☛ কালান্তৰৰ এসন্ধ্যা ❖ মূৰ্চ্ছনা ফুকন/৮১

☛ পৰিৱেষ্টন ❖ অভিজিৎ চক্ৰৱৰ্তী/৮২

☛ এন্দুৰ ❖ অংকিত সন্দিকৈ/৮৫

☛ অব্যক্ত ❖ অংকুৰ গগৈ/৮৮

☛ The Last Night Drive ❖ Hironmoy Goswami/৯২

☛ Fight against rape culture ❖ Rutuja Deori/৯৩

☛ মৰ্মাঘাত ❖ চাহিন হুছেইন/৯৫

☛ দুৱাৰ মুকলি ❖ শব্দশ্ৰী গগৈ/৯৬

সাক্ষাৎকাৰ

☛ সাক্ষাৎকাৰ/৯৮

যুৱ মহোৎসৱ

☛ গড়গাঁৱৰ বুকুত চাৰিটা দিন ❖ পপী গগৈ/১০৩

☛ স্মৃতিৰ টোপোলাত......... ❖ অনুপল মৰাণ/১০৪

☛ কমৰেডবৃন্দৰ প্ৰতি ❖ হোমেন গগৈ/১০৬

গড়গঞাৰ মুক্তকণ্ঠ

☛ গড়গঞাৰ মুক্তকণ্ঠ/১০৭

উপন্যাসিকা

☛ শেষ সন্ধ্যা ❖ ৰিম্পী গগৈ/১১০

নাটক

- মুখা (নাট) ❖ অভিজিৎ চক্রৱৰ্তী/১১৪

ভ্ৰমণ

- A Sojourn to Royal Rajasthan ❖ Angkrita Chetia/১১৯
- A Truly Asian Life in a Truly Asian country ❖ Dipima Buragohain/১২১

অনুবাদ

- বিছ বছৰৰ পিছত ❖ আশা দেৱী/১২৩
- যদি তুমি মোক পাহৰি যোৱা ❖ ড° ৰিমঝিম বৰা/১২৫
- এই জগতত খুউব অকলশৰীয়া মই ❖ ড° ৰিমঝিম বৰা/১২৬

অনুভৱৰ দলিচা

- Our kind of Eid : A festival of not noly embracing each other but of embracing hearts ❖ Rutuja Deori/১২৯
- Gargaon College : An Evergreen Reminiscence ❖ Angkrita Chetia/১৩১
- অনুভৱৰ কুঞ্জবনত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ❖ মনালিছা সোণোৱাল/১৩২
- চিচিকেৰ কথাৰে ❖ দীক্ষিতা বৰুৱা/১৩৩
- লকডাউন ঃ কিছু অনুভৱ স্বৰ ❖ দীপজ্যোতি গোৱালা/১৩৪
- It's okay to not have friends ❖ Kistina Neog/১৩৫
- We only die once, we live everyday ❖ Supriya Sahani/১৩৬

গৱেষণা পত্ৰ

- Lexical Variation and Dialect continuum in Assamese Language ❖ Plabita Phukon/১৩৮

নীলা খামৰ চিঠি

- নীলা খামৰ চিঠি ❖ শব্দশ্ৰী গগৈ/১৪৩
- নীলা খামৰ চিঠি ❖ অনুৰাধা বৰুৱা/১৪৪
- নীলা খামৰ চিঠি ❖ তৰালী চেতিয়া/১৪৬

শব্দশিল্প

- লেটা ❖ দেৱযানী বকলীয়াল/১৪৯
- বিৱৰ্ণ আবেলি ❖ মাধুৰ্য গগৈ/১৫০
- নাৰী ❖ সৌৰভ সমীৰ/১৫১
- আকৌ গড়গাঁও ❖ দীপিমা বুঢ়াগোহাঁই/১৫১
- সাতোৰঙী হাঁহি ❖ লক্ষ্যজোতি মহন/১৫১
- অ'ভাৰব্ৰীজ ❖ ৰিম্পী গগৈ/১৫২
- প্ৰাপ্তিৰ গুঞ্জন ❖ প্লাৰিতা বৰুৰা/১৫৩
- অকথ্য ❖ মুনমী চেতিয়া/১৫৩
- নিসংগ ❖ মৃগাংকু বৰুৰা/১৫৩
- চিঠি ❖ পূজা কলিতা/১৫৩
- Last Spring ❖ Angkrita Chetia/১৫৪
- Resilient Women ❖ Rutuja Deori/১৫৪
- Embracing Death with a Big heart and a big Smile ❖ Rutuja Deori/১৫৫
- Dejection ❖ Hironmoy Goswami/১৫৫
- A Summer Mistake ❖ Shyamolima Saikia/১৫৬
- Monsters: In the Darkness ❖ Plabita Phukan/১৫৭
- The Darkness ❖ Pranjal Bezboruah/১৫৭
- Autumn ❖ Debahuti Gogoi/১৫৮
- The Incomlete Landscape ❖ Jotirmoy Boruah/১৫৮

সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন

- সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন/১৬১

চিন্তাৰ সঁফুৰা

“ঊনবিংশ শতিকাৰ সোঁমাজৰেপৰা ‘অৰুনোদই’ থূলে পাতিবলৈ লোৱা
অসমীয়া আধুনিক ভাষা-সাহিত্যৰ ভেঁটি,
ঊনবিংশ শতিকাৰ পুৰতি নিশা ‘জোনাকী’ৰ থূলে
নিকপকপীয়াকৈ বান্ধি মণিকূট তৰিলে।”

- **লীলা গগৈ**

।।শ্ৰদ্ধাঞ্জলি।।

অসম তথা ভাৰতবৰ্ষৰ ৰাজনৈতিক আৰু সাংস্কৃতিক জগত সমৃদ্ধ কৰা সদ্যপ্ৰয়াত কেইগৰাকীমান বৰেণ্য ব্যক্তি

ৰনোজ দত্ত, পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ভূতত্ত্ব বিভাগ
কাশ্যপজ্যোতি বুঢ়াগোহাঁই, তৃতীয় ষাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

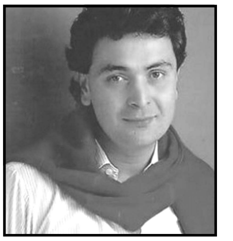

❖ **ৰাজনৈতিক জগতৰ বৰেণ্য ব্যক্তিসকল ঃ—**

২০১৯-২০২০ বৰ্ষ দুটা কেৱল অসম বা ভাৰতবাসীৰ বাবেই নহয় সমগ্ৰ মানৱ সমাজৰ বাবেই তীব্ৰ প্ৰত্যাহ্বানপূৰ্ণ আৰু সংকটৰ সময় আছিল। এই সময়খিনিতেই আমি হেৰুৱাইছিলোঁ সামাজিক-ৰাজনৈতিক জীৱনত সদায়েই প্ৰতিভাত হোৱা কেইবাখনো চিনাকী মুখ। কভিডোত্তৰ সময়খিনিতো বহু গণ্য-মান্য গুণী-জ্ঞানীয়ে এই সংসাৰৰ পৰা বিদায় মাগিলে। তাৰ ভিতৰত বিধান সভাৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ প্ৰণৱ গগৈৰ পৰা আৰম্ভ কৰি দ্ৰুপদ বৰগোহাঁই পৰা তৰুণ গগৈ- দেৱানন্দ কোঁৱৰ- চৈয়দা আনোৱাৰা টাইমূৰলৈকে বা ৰাষ্ট্ৰীয় প্ৰেক্ষাপটত মনোহৰ পাৰিক, শ্বিলা দীক্ষিত, সুষমা স্বৰাজ, অৰুণ জেটলিৰপৰা সদ্যপ্ৰয়াত প্ৰাক্তন ৰাষ্ট্ৰপতি প্ৰণৱ মুখাৰ্জীলৈকে প্ৰত্যেকজনেই ৰাষ্ট্ৰীয়-ৰাজ্যিক ৰাজনীতিৰ প্ৰেক্ষাপটতে নহয় সামাজিক ভাৱেও একো একোখন গুৰুত্বপূৰ্ণ আসনৰ অধিকাৰী আছিল। তেখেতসকলৰ বৰ্ণিল জীৱন-বৃত্তান্তৰ চমু বৰ্ণনাৰে এই বিশেষ শ্ৰদ্ধাঞ্জলি।

জৰ্জ ফাৰ্নাণ্ডেজ (৩ জুন, ১৯৩০—২৯ জানুৱাৰী, ২০১৯) ঃ ভাৰতীয় ৰাজনীতিৰ অন্যতম বৰ্ণময় চৰিত্ৰ জৰ্জ ফাৰ্নাণ্ডেজ। ভাৰতীয় বাণিজ্য ইউনিয়নৰ এক প্ৰভাৱশালী ব্যক্তিত্ব, ৰাজনীতিবিদ, সংবাদকৰ্মী জৰ্জ ফাৰ্নাণ্ডেজ আছিল ৰাজ্যসভা আৰু লোকসভা উভয়ৰে সদস্য। কম সময়ৰ বাবে ৰাজ্যসভা আৰু ১৯৬৭ চনৰপৰা এক দীঘলীয়া সময়ৰ বাবে লোকসভাৰ সদস্য পদ অলংকৃত কৰিছিল। জনতা দলৰ এগৰাকী সক্ৰিয় সদস্য হোৱাৰ লগতে 'সমতা পাৰ্টী' নামে এক ৰাজনৈতিক দলৰ জন্মদাতাও আছিল। অটল বিহাৰী বাজপেয়ী আৰু ভি.পি. সিঙৰ প্ৰধান মন্ত্ৰীত্বৰ সময়ছোৱাত প্ৰতিৰক্ষা, ৰেল আদিৰ দৰে গুৰুত্বপূৰ্ণ দপ্তৰৰ দায়িত্বও বহন কৰিছিল। ১৯৪৬ চনত এজন ধৰ্মগুৰু হ'বলৈ বাংগালুৰুলৈ অহা জৰ্জ ফাৰ্নাণ্ডেজে ছছিয়েলিষ্ট ট্ৰেড ইউনিয়নত যোগদান কৰাৰ পাছতে ভাৰতীয় ৰাজনীতিৰ এক বিখ্যাত চৰিত্ৰ হৈ পৰে। ১৯৭৫ চনত প্ৰধান মন্ত্ৰী ইন্দিৰা গান্ধীক 'জৰুৰীকালীন অৱস্থা' ঘোষণাৰ প্ৰত্যাহ্বান জনাই নিৰুদ্দেশ হৈ থাকি বিখ্যাত Baroda Dynamite Case ত ১৯৭৬ চনত কাৰাবাস খাটিছিল। উদ্যোগিক দপ্তৰৰ দায়িত্বত থাকোতেই তেখেতেই বহুজাতিক আমেৰিকাৰ প্ৰতিষ্ঠান IBM আৰু Coca-Cola ক দেশ ত্যাগ কৰিবলৈ বাধ্য কৰাইছিল। ৰেল দপ্তৰৰ দায়িত্বত থাকি Konkan Railway প্ৰকল্প, প্ৰতিৰক্ষা মন্ত্ৰীত্বৰ কালছোৱাত পোখৰাণৰ Nuclearৰ দৰে বহুকেইটা গুৰুত্বপূৰ্ণ কৰ্ম সম্পাদন কৰি গৈছে। ১৯৬৭ৰপৰা ২০০৪ চনলৈকে সৰ্বমুঠ ৯বাৰ লোকসভালৈ নিৰ্বাচিত হৈছিল। ২০২০ চনত তেখেতলৈ মৰণোত্তৰভাৱে দেশৰ দ্বিতীয় সৰ্বোচ্চ অসামৰিক সন্মান

পদ্মবিভূষণ আগবঢ়োৱা হয়। ছাত্ৰ জীৱনতে তেওঁ Konkani Yuvak নামৰ এখন আলোচনীৰ সম্পাদক আছিল। What Ails the Socialists (1972), Socialist Communits Interaction in India, In the years of the disabled : India's Disabled Government (1981), Dignity for all : Essays in Socialism and Democracy (1991); আৰু তেখেতৰ আত্মজীৱনী George Fournandes Speaks (1991) আদি গ্ৰন্থও তেওঁ লিখি থৈ গৈছে। তেখেত এজন মানৱ অধিকাৰ সুৰক্ষা কৰ্মীও আছিল, Amresty International, The People's Union for Civil Liboties আদি সংস্থাৰ সদস্যৰ কামো সম্পাদন কৰিছিল।

মনোহৰ পাৰিকৰ (১৩ ডিচেম্বৰ, ১৯৫৫—১৭ মাৰ্চ, ২০১৯) ঃ গোৱাৰ ৰাজনীতিত এটা যুগৰ সৃষ্টি কৰা বিনয়ী, অমায়িক, পিন্ধনত প্ৰায়েই এটা হাফ চাৰ্ট, সাধাৰণ চেণ্ডেলৰ এক অসাধাৰণ ব্যক্তিত্ব আছিল মনোহৰ গোপালকৃষ্ণ প্ৰভু পাৰিকৰ। Economy Classত যাত্ৰা কৰা, ব্যক্তিগতভাৱেই মোবাইল ফোনৰ বিল পৰিশোধ কৰা, গোৱাৰ Mr. Clean হিচাপে পৰিচিত এইজন মনোহৰ পাৰিকৰেই আছিল প্ৰথমজন আই আই টিয়ান গ্ৰেজুৱেট। যি বিধায়ক/ মুখ্য মন্ত্ৰীৰ পদত অধিষ্ঠিত হৈছিল। ২০০০-২০০৫, ২০১২-২০১৪, ২০১৭, ১৪ মাৰ্চৰপৰা মৃত্যুৰ আগমুহূৰ্তলৈ তেখেতে গোৱাৰ মুখ্য মন্ত্ৰীৰ আসন অলংকৃত কৰিছিল। Security Scheme, Girls Adhar, Ladki Lakshmi আদি আঁচনিৰ যোগেদি গোৱাৰ জন-জীৱনৰ সৈতে তেখেতে একাত্ম হৈ পৰিছিল। ২০১৪-২০১৭লৈ ৰাজ্যসভাৰ সাংসদ, ২০১৪-২০১৭ লৈ প্ৰতিৰক্ষা মন্ত্ৰীৰ গুৰু দায়িত্বও বহন কৰে। ২০২০ বৰ্ষৰ জুন মাহত Penguin Random House Indiaই Sadguru Patil আৰু Mayabhushan Nagvenkarয়ে লিখি উলিওৱা An Extraordinary Life : A Biography of Manohar Parrikar প্ৰকাশ কৰে। ২০২০ বৰ্ষতে তেওঁলৈ মৰণোত্তৰ পদ্মভূষণ আগবঢ়োৱা হৈছে।

দ্ৰুপদ বৰগোহাঁই (৭ নৱেম্বৰ, ১৯৪১—১০ এপ্ৰিল, ২০১৯) ঃ তেওঁ সেইটো প্ৰজন্মৰ পৰা আহিছিল, যিটোৱে কমিউনিষ্ট বা বাওঁপন্থী চিন্তাধাৰা কেৱল অসমতেই নহয় সৰ্বভাৰতীয় পৰ্যায়ত পোনপটীয়াকৈ আৰু সহজাত ভাষাত প্ৰচাৰ কৰিছিল। উচ্চ সদনৰ সাংসদ হৈ থকা কালছোৱাত ১৯৯৮ চনৰ এপ্ৰিলৰ পৰা ২০০৪ চনলৈ MPLAD ৰ অনুদান ব্যয়ৰ ক্ষেত্ৰত দেশৰ ভিতৰতে নজিৰ সৃষ্টি কৰা এইজন দ্ৰুপদ বৰগোহাঁইয়ে ১৯৮৩ চনত বিদেশী বিতাড়ন আন্দোলনৰ পাছত নাজিৰা সমষ্টিত প্ৰাক্তন মুখ্য মন্ত্ৰী হিতেশ্বৰ শইকীয়াক প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াইছিল। ২০০৬ চনত অসম বিধানসভাৰ নিৰ্বাচনত উক্ত সমষ্টিটোৰপৰাই জয়লাভ কৰিছিল। সৰ্বভাৰতীয় কৃষক সভাৰ অসমৰ ৰাজ্যিক সভাপতিৰ দায়িত্বও তেখেতে বহন কৰিছিল।

শীলা দীক্ষিত (৩১ মাৰ্চ, ১৯৩৮—২০ জুলাই, ২০১৯) ঃ দিল্লীৰ ইতিহাসৰ দীৰ্ঘকালৰ মুখ্যমন্ত্ৰী, ভাৰতবৰ্ষৰো কোনো এখন ৰাজ্যৰ দীৰ্ঘ কালৰ মহিলা মুখ্যমন্ত্ৰী হিচাপে উজলি থকা এটা নাম শীলা দীক্ষিত। ১৯৯৮ চনৰপৰা তিনিবাৰ একেৰাহে তেওঁ দিল্লীৰ মুখ্যমন্ত্ৰীৰ আসনত অধিষ্ঠিত হৈছিল। ২০১৪ ত কেৰেলাৰ ৰাজ্যপাল, ১৯৮৪-১৯৮৯ত কনৌজৰপৰা লোকসভাৰ সাংসদ Member of Indian Delegation United Nations Commission on the Stature of Women, Minister of State for Parliamentary Affairsৰ দৰে দায়িত্ব পালন কৰিছিল। ২০০৪ বৰ্ষত Journalist Association of Indiaই Best Chief Minister of Indiaৰ সন্মান তেওঁলৈ প্ৰদান কৰে।

সুষমা স্বৰাজ (১৪ ফেব্ৰুৱাৰী, ১৯৫২ — ৬ আগষ্ট, ২০১৯) ঃ ইন্দিৰা গান্ধীৰ পাছত বৈদেশিক পৰিক্ৰমাৰ দপ্তৰত অধিষ্ঠিত হোৱা প্ৰথম মহিলা ৰাজনীতিক, সাতবাৰৰ লোকসভাৰ সাংসদ সুষমা স্বৰাজ। ২৫ বছৰ বয়সতে ১৯৭৭ চনত হাৰিয়ানাৰ সৰ্বকণিষ্ঠ কেবিনেট মন্ত্ৰী, প্ৰথম মহিলা মুখ্যমন্ত্ৰী (দিল্লী)ৰ দায়িত্বও গ্ৰহণ কৰিছিল। ২০০৯-২০১৪ ত লোকসভাৰ বিৰোধীৰ দলপতিও আছিল তেওঁ। তদুপৰি ২০০৩-২০০৪ ত স্বাস্থ্য আৰু পৰিয়াল কল্যাণ, ২০০০-২০০৩ ত দূৰসংযোগ তথ্য প্ৰযুক্তিৰ দৰে দপ্তৰৰ দায়িত্বতো আছিল। Wall Street Journal (US Daily)ৰ মতে সুষমা স্বৰাজ আছিল ভাৰতৰ Best Loved Politician। ২০১৯ চনৰ ১৯ ফেব্ৰুৱাৰীত স্পেইনৰ চৰকাৰে ২০১৫ বৰ্ষৰ নেপাল ভমিকম্পত ক্ষতিগ্ৰস্ত হোৱা তেওঁলোকৰ নাগৰিকৰ সহায়ৰ হাত আগ বঢ়োৱাৰ বাবে Grand Cross of Order of Civil সন্মান আগ বঢ়ায়। মৰণোত্তৰভাৱে ২০২০ত তেওঁলৈ আগ বঢোৱা হয় পদ্মবিভূষণ।

অৰুণ জেটলি (২৮ ডিচেম্বৰ, ১৯৫২ — ২৪ আগষ্ট, ২০১৯) ঃ উচ্চতম ন্যায়ালয়ৰ জ্যেষ্ঠ অধিবক্তা, বিজেপিৰ দুখনকৈ চৰকাৰত বিত্ত, প্ৰতিৰক্ষা, উদ্যোগ, আইন, আদিৰ দৰে গুৰু দপ্তৰৰ দায়িত্ব বহন কৰা অৰুণ জেটলি ৰাজ্যসভাৰ বিৰোধী দলপতিও আছিল। তেখেতেই Goods and Services Taxৰ আৰম্ভণি, ৰেল বাজেটৰ সৈতে সাধাৰণ বাজেটৰ একত্ৰীকৰণ, Insolvency আৰু Bankruptcyৰ সূচনা আদিৰ দৰে কামৰ আৰম্ভ কৰিছিল। তেওঁ বিত্ত বিভাগৰ দায়িত্বত থাকোঁতেই বহু চৰ্চিত বিমুদ্ৰাকৰণ হৈছিল। ২০১৯ত ICICI Bank - Videocon

Fraud Caseৰ সময়তো তেখেতে বিশেষ চৰ্চা লাভ কৰিছিল। ভি পি সিঙৰ প্ৰধান মন্ত্ৰীত্বৰ সময়ছোৱাত তেওঁ Additional Solicitor Generalৰ পদো অলংকৃত কৰিছিল। ২০২০ত মৰণোত্তৰভাৱে তেখেতক পদ্মবিভূষণ প্ৰদান কৰা হৈছে।

ৰাম জেঠমালানি (১৪ ছেপ্তেম্বৰ, ১৯২৩ — ৮ ছেপ্তেম্বৰ, ২০১৯) ঃ এজন প্ৰসিদ্ধ অধিবক্তা তথা ৰাজনীতিবিদ। Indian Bar Councilৰ Chairman, Supreme Court Bar Associationৰ সভাপতিৰ দৰে দায়িত্ব পালন কৰা জেঠমালানি আছিল ১৯৭৭-৮৪ চনত লোকসভাৰ সাংসদ, ৫বাৰৰ ৰাজ্যসভাৰ সাংসদ, আইন মন্ত্ৰী। ১৯৭৭ চনত World Leace Through Lawয়ে তেখেতক Human Rights Awardয়ে সন্মানিত কৰিছিল। Big Egos, Small Man, Conscience of a Moverick and Maverick : Unchanged, Unrepentant আদিৰ দৰে গ্ৰন্থও তেওঁ লিখি থৈ গৈছে। ১৯৫৫ চনত তেওঁৰ নিজা ৰাজনৈতিক দল Pavitra Hindustan Kazhagamৰ আৰম্ভণি কৰিছিল।

প্ৰণৱ গগৈ (১৯ আগষ্ট, ১৯৩৬ — ৩ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২০) ঃ চাৰিবাৰৰ অসম বিধান সভাৰ বিধায়ক তথা অসমৰ বিধান সভাৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ প্ৰণৱ গগৈয়ে ২০০১ - ২০২০ লৈ বিধায়কৰ দায়িত্ব আৰু ২০১১-২০১৬ লৈ বিধান সভাৰ অধ্যক্ষৰ দায়িত্ব পালন কৰিছিল। তেখেতে অধ্যক্ষ হৈ থকাৰ সময়তেই ২০১৫ 'অসমীয়াৰ সংজ্ঞা' নিৰূপণ কৰিবলৈ এক প্ৰচেষ্টা আৰম্ভ হৈছিল।

দেৱানন্দ কোঁৱৰ (১৯৩৪ — ২৫ এপ্ৰিল, ২০২০) ঃ ঐতিহ্যমণ্ডিত কটন মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰৱক্তাৰ পৰা Standard Vaccum Oil Company; Mumbaiৰ Marketing মেনেজাৰ আৰু ত্ৰিপুৰা, বিহাৰ আৰু পশ্চিমবংগৰ ৰাজ্যপালৰ দৰে গুৰু দায়িত্ব বহন কৰা দেৱানন্দ কোঁৱৰ এজন অধিবক্তাও। ১৯৯১ চনলৈকে তেওঁ উচ্চতম ন্যায়ালয়ত উকালতি কৰিছিল। ১৯৯১ চনৰ হিতেশ্বৰ শইকীয়াৰ চৰকাৰ আৰু ২০০১ত তৰুণ গগৈৰ চৰকাৰতো তেখেতে কেবিনেট মন্ত্ৰীৰ দায়িত্ব বহন কৰিছিল।

চেতন চৌহান (২১ জুলাই, ১৯৪৭ — ১৬ আগষ্ট, ২০২০) ঃ কিংবদন্তি সুনীল গাভাস্কাৰৰ সৈতে সত্তৰ দশকত বেটিং মুকলি কৰা এজন বেটছ্‌মেন, এটাও শতক সম্পূৰ্ণ নকৰাকৈ টেষ্ট কেৰিয়াৰত ২০০০ ৰান সম্পূৰ্ণ কৰা প্ৰথমজন ক্ৰিকেটাৰ তথা উত্তৰ প্ৰদেশৰ দুবাৰৰ লোকসভাৰ সাংসদ চেতন চৌহান। ২০১৮-২০২০ত তেওঁ ক্ৰীড়া আৰু যুৱ কল্যাণ দপ্তৰ, উত্তৰ প্ৰদেশৰ চৰকাৰৰ দায়িত্বতো আছিল। ১৯৬৯ত টেষ্ট অভিষেক আৰু ১৯৭৮ত এদিনীয়া আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় ক্ৰিকেটত অভিষেক কৰা চৌহানে মহাৰাষ্ট্ৰ আৰু দিল্লীৰ হৈ ৰঞ্জী ট্ৰফীটো ভাগ লৈছিল।

প্ৰণৱ মুখাৰ্জী (১১ ডিচেম্বৰ, ১৯৩৫ — ৩১ আগষ্ট, ২০২০) ঃ এগৰাকী ব্যতিক্ৰমী ৰাষ্ট্ৰনায়ক, যাৰ জীৱন হ'ল নাম্বাৰ টু'ৰপৰা নাম্বাৰ ৱান'লৈ উঠা কাহিনী, যিজনৰ দেহাৰসানৰ লগে লগে এটা ৰাজনৈতিক জীৱনৰ বৰ্ণময় বৃত্ত সম্পূৰ্ণ হ'ল, সেইজনেই প্ৰণৱ মুখাৰ্জী। ১৯৬৯ চনৰপৰা সংসদৰ উভয় কক্ষৰ লগত দীৰ্ঘ অভিজ্ঞতা, বিত্ত, প্ৰতিৰক্ষা, বিদেশ, পৰিকল্পনা, বাণিজ্যৰ দৰে বহু গুৰুত্বপূৰ্ণ দায়িত্ব, ধৰ্ম-ভাষা-প্ৰাদেশিকতা, দলীয় ৰাজনীতিয়ে বান্ধি ৰাখিব নোৱাৰা এজন ব্যক্তি, যাৰ বাবে পশ্চিম বংগৰ লগত নাগালেণ্ড বা গোৱাৰ কোনো পাৰ্থক্য নাই, যি গোটেই জীৱন দেশক এটা সূত্ৰত বান্ধি লোৱাৰ মন্ত্ৰত কাম কৰিছে। পশ্চিম বংগৰ বীৰভূমিৰ মিৰাট গাঁৱৰ এক স্বাধীনতা সংগ্ৰামীৰ সন্তান, সম্পূৰ্ণ ভাৰতীয় তেওঁ। তেওঁ এজন দক্ষ প্ৰশাসক আছিল, ডাক বিভাগৰ কেৰাণী পদৰপৰা দেশৰ সৰ্বোচ্চ সাংবিধানিক পদলৈ প্ৰণৱ কুমাৰ মুখোপাধ্যায়ৰ এক বৰ্ণিল যাত্ৰা। ৰাষ্ট্ৰপতিৰ পদত থকাৰ সময়ত তেওঁ দুটা কথা গুৰুত্ব সহকাৰে কৈ গৈছে— এক ধৰ্মনিৰপেক্ষতা আৰু সহিষ্ণুতা ভাৰতৰ ঐতিহ্য, দুই বিতৰ্ক আৰু বিৰোধীতা গণতন্ত্ৰৰ অপৰিহাৰ্য অংগ। দেশৰ ৰাজনৈতিক প্ৰেক্ষাপটত যি অসহিষ্ণুতাৰ বাতাবৰণৰ সৃষ্টি হৈছে, চানক্যৰ বুদ্ধিৰে বাৰম্বাৰ সেই প্ৰশ্নত তেওঁ আঘাত কৰি গৈছে। ৰাজনৈতিক নেতাৰ ৰাজহুৱা আৰু ব্যক্তিগত জীৱনকালত থাকিবলগীয়া পাৰ্থক্য তেওঁ দেখুৱাই গৈছে ৰাষ্ট্ৰপতি হিচাপে কৰ্মৰত অৱস্থাতো দুৰ্গা পূজাত চণ্ডীপাঠ কাৰ্যত। মুখাৰ্জীৰ শূন্যতা দেশৰ বাবেই অপূৰণীয়।

চৈয়দা আনোৱাৰা টাইমুৰ (২৪ নৱেম্বৰ, ১৯৩৬ — ২৮ ছেপ্তেম্বৰ, ২০২০) ঃ অসমৰ একমাত্ৰ মহিলা মুখ্য মন্ত্ৰী (১৯৮০-৮১) চৈয়দা আনোৱাৰা টাইমুৰ। চাৰি বাৰৰ বিধায়ক, ১৯৮৩-৮৫ত গড়কাপ্তানী বিভাগৰ মন্ত্ৰী, ১৯৯১ত কৃষি দপ্তৰৰ দায়িত্বত থকা আনোৱাৰা টাইমুৰ ৰাজ্য সভালৈও নিৰ্বাচিত হৈছিল। AMUৰ পৰা স্নাতক ডিগ্ৰি সম্পূৰ্ণ কৰা টাইমুৰে দেৱীচৰণ বৰুৱা ছোৱালী মহাবিদ্যালয়ত অধ্যাপনাও কৰিছিল।

ৰাম বিলাস পাছোৱান (৫ জুলাই, ১৯৪৬ — ৪ অক্টোবৰ, ২০২০) ঃ ৯বাৰৰ লোকসভাৰ সাংসদ, লোক জনশক্তি দলৰ সভাপতি, ৰামবিলাস পাছোৱান আছিল বিহাৰৰ ৰাজনীতিৰ এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ চৰিত্ৰ। খাদ্য সুৰক্ষা, বিতৰণ, সাৰ, খনিজ উন্নয়ন, ৰেল, তথ্য আৰু দূৰসংযোগ, শ্ৰমিক উন্নয়নৰ দৰে বহু দপ্তৰৰ দায়িত্বও তেওঁ বহন কৰি থৈ গৈছে। ৯৭৫ চনত দেশত জৰুৰীকালিন

অৱস্থা ঘোষণাৰ সময়ত তেওঁ কাৰাবাসো খাটিছিল। মৰণোত্তৰভাৱে তেওঁলৈ ২০২১ত দেশৰ তৃতীয় সৰ্বোচ্চ অসামৰিক সন্মান পদ্মভূষণ আগ বঢ়োৱা হৈছে।

তৰুণ গগৈ (১ এপ্ৰিল, ১৯৩৬ — ২৩ নৱেম্বৰ, ২০২০) ঃ যোৰহাটৰ ৰঙাজান চাহ বাগিচাৰ পৰা অসমৰ ৰাজনীতিৰ সৰ্বকালৰ প্ৰভাৱশালী, একেৰাহে তিনিটা কাৰ্যকালৰ মুখ্যমন্ত্ৰীলৈ দুৰন্ত তৰুণৰ বৰ্ণিল যাত্ৰা। ৬টা কাৰ্যকালৰ বাবে লোকসভাৰ সাংসদ, পি.ভি. নৰসিংহ ৰাওৰ মন্ত্ৰী সভাৰ খাদ্য বিভাগৰ কেন্দ্ৰীয় মন্ত্ৰীৰো দায়িত্ব পালন কৰিছিল। মন গ'লেই কৈ দিছিল মনৰ কথা, আপোন ভোলা সাধাৰণ মানুহৰ দৰেই সামৰি লৈছিল ৰাজনৈতিক জীৱনৰ অভিজ্ঞতা। অসমৰ ভয়াবহতাৰ ছবিখন বহুলাংশে নাইকীয়া কৰি ছালফাৰ গুণ্ডাৰাজৰ সংস্কৃতি তেৰেঁই শেষ কৰিবলৈ অপ্ৰাণ চেষ্টা চলাইছিল। অসমত উদ্যোগ বাণিজ্যৰ এটা পৰিৱেশ গঢ়ি তোলাত, জাতি-জনগোষ্ঠীৰ সমীকৰণ গঢ়ি উঠাত তেওঁৰ অৱদান আছিল যথেষ্ট। তাতোকৈ উল্লেখনীয় কথা প্ৰতিশোধপৰায়ণ ৰাজনীতিত বিশ্বাস নকৰি তেওঁ প্ৰচাৰ মাধ্যম সমাজৰ বিভিন্ন স্তৰৰ লোকৰ সৈতে সহাৰস্থান কৰিব পৰা বৈশিষ্ট্যই ৰাইজৰ মাজলৈ অধিক ওচৰ চপাই আনিছিল। অসম সম্পৰ্কে তেওঁৰ এক স্পষ্ট দৃষ্টি আছিল। অসমীয়া ডেকাৰ কৰ্মৰ প্ৰতি অনীহাৰ কথাটোত তেওঁ প্ৰায়েই উত্থাপন কৰিছিল। আজিৰ নতুন চামে কল্পনা কৰিব নোৱাৰা, সন্ত্ৰাস জৰ্জৰিত আৰ্থিক জুৰুলা সেই অসমখনক আজিৰ ৰূপ দিয়াত তেওঁৰ অৱদান ৰাজ্যবাসীয়ে মনত ৰখাটো উচিত। অশীতিপৰ বয়সতো অদম্য স্পৃহাৰ অধিকাৰী তৰুণ গগৈৰ অৱৰ্তমান অসমৰ বাবে এটা বৃহৎ ক্ষতি।

আহমেদ পেটেল (২১ আগষ্ট, ১৯৪৯ — ২৫ নৱেম্বৰ, ২০২০) ঃ ১৯৭৭-৮৯ৰ লোকসভাৰ সাংসদ, ১৯৯৩-২০২০ৰ ৰাজ্যসভাৰ সাংসদ তথা কংগ্ৰেছ দলৰ এগৰাকী Power Center আহমেদ পেটেল আছিল Sadar Sarovar Project, Jawahar Bhavan Trustৰ এটি উল্লেখনীয় নাম। তেওঁ ছোনিয়া গান্ধীৰ ৰাজনৈতিক পৰামৰ্শদাতাৰ দায়িত্বত আছিল। গান্ধী পৰিয়ালৰ সৈতে বিশেষ ঘনিষ্ঠতাৰ হেতু তেওঁ কংগ্ৰেছী ৰাজনীতিৰ বহু দিশত দিক্-দৰ্শক হিচাপেই স্থান লাভ কৰিছিল। ২০০৪-২০১৪ৰ চৰকাৰৰ সময়ছোৱাত দল আৰু চৰকাৰৰ মাজত দায়বদ্ধতাৰে কাম কৰা ব্যক্তিসকলৰ মাজত আহমেদ পেটেল অন্যতম আছিল।

মতিলাল ভোৰা (২০ ডিচেম্বৰ, ১৯২৮ — ২১ ডিচেম্বৰ, ২০২০) ঃ মধ্য প্ৰদেশৰ প্ৰাক্তন মুখ্য মন্ত্ৰী (১৯৮৫-১৯৮৮, ১৯৮৯), উত্তৰ প্ৰদেশৰ ৰাজ্যপাল (১৯৯৩-১৯৯৬) তথা প্ৰাক্তন কেন্দ্ৰীয় মন্ত্ৰী মতিলাল ভোৰা। National Herald Case (AJL), The Young Indian, All India Congress Committee আদিত তেওঁ গুৰুত্বপূৰ্ণ পদবীত আছিল। প্ৰথমে সমাজবাদী পাৰ্টি আৰুপাছলৈ ৰাষ্ট্ৰীয় ৰাজনীতিত কংগ্ৰেছ দলৰ এটা চিনাকী ব্যক্তিত্বত পৰিণত হোৱা মতিলাল ভোৰাই সমাজ কল্যাণ- অসামৰিক পৰিবহনৰ দৰে দায়িত্বতো আছিল।

বিগত দুটা বৰ্ষত ভাৰতীয় ৰাজনীতিয়ে বহুকেইটা মহাশূন্যতাৰ সাক্ষী হ'বলগীয়া হ'ল। নামবৰ সিংহ, জগন্নাথ মিশ্ৰ, বাবুলাল গৌড়, জয়পাল ৰেড্ডী, আনন্ত কুমাৰ, মদন লাল খোৰানা, য়চ্ৱন্ত সিংহ, অমৰ সিংহ আৰু বহুকেইজন প্ৰখ্যাত ৰাজনীতিবিদে তেওঁলোকৰ বৰ্ণময় ৰাজনৈতিক সামাজিক জীৱনেৰে বহু অৱদান আগ বঢ়াই গৈছে। সীমিত তথ্যৰে আমি মাত্ৰ তেওঁলোকৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা-প্ৰণিপাত জনাইছো। তেওঁলোকৰ অৱদান চিৰদিন জিলিকি ৰ'ব।

❖ সাংস্কৃতিক জগতৰ বৰেণ্য ব্যক্তিসকল ঃ—

মোহম্মদ জহুৰ খৈয়াম হাচমি (১৮ ফেব্ৰুৱাৰী, ১৯২৭ — ১৯ আগষ্ট, ২০১৯) ঃ ভাৰতীয় সংগীত জগতৰ এইজন সংগীত পৰিচালক আৰু বেকগ্ৰাউণ্ড স্ক'ৰ কম্প'জাৰ বহুলভাৱে 'খৈয়াম' নামেৰে পৰিচিত আছিল। 'উমৰাও জান', 'কভি কভি', 'ৰেজিয়া ছুলতানা', 'দিল-এ-নাদান', 'দৰ্দ', 'থোড়িচি বেৱফাই' আদি হৈছে তেওঁ সংগীত পৰিচালনা কৰা জনপ্ৰিয় চলচ্চিত্ৰ। 'উমৰাও জান' ছবিখনৰ বাবে 'শ্ৰেষ্ঠ সংগীত'ৰ 'ৰাষ্ট্ৰীয় চলচ্চিত্ৰ বঁটা' লাভ কৰে। ইয়াৰ উপৰিও 'কভি কভি' (১৯৭৭), 'উমৰাও জান' (১৯৮২) আৰু 'জীৱনজোৰা সধনা' (২০১০) - তিনিবাৰকৈ ফিল্মফেয়াৰ বঁটা লাভ কৰে। তেওঁ লাভ কৰা আন আন সন্মানসমূহ হৈছে — সংগীত নাটক একাডেমি বঁটা (২০০৭), পদ্মভূষণ (২০১১)।

ৰত্ন ওজা (৫ ডিচেম্বৰ, ১৯৩১ — ৩১ ডিচেম্বৰ, ২০১৯) ঃ প্ৰসিদ্ধ সাংস্কৃতিক কৰ্মী, সাহিত্যিক, নাট্যকাৰ, তথা অভিনেতা ৰত্ন ওজাই বহুমূখী শিল্প প্ৰতিভাৰে অসমীয়া সাংস্কৃতিক আৰু সাহিত্য জগতত এক সুকীয়া আসন দখল কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। প্ৰথম অৱস্থাত সাংবাদিক হিচাপে কৰ্মজীৱন আৰম্ভ কৰা ওজা ১৯৭১ চনৰপৰা থিয়েটাৰ ক্ষেত্ৰৰ সৈতে ওতঃপ্ৰোতভাৱে জড়িত হৈ পৰে। শতাধিক নাটক পৰিচালনা কৰাৰ উপৰি তেওঁ বহু নাটক ৰচনা কৰিছিল। 'গহ্বৰ', 'উৰ্বৰ' আৰু 'কবৰ' এই তিনিখন তেওঁ ৰচনা কৰা উচ্চমানৰ নাটক। ৰত্ন ওজা গহ্বৰ নাট্যগোষ্ঠীৰ জনক আছিল। তেওঁক অসমৰ বাটৰ নাট ৰূপায়ণৰ বাটকটীয়া হিচাপে জনা যায়। তেওঁৰ অনাতাঁৰ নাটসমূহৰ ভিতৰত খং, অভিমন্যু,

আলাপ, স্বাধীনতা, মহানাগৰিক আদি আৰু টেলিনাটৰ ভিতৰত ভূত আৰু বাঢ়নি, থুপুৰি হোৰে থুপৰি হো আদি উল্লেখযোগ্য। ৰত্ন ওজা প্ৰতিধ্বনি, চিকমিক বিজুলী আৰু লটিঘটি চলচ্চিত্ৰৰ সহকাৰী পৰিচালক আছিল। লটিঘটিত তেওঁ অভিনয়ো কৰিছিল। ২০০৫ চনত তেওঁ নটসূৰ্য বঁটা, ভূপেন হাজৰিকা বঁটা আৰু কলাৰত্ন সন্মান লাভ কৰে।

ড° দিলীপ কুমাৰ দত্ত (৩০ এপ্ৰিল, ১৯৩৭ — ২৬ ছেপ্তেম্বৰ, ২০১৯) ঃ বিশিষ্ট সাহিত্যিক, গৱেষক তথা গণিতজ্ঞ ড° দিলীপ কুমাৰ দত্ত আমেৰিকাৰ কিংষ্টনৰ ৰ'ড আইলেণ্ড বিশ্ববিদ্যালয়ৰ গণিত বিভাগৰ অধ্যাপক আছিল। তেওঁ অসমীয়া সাহিত্যলৈ ১৫ খনতকৈও অধিক গ্ৰন্থ উপহাৰ দি গৈছে। সেইসমূহৰ ভিতৰত ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ গীত আৰু জীৱন ৰথ, মনে মোৰ কইনা বিচাৰে, প্ৰেমত পৰিলো নেকি, ফলি লোৱা বুৰঞ্জী, আদিৰ উপৰিও কেইবাখনো গণিত বিষয়ক গ্ৰন্থ উল্লেখনীয়। ড° দত্তই ডিবৰু, বেঁকী আৰু কপিলী নামৰ তিনিটা ফণ্ট নিৰ্মাণ কৰিছিল। এইকেইটাই আছিল ভাৰতীয় ভাষাৰ প্ৰথম ফণ্ট আৰু ইয়াৰ সহায়ত কম্পিউটাৰত অসমীয়া লিখাটো সম্ভৱপৰ হৈছিল। তেওঁ ২০০২ চনত অমূল্য কাকতি বঁটা আৰু ২০১৪ চনত ভূপেন হাজৰিকা ফিৰিঙতি বঁটা লাভ কৰিছিল।

কাদেৰ খান (২২ অক্টোবৰ, ১৯৩৭ — ৩১ ডিচেম্বৰ, ২০১৮) ঃ কাদেৰ খান বুলি ক'লেই সচৰাচৰ মনলৈ ভাঁহি আহে এটা কৌতুকপূৰ্ণ চৰিত্ৰৰ ছবি। ১৯৭৩ চনত মুক্তি লাভ কৰা 'দাগ-এ পায়েম অৱ লাভ' নামৰ চিনিমাখনৰ জৰিয়তে বলিউদত অভিনয় কেৰিয়াৰ আৰম্ভ কৰা কাদেৰ খানে প্ৰায় ৩০০ ৰো অধিক ছবিত অভিনয়ৰ লগতে ২৫০খন ছবিৰ বাবে সংলাপ ৰচনা কৰিছিল। অভিনয় আৰু সংলাপ নিক্ষেপত অভিনেতাজনে প্ৰদৰ্শন কৰা বুদ্ধিদীপ্ততাৰ বাবে হয়তো তেওঁক ভাৰতীয় চিনেমাৰ অনুৰাগীয়ে কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰে। তেওঁ অভিনয়কৰা চিনেমাসমূহৰ ভিতৰত কুলি নম্বৰ ওৱান, দুলহে ৰাজা, হিম্মতৱালা, চাজন চলে চচুৰাল, আঁখে, হম, মে খিলাড়ী তু অনাড়ী, আদি উল্লেখযোগ্য। হিন্দী চিনেমা জগতলৈ তেওঁ আগবঢ়োৱা অৱদানৰ বাবে ২০১৩ চনত কাদেৰ খানক সাহিত্য শিৰোমণি বঁটা প্ৰদান কৰা হৈছিল। ইয়াৰ উপৰি তেওঁ তিনিবাৰকৈ ফিল্মফেয়াৰ বঁটা লাভ কৰিছিল।

গিৰীশ কাৰ্নাড (১৯ মে', ১৯৩৮ — ১০ জুন, ২০১৭) ঃ গিৰীশ কাৰ্নাড একেধাৰে এগৰাকী অভিনেতা, চলচ্চিত্ৰ পৰিচালক, লেখক, নাট্যকাৰ, চিত্ৰনাট্যকাৰ আৰু ৰোডছ স্ক'লাৰ আছিল। তেওঁ ৰচনা কৰা নাটকসমূহৰ ভিতৰত যযাতি, টোঘলক, হয়বদন, অঞ্জুমলিগে, নাগমণ্ডল, তালমণ্ডল, আদি উল্লেখযোগ্য। গিৰীশ কাৰ্নাড চলচ্চিত্ৰৰ লগত জড়িত আছিল চিত্ৰনাট্যকাৰ, ছবি পৰিচালক আৰু অভিনেতা হিচাপে। তেওঁ পৰিচালনা কৰা ছবিসমূহৰ ভিতৰত 'গোধূলি', 'উৎসৱ', 'তাব্বালিয়ু নীনাদে মাগনে', 'ভস্মবৃক্ষ' আদি উল্লেখযোগ্য। ভস্মবৃক্ষ ছবিখনৰ বাবে তেওঁ শ্ৰেষ্ঠ পৰিচালকৰ বঁটা আৰু সংস্কাৰ (১৯৭০), ছবিখনৰ বাবে ৰাষ্ট্ৰপতিৰ 'গ'ল্ডেন ল'টাছ এৱাৰ্ড' লাভ কৰিছিল। 'স্বামী', 'মন্থন', 'ইকবাল', 'এক থা টাইগাৰ', 'টাইগাৰ জিণ্ডা হে', আদি তেওঁৰ দ্বাৰা অভিনীত ছবি। তেওঁ লাভ কৰা বঁটাসমূহ হৈছে— সংগীত নাটক অকাডেমী বঁটা (১৯৭২), পদ্মশ্ৰী (১৯৭৪), পদ্মভূষণ (১৯৯২), সাহিত্য অকাডেমী বঁটা (১৯৯৪), জ্ঞানপীঠ বঁটা (১৯৯৮), কালিদাস সন্মান (১৯৯৮) আদি।

এছ পি বালাসুব্ৰমনিয়ম (৪ জুন, ১৯৪৬ — ২৫ ছেপ্তেম্বৰ, ২০২০) ঃ সম্পূৰ্ণ নাম শ্ৰীপতি পণ্ডিতাৰাধ্যুলা বালাসুব্ৰমনিয়ম। তেওঁ এগৰাকী ভাৰতীয় সংগীতজ্ঞ, নেপথ্য কণ্ঠশিল্পী, সংগীত পৰিচালক, অভিনেতা, ডাবিং শিল্পী আৰু চলচ্চিত্ৰ প্ৰযোজক আছিল। তেওঁ ১৬টা ভাষাত প্ৰায় ৪০,০০০ তকৈ অধিক গীতত কণ্ঠ দান কৰিছে। শ্ৰেষ্ঠ পুৰুষ নেপথ্য কণ্ঠশিল্পী শিতানত তেওঁ ছটাকৈ ৰাষ্ট্ৰীয় চলচ্চিত্ৰ বঁটা লাভ কৰিছে। তেলেগু চলচ্চিত্ৰ জগতলৈ আগ বঢ়োৱা অৱদানৰ বাবে ২৫টা অন্ধ্ৰপ্ৰদেশ ৰাজ্যিক নন্দী বঁটা লাভ কৰিছিল। এছ পি বালাসুব্ৰমনিয়মে শ্ৰেষ্ঠ পুৰুষ নেপথ্য কণ্ঠশিল্পী শিতানত ফিল্মফেয়াৰ বঁটা লাভ কৰিছিল। ২০০১ চনত তেওঁক পদ্মশ্ৰী আৰু ২০১১ চনত পদ্মভূষণ বঁটা প্ৰদান কৰা হয়।

সৰোজ খান (২২ নৱেম্বৰ, ১৯৪৮ — ৩ জুলাই, ২০২০) ঃ এক দু তিন, হাৱা হাৱাই, তন্মা তন্মা, ধক ধক কৰণে লাগা, আদি গীতৰ বিখ্যাত নৃত্য নিৰ্দেশনাৰে বিশেষভাৱে সমাদৃত সৰোজখান বৰ্তমানলৈকে বলিউডৰ আটাইতকৈ সফল নৃত্য নিৰ্দেশক হিচাপে পৰিগণিত। প্ৰায় ২০০০ গানৰ নৃত্য নিৰ্দেশনা কৰা সৰোজ খানক 'ভাৰতীয় নৃত্য নিৰ্দেশনাৰ মাতৃ' বুলি অভিহিত কৰা হয়। ১৯৭৪ চনত মুক্তি লাভ কৰা 'গীতা মেৰা নাম' ছবিৰ জৰিয়তে তেওঁ পূৰ্ণ পৰ্যায়ৰ নৃত্য পৰিচালক হিচাপে আত্মপ্ৰকাশ কৰে। সৰোজখানে ২০০৩, ২০০৬ আৰু ২০০৮ চনত শ্ৰেষ্ঠ নৃত্য নিৰ্দেশনাৰ শিতানত 'ৰাষ্ট্ৰীয় চলচ্চিত্ৰ বঁটা' লাভ কৰিছিল। ইয়াৰ উপৰিও তেওঁ ৮ বাৰকৈ ফিল্মফেয়াৰ বঁটা লাভ কৰিছিল।

অৰ্চনা মহন্ত (১৮ মাৰ্চ, ১৯৪৯— ২৭ আগষ্ট, ২০২০) ঃ এটি চিৰসেউজ কণ্ঠ, স্বামী খগেন মহন্তৰ সৈতে অসমৰ

বিহুমঞ্চত ৰজনজনাই যোৱা সেই কণ্ঠৰ গৰাকী আছিল অৰ্চনা মহন্ত। সৰুৰেপৰাই সংগীতৰ অনুৰাগী অৰ্চনা মহন্তই অষ্টম শ্ৰেণীত পঢ়ি থাকোঁতেই 'মাটিৰ স্বৰ্গ' নামৰ ছবিখনত নায়িকাৰ চৰিত্ৰত অভিনয় কৰিছিল। পাছলৈ তেওঁ সম্পূৰ্ণকৈ সংগীতৰ সৈতে জড়িত হৈ পৰিছিল। খগেন মহন্তৰ সৈতে তেওঁ একেলগে কণ্ঠদান কৰা প্ৰথম গীতটো আছিল 'বাঁহৰ কাঠি তোলাই বাঁহনীটো সাজিলো'। সেয়াই আছিল আৰম্ভণি। মুখত সদায় মিঠা হাঁহি এটা লৈ ফুৰা অৰ্চনা মহন্তই খগেন মহন্তৰ সৈতে সংগীতৰ ক্ষেত্ৰখনত যি আধাৰ আৰু শিল্পী সত্ত্বাৰ চানেকী দাঙি ধৰি গ'ল, সেয়া তেওঁলোকৰ কালজয়ী গীতবোৰে সোঁৱৰাই থাকিব। তেওঁ কণ্ঠদান কৰা কেইটিমান উল্লেখযোগ্য গীত হৈছে— হোমৰ জুই জ্বলিছে, কিমান নাও যে ঘাটত লাগিল, শালিকী অ' অবুজন চৰাইজনী, আদি। আকাশবাণীৰ বি হাইগ্ৰেড স্বীকৃতি লাভ কৰা তেওঁ প্ৰথমগৰাকী শিল্পী।

ঋষি কাপুৰ (৪ ছেপ্তেম্বৰ, ১৯৫২ — ৩০ এপ্ৰিল, ২০২০) ঃ তেওঁ ভাৰতীয় চলচ্চিত্ৰ জগতৰ এগৰাকী পৰিচিত অভিনেতা, পৰিচালক আৰু প্ৰযোজক। ১৯৭০ চনত তেওঁ পিতৃ ৰাজ কাপুৰৰ ছবি মেৰা নান জকৰত শিশু অভিনেতা হিচাপে অভিনয় জীৱনৰ পাতনি মেলিছিল আৰু এই ছবিত কৰা অভিনয়ৰ বাবে তেওঁ শ্ৰেষ্ঠ শিশু অভিনেতাৰ 'ৰাষ্ট্ৰীয় চলচ্চিত্ৰ বঁটা' লাভ কৰিছিল। তেওঁ প্ৰায় ১০০খনতকৈও অধিক ছবিত অভিনয় কৰিছিল। তাৰে মাজত ববী, অমৰ আকবৰ এন্থনি, কৰ্জ, ৰাজা, লেইলা মজনু, কুলি আদি উল্লেখযোগ্য। তেওঁ চাৰিটাকৈ ফিল্মফেয়াৰ বঁটা, অপ্সৰা বঁটা (২০১০), তিনিটাকৈ জী চিনে এৱাৰ্ড, জীৱনজোৰা সাধনা ক্ৰীণ বঁটা (২০১৬) লাভ কৰাৰ উপৰিও ২০০৯ চনত ৰাছিয়াৰ চৰকাৰৰ পৰাও সন্মানিত হৈছিল।

ইৰফান খান (৭ জানুৱাৰী, ১৯৬৭— ২৯ এপ্ৰিল, ২০২০) ঃ "চকুৱে যেতিয়া কথা কয়, শব্দ কিয়নো লাগে?" চকুৰে কথা কৈ যোৱা অভিনেতা আছিল ভাৰতৰ Acting Boss হিচাপে পৰিচিত ইৰফান খান। তেওঁ হিন্দী চলচ্চিত্ৰৰ লগতে ব্ৰিটিছ আৰু হলিউডৰ চলচ্চিত্ৰত অভিনয় কৰাৰ বাবে জনাজাত। ১৯৮৮ চনত অস্কাৰ বঁটালৈ শ্ৰেষ্ঠ বিদেশী ভাষাৰ চলচ্চিত্ৰ শিতানত মীৰা নায়াৰৰ 'চালাম ব'ম্বে'ত অভিনয়ৰ জগতত আত্মপ্ৰকাশ কৰিছিল। তেওঁ অভিনয় কৰা ছবিসমূহ হৈছে — মকবুল, লাইফ ইন মেট্ৰ, পান সিং তুমৰ, লাঞ্চবক্স, হিন্দী মেডিয়াম, অংৰেজি মেডিয়াম, আদি। তেওঁ লাইফ অৱ পাই, এমেজিং স্পাইডাৰমেন, শ্লামডগ মিলিনিয়াৰ, জুৰাচিক ৱৰ্ল্ড, আদি বিদেশী ভাষাৰ ছবিতো অভিনয় কৰিছিল। তেওঁ এটা ৰাষ্ট্ৰীয় চলচ্চিত্ৰ বঁটা, এটা এছীয় চলচ্চিত্ৰ বঁটা, চাৰিটা ফিল্মফেয়াৰ বঁটা, পদ্মশ্ৰী বঁটা (২০১১)ৰ উপৰি বহুতো ৰাষ্ট্ৰীয় তথা আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বঁটা আৰু সন্মান লাভ কৰিছে।❑

> "সাহিত্য হয়তো পানীৰ দৰে। পানীয়ে যিদৰে যি পাত্ৰত থয় তাৰেই ৰূপ লয়। তেনেদৰে সাহিত্যৰ বিভিন্ন উপাদানসমূহে সংবেদনশীল পাঠক হৃদয়ৰ নিভৃততম কোণত লিপিট খাই থকা অনুভৱৰ একান্ত নিজৰ পৃথিৱীখনত ভিন্ন ৰূপ লয়।"
>
> - ময়ূৰ বৰা

নাস্তিকতা কিমান দূৰ গ্ৰহণযোগ্য ?

দিগন্ত দাস
ষষ্ঠ ষাণ্মাসিক, সমাজতত্ত্ব বিভাগ

‘ধৰ্ম আৰু সমাজ’ৰ লগত জড়িত বহুতো লেখা পঢ়াৰ পাছত কিছুমান কথাই মোৰ মনৰ ভিতৰত ইফাল-সিফাল কৰি ফুৰিবলৈ ধৰিছিল। মোৰ এই ভাৱৰ টোপোলাটো কলমৰ চিয়াঁহীৰে প্ৰকাশ কৰিবলৈ আগবাঢ়িলোঁ। এইখিনিতেই কৈ থওঁ যে বহুতো লেখা আৰু বক্তব্য যিহেতু মোৰ এই লেখাটোৰ উৎস, গতিকে এইসমূহৰ পৰা দুই-এক কথাক টানি আনি পাঠকৰ আগত তুলি ধৰাও হৈছে।

ধৰ্মই সমাজ গঠন কৰে। ধৰ্মই মানুহক প্ৰেম, দয়া, ত্যাগ, ক্ষমা, সহিষ্ণু আৰু স্থিতপ্ৰজ্ঞ হ'বলৈ শিকায়। মানৱীয় গুণেৰে উদ্বুদ্ধ হ'বলৈ বাট দেখুৱায়। এনেবোৰ কথাৰ বাবেই এক সু-পৰিচালিত পৰিৱেশ গঢ় লয়। ধৰ্মৰ লগত জড়িত নানা বিধি-নিষেধবোৰে প্ৰাথমিক পৰ্যায়তেই বহু ব্যক্তিক সংযমী কৰে। অবাধ স্বাধীনতা আৰু ভোগবাদী আসক্তিৰ আৱৰণ গুচাই আগবাঢ়িবলৈ প্ৰেৰণা দিয়ে। সেয়ে ধৰ্মৰ মুখ্য তিনি উদ্দেশ্য - সমাজ গঠন, পৰিচালনা আৰু নিয়ন্ত্ৰণ; হৈছে এখন সুসভ্য তথা সু-পৰিকল্পিত সমাজ গঢ়াৰ মূল আধাৰ।

ধৰ্মৰ অনুৰাগী হোৱাটো ভাল কথা। কিন্তু ধৰ্মীয় মুখ বাগৰা কথা বা কোনো তথাকথিত বাণী শ্ৰৱণ কৰাৰ প্ৰবৃত্তিয়েই বহু সময়ত সমস্যাৰ উৎপত্তি স্থলত পৰিণত হয়। নিজৰটোৱেই শ্ৰেষ্ঠ, তাতকৈ ওপৰত একো নাই আৰু কোনোবাই এটা ভাল উপদেশ দিলেও নহ'ব। এনেবোৰ আকোৰগোঁজ প্ৰবৃত্তিয়ে কাৰো একো উপকাৰ সাধিব নোৱাৰে। এনেধৰণৰ উপদেশ, বাণীৰ গইনা লৈয়েই কিমান যে শোষণ, নিৰ্যাতন, উৎপীড়ন চলি আছে আজিৰ সমাজত! প্ৰতিবাদ কৰিবলৈ গ'লেও ‘নাপায়’ বুলি কৈ

সিমানতেই অন্ত পৰে। বহু সময়ত প্ৰশ্নৰো সদুত্তৰ নাথাকে কাৰো হাতত। বেছিকৈ ক'বলৈ গ'লেও সমাজৰ পৰা ত্যাজ্য হোৱাৰ ভয়। ধৰ্মক লৈয়ে যে কিমান ৰক্তক্ষয়ী যুদ্ধ সংঘটিত হৈছে লেখ-জোখ নাই। ধৰ্মক লৈয়ে কিমান যে বিদ্ৰোহী সংগঠনৰ জন্ম হৈছে!

এইটো সত্য যে আজিৰ তাৰিখত ৰাজনীতি আৰু ধৰ্ম হৈছে সমাজৰ দুই মূল অস্ত্ৰ। এই দুইৰ প্ৰভাৱৰ পৰা সম্পূৰ্ণৰূপে মুক্ত হোৱাটো সহজ নহয়। কিন্তু যিমান দূৰ সম্ভৱ পৰাপক্ষত ইয়াৰ পৰা দূৰত্ব বজাই ৰখাই মংগলজনক। অন্যথা নিজৰ পৰিলায়বৰ্গ, বন্ধুবৰ্গ আৰু ওচৰ-চুবুৰীয়াৰ সৈতে থকা আমাৰ সম্পৰ্কবোৰো ঘূণে ধৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিব। এবাৰ এখন কিতাপত পাইছিলোঁ, যুদ্ধ সংঘটিত হয় মূলতঃ তিনিটা কাৰণত - নাৰীক লৈ, মাটিক লৈ আৰু ধৰ্মক লৈ। কথাটো জুকিয়াই চালে যোল্ল অনাই সঁচা যেন লাগিব। ট্ৰয়ৰ যুদ্ধ, ৰামায়ণৰ যুদ্ধ সংঘটিত হোৱাৰ কাৰণ আছিল একো গৰাকীকৈ নাৰী। মাটিক লৈ হোৱা যুদ্ধ বুলি ক'লে মহাভাৰতৰ যুদ্ধৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বিশ্বযুদ্ধলৈকে উদাহৰণ দিব পাৰি। আনহাতে ধৰ্মযুদ্ধ অসংখ্য। পূৰ্বৰ ক্ৰুছেড যুদ্ধৰ পৰা এতিয়াৰ জেৰুজালেম বিবাদলৈকে আৰু বাবৰি মছজিদক কেন্দ্ৰ কৰি হোৱা বিবাদ। ভাৰত-পাকিস্তানৰ যুদ্ধও বাহ্যিক দৃষ্টিত ভূ-খণ্ডক কেন্দ্ৰ কৰি হোৱা যেন লাগিলেও ই যেন আভ্যন্তৰীণভাৱে এক ধৰ্মযুদ্ধহে। ধৰ্মযুদ্ধৰ কাহানিও শেষ নাই। উমি উমি জ্বলি থকা জুইৰ দৰে শীতল যুদ্ধ চলি থাকি হঠাৎ কেতিয়াবা সংহাৰী ৰূপ লয়, পুনৰ শীতল যুদ্ধলৈ পৰিণত হয়। এটা মাত্ৰ চক্ৰাকাৰত ঘূৰি থাকে। আজিলৈকে ধৰ্মযুদ্ধ সম্পূৰ্ণ নিৰ্মূল কৰাটো সম্ভৱ হৈ উঠা নাই।

ইমানতেই জানো শেষ হৈছে? ধৰ্মক কেন্দ্ৰ কৰি গাঁওখনৰ ভিতৰতো, চুবুৰীটোৰ মাজতো বিভাজন। এই বোলে শাক্ত, শৈৱ, বৈষ্ণৱ, বামুণীয়া, এঘাৰদিনীয়া, তেৰদিনীয়া, যোল্লদিনীয়া কিমান যে ভাগ আছে কৈ শেষ কৰিব নোৱাৰি। ধৰ্মৰ লগতে ধৰ্ম ভিত্তিক জাতি ব্যৱস্থাই মিলা-মিচা, বিবাহ আদিক লৈ যিমানবোৰ নোৱাৰাৰ বিধান দিছে, তাৰে সৰহ সংখ্যকেই অমূলক। মুঠৰ ওপৰত ধৰ্মই এসোপা অসূয়া-অপ্ৰীতিৰে এটা বাহ সাজি কিছুমান সমাজ ভাঙোনকাৰী, মানৱীয়তা ধ্বংসকাৰী কীট-পতংগৰ জন্ম দিছে।

ধৰ্মৰ জৰিয়তে মানুহে আধ্যাত্মিকতাৰ বিকাশ ঘটাওক। পৌৰাণিক দৰ্শন, সমাজ ব্যৱস্থা, ইতিহাস আদিৰ জ্ঞান অৰ্জন কৰক। ই মনক শান্তি আৰু শক্তি প্ৰদান কৰিব। ধৰ্মান্ধতাৰ গণ্ডীলৈ গৈ সংকীৰ্ণ নহ'ব। আনৰ আগত বিশেষকৈ উঠি অহা প্ৰজন্মৰ আগত তলৰ কামকেইটা নকৰিলে ধৰ্মান্ধতাৰ প্ৰভাৱ বহুলাংশে হ্ৰাস পাব। কামকেইটা হ'ল -

১। পৰধৰ্মক নিন্দা নকৰিব।

২। সংখ্যালঘু আৰু সংখ্যাগুৰুৰ সংজ্ঞা এৰাই চলিব।

৩। কাৰোবাৰ বিপদ বা অসফলতাত তেওঁৰ ধৰ্মক দোষাৰোপ নকৰিব।

৪। অপৰাধীৰ জাত-পাত-ধৰ্ম আদিৰ বিচাৰ নকৰিব।

৫। নিজ ধৰ্মক শ্ৰেষ্ঠ বুলি য'তে-ত'তে প্ৰকাশ নকৰিব।

ধৰ্মৰ পৰা যি ধৰ্মান্ধৰ বটবৃক্ষ সৃষ্টি হৈছে তাক উভালি পেলাব নোৱাৰি। পৰাপক্ষত ধৰ্মক কেন্দ্ৰ কৰি হোৱা তৰ্ক-বিতৰ্কবোৰ এৰাই চলাই ভাল। শেষত এইয়াই ধাৰণা হয় যে ধাৰ্মিক-ধৰ্মান্ধৰ দৰে ধাৰণাক লৈ এখন বিভ্ৰান্তিৰ পৃথিৱীত বিচৰণ কৰাতকৈ মানৱতাবাদী নাস্তিক হোৱাই বহুগুণে শ্ৰেয়। এই বিভ্ৰান্তিৰ পৰা বিচৰা পৰিত্ৰাণ, মানসিক শান্তি হয়তো ইয়াতেই পাব। গতিকে মানৱতাবাদী নাস্তিকতাৰ জয় হওক। ❑

"যুঁজৰ বাবে কলম পৰ্যাপ্ত নহয়। যুঁজৰ বাবে প্ৰয়োজন সশস্ত্ৰ ইচ্ছাশক্তি। মই তেওঁলোকক ক'লো হৃদয়ক হৃদয়ৰ দৰে নাৰাখিবা তোমালোকে। মগজুক চয়তানৰ আড্ডা হ'বলৈ নিদিবা।"

- সনন্ত তাঁতী

সা মা জি ক

সমাজ আৰু সংঘাত

বিষ্ণুজ্যোতি ফুকন
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, পদাৰ্থ বিজ্ঞান বিভাগ

আমি সকলো প্ৰত্যক্ষ বা পৰোক্ষ ভাৱে হ'লেও সমাজৰ লগত জড়িত। সময়ৰ অনুযায়ী সমাজৰ সংজ্ঞা ক্ৰমে পৰিৱৰ্তন হোৱা পৰিলক্ষিত হয়। প্ৰথম অৱস্থাত 'মানুহে গোট খাই এঠাইত এক পৰিৱেশৰ লগত সংযোগ স্থাপন কৰি বাস কৰা প্ৰক্ৰিয়াক সমাজ' বুলি গণ্য কৰা হৈছিল। কিন্তু এতিয়া 'বিভিন্ন পৰ্যায়ৰ পৰিৱৰ্তনৰ সমান্তৰাল ভাৱে পৰিৱেশৰ সৈতে সামঞ্জস্য ৰক্ষা কৰি শান্তিৰে উন্নত ধাৰণা ৰাখি বাস কৰা প্ৰক্ৰিয়াক সমাজ' বুলি ক'ব পাৰি। তেনেদৰে সমাজৰ সংজ্ঞাৰ লগতে সমাজৰ দিশ, দৰ্শন, নীতি, কাৰ্য, স্থিতি পৰিৱৰ্তন হোৱা পৰিলক্ষিত হয়। সাধাৰণতে ভবা হয় কেৱল আমাৰ (মানুহৰ)হে সমাজ আছে। কিন্তু প্ৰকৃতিত যদি চোৱা যায় বিভিন্ন ধৰণৰ, বিভিন্ন স্তৰৰ, বিভিন্ন সমাজ দেখিবলৈ পোৱা যাব। লগতে ভালদৰে লক্ষ্য কৰিলে পোৱা যাব যে প্ৰত্যেকখন সমাজ আনখনৰ লগত প্ৰত্যক্ষ বা পৰোক্ষভাৱে জড়িত। যাৰ বাবে প্ৰত্যেকখন আনখনৰ গতিৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত। যদি দুখন সমাজ সংস্পৰ্শলৈ আহে তেতিয়া দুয়োখন সমাজৰ মাজত সংঘৰ্ষৰ সৃষ্টি হ'লে ইখনে-সিখনৰ ওপৰত দমনমূলক নীতি প্ৰয়োগ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰে। যদি দুয়োখন সমাজ নীতিগতভাৱে সমান শক্তিশালী হয়; তেতিয়া সংঘৰ্ষ সমান্তৰাল হ'ব অৰ্থাৎ সমাজ দুখন আগবঢ়াৰ লগতে সংঘাতো অব্যাহত থাকিব। কিন্তু এখন সমাজ বেছি শক্তিশালী হ'লে, তেতিয়া আনখনে পৰাজয় স্বীকাৰ কৰিব বা জয় হোৱাখনৰ সকলো চৰ্ত মানি লয়। যাৰ পৰিণতিত শক্তিশালী সমাজখনৰ বিস্তাৰ হৈ আনখনক নিঃশেষ কৰি পেলায়। চাবলৈ গ'লে প্ৰত্যেক সমাজৰ সংঘৰ্ষই এক নতুন দিশৰ সৃষ্টি কৰে বা কেতিয়াবা সময়ৰ অন্তৰালত নতুন শাখাৰ সৃষ্টি কৰে। নতুন দিশবোৰ সৃষ্টি হওঁতে পুৰণা নীতি ৰূপান্তৰ ঘটি নতুন ধাৰণাই স্থান পাই। একেদৰে নতুন শাখাটো ৰূপান্তৰ আনে।

বৰ্তমান পৃথিৱীৰ এটা প্ৰধান সমস্যা হৈছে বিভিন্ন সমাজৰ মাজত হোৱা সংঘৰ্ষ। যাৰ বাবে বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন ধৰণৰ সংঘাতৰ বিষয়ে শুনিবলৈ পোৱা যায়। প্ৰথম অৱস্থাত পৃথিৱীত মানুহৰ সংখ্যা কম হোৱাৰ লগতে বিভিন্ন ঠাইত সিঁচৰতি হৈ থকাত, স্থাপন হোৱা সমাজবোৰৰ মাজত সংঘৰ্ষ প্ৰায় কম দেখা গৈছিল। কিন্তু সময়ৰ লগত জনসংখ্যা বৃদ্ধি হোৱাৰ বাবে আৰু বিভিন্ন সমাজৰ মাজত দূৰত্ব কমি অহাত সমাজৰ সংঘৰ্ষ ক্ৰমান্বয়ে দেখা গৈছে। যেতিয়া সমাজ ক্ৰমে কাষ চাপি আহে তেতিয়া এখনৰ নীতি-আদৰ্শৰ আনখনৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পৰে। ফলত কিছুমান মিল থকা নীতি-আদৰ্শৰ জন্ম লয়। এইদৰে বহু সমাজ যেতিয়া এক স্থানত স্থাপন হয় তেতিয়া একাংশৰ মাজত মতৰ বিৰোধো দেখা যায়। মানুহৰ শাৰীৰিক, মানসিক, নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিকতাত প্ৰভাৱ পেলায়।

ভাৰতবৰ্ষৰ ১৩০ কোটিৰো অধিক জনসংখ্যা য'ত বিভিন্ন সমাজৰ লোকে বাস কৰে। ধৰ্ম হিচাপে ক'বলৈ গ'লে সনাতন, ইছলাম, জৈন, বৌদ্ধ, খ্ৰীষ্টান, ফাৰ্চী ইত্যাদি। য'ত ৭০০ ৰো অধিক ভাষা কোৱা হয়। ক্ৰমে সময়ৰ লগত জনসংখ্যা বৃদ্ধি আৰু ভিন্নতা অহাৰ বাবে সমাজবোৰ পৰস্পৰ ওচৰ চাপি অহাত সঘনাই সংঘৰ্ষ দেখিবলৈ পোৱা গৈছে। কাৰণ প্ৰত্যেক সমাজে নিজা নিজা নীতি-আদৰ্শ, মতত বিশ্বাস কৰে। ফলত কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত কোনো এখন সমাজৰ অন্যৰ প্ৰতি শংকাভাৱ সৃষ্টি হোৱা পৰিলক্ষিত হৈছে। তদুপৰি সমাজত বাস কৰা মানুহৰ মানসিকতা সলনি কৰিছে, শাৰীৰিকভাৱে আঘাত সানিছে, নৈতিকভাৱে স্থবিৰ কৰিছে, আধ্যাত্মিক দৃষ্টিভংগী সংকীৰ্ণ কৰিছে।

বৰ্তমান অসমৰ সমাজকো বিভিন্ন ভাগত বিভক্ত কৰিব বিচৰা দেখা যায়। পুৰণি বাসিন্দা বনাম নতুন বাসিন্দা, হিন্দু বনাম ইছলাম, অসমীয়া বনাম অনাঅসমীয়া ইত্যাদি। এইধৰণৰ সমস্যাই অসমক ৰাজনৈতিকভাৱে দুৰ্বল, অৰ্থনৈতিক ভাৱে অবিকশিত, সামাজিকভাৱে বিৰোধী কৰিছে। যদিও সমাজৰ প্ৰত্যেকজন ব্যক্তি আনজনৰ লগত সম্পৰ্ক স্থাপন বা ওচৰ চাপি আহিলেও সমাজৰ ভিন্নতা মনোভাৱৰ বাবে প্ৰত্যক্ষভাৱে দেখা নাপালেও পৰোক্ষভাৱে শংকিত হোৱা কোনো সময়ত দেখা যায়। অসমক ৰাজনৈতিক, অৰ্থনৈতিক, সামাজিক আৰু ভৌগোলিকভাৱে সৱল ৰূপত প্ৰতিষ্ঠা কৰাৰ সময়ত অসমত বাস কৰা, প্ৰত্যেক সমাজত বাস কৰা ব্যক্তিৰ মনত উপলব্ধি হোৱা উচিত যে সামাজিক সংঘাতে অসমত বাস কৰা আৰু অসমৰ লগত জড়িত প্ৰত্যেক ব্যক্তিৰ ক্ষতি কৰিছে।

সমাজ সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰা মূল শক্তি হ'ল শিক্ষা। শিক্ষাইহে সমাজৰ পৰিৱৰ্তন আৰু অস্তিত্ব নিৰ্ধাৰণ কৰে। শিক্ষা

যেতিয়াৰেপৰা সমাজৰ অংগ হৈছিল তেতিয়াৰেপৰা সমাজত উন্নয়নমূলক পৰিৱৰ্তন ক্ষিপ্ৰতৰ হ'বলৈ আৰম্ভ হয়। শিক্ষাই সমাজৰ মাজত সংঘাত কমাই 'এক সমাজ, এক বিশ্ব' অনুভৱ কৰাইছে। শিক্ষাই সমাজত থকা ভুলসমূহ দূৰ কৰিছে আৰু ভাল ধাৰণা গ্ৰহণ কৰাত সহায় কৰিছে। ক'ব পাৰি যে শিক্ষাৰ অবিহনে এখন সমাজ সুস্থ আৰু সবল হ'ব নোৱাৰে। সেইবাবে সমাজ আৰু শিক্ষা পৰিপূৰক। সমাজৰ ভাল, বেয়া, পৰিৱৰ্তন, উন্নয়ন, দৰ্শন, ধাৰণা ইত্যাদি দিশসমূহ শিক্ষাৰ লগত জড়িত। সমাজৰ লগত জড়িত প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিক সমান দৃষ্টিৰে চোৱাটো সমাজৰ দায়িত্ব।

প্ৰত্যেক ব্যক্তিৰ একোটা নিজা নিজা ব্যক্তিত্ব আছে। এজন মানুহৰ পৰিচয় ব্যক্তিত্বৰ দ্বাৰাহে হয়। ব্যক্তিত্ব গঢ় লৈ উঠে কিছুমান বিশেষ গুণৰ দ্বাৰা। সত্যনিষ্ঠা, সহজ-সৰল, বন্ধুসুলভ মনোভাৱ, সহযোগিতামূলক ভাৱ, ইত্যাদি। এজনে আনজনৰ সৈতে মত বিনিময় কৰিলে সন্মুখৰজনে কি কথা কেনেদৰে কৈছে আৰু কি কৰিছে তাৰ ওপৰত লক্ষ্য ৰাখে। আৰু তেওঁৰ কথা কাণ্ডই ব্যক্তিজনৰ স্বভাৱ কেনেকুৱা তাৰ উমান দিয়ে। সেইবাবে নিজা ব্যক্তিত্বৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিলে নিজৰ লগতে আনৰো আপোনা-আপুনি ভাল হ'ব।

সমাজৰ সমস্যাবোৰ আমাৰ অৰ্থাৎ মানুহৰ দ্বাৰা সৃষ্টি হৈছে। সেইবাবে গুৰুত্ব সহকাৰে লৈ আমি নিজে সমাধানৰ পথ উলিয়াব লাগিব। সমাজৰ এক ডাঙৰ ব্যৱস্থাৰ পৰিৱৰ্তন এজনৰ দ্বাৰা নহয়, সকলোৰে সহযোগতহে সম্ভৱ হৈ উঠে। পৰস্পৰৰ সহযোগত নৱজাগৰণৰ দ্বাৰা সমাজৰ সমস্যা সমাধান কৰিব পৰা যাব। যিদৰে এজন ব্যক্তিৰ দ্বাৰা সমাজ গঠন নহয়, সেইদৰে এজন ব্যক্তিয়ে সমাজ পৰিৱৰ্তন কৰিব নোৱাৰে। সকলোৰে সহযোগৰ প্ৰয়োজন নৱপ্ৰজন্মই শিক্ষা আৰু ব্যক্তিত্ব গঢ়াত গুৰুত্ব দিয়া উচিত। যাতে সমাজৰ চিন্তা, ধাৰণাৰ পৰিৱৰ্তনত উল্লেখনীয় সহযোগ আগবঢ়াব পাৰে। সময়ৰ সৈতে সমাজৰ পৰিৱৰ্তন হয় কিন্তু ইতিহাস সজীৱ হৈ ৰয়।❑

"মননশীল সাহিত্যই বহু পাঠকৰ ৰসাস্বাদন কৰোৱাই এক ঐন্দ্ৰজালিক মায়াজালৰ দ্বাৰা। সেই মায়াজালৰ মাজৰ পৰা উজ্জ্বল হৈ উঠা সত্যৰ সংস্পৰ্শত পাঠকসকল হৈ পৰে সন্মোহিত আৰু সন্তুষ্ট। পাঠকৰ মনত জন্ম দিব পৰা এক উচ্চস্তৰৰ বৌদ্ধিক পৰিতৃপ্তিৰ বাবেই আধুনিক প্ৰযুক্তিৰ সহায়ত নিৰ্মিত ভিন্ন উপাদানৰ মাজতো গ্ৰন্থ আৰু সাহিত্যৰ স্থান অনন্য।"

- সনন্ত তাঁতী

Socio Economic

Women In Indian Economic Development & Gender Parity

Dr. Meghali Bora
Head and Associate Professor, Department of Commerce

India is the world's largest democracy with a population of 1.3 billion (130 crore) people. Pertinently almost half of the population is made up of women. Therefore it is quite natural that the plight of Indian women will have a significant effect on the country's socio-economic condition. The fact that in India women don't enjoy the same freedoms and rights as men, invariably results in discrimination in the fields of education, employment and resource allocations amongst other areas. This unfortunately deprives India of developing and utilizing the potential of a substantial portion of its human resources which, if properly harnessed and channelized, can unleash a remarkable growth trajectory.

According to the World Bank, from 1994 to 2012 India succeeded in raising 133 million people out of poverty. Even though this was no mean feat the report states that India's performance would have been even better if a greater number of women could have contributed to the work force. At present women's contribution to the country's Gross Domestic Product (GDP) is only 18%. It is one of the lowest in the world. Women comprise only 25% of India's labor force today. As such the Indian economy has a great potential to improve gender parity in the Asia-Pacific region.

It is noteworthy that only 27% of adult Indian women have a job. In comparison 79% of adult men hold jobs. The women also have a high rate of dropping out from jobs. An estimated 20 million women dropped out of the workforce in between 2005 to 2012. This is a consequence of the existing social norms where family pressure, domestic responsibilities or motherhood hamper a women's career prospects.

Another significant factor is that rapid urbanization has not seen a corresponding growth in women's employment. This is because urbanization has not encouraged women to join the labor force. One of the main reasons that deter women from working is absence of adequate public safety, secure and safe transportation for commuting to work and unbiased office environment. Moreover due to such factors rural women have not made a transition to the urban labor force.

India is ranked at 120 out of 131 countries as far as participation of women in the labor force is concerned. Disturbingly in India gender based violence is rated quite high. It is necessary to realize that it is not possible to have high growth rates if half the population is not taking any part in the economy. At 18% of GDP the contribution of Indian women is less than half the global average. In comparison Chinese women contribute 40% to the country's GDP.

However women form an integral part of the agricultural workforce in the rural areas. Right from transplanting, harvesting to threshing of crops women play a crucial role. Over the past decade rural women have also taken up entrepreneurship. A mini revolution has taken place through the launch of Self Help Group schemes (SHGs). SHGs have become the backbone of women's entrepreneurial endeavors. In many rural areas, particularly in Assam, SHGs have made it possible

for women to supplement the family income with cottage scale enterprises like goat rearing, piggery, small grocery outlets etc.

Further, women play a crucial role in the tea gardens of the country. The tea labor force is made up of sizable numbers of women. This is because women rather than men possess the skill that is required to pluck quality tea leaves or the two leaves and a bud. Therefore the tea industry is one industry where women play a prominent role. But here too they experience gender bias as there are disparities in wages between men and women despite the women's plucking skills.

Significantly, it is estimated that if the participation of women in India's economy rose to about 50%, then the country's GDP could easily go up by 1.5% annually. Therefore it is important that there should be gender parity in Indian society. This will encourage more and more women to join the labor force both in the urban as well as the rural areas. Increased participation of women will increase purchasing power of households. This consequently will boost demand in the economy that can impact trade, commerce and industry leading to sustained growth.

In the last few years, the Government of India has taken steps to empower women. The Skill India mission is an initiative that trains women with relevant skills sought by employers. The training programs are tailored to meet their need of security, safety and keeping in mind their domestic duties as well as responsibilities towards their family and children. This also provides a placement service to ensure that the trainees find suitable employment. Notably it has been seen that women's economic empowerment plays a critical role in reduction of poverty and malnutrition as women tend to spend their incomes on their children, nutritious food and improving the living conditions of the family as well as the community.

According to the World Bank reports, in the past decade or so 45 million poor women have got access to skills, market and business services. As a result evidence shows that these women experience better food security, higher access to finance and higher incomes that benefit their families and communities. Some of these women have become inspirations for other women thus encouraging others to become self-dependent and contribute to the nation's growth.

While such initiatives are welcome, more needs to be done to spread awareness about gender parity. It is seen that despite success many women are impeded due to family and social pressures. Perceptions about marriage, household chores and about working women will have to be changed. Girls' education, particularly in subjects like technology, medicine, Information Technology etc. needs to be encouraged. This will change the outlook and existing mindset on girls' education. At home too, the concept that girls like boys are also capable of becoming professionals in the future must be accepted.

Employers must also support hiring women. They must make the workplace safe for women and the environment congenial for them to work in. Employers need to ensure equal pay for men and women doing similar work. The Private Sector has to take the initiative in this. The government should also revise outdated legislations and introduce new policies that ensure the participation of women because they constitute 50% of the country's workforce. Planning should be more gender focused so that growth can be accelerated and the economy experience sustained development.

However there are indications that the government's programs for skill development, subsidized loans for women entrepreneurs, legislations on maternity leave and childcare facilities for women employees have made a difference. If implemented properly and sincerely then these policies can remove hurdles and encourage more and more women to join the workforce. Success depends not only on the government but on all stakeholders like the corporate sector, public sector undertakings, employers, bureaucrats and the public. But most importantly women themselves will have to play a key role in creating their space in the Indian workforce.❑

References:

United Nations Reports on Women in Indian Economic Development.

World Bank Assessment 2018/19.

Socio Economic

Unemployment : A Social Hurdle

Ankur Dehingia (Ex Student)
M.A. 3rd Semester, Dept. of English
Tezpur University

Unemployment is a term referring to individual who are employable and seeking a job but are unable to find a job. Unemployment is a rapidly growing social issue, plaguing the citizens of the country, acting as the root cause of innumerable problems which further emphasizes on the severity of the issue and the urgency to ensure it is lowered and no longer acts as a hindrance for the progress of the country and its people. Unemployment has caused harm to a society that are more than just financial. Unemployed individuals not only lose income but also face challenges to their physical and mental health. It affects not just the unemployed person but also family members and the wider community. The impact of job loss in rural and regional areas flows through the local community damaging businesses as family expenditure is reduced. Further damage to local communities may result from people leaving in search of work.

While a worker is unemployed, that worker's family income falls due to the lack of earnings, and that loss of income can affect the worker and the worker's household. The loss of income can reduce the quantity and quality of goods and services the worker's family can purchase. Some areas which affects an individual due to financial loss are given:

***Mental Health** : Unemployment not only increases the likelihood of disease, but can greatly affect one's mental health, leading to depression and decreased self- esteem. In addition, one can alienate family and friends or feel alienated themselves which can result in lack of support in one's life. The trauma of job loss is most intense at the time it occurs, subsiding later and others have pointed out that the stigma, social isolation and material deprivations associated with unemployment are likely to be greater over time.*

***Physical Health** : When an individual loses his job, he is not only affected financially but his stress can manifest physically as well. These physical manifestations may be mild to severe. One might experience headache, muscle pain, chest pain, sleep problems. Job loss also leads to increases in cortisol, prolactin, growth hormone, cholesterol, and decreased immune reactions. These physical issues can result in illness, which in turn creates a bigger need for health care.*

Due to unemployment, a society is also affected. The impact of individual unemployment on society is discussed below:

Social tension *: Due to job loss, an individual suffers from economic crisis. He is not able to fulfil his needs, so he may indulge in illegal and harmful activities. It increases the crime rate which harms the environment of a society.*

A decrease in the demand *: When people become unemployed, there is a decrease in the demand. People can't afford to buy goods and services, so demand and supply fall. This hinders economic growth of the country.*

Increasing dependence on working population *: Due to unemployment, there is an increase in dependence on working population. Those who are unemployed must rely on those who are employed for their survival. Therefore, the employed people too can't contribute to the increase in the demand for the goods and services as they too can't afford them. This also leads to family tensions.*

Wastage of human capital *: Unemployment generates no resource, manpower gets converted into a liability in spite of the asset. Unemployment affects the overall growth of development. It develops despair and hopelessness among youth. It makes the economy depressed.*

Unemployment is a major concern in India. It stands as a barrier in Indian economy. Due to massive unemployment, the GDP of India has fallen. It became worst, during the pandemic. National Statistical Office (NSO) released a data where the Indian economy shrank 23.9% in the second quarter of 2020, much worse than market forecasts of an 18.3% drop. It is the biggest contraction on record, as India imposed a coronavirus lockdown in late March and extended it several times, halting most economic activities. Still, India remains the second worst-affected country in the world by the pandemic. Construction (-50.3%), hotels and transportation (-47%) and manufacturing (-39.3%) recorded the biggest falls. Mining and quarrying (-23.3%); finance, real estate and business services (-5.3%); and utilities (-7%) also declined while the farm sector grew 3.4%. on the expenditure side, gross fixed capital formation recorded the biggest decrease (-47.1%). Private spending shrank 26.7%, exports went down 19.8% and imports sank 40.4%. In contrast, government consumption jumped 16.4% as the government implemented relief measures to help curb the impact of the pandemic.

Over 27 lakh youths in Assam will become unemployed due to the economic conditions in the aftermath of COVID-19 and the consequent prolonged lockdown. This will result in the increase of unemployment rate of the State to 16 to 27 per cent from the present rate eight per cent. Consequently, the poverty rate may go up to about 50 percent in the State.

Due to unemployment, the growth rate of the State's economy shrank 1.3 to 5.2 percent in the current fiscal year (2020- 2021). This suggests a potential loss in the Growth State Domestic Product (GSDP) worth Rs 3,219 to 12,877 crore at 2011- 12 prices. The loss is equivalent to Rs 4,442 to Rs 17,770 crore at the current prices, the SITA (State Innovation & Transformation Aayog) added.

The report further said that the Plantation and Tea sector is estimated to incur losses worth Rs 1,200 crore to Rs 1,500 crore with the Smallholding sector accounting for Rs 500 to Rs 800 crore. Similarly, rubber plantation is estimated to face a loss of Rs 6.5 crore.

Unemployment is a serious social and economic issue that results in a tremendous impact on everything but is often overlooked. Due to this problem, India is facing economic slowdown. People don't have money to buy their essential commodities. It creates an unstable society where crime rate is increasing day by day. The government must try to fix this problem as soon as possible, otherwise, India will face a more serious economic slowdown. ❑

Socio economic

Self Help Group (SHG)

Afruja Ahmed
B.A. 5th Sem., Dept. of Geography

A self help group (SHG) is a financial intermediary committee usually composed of 10 to 20 local women or men between 18 to 40 years age group. Most self help group are in India, through SHGs can be found in other countries, especially in South Asia and South-East Asia. SHG is nothing but a group of people who are on dialy wages, they form a group and from that group one person collects the money and gives the money to the person who is in need. Members also make small regular savings contributions over a few months until there is enough money in the group to begin leading. Funds may then be lent back to the members or to the others in the village for any purpose. In India, many SHGs are linked with banks for the delivery of micro-credit.

Some of the advantages of Financing through SHGs :-

1. An economically poor individual gains strength as a part of a group.

2. Besides, financing through SHGs reduces transaction costs for both lenders and borrowers.

3. While lenders have to handle only a triple SHG account instead of a large number of small sized individual accounts, borrowers as part of an SHG manage to travel (to and from a branch and other place) for completing paper work and on workdays in canvassing for loans.

4. Where sucessful, SHG have significantly empowered poor people, especially woman, in rural areas.

5. SHGs have helped immensely in reducing the influence of informal leaders in rural areas.

6. Many big corporate hours are also promoting SHGs at many place in India.

7. SHGs help borrowers overcome the problem of lack of collateral. Women can discuss their problem and find solutions for it.

The origin of Self-Help group can be traced in from Grameen Bank of Bangladesh, which was funded by Mohamad Yunus. SHGs were started and formed in 1975. In India NABARD (National Bank for Agriculture and Rural Development) was initiated in 1986-87. The absence of institutional credits available in rural area has led to the establishment of SHGs. ❑

আৰ্থসামাজিক

অসমৰ চাহ বাগিছা, চাহ পৰ্যটন ঃ ইয়াৰ সম্ভাৱনা আৰু সমস্যা

মনোৰমা ফুকন
সহকাৰী অধ্যাপক, ভূগোল বিভাগ

'চৰ্দাৰে বলে কাম কাম
বাবু বলে ধৰি আন
চাহেব বলে লিব পিঠেৰ চাল
অ' বিদেশী শ্যাম
ফাঁকি দি আনিল আসাম'।

বিদেশী ইংৰাজে ফাঁকি দি চাহ খেতিৰ বাবে অনা চাহ মজদুৰসকলেই বৰ্তমান অসমৰ চাহ উদ্যোগৰ মূল ভেঁটি। এটা সময়ত অসমত এখন দুখনকৈ আৰম্ভ হোৱা চাহ বাগানে প্ৰসাৰ লাভ কৰি বৰ্তমান অসমত ৫০০খনৰো অধিক চাহ বাগিছাই নিজৰ অৱস্থিতি প্ৰকাশ কৰিছে। আৰু প্ৰায় ১০,০০০ অধিক ক্ষুদ্ৰ চাহ বাগিছাই উৎপাদনশীল হৈ পৰিছে। লগতে বৰ্তমান অসমত ৫২৯টাতকৈ বেছি চাহ ফেক্টৰি (বাগান এলেকাত কলঘৰ বুলি খ্যাত) আছে।

চাহ খেতিৰ বাবে উপযুক্ত অসমৰ বায়ু, অসমৰ মাটি। কিন্তু এই বৃহৎ উদ্যোগৰ বাবে থলুৱা শ্ৰমিক পৰ্যাপ্ত নোহোৱাৰ বাবে ইংৰাজসকলে কূট নীতিৰে ভাৰতৰ বিভিন্ন ৰাজ্যৰপৰা শ্ৰমিক আনি অতি কম মজুৰিৰে চাহ উদ্যোগ গঢ়ি তুলি বিশ্ব বজাৰখন দখল কৰি ল'লে। সেই সময়ত উৰিষ্যা, পশ্চিমবঙ্গ, অন্ধ্ৰপ্ৰদেশ, উত্তৰপ্ৰদেশ, মধ্যপ্ৰদেশ আদিৰ পৰা শ্ৰমিক আনিছিল। তাঁতী, ওৰাং, মুণ্ডা, ধানোৱাৰ, বঢ়াইক, তেলেঙা, ওঁচা, কৈৰী, তেলী, খড়িয়া, গড় গদৰা, গোৱালা, চামাৰ, পাণিকা, বাউৰী, আদি লোকসকলক অসমত নিগাজিকৈ থাকিবলৈ দিয়া হ'ল আৰু কালৰ বুকুত তেওঁলোকে নিজকে অসমৰ মাটিত নিজক একেলগ হৈ বৰ্তমান অসমৰ জনগণৰ এক অবিচ্ছেদ্য অংগ হৈ পৰিল।

এঢলীয়া পাহাৰীয়া ঠাই বাৰিষাৰ পৰ্যাপ্ত পৰিমাণৰ বৰষুণ,

ৰঙচুৰা বালি মাটিয়ে অসমৰ মাটিত চাহ বাগান সম্প্ৰসাৰণ হোৱাৰ প্ৰধান কাৰণ।

এতিয়া আহোঁ পৰ্যটন বিষয়টোলৈ। 'পৰ্যটন' হ'ল বিশ্বত অন্যতম লেখত ল'বলগীয়া উদ্যোগ। পৰ্যটন তাত্বিক দিশৰ বিশ্লেষণ আগ বঢ়োৱা পণ্ডিতসকলে কয় যে, 'পৰ্যটন কেন্দ্ৰ এনে ঠাই য'ৰপৰা পৰ্যটকসকলে বাৰে বাৰে সেই ঠাইলৈকে উভতি আহিব বিচাৰে; অথচ তেওঁলোকৰ হেঁপাহ নপলায়'। পৰ্যটনে দেশৰ অৰ্থনীতি অতি কম সময়ৰ ভিতৰতে সলনি কৰি দিব পাৰে। চৰকাৰে তথা ব্যক্তিগত খণ্ডৰ যৌথ উদ্যোগে পৰ্যটন উদ্যোগৰ নতুন মাত্ৰা প্ৰদান কৰাৰ লগতে কৰ্ম সংস্থাপনৰ সুবিধাও প্ৰদান কৰিব পাৰে। ই এনে এটা উদ্যোগ যিয়ে মানুহক জ্ঞান দিব পাৰে, আমোদ-প্ৰমোদ দিব পাৰে, যাৰ দ্বাৰা পৰিৱেশ বিনষ্ট নোহোৱাকৈ সম্পদক ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰি, যাৰ দ্বাৰা বহু নিবনুৱা নিয়োজিত হ'ব পাৰে, যি উদ্যোগ প্ৰাকৃতিক, সাংস্কৃতিক ভেঁটিত গঢ়ি উঠিব পাৰে।

শিৰোনামাত উল্লেখ কৰা 'চাহ পৰ্যটন'ত অসমৰ জাতীয় আয় বৃদ্ধি কৰাৰ আন এক সম্ভাৱনা আছে। সেউজীয়া চাহ বাগিছা, ইয়াৰ শাৰী শাৰী শিৰিখ গছৰ শোভা, এটি কলি দুটি পাতেৰে বোধনীহঁতৰ খুচুৰিবোৰেও পৰ্যটনৰ আকৰ্ষণ কৰিব পাৰে। অসমত এনে কিছুমান ঠাইত এই চাহ বাগিছাবোৰ আছে যিবোৰৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্যই পৰ্যটকক আকৰ্ষণ কৰিব পাৰে। চাহ বাগিছাসমূহৰ কৰ্তৃপক্ষৰ লগত চৰকাৰ, বেচৰকাৰী সংস্থা (এন জি অ')বিলাকে যদি বিভিন্ন কটেজ, হোটেল, টুৰিষ্ট ল'জ, শিল্পজাত সামগ্ৰী বিতৰণ আৰু সাংস্কৃতিক দিশটো সামৰি কাৰ্যকৰী ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰে; তেন্তে পৰ্যটন উদ্যোগৰ বিকাশ হ'ব পাৰে।

বাগিছা এলেকাৰ যদি আমি পৰ্যটনৰ কথা চিন্তা কৰোঁ, তেন্তে প্ৰধানকৈ আমি দুটা বিষয় আওতালৈ আনিব লাগিব। এটা হ'ল চাহ বাগিছাৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য বৃদ্ধি আৰু আনটো হ'ল সাংস্কৃতিক ৰূপ। বাগিছা কৰ্তৃপক্ষই পৰ্যটনৰ বাবে বাগিছাৰ যিকোনো এলেকাত এনে পৰ্যটন কেন্দ্ৰ গঢ়ি তুলিব পাৰে। চাহ শ্ৰমিকসকলে বাগানৰ সৃষ্টিৰাজিৰ সমান্তৰালকৈ পৰ্যটন উদ্যোগক আগুৱাই নিব পাৰে সৰু সৰু পাহাৰবোৰত থকা চাহ গছৰ সেউজীয়া দলিচা (গ্ৰীণ কাৰ্পেট), লগতে সন্ধিয়া জাক জমকীয়া পোহৰৰ ব্যৱস্থা, পানীৰ ফোঁৱাৰা, দেশী-বিদেশী ফুলেৰে সজোৱা উদ্যান, খোৱা-বোৱাৰ সুবিধা, দুই পাহাৰৰ সংযোগ স্থলত কৃত্ৰিম হ্ৰদৰ সৃষ্টি কৰি মাছ পালন কৰা, নৌকা বিহাৰ আদিৰ সুবিধা কৰিও পৰ্যটন উদ্যোগ তথা 'চাহ পৰ্যটন'ৰ বিকাশ কৰিব পাৰি।

আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়টো হৈছে বৰ্তমান জৈৱিক উপায়েৰে উৎপাদন কৰা চাহৰ চাহিদা। জৈৱিক চাহ বাগিছাৰ যোগেদি বহু পৰ্যটকক আকৰ্ষিত কৰিব পাৰি। বৰ্তমান চৰাইদেউ জিলাৰ চৰাইদেউ চাহ বাগিছা আৰু গোলাঘাট জিলাৰ জামুগুৰি চাহ বাগিছাৰ জৈৱিকভাৱে উৎপাদন কৰা চাহে বিশ্ব বজাৰত সুকীয়া স্থান লাভ কৰাটো আমাৰ বাবে গৌৰৱৰ বিষয়। আৰু এই দুখন বাগিছা চাহ পৰ্যটনৰ এক কেন্দ্ৰবিন্দু হিচাপেও গঢ়ি তুলিব পাৰি।

চাহ পৰ্যটন উন্নতি সফলতাৰ নেপথ্যত মালিক পক্ষৰ এটি পৰিপক্ক সুন্দৰ পৰিকল্পনা আৰু পৰিচালনাৰ লগতে শ্ৰমিক-কৰ্মচাৰী তথা কৰ্ম সংস্কৃতি জড়িত হৈ থাকে। প্ৰকৃতিৰ মনোমোহা দৃশ্যৰ লগতে চাহ শ্ৰমিকৰ ঝুমুৰৰ তাল-মাদলৰ মাতেও বহু পৰ্যটকক হাত বাউল দিব পাৰে।

'হামদাৰ বাগানৰ ফুল গোলা দেখি মনটো খুচি লাগলো ৰেই', বুলি যদি বাগিছাৰ প্ৰত্যেক চাহ বাগিছাৰ মজদুৰ বাই-ভনীয়ে ক'ব পাৰে তেতিয়াই চাহ বাগিছাৰ লগতে চাহ পৰ্যটন সফল হোৱাৰ দিশত গতি কৰিব।

চাহ বাগানবিলাকত পৰ্যটকক আকৰ্ষিত কৰিব পৰা আন সমল হৈছে বৃটিছৰ দিনৰ 'চাহ বাংলো'বিলাক। যাক 'ব্ৰিটিছ বাংলো' বুলিও কোৱা হয়। দুখলপিয়া চাংঘৰ, দীঘলীয়া বাৰাণ্ডা, কাঠ আৰু বাঁহেৰে নিৰ্মিত আৰু শীত ৰক্ষাৰ বাবে জুহাল, যিবিলাক বহু বাগিছাত আজিও সজীৱ ৰূপত আছে। ইয়াৰোপৰি কিছুমান বাগিছাত থকা 'গল্‌ফ ফিল্ড'বোৰে পৰ্যটকক আকৰ্ষণ কৰাৰ স্থল নিশ্চয় আছে।

সমস্যাৰাজি ঃ অসমত পৰ্যটন উদ্যোগৰ বাবে বহু সমল আছে যদিও ইয়াৰ বহু সমস্যাও আছে। আন্তঃগাঁথনিৰ অভাৱ, সুদক্ষ মানৱ সম্পদ, উপযুক্ত পৰিৱেশ, উপযুক্ত ভ্ৰমণ সংগী, বাগিছা কৰ্তৃপক্ষৰ অমনোযোগিতা আদি চাহ বাগিছা পৰ্যটনৰ উন্নতিৰ অন্তৰায় হিচাপে দেখা দিছে।

শেষত ক'ব বিচাৰোঁ এক দীৰ্ঘম্যাদী পৰিকল্পনাৰ যোগেদি চাহ উদ্যোগসমূহৰ লগতে চাহ বাগিছা পৰ্যটনক আধুনিক প্ৰযুক্তিৰে আগবঢ়াই নিবপৰা যায়; তেন্তে আৰ্থিকভাৱে পিছপৰি থকা চাহ কৰ্মচাৰীসকলৰ কল্যাণৰ বাবে বহু কাম কৰিব পৰা হ'ব। কাৰণ পৰ্যটনৰ লগত জড়িত খাদ্য, সাজপাৰ, শিক্ষা ভ্ৰমণ সংগী আদিত সহযোগিতাৰ যোগেদি বৰ্তমান শ্ৰমিকৰ জীৱনে গতানুগতিক পুৰণিকলীয়া এটা জীৱনশৈলীৰপৰা কিছু সময়ৰ কাৰণে আঁতৰি আহিব আৰু তাৰ লগে লগে আৰ্থিক, সাংস্কৃতিক সকলো দিশৰে উন্নতি হ'ব।❑

শি ক্ষা

নতুন ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি

ড° পলী কোঁৱৰ
সহকাৰী অধ্যাপিকা, শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগ
গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

ভাৰতৰ শিক্ষাৰ ইতিহাস অতি প্ৰাচীন। ঐতিহাসিকভাৱে এইটো সত্য যে শিক্ষাই ভাৰতবৰ্ষৰ ক্ৰমবিকাশত সৰ্বাধিক প্ৰভাৱ পেলাই আহিছে। আমাৰ দেশৰ প্ৰাচীন শিক্ষা ব্যৱস্থাই জনসাধাৰণৰ মূল্যভিত্তিক জীৱন-যাপনৰ পথৰ সন্ধান দিছিল। ঔপনিৱেশিক শাসন কালত ১৮১৩ চনৰ চাটাৰ আইনে ভাৰতৰ আধুনিক শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত এক নতুন ধাৰা সৃষ্টি কৰিছিল বুলি ক'ব পাৰি। ইয়াৰ পাছত ১৮৫৪ চনৰ উড ডেচ্ পাছ, ১৮৮২ চনৰ হানতাৰ আয়োগ আৰু ১৯০৯ চনত গোপাল কৃষ্ণ গোশলেৰ প্ৰচেষ্টাই দেশৰ আধুনিক শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত নতুন প্ৰভাৱ পেলাইছিল। স্বাধীনতাৰ আন্দোলনৰ সময়ত ১৯৩৭ চনত মহাত্মা গান্ধীয়ে বুনিয়াদী শিক্ষা আঁচনিৰ দ্বাৰা আত্মনিৰ্ভৰশীল সমাজ গঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত অধিক গুৰুত্ব দিছিল। ঔপনিৱেশিক শাসন কালত বহু প্ৰত্যাহ্বান আৰু জটিলতাৰ মাজেৰে দেশৰ সাক্ষৰতাৰ হাৰ ১৯০১ চনৰ ৫.৫৩ শতাংশৰ পৰা ১৯৩১ চনত ৯.৫০ শতাংশলৈ বৃদ্ধি পাইছিল। ভাৰতত ইংৰাজসকলে ঔপনিৱেশিক স্বাৰ্থ সুৰক্ষিত হ'ব পৰাকৈ শিক্ষা নীতি গ্ৰহণ কৰাত দেশৰ বৃহৎ সংখ্যক জনসাধাৰণ শিক্ষা গ্ৰহণৰ পৰা বঞ্চিত হ'ব লগা হৈছিল।

১৯৪৭ চনৰ পাছত শিক্ষা ব্যৱস্থাক সাৰ্বজনীন কৰি গঢ়ি তুলিবলৈ দেশত নতুন কৰ্ম পদ্ধতি গ্ৰহণ কৰা হয়। দেশৰ শিক্ষা ব্যৱস্থাৰ পৰিৱৰ্তন আৰু পৰিবৰ্দ্ধনৰ বাবে সংবিধান সংশোধন কৰা হৈছে। ১৯৭৬ চনত দেশৰ সংবিধান ৪২ তম সংশোধনৰ দ্বাৰা শিক্ষা বিষয়টো ৰাজ্যিক সূচীৰ পৰা সমৱৰ্তী সূচীলৈ নিয়াত দেশৰ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত এক বৈপ্লৱিক উদ্যম সৃষ্টি হয়। শিক্ষা বিষয়ক ৰাষ্ট্ৰীয় আয়োগ-১৯৬৬, শিক্ষা বিষয়ক ৰাষ্ট্ৰীয় নীতি-১৯৮৬, নেশ্বনেল কেৰিকুলাম ফ্ৰেমৱৰ্ক-২০০৫ আৰু ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি-২০১৯ৰ দ্বাৰাই শিক্ষা ব্যৱস্থাক সঠিক ৰূপ দিবলৈ কাৰ্যব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰা হৈছে। বৰ্তমান দেশত ১৫ লাখতকৈ অধিক স্কুল, ৩৫০০০ খন ডিগ্ৰী কলেজ, ৪৫০০ খন কাৰিকৰী প্ৰতিষ্ঠান আৰু ৬৫০ খন বিশ্ববিদ্যালয় আছে। এই শিক্ষানুষ্ঠানসমূহে দেশৰ জনসাধাৰণৰ আয়ুসৰেখা হিচাপে কাম কৰি আছে। এনে প্ৰেক্ষাপটত এই লেখাত প্ৰস্তাৱিত দেশৰ নতুন শিক্ষা নীতি সম্পৰ্কে সংক্ষেপত আলোচনাৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে। একবিংশ শতিকাৰ গোলকীকৰণৰ নতুন প্ৰত্যাহ্বান গ্ৰহণ কৰিব পৰাকৈ এক নতুন শিক্ষা নীতি প্ৰস্তুত কৰিবৰ বাবে বিজ্ঞানী ড° কৃষ্ণস্বামী কস্তুৰীৰংগনৰ নেতৃত্বত কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে ২০১৭ চনৰ জুন মাহত গঠন কৰি দিয়া কমিটিয়ে ২০১৯ চনৰ মে' মাহত ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতিৰ খচৰা দাখিল কৰে। কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে বিভিন্ন দিশ গভীৰভাৱে বিশ্লেষণ কৰি ২০২০ চনৰ ২৯ জুলাইত কেন্দ্ৰীয় কেবিনেটে দেশৰ নতুন শিক্ষা নীতি অনুমোদন জনায়। ১৯৮৬ চনৰ প্ৰায় ৩৪ বছৰৰ পিছত প্ৰকাশ কৰা এই নতুন শিক্ষা নীতি ২০২১ চনৰ পৰা ২০৩০ৰ ভিতৰত সম্পূৰ্ণ কাৰ্যকৰী হ'ব বুলি কোৱা হৈছে। এই নতুন শিক্ষা নীতিত আটাইতকৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়টো হ'ল যে কোঠাৰী আয়োগৰ পৰামৰ্শত পূৰ্বৰ পৰা চলি অহা ১০+২ শিক্ষা ব্যৱস্থা বাতিল কৰি ৫+৩+৩+৪ পদ্ধতি শিক্ষা ব্যৱস্থা প্ৰৱৰ্তন কৰা। ১৯৮৬ চনত নতুন শিক্ষা নীতি প্ৰৱৰ্তনৰ সময়ত শিক্ষা বিভাগৰ নাম যি মানৱ সম্পদ উন্নয়ন মন্ত্ৰালয় কৰা হৈছিল তাৰ নাম সলনি কৰি শিক্ষা মন্ত্ৰালয় কৰা এই শিক্ষা নীতিৰ অন্যতম উল্লেখযোগ্য দিশ। একবিংশ শতিকাৰ নতুন নতুন প্ৰত্যাহ্বানসমূহ সন্মুখীন হ'ব পৰাকৈ ৪৫ হেজাৰ কলেজলৈ অধিক স্বায়ত্ব শাসন, মাতৃভাষা-আঞ্চলিক ভাষাত প্ৰাথমিক শিক্ষা, ১০০ বিদেশী বিশ্ববিদ্যালয়ক দেশত চৌহদ স্থাপনত অনুমোদন, পঞ্চম আৰু অষ্টম শ্ৰেণীত ব'ৰ্ডৰ পৰীক্ষা অনুষ্ঠিত কৰা, সকলো কলেজত একক প্ৰৱেশ পৰীক্ষা, এক ৰাষ্ট্ৰীয় গৱেষণা প্ৰতিষ্ঠান স্থাপন কৰা, হায়াৰ এডুকেচন কমিছন অৱ ইণ্ডিয়া গঠন, শিক্ষাত দেশৰ মুঠ ঘৰুৱা উৎপাদনৰ ৬ শতাংশ ব্যয় কৰা, এম-ফিল পাঠ্যক্ৰমৰ বিলুপ্তি ঘটোৱা, এবছৰীয়া স্নাতকোত্তৰ পাঠ্যক্ৰমৰ পিছতে পি-এইচ-ডি কৰিব পৰা ব্যৱস্থা, চাৰি বছৰীয়া বি-এড পাঠ্যক্ৰম, মহাবিদ্যালয়সমূহক পাৰদৰ্শিতাৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি অধিক স্বায়ত্ত শাসন আদি কৰি বহু যুগান্তকাৰী পদক্ষেপৰ কথা এই নতুন শিক্ষা নীতিত গুৰুত্ব দিয়া হৈছে।

প্ৰায় ৩৪ বছৰৰ পিছত নতুন শিক্ষা নীতিয়ে একবিংশ শতিকাৰ ভাৰত গঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত এক আধাৰ হ'ব বুলি আশা কৰা হৈছে। ২০২০ চনৰ ৭ আগষ্ট দিনা দেশৰ প্ৰধান মন্ত্ৰীগৰাকীয়ে এক আলোচনা চক্ৰত ভিডিঅ' কন্‌ফাৰেন্সৰ দ্বাৰা অংশগ্ৰহণ কৰি

দেশৰ গৰিমা আৰু লক্ষ্যক আগস্থান দি যুৱ-প্ৰজন্মক ভৱিষ্যতৰ বাবে সাজু কৰাটো এই নতুন ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতিৰ লক্ষ্য বুলি মত ব্যক্ত কৰিছিল। দেশৰ উচ্চ শিক্ষাৰ বাৰ্ষিক নামভৰ্তিৰ পৰিমাণ ১৮-২৩ বছৰ বয়সৰ বাবে গণনা কৰা তথ্যৰ অনুসৰি ২০০৫-০৬ চনৰ ১১.৫ শতাংশৰ পৰা ২০১৬-১৭ চনত ২৫.২ শতাংশলৈ বৃদ্ধি পাইছিল। সৰ্বভাৰতীয় জৰীপৰ প্ৰতিবেদন অনুসৰি দেশত প্ৰতিবছৰে প্ৰায় ৮৮ লাখ যুৱক-যুৱতীৰ স্নাতক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হয়। ভাৰতৰ পৰা উচ্চ শিক্ষাৰ বাবে বৃহৎ সংখ্যক যুৱক-যুৱতী বিদেশৰ শিক্ষানুষ্ঠানলৈ উচ্চ শিক্ষা গ্ৰহণৰ বাবে গমন কৰে। যোৱা দশকটোত ৩০ হেজাৰতকৈ অধিক ছাত্ৰ-ছাত্ৰী দেশৰ পৰা কেৱল শিক্ষাৰ বাবে ইংলণ্ডলৈ যাত্ৰা কৰিছিল। নতুন শিক্ষা নীতিৰ দ্বাৰা বিদেশী বিশ্ববিদ্যালয়ক ভাৰতত চৌহদ স্থাপনত অনুমোদন জনোৱা হৈছে। দেশত যদি পৰিকল্পিতভাৱে এই ব্যৱস্থা আগবাঢ়ে তেতিয়া নিশ্চয়ে ভাৰতৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী বিদেশলৈ অধ্যয়নৰ বাবে যোৱাটো হ্ৰাস পোৱাৰ সম্ভাৱনা আছে। দেশত এক ৰাষ্ট্ৰীয় গৱেষণা প্ৰতিষ্ঠান স্থাপন আৰু এবছৰীয়া স্নাতকোত্তৰ পাঠ্যক্ৰমৰ পিছতে পি.এইচ.ডি. কৰিব পৰা যি ব্যৱস্থা কৰা হৈছে ইয়াৰ দ্বাৰা গৱেষণাত জড়িত হ'বলৈ ইচ্ছা কৰা যুৱক-যুৱতীসকলৰ বাবে সহায়ক হোৱাৰ সম্ভাৱনা আছে।

দেশত বৃহৎ সংখ্যক যুৱক-যুৱতী প্ৰতি বছৰে বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠানৰ পৰা বিভিন্ন বিষয়ত ডিগ্ৰী অৰ্জন কৰি ওলাই অহাৰ ফলত শিক্ষিত শ্ৰেণীৰ মাজত কাম বিচৰা লোকৰ সংখ্যা আৰু কৰ্ম সংস্থাপনৰ সুযোগ সৃষ্টিৰ মাজত বৃহৎ পৰিমাণে ব্যৱধান সৃষ্টি হৈছে। ২০১৮-১৯ বিত্তীয় বৰ্ষৰ জানুৱাৰীৰ পৰা মাৰ্চলৈকে দেশৰ ১৫-১৯ বয়সৰ লোকসকলৰ নিবনুৱাৰ হাৰ ২২.৫ শতাংশ আছিল। শিক্ষিত যুৱক-যুৱতীসকল সংস্থাপনৰ অভাৱত নিবনুৱা হৈ থাকিব লগা অৱস্থাই উৎপাদনক্ষম মানৱ সম্পদ অপচয় কৰাৰ উপৰিও দৰিদ্ৰতা সমস্যা সৃষ্টি কৰে। বিশ্বৰ দ্বিতীয় জনবহুল দেশ ভাৰতত নিবনুৱা সমস্যা হ'ল এটা জটিল সমস্যা য'ত নেকি এই নিবনুৱা ১০ ৰ পৰা ২০ শতাংশ যুৱকসকলৰ মাজত আছে। ভাৰতত যুৱকসকলৰ বাবে চাকৰি সৃষ্টি বা কৰ্মসংস্থাপনৰ সুবিধাৰ সৃষ্টিৰ ক্ষেত্ৰত নতুন শিক্ষা নীতিত ইতিবাচক দৃষ্টিভংগীৰে চোৱা হৈছে। ষষ্ঠ শ্ৰেণীৰ পৰাই কাৰিকৰী শিক্ষাৰ পাঠ্যক্ৰম অন্তৰ্ভুক্ত কৰাৰ ওপৰত নতুন শিক্ষাৰ নীতিত যি কোৱা হৈছে এনে কাৰ্যক্ৰম সফলভাৱে পৰিচালনা কৰিব পাৰিলে ভৱিষ্যতে যুৱক-যুৱতীসকল স্বনিয়োজিত হোৱাত সহায়ক হ'ব বুলি আশা কৰিব পাৰি। নতুন শিক্ষা নীতি অনুসৰি দশম শ্ৰেণীৰ পিছত কলা, বাণিজ্য আৰু বিজ্ঞান বিভাগৰ পাৰ্থক্য নাথাকিব আৰু শিক্ষাৰ্থীসকলে নিজৰ পছন্দ অনুসৰি মেজৰ আৰু মাইনৰ বিষয় ল'ব পাৰিব। এই ব্যৱস্থাটো কাৰ্যকৰী হ'লে যুৱক-যুৱতীসকলে নিজৰ পছন্দৰ বৃত্তিৰ লগত জড়িত বিষয়ত অধ্যয়নত গুৰুত্ব দিব পাৰিব।

নতুন শিক্ষা নীতিয়ে দেশৰ বিভিন্ন অঞ্চলত বসবাস কৰা বিদ্যাৰ্থীসকলক বিশ্বৰ সৈতে খোজ মিলাব পৰাকৈ নাগৰিক হিচাপে গঢ় দিয়াৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিছে। দেশৰ শিক্ষাৰ ব্যৱস্থাৰ দ্বাৰা এনে যুৱক-যুৱতী সৃষ্টি কৰিব পাৰিব লাগিব যিসকলে নেকি দেশৰ আৰ্থ-সামাজিক দিশত বৈপ্লৱিক পৰিৱৰ্তন আনিব পাৰিব লাগিব। ভাৰতৰ শিক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত থকা পুৰণি পৰম্পৰা ভংগ কৰিব পাৰিব লাগিব। বৰ্তমান শতিকাৰ যুৱক-যুৱতীসকলৰ আশা-আকাংক্ষা পূৰণৰ প্ৰয়াসেৰে যি নতুন শিক্ষা নীতি ৰূপায়ণৰ কথা কোৱা হৈছে— ইয়াৰ সফলতা চৰকাৰৰ দৃঢ়তা, একাগ্ৰতা আৰু আন্তৰিকতা ওপৰতেই নিৰ্ভৰশীল হৈ আছে। নতুন শিক্ষা নীতি প্ৰস্তুত কৰোঁতা ড° কস্তুৰীৰংগন দৃঢ় বিশ্বাসী যে এই নীতিয়ে অনাগত দিনত ভাৰতৰ চেহেৰা সলনি কৰি দিব।

নতুন শিক্ষা নীতি ৰূপায়ণৰ ক্ষেত্ৰত চৰকাৰে বহু জটিলতা সন্মুখীন হোৱা সম্ভাৱনা নথকা নহয়। বিশেষকৈ ভাষা আৰু পুঁজি বিনিয়োগৰ ক্ষেত্ৰত চৰকাৰে কৌশলপূৰ্ণভাৱে আগবাঢ়িব লাগিব। মাতৃভাষাত শিক্ষা প্ৰদানৰ ব্যৱস্থা কৰাটো আদৰণীয় পদক্ষেপ। কিন্তু বৰ্তমান ১২২ টাকৈ অধিক ভাষা থকা দেশ এখনত বিদ্যাৰ্থীসকলৰ বাবে চিন্তা-চৰ্চা আৰু প্ৰতিভা বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত মাতৃভাষাত শিক্ষা দিয়াটো চৰকাৰৰ বাবে কিছু জটিলতা সৃষ্টি হোৱা সম্ভাৱনা নোহোৱা নহয়। ইয়াৰ উপৰিও নতুন শিক্ষা নীতিত ৰাষ্ট্ৰীয় ঘৰুৱা উৎপাদনৰ ৬ শতাংশ শিক্ষাত আৱণ্টন দিয়া হোৱা কথা কৈছে। দেশত ক'ভিড-১৯ য়ে সৃষ্টি কৰা সংকটৰ বাবে ৰাষ্ট্ৰীয় অৰ্থনীতিত গভীৰ সমস্যা সৃষ্টি হৈছে। এনে প্ৰেক্ষাপটত চৰকাৰে অনাগত দিনত নতুন শিক্ষা নীতি ৰূপায়ণৰ ক্ষেত্ৰত বিত্তীয় সমস্যা সন্মুখীন হোৱা সম্ভাৱনা নোহোৱা নহয়। কিন্তু দেশৰ বহু আগশাৰী শিক্ষাবিদে এই নতুন শিক্ষা নীতিক ইতিবাচক দৃষ্টিভংগীৰে গ্ৰহণ কৰা দেখা গৈছে। ২০২০-২১ চনৰ কেন্দ্ৰীয় বাজেটত শিক্ষা মন্ত্ৰালয়ৰ বাবে ৯৯৩১১.৫২ কোটি টকা আৱণ্টন দিয়া হৈছিল যদিও ক'ভিড-১৯ৰ বাবে এই ধনৰ পৰিমাণ ৮৫০৮৯.০৭ কোটিলৈ ধাৰ্য কৰা হৈছিল। ২০২১-২২ চনৰ কেন্দ্ৰীয় বাজেটত শিক্ষা মন্ত্ৰালয়ৰ বাবে ৯৩২২৮.৩১ কোটি টকা ধাৰ্য্য কৰা হৈছে। আশা কৰা হৈছে যে এই বৃহৎ পৰিমাণৰ আৱণ্টিত ধনেৰে দেশৰ নতুন ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ৰূপায়ণৰ ক্ষেত্ৰত ইতিবাচক প্ৰভাৱ পেলাব।❑

কপৌফুল

ৰিম্‌লি ৰাজখোৱা
তৃতীয় যাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

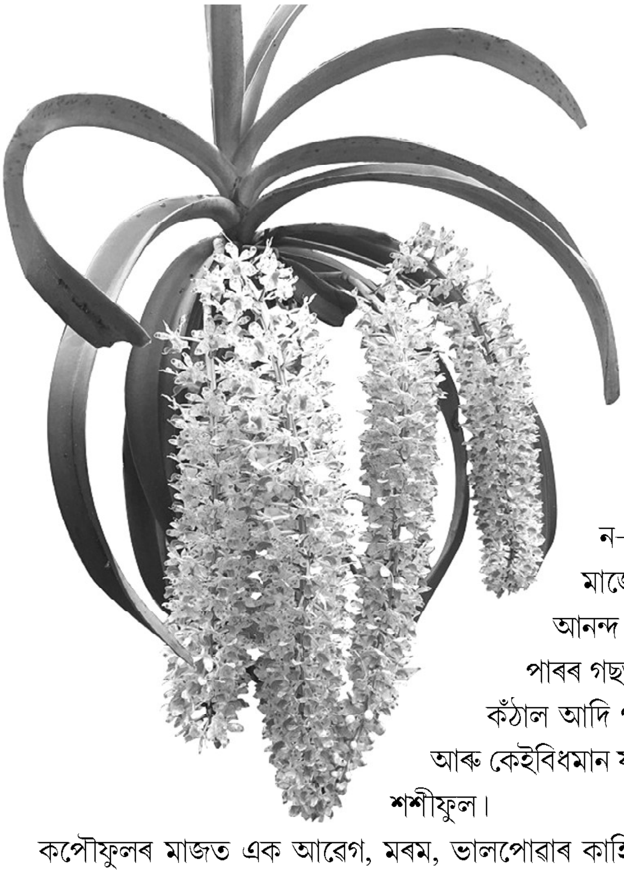

অসমৰ লোক-সংস্কৃতিত কপৌফুলৰ এক মৰ্যদাপূৰ্ণ স্থান আছে। অসমৰ লোক-সংস্কৃতিৰ পথাৰখনিৰ বিভিন্ন উৎসৱ-পাৰ্বণৰ ভিতৰত বিহু সংস্কৃতি হ'ল অন্যতম। যি প্ৰকৃতাৰ্থত পথাৰৰ সংস্কৃতি। ৰঙালী বিহুৰ আগমনৰ লগে লগে কপৌফুলবোৰ ফুলিবলৈ আৰম্ভ কৰে। কপৌফুলৰ অবিহনে ৰঙালী বিহু একেবাৰে উকা হৈ পৰিব। কপৌফুলক লৈ বিহুনামো আছে এনেদৰে—

"পাহাৰ বগাই বগাই চেনিমাই কপৌফুল আনিছোঁ
তোমাৰে খোপাত গুজিম বুলি।"

বসন্ত কালত ৰঙালী বিহুৰ আগমনৰ সময়ত গছ-গছনিয়ে ন-কুঁহিপাত মেলি ন ৰূপত সজ্জিত হয়, শুকান ধৰাখনৰ বুকুলৈ মাজে মাজে দুই এজাক বৰষুণ নামি আহে। সকলোটি জীৱই যেন আনন্দ মনেৰে ৰঙালীক আদৰণি জনায়। চ'ত মাহৰ শেষৰফালে নৈৰ পাৰৰ গছত, পথাৰৰ মাজত থকা গছৰ ফেৰেঙণিত, ঘৰৰ বাৰীৰ তামোল, কঁঠাল আদি গছবোৰত কপৌফুলবোৰ ফুলি উঠে। অসমত কপৌফুলৰ দৰে আৰু কেইবিধমান ফুল পোৱা যায়। সেইবোৰ হ'ল— ভাটৌ, হাইঠা, সখিয়তী আৰু শশীফুল।

কপৌফুলৰ মাজত এক আৱেগ, মৰম, ভালপোৱাৰ কাহিনী সোমাই থাকে। বিহুৰ বতৰত অতি সযতনেৰে নিজ হাতে হেঁপাহেৰে বোৱা বিহুৱানখনি মনৰ মানুহজনক আগবঢ়ায় আৰু চেনায়ে পাহাৰৰ, নৈৰ পাৰৰ, অটব্য অৰণ্যৰ প্ৰকাণ্ড ওখ গছৰ ফেৰেঙণিৰ পৰা বিচাৰি অনা কপৌফুল পাহ নাচনীৰ খোপাত গুঁজি দিয়ে। কপৌফুলৰ অহিবনে নাচনীৰ খোপাৰ সৌন্দৰ্য উকা। নাচনীসকলে কলডিলীয়া খোপা, নেঘেৰী খোপা, ঘিলা খোপা, হাত খোপা বান্ধি চেনায়ে আনি দিয়া চেনেহৰ কপৌফুলপাহ মেৰিয়াই বান্ধি লয়।

কপৌফুলৰ সুবাস তীব্ৰ নহয় যদিও এটা মিঠা সুবাস আছে। ইয়াৰ পাহিবোৰ ইমান মৰমলগা অকণমানি অকণমানি বগা আৰু বেঙুনীয়া ৰঙৰ মিশ্ৰণত কপৌফুলপাহ জিলিকি থাকে। কপৌফুলৰ সৌন্দৰ্য সঁচাকৈয়ে বৰ অতুলনীয় আৰু অনন্য।

শেষত ইয়াকে ক'ব পাৰি যে অসমীয়া গীতি সাহিত্যতো কপৌফুলপাহে সৌন্দৰ্য আৰু প্ৰেমৰ প্ৰতীক হিচাপে সদায় অসমত অসমীয়াৰ বুকুত অনন্য হিচাপে অক্ষুণ্ণ থাকিব।❑

যান্ত্ৰিকতাই বিহুৰ স্বকীয়তাত আঘাত কৰিব নেকি ?

গৌতম কোঁৱৰ
পঞ্চম যাণ্মাসিক, ভূ-তত্ব বিভাগ

ফাগুনে লঠঙা কৰা উৰুঙা মনবোৰৰ মাজেদিয়েই বহাগ আহিল। ক'ভিডোত্তৰ সময়ে পিছে এইবাৰ অসমীয়াক উলহ মালহেৰে বিহুটো উদ্‌যাপন কৰিবলৈ নিদিলে। অৱশ্যে প্ৰাকৃতিক গতানুগতিকতাত বহুত বেছি অনিশ্চয়তা পৰিলক্ষিত হোৱা নাই। গাঁৱে-ভূঞে, চুকে-কোণে বেৰত খুন্দা খাই ঢোল-পেঁপাই 'অনলাইন' বিহু হ'লেও নপতাকৈ থকা নাই। বিহু অসমীয়াৰ সাংস্কৃতিক সম্পদ। সেয়া গৰু বিহু, গোসাঁই বিহু, তাত বিহু বা চেনেহী বিহুৰ পৰম্পৰাৰপৰা আৰম্ভ কৰি কাতি বিহুৰ তুলসী সেৱা বা ভোগালীৰ ভোজলৈকে। কৃষি জীৱনৰ চিৰ লগৰী গৰুহালেই হওক বা বুকুৰ আপোনজনলৈ যতনেৰে ফুলত মৰম ঢালি বোৱা বিহুৱানখনেই হওক, সকলোতে একেই আন্তৰিকতা। প্ৰজন্মই সময়ৰ সোঁতত চিনি নোপোৱা হোৱা সখিয়তী চৰাইজনী বা চাটটো, ঘূণে ধৰিব খোজা তাঁতশালখন বা দীঘ বাণীৰ চিন নথকা দাক্ষিণাত্যৰ বস্ত্ৰ ভাণ্ডাৰৰ জাপ জাপ গামোছাৰে সেই আন্তৰিকতাৰ সন্ধান ল'বলৈ যোৱাটো অকল সময়ৰ পৰিণতি নহয়, সেয়া আমাৰ নিষ্কৰ্মা ভৱিষ্যতৰ প্ৰতি অশনি সংকেত। কাগজ-কলমৰ বগা-ক'লা-নীলা আখৰৰ মাজত বিৰহৰ চকুপানী সামৰিব খোজা বিহুৰ যোজনা বা নামসমূহে কিমান পৰিসৰলৈ অনলাইন বিহু আৰু বিহুৱতীৰ মুখত বাজি থাকিব সেয়া অসমীয়াৰ স্বাভিমানৰ আটাইতকৈ বেছি গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়।

বিহু অসমীয়া চহা জীৱনৰ জীৱন্ত দলিল। ৰঙালী বিহুৰ লোকাচাৰ নতুন সৃষ্টিৰ বাবে, সমাজৰ বাবে, প্ৰজন্মৰ বাবে শস্যৰ কৰ্ষণ। প্ৰতিটো বিহুতেই চহা জীৱনৰ অন্তঃস্ৰোত লুকাই আছে। সেয়া ঢোলৰ খোলাটোৰপৰা আৰম্ভ কৰি খাগৰি/নলৰ পেঁপা সাজি গেৰা (গেঞা) মহৰ শিং খটুৱাই পেঁপা, বাঁহৰ বাঁহী, টকা, গগণাৰ পৰা মাটিৰ সুতুলিলৈকে বা মুগা-পলু পুহি লেটা চপাই সূতা কাটি চাপকণ এণ্ডাচোলা-ৰিহা-মেখেলা আদি বোৱালৈকে তাত মাথো অসম-অসমীয়াৰ নিজস্বতা আছে। আজি অসমৰ ভূ-খণ্ডত বিহুৰ স্বকীয়তা বৰ্তি থকাৰ কাৰণো বহুত। ঐতিহাসিকভাৱে চাবলৈ গ'লে, জীৱন যুদ্ধত ব্ৰতী এমুঠি লোকৰ জীৱন প্ৰৱাহৰ দৈনন্দিন কৰ্মসূচীত ব্যাকৰণহীন, অবাধ্য, নিৰ্ভেজাল, সাংস্কৃতিক ভাৱ এটাই ক্ৰিয়া কৰিছিল। প্ৰকৃতিয়ে জীপাল কৰা মাটিৰ গোন্ধত উত্ৰাৱল কৰা এজাক পাহুৱাল ডেকো আৰু যৌৱনমতী এজাক যুৱতীৰ মনৰ কথা প্ৰকাশ হৈছিল

গীতসমূহৰ মাজেদিয়েই। শীতকাল শেষ হৈ বসন্তৰ আগমনে বাৰিষাৰ বতৰা আনে। কাজেই সেই সময়ছোৱাত সমাজ জীৱনৰ সকলো স্তৰতেই সংগীত আৰু নৃত্যৰ পৰশে মনৰ এন্ধাৰ আঁতৰাই জাতিস্কাৰ হ'বলৈ বিচাৰে। লীলা গগৈদেৱেও লিখিছিল- "তাহানিৰ আদিম মানুহৰ ধাৰণা, নাচোনৰ গিৰিপণিত পৃথিৱী শস্য সম্ভৱা হয়, গীতৰ মৃদু মধুৰ মূৰ্চ্ছনাতে লখিমী গৰ্ভসম্ভৱা হয়। প্ৰশ্ন উত্থাপিত হয়, বিহুৰ স্বকীয়তাৰ প্ৰসংগত আটাইকেইটা বিহুৰে সম অৱদান নাই নেকি? অৱশ্যেই এয়া তুলাচনীৰ মাপকাঠি নহয়। পথাৰত নতুন ধানৰ থোক দেখি উৎফুল্লিত মনৰ বাসনা বা পৰম্পৰাই দিয়া কঙালী নামে পথাৰৰ ফচলকেইটাক বাস্তৱিকতে সাকাৰ ৰূপ দিব নোৱাৰে।

সময়ে ন ৰূপ ল'লে, কাৰোবাক শিকালে, বুজালে, বুজাজনে গোঁজ পুতিলে, কিছু গোঁজে গজালি মেলিলে, ক'ৰবাত উভালি পৰি উটি ভাঁহি গ'ল সময়ৰ সুঁতিত। আগৰ বৰ অসমৰ চহা জীৱন নাইকীয়া হোৱাৰ দিনৰে পৰা বিহুতো গতি সলনি হ'ল। গছ তলৰ পৰা ৰংঘৰৰ বাকৰি গৰকি ১৯৪১ চনত শিৱসাগৰত বিহুক মঞ্চলৈ আৰু ১৯৫১ চনৰ পূৰামাত্ৰাই 'লতাশিল বিহুমঞ্চ'ৰ যোগেদি বাট বুলিবলৈ ল'লে। যি স্বকীয়তাৰে আমাক ধৰ্ম- ভাষা-জাতি-বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে এক হ'বলৈ শিকাইছিল সেই স্বকীয়তাৰ সংকটৰ প্ৰশ্নটো সময়ৰ অৱধাৰিত গতিত ক্ৰমাৎ অধিক সন্দিহান হৈ পৰিল। কি কৈছিল আমাৰ স্বকীয়তাই? "আগৰ কালত চেৰাবিহু মানে সাতবিহুৰ দিনা পৰা সাত বা মঘাৰ দিন পাছত এদিনত গাঁৱৰ ডেকা-ডেকেৰীয়ে পথাৰৰ গছ এজোপাৰ তলত মনৰ হেঁপাহ পলুৱাই বিহু মাৰি শেষ কৰি গছৰ ডাললৈ ঢোলৰ মাৰিডাল নাইবা বাঁহৰ টকা এটা ভাঙি দলিয়াই দি পিছলৈ ঘূৰি নোচোৱাকৈ ঘৰলৈ ঘূৰি আহিছিল। ইয়াকে বিহু উৰুৱা বুলিছিল। ইয়াৰ পৰাই সকলোৱে বিহু সামৰি অনাগত বাৰিষাৰ বাবে পথাৰ সাজু কৰাত ব্যস্ত হৈ পৰিছিল"।

পৰম্পৰা বা কৃষ্টি সংস্কৃতি স্বতন্ত্ৰ নহয়। অসম আৰু অসমীয়াকলৈহে বিহু। ভোগালীৰ নামত মেজিৰ উচ্চতাৰ প্ৰতিযোগিতা দেখি ভোজ ভাতৰ নামত নিশাৰ এপৰলৈ উচ্চ স্বৰত পাশ্চাত্য সংগীতৰ তালত, নৃত্য দেখি ককা-আইতাই বিলাপ কৰে। কেশৱ মহন্ত, পুৰুষোত্তম দাস, মঘাই ওজাক চিনি নোপোৱা একাংশই অসমীয়াত্বৰ প্ৰশ্ন কৰে। সময়ৰ সৈতে মহাৰস্থানৰ পৰিৱৰ্তে ঢৌত উটি ভাঁহি যোৱা প্ৰজন্মৰ অনিশ্চয়তাই সংস্কৃতিৰ ধ্বজাৰ প্ৰতি ভাবুকি আনিছে। তাতকৈ দুখৰ বিষয় জাতিটোৰ অৰ্থনৈতিক দুৰৱস্থা দেখি। বিহুখন পাতিবলৈ চান্দা বিচাৰি প্ৰতিবছৰেই অসমীয়া ডেকা লাঞ্ছনাৰ সন্মুখীন হয়, ইমানেই নিশকতীয়া অৱস্থা হোৱাটো চিন্তনীয় বিষয়। ইমান সমৃদ্ধিশালী আৰু স্বকীয় বৈশিষ্ট্যৰ মেটমৰা ভঁৰাল থকাৰ পাছতো এই দুৰৱস্থা কিয়? নহ'বলগীয়া হয়তো বেছি একো হোৱা নাই। কাঠ আলু, ৰঙা আলুৰপৰা থেকেৰা-জাতিলাওলৈ যদি বজাৰৰ পৰাই আনিবলগীয়া হয়, কৃষি পৰম্পৰাৰ লগত জড়িত জাতি কৰ্ম সংস্কৃতিহীন হৈ পৰে, মেৰুদণ্ডডাল ভাঙি পৰাটো তেনেই স্বাভাৱিক। উপৰ্যুপৰি দুখন সংগ্ৰামে হয়তো জাতিটোত শেষবাৰলৈ সোঁৰৰাই দিছে। এখনত জাতিৰ নিঃশেষ হ'ব ধৰা অস্তিত্ব আৰু আনখনত প্ৰত্যেকজন জীয়াই থকা সংগ্ৰামে আমাৰ দুৰ্বলতাৰ সুযোগ কেনেদৰে আনে বাৰেবাৰে গ্ৰহণ কৰিছে সেয়া স্পষ্ট হৈ পৰিছে। সংগ্ৰাম আছিল আমাৰ নাঙলৰ সীৰলুত অহা মাটিকণৰ পৰাই, সংগ্ৰাম হৈছিল জাতিদ্ৰোহী-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি ভাবুকি অনা প্ৰতিটো শক্তিক উচিত প্ৰত্যুত্তৰ দিয়াৰ। এতিয়া প্ৰশ্ন আৰু উত্তৰ দুয়োটা নিজৰেই হাতত। কেৱল মাত্ৰ আত্মবিশ্লেষণে ফচল নিদিয়ে, লাগিব পৰিকল্পিত কৰ্মপন্থা, সেই যুঁজ খেতি-মাটি-পথাৰ-বজাৰৰপৰাই আৰম্ভ কৰিব লাগিব, লগত লাগিব সময়ৰ সৈতে মহাৰস্থান। মাহজোৰা ৰং-ৰইচ, উৎসৱ কেন্দ্ৰিক পৰিৱেশে জাতিটোক কৃষ্টি-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি দায়িত্বশীল নকৰে, পৌৰাণিক পৰম্পৰাক উপস্থাপন কৰিব পাৰিব লাগিব। উৎসৱ-বিহু-সংস্কৃতিকেন্দ্ৰিক বজাৰখন অসমীয়াৰ হ'ব লাগিব। দক্ষিণ ভাৰতৰ ৰেষ্টুৰাৰ খাদ্য যদি অসমত বহুল প্ৰচলন হ'ব পাৰে আমাৰ চিৰা-পিঠা-জলপানেও ভাৰতৰ অন্যান্য অংশত উপলব্ধ হ'ব পৰা হ'ব লাগিব। স্বকীয়তা মাত্ৰ 'বিহুকেন্দ্ৰিক' নামটোত নাই। আনুসংগিক প্ৰত্যেক সম্পদত আছে। পৰম্পৰাই ব্যক্তিকেন্দ্ৰিক নহয়, সমাজকেন্দ্ৰিক কৰিব লাগিব। সময় যান্ত্ৰিকতা-কৃষ্টি-সংস্কৃতিয়ে অকলে উত্থান-পতন একোতে ভাগ ল'ব নোৱাৰে। উদাহৰণ হ'ব লাগে 'থলগিৰি', যি আমাক নিৰ্ভয়ে ক'ব পাৰে 'অসমীয়াই বিস্কুট খাব নালাগে, এৰাঁ-দৈৰ জলপানেই বহু গুণে শ্ৰেষ্ঠ। অসমৰ সমৃদ্ধিশালী ভৱিষ্যতৰ আশাত, বিহুৰ বিনন্দীয়া বান্ধোনৰ বৈশিষ্ট্যতাত জাতিটো অজৰ-অমৰ হৈ জীয়াই থকাৰ কামনাৰে... "বিহু গ'লে বিনাবা কাক?"❑

প্ৰসংগ আৰু সহায়ক ঃ

১। সম্পাদকীয় পৃষ্ঠা ঃ অসমীয়া প্ৰতিদিন।

সাঁচিপতীয়া পুথি আৰু অসমৰ পৰম্পৰাগত ৰং প্ৰস্তুতকৰণৰ প্ৰণালী

দীপজ্যোতি গোৱালা
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

প্ৰাচীন কালৰে পৰা অসম তথা বৰ অসম বিশ্ব ইতিহাসত এক বিশেষ স্থান অধিকাৰ কৰি আহিছে। অসমৰ সংস্কৃতি আৰু সাংস্কৃতিক ঐতিহ্য বহু পুৰণি আৰু উৰ্বৰ। লুইতে সিঁচা পলসুৱা ভূমিত প্ৰাণ পাইছে এই উৰ্বৰ কৃষ্টি-সংস্কৃতি। এই কৃষ্টি সংস্কৃতিবোৰে পদে পদে স্বকীয়তা বহন কৰিছে আৰু সৃজনীশীলতা ভাৰধাৰা প্ৰদান কৰিছে। এই কলা তথা পৰম্পৰাসমূহৰ ভিতৰত সাঁচিপতীয়া তুলাপতীয়া শিল্প, পৰম্পৰাগত ৰং বিশেষভাৱে উল্লেখযোগ্য।

সাঁচিপতীয়া পুথিৰ পৰম্পৰা বহু পুৰণি যদিও ইয়াৰ সময় আৰু ইতিহাস ধাৰ্য কৰাটো সম্ভৱ নহয়। কেৱল প্ৰাচীন পুথি বা ভাস্কৰ্য আদিক সমল হিচাপে লৈ ধাৰণা কৰিব পাৰি। বানভট্টৰ হৰ্ষচৰিতত প্ৰাগজ্যোতিষপুৰৰ ৰজা কুমাৰ ভাস্কৰ বৰ্মাই কনৌজৰ ৰজা হৰ্ষবৰ্ধনলৈ সাঁচিপতীয়া পুথি উপহাৰ হিচাপে দিয়াৰ বিৱৰণ আছে। তাৰে লক্ষ্য কৰি অনুমান কৰিব পাৰি যে এই পৰম্পৰা খ্ৰীষ্টীয় ৭ম শতিকাতকৈও প্ৰাচীন।

সাঁচিপতীয়া পুথি বা সাঁচিপাত আৰু তুলাপাতৰ লগতে ইয়াত লিখিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা মহী আৰু চিত্ৰৰ বাবে হেঙুল, হাইতাল প্ৰকৃতি ৰঙৰ নিজস্ব বিশেষত্বও প্ৰস্তুতকৰণৰ কেতবোৰ প্ৰণালী আছে।

সাঁচিপাত ঃ সাঁচিপতীয়া পুথিৰ বাবে সাঁচিপাত সাঁচিগছৰ ছালৰ পৰা প্ৰস্তুত কৰা হয়। কেঁচা ছালৰ পৰা ব্যৱহৃত সাঁচিপাতলৈ ই কেইবাটাও পদ্ধতি আৰু পদক্ষেপৰ মাজেৰে যায়। সাঁচিপাতৰ বাবে বিশেষকৈ ভোলা সাঁচি গছ উপযুক্ত কিয়নো ভোলা সাঁচিত সহজে পোকে নধৰে আৰু ইয়াৰ ছাল মসৃণ। পোনপ্ৰথমে গছজোপাৰ পৰা ৬ৰ পৰা ১৮ফুট দীঘলকৈ আৰু ৩ ইঞ্চিৰ পৰা ২৭ ইঞ্চি বহলকৈ ছালৰ চটাবোৰ এৰুওৱা হয় আৰু বাকলিৰ চটাবোৰ ভিতৰফাল বাহিৰ কৰি কোঁচ খাব নোৱাৰাকৈ ঘূৰণীয়াকৈ নুৰিয়াই ১০-১২ দিন ৰদত শুকুৱা হয়। পিছৰ পৰ্যায়ত ছালত থকা নিকৰিবোৰ ছুৰীৰে চুঁচি বা টান আৰু খহতা গোটা বস্তুৰে গুচাই কেৱল ভিতৰৰ আঁহযুক্ত পাতচটাহে ৰখা হয়। পিছৰ পৰ্যায়ত সাঁচিপাতবোৰ জোখত কাটি টুকুৰাবোৰ পানীত তিয়াই ৰখা হয় আৰু ঘিলা বা শংখ আদিৰে মিহি কৰা হয়। পাছত সাঁচিপাতবোৰৰ দুয়ো পিঠিত মাটিমাহৰ লেপ দি শুকুৱাই আকৌ মিহি কৰা হয়। কিয়নো এনে কৰিলে সাঁচিপাতৰ আঁহৰ ফাঁকবোৰ মৰি পৃষ্ঠভাগ মিহি হোৱাৰ লগতে মহীৰে লিখা সময়ত বিয়পি নাযায়। পাছত হেঙুল হাইতালেৰে মিহি প্ৰলেপ দিয়া হয় আৰু

সাঁচিপাত লিখিবৰ বাবে প্ৰস্তুত হয়।

মহী ঃ সাঁচিপাতৰ পুথিসমূহত লিখিবলৈ মহীৰ ব্যৱহাৰ কৰা হয়। মহীৰ পৰম্পৰা বহুত পুৰণি। মহীৰ প্ৰস্তুত প্ৰণালী আৰু ইয়াত ব্যৱহৃত উপাদানবোৰৰ নিৰ্দিষ্ট প্ৰস্তুত প্ৰণালী আৰু ৰাসায়নিক গুণ আছে। এই উপাদানসমূহৰ ভিতৰত শিলিখা, আমলখি, ভোমোৰা, জামুক, আম, অমৰা, বহঁত গছৰ ছালৰ লগতে মানিমুনি, কেঁহেৰাজ বন তথা গৰুৰ মূত, কুঁচিয়া বা কচ মাছৰ তেজ, কেঁচুৰ ৰস, মামৰে ধৰা লো আদি উল্লেখযোগ্য। অসমৰ জলবায়ুৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি বিশেষকৈ শীতকালত মহী প্ৰস্তুত কৰা হৈছিল। কিয়নো শীতকালৰ অনুকূল পৰিস্থিতিত মহী প্ৰস্তুত কৰোতে ইয়াৰ উপাদানবোৰৰ ওপৰত অনুজীৱৰ ক্ৰিয়া উৎকৃষ্ট হয়। পোনপ্ৰথমে কেঁচা সামগ্ৰীবোৰ থেতেলিয়াই লৈ এটা নতুন মলাত পানীৰে ডুবাই থোৱা হয় আৰু তাত সমপৰিমাণে গৰুৰ মূত দিয়া হয়। এই প্ৰক্ৰিয়াত কুঁচিয়া বা কচ মাছৰ তেজ, কেঁচুৰ ৰস, মামৰে ধৰা লো আদিও যোগ কৰা হয়। এই পদাৰ্থখিনিত জীৱাণুৰ ক্ৰিয়া আৰু ৰাসায়নিক বিক্ৰিয়াৰ ফলত ইয়াৰ দ্ৰব্যখিনি মহীলৈ পৰিৱৰ্তিত হয় আৰু এই মহী সাঁচিপাতত লিখিবলৈ ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

পানী নিৰ্বাচন কৰোতে সাৱধানতা আৰু নিৰ্দিষ্টতা বিশেষ প্ৰয়োজনীয়। দমকলৰ পানী ৰং প্ৰস্তুতকৰণত উপযুক্ত নহয় আৰু ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে বাৰিষাৰ বৰষুণৰ পানী, নিয়ৰৰ পানী বা ফিল্টাৰৰ পানী ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে। কিয়নো পানীত আন ৰাসায়নিক দ্ৰব্য থাকিলে ৰংকেইটাক হানি কৰিব পাৰে। আনহাতে নিয়ৰৰ বা বৰষুণৰ পানী আহৰণ কৰোতে মুকলি ঠাই বাচিব লাগে আৰু খেৰকুটা বা আন বস্তু যাতে নপৰে তালৈ ধ্যান দিব লাগে।

সাঁচিপাতত বহু চিত্ৰও পোৱা গৈছে। বিশেষকৈ ধৰ্মীয় এই চিত্ৰবোৰে পুথি চিত্ৰৰ সৌন্দৰ্য্য দুগুণে চৰায়। এই চিত্ৰসমূহৰ বাবে প্ৰধান ৰং হিচাপে হেঙুল, হাইতাল আৰু খৰিমাটি লগতে নীলা, কলা, সেউজীয়া প্ৰভৃতি ৰং ব্যৱহাৰ কৰা হয়। তলত এই ৰংবোৰৰ বিষয়ে চমুকৈ আলোচনা কৰা হ'ল—

১) **হেঙুল ঃ** হেঙুল হৈছে এবিধ খনিজ ৰং আৰু ইয়াৰ ৰং ৰঙা। হেঙুল শব্দটো সংস্কৃতৰ হিঙ্গুলা নামৰ পৰা আহিছে। হেঙুলত প্ৰকৃততে পাৰা আৰু গন্ধক পোৱা যায় আৰু ই মানৱ দেহৰ বাবে ক্ষতিকাৰক। সেয়েহে এই টান খনিজবিধ ভাঙি গুৰি কৰোঁতে আৰু পিহোঁতে সাৱধানতা অৱলম্বন কৰাটো বহুত প্ৰয়োজনীয়। হেঙুল প্ৰস্তুত কৰোতে পোনপ্ৰথমে গোটা হেঙুল ভাঙি গুৰি কৰা হয় আৰু মাজৰ খোল থকা পটা এখনত পটা গুটিৰে পিহা হয়। যাতে গুৰিখিনি সম্পূৰ্ণৰূপে মিহলি হৈ যায় আৰু ৰঙ বুলাওঁতে সুবিধা হয়। পানী দি পিহোঁতে ৰংখিনিত মাজে মাজে পানী দি গেদ পৰিবলৈ দিব লাগে। পিছত পানীখিনি পেলাই গেদখিনি পুনৰ পিহা হয় আৰু এই প্ৰক্ৰিয়া কেইবাবাৰো কৰা হয় যেতিয়ালৈকে চাফা আৰু মসৃণ ৰং প্ৰস্তুত নহয়। অন্তত ৰঙখিনি আঠা মিহলোৱা হয় আৰু অকাঁৰ বাবে প্ৰস্তুত হৈ উঠে। এই প্ৰস্তুতকৰণ প্ৰণালীত পানী আৰু আঠাৰ অনুপাত নিৰ্দিষ্ট থাকে।

২) **হাইতাল ঃ** হাইতাল এবিধ খনিজ ৰং আৰু ইয়াৰ বৰণ হালধীয়া। হাইতালো গোটা পদাৰ্থৰ ৰূপত পোৱা যায় আৰু ইয়াক ভাঙি গুৰি কৰি মাজত খোল থকা পটাত পিহা হয়। হেঙুলৰ দৰেই হাইতালতো মাজে মাজে পানী দি গেদখিনি বহিবলৈ দিয়াৰ পাছত অতিৰিক্ত পানীখিনি পেলাই দিয়া হয় আৰু যেতিয়ালৈকে ইয়াৰ চামনি আঁতৰ নহয়। পাছত ৰঙখিনিত নিৰ্দিষ্ট অনুপাতত আঠা মিহলোৱা হয় আৰু আঁকিবলৈ প্ৰস্তুত হৈ উঠে। হাইতালত আৰ্ছেনিক থাকে বাবে ৰং প্ৰস্তুতকৰণৰ বেলিকা সাৱধানতা বহুত প্ৰয়োজনীয়। ৰং বনোৱাৰ সময়ত ইয়াৰ মসৃণতাৰ বুজ ল'বলৈ পাতৰ পৰা অলপ হাইতাল লৈ আঙুলিৰে কাগজত ঘঁহিলেই ইয়াৰ উমান পোৱা যায়।

৩) **খৰিমাটি বা ধল মাটি ঃ** খৰিমাটি এবিধ খনিজ ৰং আৰু ইয়াৰ বৰণ বগা। টান আৰু কোমল দুইধৰণৰ খৰিমাটি পোৱা যায়। ইয়াৰ প্ৰস্তুতকৰণ হেঙুল, হাইতালতকৈ কিছু সহজ। পোনপ্ৰথমে খৰিমাটি গুৰি কৰি অলপ পানী দি পটা গুটিৰে ঘূৰাই ঘূৰাই মাৰিব লাগে। এনেদৰে কিছুসময় মৰাৰ পাছত খৰিমাটি কুমলিবলৈ দিব লাগে আৰু পুনৰ পটা গুটিৰে মাৰিব লাগে। এই প্ৰক্ৰিয়াটো দুবাৰ মান কৰাৰ পাছত হেঙুল, হাইতালৰ দৰে পানী দি গেদ বহিবলৈ দিয়াৰ পাছত ৰং ধোব লাগে। যদি খৰিমাটিত

লেতেৰা থাকে তেন্তে ৰং নোধোলে ৰঙৰ উজ্জ্বলতা কিছু হ্ৰাস পায়।

৪) **নীলা ৰং ঃ** নীলা ৰং এবিধ প্ৰাকৃতিক ৰং আৰু ইয়াক পিহিবলৈ বৰ সহজ আৰু কোমল। নীলা ৰং প্ৰস্তুত কৰিবৰৈ গোটা নীল ব্যৱহাৰ কৰা হয়। নীলত গেদৰ পৰিমাণ কম বাবে প্ৰস্তুতকৰণত কষ্ট কম লাগে। এইবিধ ৰং প্ৰথমে ভাঙি পিহি লৈ অলপ পানী দি কিছু সময়ৰ পাছত পানীখিনি পেলাই দিলেই প্ৰস্তুত হয়। অধিক মসৃণ কৰিবলৈ হ'লে এই প্ৰক্ৰিয়া দুবাৰমান কৰিলেই হ'ব।

৫) **ক'লা ৰং ঃ** পাকঘৰৰ এলান্ধু পিহি গুড়ি কৰি শুকান শিলিখা, ৰঙালাওৰ খোলা বা নলখাগৰি পুৰি ক'লা ৰং প্ৰস্তুত কৰা হয়। এনেদৰে ক'লা ৰং প্ৰস্তুত কৰোতে অসংখ্য সূক্ষ্ম টুকুৰা থাকি যায়। অলপ বেছিকৈ পানী দিলে এই টুকুৰাবোৰ ওপঙি আহে আৰু পটাখন বা পাত্ৰটো একতীয়া কৰি পানীখিনি পেলাই দিব লাগে যাতে ৰং বুলাওতে অসুবিধা নহয় আৰু ৰঙটো মসৃণ হয়। ক'লা ৰং প্ৰস্তুত কৰোতে যাতে লেতেৰা বস্তু বা খৰচীয়া থাকি নাযায় তাৰ ওপৰত বিশেষ ধ্যান দিব লাগে।

প্ৰাথমিকভাৱে হেঙুল, হাইতাল আৰু নীলা ৰং প্ৰধান যদিও অসমৰ খনিকৰসকলে বগা আৰু ক'লা ৰঙকো প্ৰাথমিক ৰঙৰ শাৰীত ধৰে। বিশেষকৈ প্ৰাথমিক ৰং তিনিটাৰ পৰাই ভিন্ন ভিন্ন ৰং প্ৰস্তুত কৰিব পাৰি। নীল আৰু হাইতাল মিহলি কৰি সেউজীয়া; হাইতাল, নীল আৰু হেঙুল মিহলি কৰি মটিয়া, হেঙুল আৰু হাইতাল মিহলি কৰি কমলা ৰং আৰু খৰিমাটিৰ লগত আন ৰং মিহলি কৰিও নতুন ৰং প্ৰস্তুত কৰিব পাৰি।

উক্ত ৰংকেইটা প্ৰস্তুত কৰোঁতে বা মাৰোঁতে পানীৰ অত্যধিক ব্যৱহাৰ হয়। কিন্তু ইয়াতে মন কৰিবলগীয়া কথাটো হ'ল যে পানী নিৰ্বাচন কৰোতে সাৱধানতা আৰু নিৰ্দিষ্টতা বিশেষ প্ৰয়োজনীয়। দমকলৰ পানী ৰং প্ৰস্তুতকৰণত উপযুক্ত নহয় আৰু ইয়াৰ পৰিৱৰ্তে বাৰিষাৰ বৰষুণৰ পানী, নিয়ৰৰ পানী বা ফিল্টাৰৰ পানী ব্যৱহাৰ কৰিব লাগে। কিয়নো পানীত আন ৰাসায়নিক দ্ৰব্য থাকিলে ৰংকেইটাক হানি কৰিব পাৰে। আনহাতে নিয়ৰৰ বা বৰষুণৰ পানী আহৰণ কৰোতে মুকলি ঠাই বাচিব লাগে আৰু খেৰকুটা বা আন বস্তু যাতে নপৰে তালৈ ধ্যান দিব লাগে। পানীৰ লগতে ৰং মিহলি বা বোলাওঁতে আঠাৰ ব্যৱহাৰ কৰা হয় আৰু ইয়াৰ প্ৰস্তুতকৰণৰ নিৰ্দিষ্ট পদক্ষেপ আছে। আঠা সাধাৰণতে বেলৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰা হয়। বেল ফালি খৰিকা এডালেৰে সাৱধানে আঠাখিনি সংগ্ৰহ কৰিব লাগে আৰু পানী মিহলি কৰোঁতে পানীৰ পৰিমাণ মন কৰিব লাগে যাতে আঠাখিনিৰ গাঢ়তা নিয়মিত হয়।

বেলৰ বাহিৰেও কেন্দু গছৰ ফল, ঔটেঙাৰ বীজ আৰু কুমলীয়া ঢেঁকিয়াৰ বীজলুৱা অংশৰ পৰাও আঠা প্ৰস্তুত কৰিব পাৰি। কিন্তু বেলৰ পৰা আঠা প্ৰস্তুত প্ৰণালীটো সহজ আৰু পৰিপক্ক।

অসমৰ সাঁচিপতীয়া পুথি আৰু পৰম্পৰাগত ৰঙৰ পৰম্পৰা সমগ্ৰ বিশ্বতে বিৰল। এই আপুৰুগীয়া পৰম্পৰাবিধ সময়ৰ সোঁতত হেৰাই যাবলৈ ধৰিছে যদিও ইয়াৰ বন্তি জ্বলাই বহু উদ্যমী লোকে জীয়াই ৰাখি পৰম্পৰাটোক। এই কলাবিধে কৃষ্টি সংস্কৃতিত অৰিহণা যোগোৱাই নহয় বৰং অসমক বিশেষভাৱে উজ্জ্বলাই তুলিছে।❑

"কঠিন দিনৰ যাত্ৰী আমি
শিল কাঁইটেৰে ভৰা বাটেৰেই যাত্ৰা আমাৰ

অথচ আমাৰ ভালপোৱা পোহৰমুখী
আমাৰ আৰাধনা জীৱনমুখী।"

- প্ৰদীপ বৰুৱা

সংগীত

ভূপেন হাজৰিকাৰ গীতত এক চমু অৱলোকন

ড° ৰমানন্দ দাস, বিভাগীয় প্ৰধান
ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

বিশ্ববৰেণ্য শিল্পী ড° ভূপেন হাজৰিকা আছিল এক বিশাল ব্যক্তিত্বৰ গৰাকী। গীতিকাৰ, সুৰকাৰ, সংগীত পৰিচালক, অভিনেতা, সাংবাদিক, সমাজ-সংস্কাৰক, ৰাজনীতিবিদ আদি বিভিন্ন দিশৰ মাজত তেওঁৰ প্ৰতিভা নিহিত হৈ আছে। শিল্পী হিচাপে জনসমাজত পৰিচিত ভূপেন হাজৰিকাই সৰুৰে পৰা নিজৰ ঘৰখনতে এক সাংস্কৃতিক পৰিৱেশত ডাঙৰ-দীঘল হৈছিল। সংগীত সাধনাক জীৱনৰ ব্ৰত হিচাপে গ্ৰহণ কৰা ভূপেন হাজৰিকাৰ প্ৰতিটো গীতৰ মাজত দূৰদৰ্শী চিন্তা, মন আৰু গভীৰ দৃষ্টিভংগী দেখিবলৈ পোৱা যায়। শৈশৱতে অসমীয়া সংগীতৰ ক্ষেত্ৰখনত অতি সফল আৰু দক্ষতাৰে খোজ দি অসমীয়া সংগীতক বিশ্ব দৰবাৰত প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল। সংগীতজ্ঞ হিচাপে জীৱন কালতে কিংবদন্তী হৈ পৰা ভূপেন হাজৰিকাৰ প্ৰতিটো গীতেই আছিল একো একোটা ধুনীয়া কবিতা। অসমীয়া জনজীৱনক প্ৰতিনিধিত্ব কৰা তেওঁৰ গীতবোৰে মানুহৰ কোমল মনটোক গভীৰভাৱে স্পৰ্শ কৰিছিল। সৰ্বসাধাৰণ মানুহৰ হৃদয়ৰ আনন্দ-বিষাদ, আশা-নিৰাশা, হা-হুমুনিয়াহ আদি দিশবোৰ জীপাল আৰু জীৱন্ত ৰূপত গীতেৰে প্ৰকাশ কৰিছিল। তদুপৰি উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ বিভিন্ন জাতি-জনজাতিৰ সমন্বয় সাধন তেখেতৰ গীতৰ এক উল্লেখনীয় দিশ।

জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ জাতীয়তাবাদী ভাৱধাৰা আৰু বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ সাম্যবাদী চিন্তা-দৰ্শনৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হৈছিল ভূপেন হাজৰিকা। অসমীয়া জাতি-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি থকা গভীৰ ভালপোৱা আৰু চেতনাবোধেৰে তেওঁ ৰূপান্তৰত জয় কৰিব পাৰিছিল। সেয়ে অসমীয়া জাতীয় চেতনাক এক নতুন ৰূপেৰে সজাই তুলিছিল। ভূপেন হাজৰিকাৰ গীতবোৰৰ মাজত স্বদেশ স্বজাতিৰ প্ৰতি উদাৰ দৃষ্টিভংগী, শান্তি-সম্প্ৰীতিৰে জাতিৰ ঐক্য সাধন, প্ৰেম-মিলন, বিৰহ আদিত সূক্ষ্ম দৃষ্টিভংগী, অসম আৰু অসমীয়া জাতিৰ প্ৰতি থকা দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য, অন্যান্য জাতি-জনগোষ্ঠীৰ মিলনপ্ৰীতি, নিভাঁজ গ্ৰাম্য জীৱনৰ সৰল ছবি শোষণ আৰু নিষ্পেষণৰ বিৰুদ্ধে বিপ্লৱী চেতনা, মানৱতাবাদী ভাৱধাৰা, ৰাজনৈতিক চেতনা আদি বিভিন্ন দিশৰ প্ৰতিফলন ঘটিছে। অতি সংবেদনশীল মনৰ গৰাকী ভূপেন হাজৰিকাই ‘মানৱতাৰ বাবে কলা’ৰ যি দৃষ্টিভংগী সেইয়া তেওঁৰ প্ৰতিটো কৰ্ম, প্ৰতিটো চিন্তা, প্ৰতিটো সৃষ্টিৰ মাজেৰে বিকাশ লাভ কৰিছিল। গীত ৰচনাৰ কলা-কৌশল, শৈল্পিক ৰূপায়ণ, প্ৰতিপাদ্য বক্তব্য, শব্দচয়ন, প্ৰতীক, চিত্ৰকল্প, অলংকাৰৰ প্ৰয়োগে গীতবোৰ বিখ্যাত আৰু আকৰ্ষণীয় কৰি তুলিছে।

ভূপেন হাজৰিকাৰ গীতত প্ৰতিবাদী চেতনা প্ৰকাশৰ দিশত বিষ্ণুপ্ৰসাদ ৰাভাৰ অৱদান আছিল অপৰিসীম। দেশৰ মুক্তিস্পৃহা দেখি ‘অগ্নিযুগৰ ফিৰিঙতি মই’ বুলি নিজকে কৈ নৰকংকালৰ অস্ত্ৰ সাজি ‘শোষণকাৰীক বধিম’ বুলি পণ কৰাৰ যি বিপ্লৱী চতনা তথা স্বপ্ন, শোষণকাৰীৰ অত্যাচাৰৰ বিৰুদ্ধে, দৰিদ্ৰ শ্ৰমিকে ভুগিবলগীয়া হোৱা যন্ত্ৰণাৰ বিৰুদ্ধে যুঁজ দিবলৈ মানুহক উৎসাহিত কৰা গীতবোৰ আছিল লাচিতৰ অস্ত্ৰতকৈও চোকা। অৰ্থনৈতিক অনগ্ৰসৰতাই লাঞ্চিত-বাঞ্চিত কৃষক-বনুৱাক একগোট কৰি প্ৰত্যাহ্বান জনাইছিল এনেদৰে—

“বাহুৰ শকতিৰে শোষণৰ কণা বাট
হোঁহকাই থৈ মই সময়ৰ আলিটিৰ

নিচান উৰাও
শোষণৰ দূষিত বায়ু ফালে ফালে।"

আকৌ মহাজনৰ অৰ্থনীতিৰ বিৰুদ্ধে প্ৰতিবাদ কৰিছে—
"ধান নিদিওঁ ঋণো নলওঁ
সুদ নিদিওঁ আৰু
মহাজনৰ নিষ্ঠুৰ বুধি
সহোঁ কেলেই বাৰু।"

সাধাৰণ জনতাক সংগ্ৰাম কৰি জীয়াই থাকি আগুৱাই যোৱাৰ সাহস দিছিল ভূপেন হাজৰিকাই। জীয়াই থকাৰ সমাজ জটিলতা এই পৃথিৱীত আন একো নাই। হাজাৰ-হাজাৰ মানৱৰ মনৰ কথা তেওঁৰ গীতৰ মাজত ফুটি উঠিছে—

"সংগ্ৰাম যদি জীৱনৰ এটি নাম
(সেই) সংগ্ৰাম হওঁক তোৰ প্ৰিয়
দুই হাতে চকু-দুটি ঢাকি ধৰি
অকলে উচুপনো কিয়?"

ভূপেন হাজৰিকাই জীৱন কালত অসমীয়া সমাজৰ বিভিন্ন সংস্কাৰ আৰু দ্বন্দ্ব দেখিবলৈ পাইছিল। সেয়ে তেওঁৰ গীতত অৰ্দ্ধ-সাম্যবাদী আৰু অৰ্দ্ধ-পুঁজিবাদী ব্যৱস্থাৰ ফোঁপোলাস্বৰূপ গীতৰ মাজত প্ৰকাশ কৰিছিল—

"দোলা হে দোলা, হে দোলা, হে দোলা
একা-বেঁকা বাটেৰে কঢ়িয়াও
বৰ বৰ মানুহৰ দোলা
হে দোলা"

সমাজৰ যিবোৰ নীতি নিয়মে সমাজৰ কোনো ধৰণৰ উৎকৰ্ষ সাধন নকৰে; তেনে নীতি-নিয়মৰ বিপৰীতে মাত মাতি ভূপেন হাজৰিকাই সমাজ-সংস্কাৰবাদী চেতনাৰ প্ৰকাশ কৰিছিল। জাতি-ধৰ্ম ভেদাভেদ ভাঙি একতাৰে, সাম্যৰ পৃথিৱী গঢ়িব খোজা ভূপেন হাজৰিকাই জাতি ভেদৰ প্ৰাচীৰ ভঙাৰ আশাৰে সমাজ সমালোচনা কৰি লিখিছে এনেদৰে —

"একৈশ শতিকাৰ প্ৰথম পুৱাৰ জিলিঙনি
চাবলৈ আছো বাট চাই
ঊনবিংশ শতিকাৰ ধ্যান ধাৰণাই
বিংশ শতিকাত শোভা নাপায়।"
আৰু আমিবোৰে এই একবিংশ শতিকাতো কৰিছো কি?"

ভূপেন হাজৰিকাৰ গীতৰ কথা বস্তুৰ পৰিসীমা ৰাজনীতি, অৰ্থনীতি, সমাজনীতিৰ লগে লগে আৱেগ, যুক্তি-তৰ্ক, জ্ঞান-বিজ্ঞান, দৰ্শন আদি পৰিমণ্ডলৰ মাজত সোমাই আছে। নিজৰ প্ৰাপ্যক বিচাৰিবলৈ ভয় কৰা পঙ্গু মানৱৰ সংগ্ৰামী কৰি তুলিবলৈ লুইতক জনোৱা আহ্বান, প্ৰাগজ্যোতিষপুৰৰ সৰু সৰু ঘটনাৰ সাক্ষ্য বহন কৰা লুইতখনে নৈতিক স্খলন মানৱতাৰ পতন দেখি নিমাতে নিৰলস ভাৱে বৈ থকাৰ বাবে ধিক্কাৰ দি গাইছে এনেদৰে—

"বিস্তীৰ্ণ পাৰৰে, অসংখ্য জনৰে
হাঁহাকাৰ শুনিওঁ, নিঃশব্দে নীৰৱে
বুঢ়া লুইত তুমি
বুঢ়া লুইত বোৱা কিয়?"

অসমী আইক ভালপোৱা ভূপেন হাজৰিকাই অসম তথা অসমীয়া জাতিৰ প্ৰতি থকা দায়বদ্ধতা, পৰ্বত-ভৈয়ামৰ এনাজৰীডাল সফল আৰু শক্তিশালী ৰূপত দাঙি ধৰিছিল গীতৰ মাজেৰে—

"অসম আমাৰ ৰূপহী, গুণৰো নাই শেষ
ভাৰতৰে পূৰ্ব দিশত সূৰ্য উঠা দেশ।"

"চিয়াঙৰে গালঙ
লুইতৰে খামতি
টিৰাপৰে ৱানচুৰে
মোক কিয় মাতিছে?"

নিজকে যাযাবৰ বুলি কোৱা ভূপেন হাজৰিকাই আস্থাহীনতাৰ বিপৰীতে আস্থাৰ গান গাই মানৱতাৰ নিদৰ্শন দাঙি ধৰিছে—

"জীয়াই থাকি এখন সমাজ
গঢ়িবৰ মোৰ মন আছে
য'ত সোণতকৈয়ো মানুহৰ দাম
অলপ হ'লেও বেছি আছে"

তদুপৰি কত জোৱানৰ মৃত্যু হ'ল, কাৰ জীৱন যৌৱন গ'লৰ দৰে দেশৰ সেনানীৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধামূলক গীত, সংগ্ৰাম লগ্নে আজি শংকা, আজিৰ দৰে দেশ ৰক্ষাত সাহস যোগোৱা গীতে গীতিকাৰৰ সমাজ সচেতনতাৰ স্বাক্ষৰ বহন কৰিছে। গভীৰ জাতীয় চেতনা, অসমীয়া জাতিৰ প্ৰতি থকা আনুগত্য, বিপদাপন্ন প্ৰতিহত কৰিবলৈ কৰা অঙ্গীকাৰ আছিল এনেধৰণৰ—

"আমি অসমীয়া নহওঁ দুখীয়া
বুলি সান্ত্বনা লভিলে নহ'ব
আজিৰ অসমীয়াই নিজক নিচিনিলে

অসম ৰসাতলে যাব।"

দুৰন্ত প্ৰেমিক বুলি ভবা ভূপেন হাজৰিকাই নাৱৰ লংগৰ হেৰুৱা নাৱিকৰ দৰে কতো খোপনি পুতিব নোৱাৰি দিক-বিদিক হেৰুৱাই ঘূৰি ফুৰিছিল। জটিল জীৱন সংগ্ৰামত একান্ত আপোনজনৰ পৰা এযাৰি মাত, সাহস আৰু প্ৰেৰণা বিচাৰি বেদনা গধুৰ মনে লিখিছিল—

"আকাশীগঙ্গা বিচৰা নাই
নাই বিচৰা স্বৰ্ণ অলংকাৰ
নিষ্ঠুৰ জীৱনৰ সংগ্ৰামত
বিচাৰো মৰমৰ মাত এযাৰ।"

আকৌ কেতিয়াবা ব্যক্তিগত চেতনাক সাৰ্বজনীন ৰূপ দিবলৈ যত্ন কৰি মৃত্যু পৰ্যন্ত আপোনজনৰ প্ৰতি থকা হাবিয়াসে প্ৰেমৰ গভীৰ নিদৰ্শন স্পষ্ট কৰি তুলিছে—

"মই যেতিয়া এই জীৱনৰ / মায়া এৰি গুচি যাম
আশা কৰোঁ মোৰ চিতাৰ কাষত
তোমাৰ সঁহাৰি পাম।"

সাহিত্য, সুকুমাৰ কলা, সংগীত শিল্প আদিৰে সৌন্দৰ্য সৃষ্টি আৰু মানুহৰ প্ৰতি সহায়-সহানুভূতিৰে মানৱ প্ৰেমৰ প্ৰকাশেই আছিল মানৱতাবাদীসকলৰ মূলমন্ত্ৰ। মানৱীয় কোমলতা আছিল ভূপেন হাজৰিকাৰ গীতৰ শ্ৰেষ্ঠ সৌন্দৰ্য। বিশ্ব যুৱ মেলাত 'সাগৰ সংগমত কতনা সাঁতুৰিলো' গীতত মানৱৰ হৃদয়ত অনুকম্পা জগোৱা আৰু 'মানুহে মানুহৰ বাবে' শীৰ্ষক গীতত প্ৰকাশ পোৱা আন্তৰিকতা আৰু ঐকান্তিক মানৱপ্ৰেম বিশ্বৰ বহুলোকে পাণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। অতন্ত্য সক্ৰিয় মানৱতাবাদী ভাৱনাৰে সমৃদ্ধ কালজয়ী গীতসমূহত ধৰ্ম, জাতি, জনগোষ্ঠীৰ মাজত সমন্বয় সম্প্ৰীতিৰে মানৱতাবাদী বাৰ্তা সম্প্ৰসাৰণৰ ক্ষেত্ৰত ভূপেন হাজৰিকাৰ গীতে এক অনবদ্য ভূমিকা পালন কৰিলে।

এনেদৰে ভূপেন হাজৰিকাই সাধাৰণ মানুহৰ বাবে গীতৰ মাজেৰে প্ৰগতিবাদী চিন্তা-চেতনাৰে অসমীয়া জাতিক সমৃদ্ধ কৰি থৈ গ'ল। মানুহক মানুহ হিচাপে চাব বিচৰা ভূপেন হাজৰিকা অসমীয়া জাতীয় জীৱনত এক অমূল্য সম্পদ হিচাপে চিৰদিন জিলিকি থাকিব।❑

"পৰিপূৰ্ণতা আমাৰ কাৰো মাজতেই নাই। সেয়ে আমি যদি আমাৰ চিন্তাধাৰাক নিয়ন্ত্ৰণ নকৰোঁ, তেনেহ'লে আমি সকলো মানুহৰ মাজতে ত্ৰুটি-বিচ্যুতি দেখিবলৈ পাম। কিন্তু আমি যদি আমাৰ চিন্তাধাৰাক নিয়ন্ত্ৰণলৈ আনিব পাৰোঁ, তেনেহ'লে আমি মানুহৰ মাজত নানা বেয়াৰ লগতে ভাল কথাও আবিষ্কাৰ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ম।"

-ডেল কাৰ্নেগী

অর্থনৈতিক

পথাৰৰ পৰা বজাৰ ঃ প্ৰত্যাহ্বান আৰু সম্ভাৱনা

শ্যামল চৰাইমূৰীয়া
পঞ্চম যাণ্মাসিক, ভু-তত্ত্ব বিভাগ

'যি জাতিয়ে নিজৰ পথাৰ আৰু বজাৰ ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰে সি নিজকে ৰক্ষা কৰিব নোৱাৰে।'

এই কথাষাৰ কৈছিল অম্বিকাগিৰি ৰায়চৌধুৰীয়ে। আজি একবিংশ শতিকাৰ দুটাকৈ দশক পাৰ হওঁ হওঁ। যোৱাটো বৰ্ষৰ শেষৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে অসমত চলি থকা সামগ্ৰিক পৰিস্থিতিৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি এটা কথা স্পষ্ট হৈছে যে, অসমীয়া জাতিয়ে নিজৰ পথাৰ আৰু বজাৰৰ নিয়ন্ত্ৰণ নিজৰ হাতত ৰাখিব নোৱাৰাৰ বাবে, নিজ ঘৰৰ বাটচ'ৰাত বহি আনৰ হাতেৰে আলহী খাবলগীয়া হৈছে। গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা অম্বিকাগিৰিয়ে যোৱাটো শতিকাৰ ইয়াৰ উমান পাই জাতিটোক সকীয়নি দি থৈ গৈছিল। জাতিটোৰ অস্তিত্বৰ প্ৰতি অহা ভাবুকি মাৰ নৌ যাওঁতেই ক'ৰ'না মহামাৰীয়ে পুনৰ জীয়াই থকাৰ সম্ভাৱনীয়তাখিনিক লৈও হেতালি খেলিলে। বাৰে বাৰে যেতিয়া জাতিটোৰ প্ৰতি ভাবুকি আহে বা কোনো সংকটৰ সন্মুখীন হ'বলগীয়া হয় তেতিয়া কৰ্ম-সংস্কৃতি প্ৰসংগ উত্থাপিত হয়। কিন্তু আৰম্ভণি কোনে ক'ৰ পৰা কৰিব সেয়া উৱাদিহ নাপায়। দিকভ্ৰান্ত হৈ হাজাৰ হাজাৰ অসমীয়াই কৰ্মৰ সন্ধানত বহিঃৰাজ্যলৈ ঢাপলি মেলে। কিন্তু আমি বাৰে বাৰে পাহৰি যাওঁ, সভ্যতাৰ অত্যাধুনিক ব্যৱস্থাই আমাক যিমান আকোঁৱালি ল'লৈও নাঙলৰ সীৰলুৰ থকা মাটিকণৰ সৈতে আমাৰ প্ৰজন্মৰ প্ৰকৃত সম্বন্ধ। সেয়ে প্ৰত্যেক অসমীয়াৰ সুবাসৰ জ্যোতিৰ সৈতে মাটি আৰু পথাৰৰ নিবিড় সম্পৰ্ক আছে।

পথাৰ আৰু বজাৰ অভিন্ন। পৰস্পৰে পৰস্পৰৰ মৰ্যদা আৰু সত্ত্বা বুজি পায়। কিন্তু অসমৰ ক্ষেত্ৰত পথাৰত কৃষকৰ আধিপত্য থাকিলেও বজাৰত অসহায়। মূল পথাৰ আৰু বজাৰৰ মাজত দামৰ আকাশলঙ্ঘী পাৰ্থক্যই প্ৰকৃততে গোটেই উৎপাদন ব্যৱস্থাটোকে বিবুধিত পেলায়। এইক্ষেত্ৰত উৎপাদিত সামগ্ৰীৰ উপযুক্ত মূল্যৰ পৰা আৰম্ভ কৰি এখন সঠিক আৰু সমমৰ্যদাৰ বজাৰ পোৱালৈকে কৃষকৰ বাবে এটি সুষম ব্যৱস্থাপনা থকাটো অত্যন্ত জৰুৰী। নামনি অসমৰ ক্ষেত্ৰত ৰবি শস্যৰ উৎপাদনৰ সময়ছোৱাত কৃষকে উপযুক্ত দাম নাপাই ৰাস্তাত শস্য দলিয়াই প্ৰতিবাদ কৰাৰ ছবি প্ৰায়ে সুলভ হয় আৰু সমান্তৰালভাৱে অসমৰ কোনো কোনো অঞ্চলত সেই একেটা সময়তে ৰবিশস্যৰ জুই-ছাই দামে ক্ৰেতাক জ্বলা-ক'লা খুৱাইছে। এইখিনিতে আৰু এটা কথা স্পষ্ট হোৱাৰ প্ৰয়োজন আছে যে পথাৰ মানে অসমত চলি থকা যি গতানুগতিক ধাৰণা, তাৰ পৰাও আমি প্ৰজন্মটোক উলিয়াই অতি সাম্প্ৰতিক ক্ষেত্ৰ এখনৰ পথাৰ ব্যৱস্থাৰ সৈতে চিনাকি কৰাই দিয়াটোও খুবেই গুৰুত্বপূৰ্ণ।

যোৱাটো বৰ্ষৰ পৰাই সমগ্ৰ বিশ্ব জুৰি ক'ৰ'না ভাইৰাছৰ প্ৰকোপ বৃদ্ধি পোৱাৰ সান্তৱালভাৱে ভাৰতবৰ্ষতো জনস্বাস্থ্যৰ প্ৰতি অহা ভাবুকিৰ স্বাৰ্থত যোৱা ২৫ মাৰ্চৰ পৰা সমগ্ৰ দেশ জুৰি লকডাউন ঘোষণা কৰে। অংগৰাজ্য অসমতো ইয়াৰ পূৰ্ণ প্ৰভাৱ পৰিবলৈ ধৰে। প্ৰাসংগিক যে পৰ্যায়ক্ৰমে শিথিলতাৰে এই লকডাউন সাময়িকভাৱে প্ৰত্যাহাৰ কৰা হয় যদিও বৰ্তমানেও যে এক স্বাভাৱিক অৱস্থা পোৱা হোৱা নাই সেয়া ন দি ক'ব পৰা যায়। সেইয়া যি কি নহ'লেও অসমৰ সমাজ ব্যৱস্থাৰ দিশবোৰ যিধৰণৰ সুচলতা থাকিব লাগিছিল তাৰ অভাৱৰ বাবে শস্যৰ পৰা আৰম্ভ কৰি উদ্যানলৈ, পথাৰৰ পৰা বজাৰলৈ এক বৃহৎ আৰু চিন্তনীয় প্ৰতিক্ৰিয়া যে লকডাউনে আৰোপ কৰিলে তাত কোনো সন্দেহ নাই। প্ৰকৃতাৰ্থত কভিডোত্তৰ অসম তথা ভাৰতবৰ্ষত পথাৰ-বজাৰৰ এনে ক্ৰিয়াই ভোকৰ মহামাৰী যে সৃষ্টি নকৰিব তাৰ কোনো সন্দেহ নাই। মুঠৰ ওপৰত চাবলৈ গ'লে এই প্ৰত্যাহ্বানসমূহক আমি মূলতঃ দুটা ভাগত ভগাই ল'ব পাৰোঁ। এটা প্ৰত্যক্ষভাৱে অহা আৰু আনটো পৰোক্ষভাৱে অহা। পৰোক্ষভাৱে অহা প্ৰত্যাহ্বানসমূহৰ সৰহ সংখ্যকৰ ক্ষেত্ৰত যদি বিশ্লেষণকাৰী কাৰক বিচৰা হয় তেনে বহুতো গঠনমূলক জনকল্যাণ আঁচনিৰ বিৰূপ প্ৰভাৱ পোৱাটো অতিকৈ চিন্তনীয়।

প্ৰত্যক্ষভাৱে অহা প্ৰত্যাহ্বানসমূহ কৃষকজনিত, জলবায়ুকেন্দ্ৰিক আৰু গাঁথনিক কাৰকৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰা বুলি ধৰিব পাৰি। ক'ৰ'না ভাইৰাছ তথা লকডাউন ঘোষণা কৰা সময়খিনি অৰ্থাৎ মাৰ্চ-এপ্ৰিল মাহলৈকে অসমৰ ৰবি শস্যৰ উদ্যানসমূহত খেতি চপোৱাৰ সময় হয়। এতিয়া কথা হ'ল যে ৰবি শস্যৰ উৎপাদিত ফচলেৰে ধানখেতিৰ বাবে পৰিকল্পনা কৰি খেতি কৰা কৃষকৰ প্ৰায় ৭০ শতাংশই এইবাৰ বজাৰখন লাভ কৰিবলৈ সক্ষম নহ'ল। যাৰ বাবে উৎপাদিত এনে বহু সামগ্ৰী পথাৰতেই গেলি-পচি যোৱাও আমি বিভিন্ন মাধ্যমত সাক্ষী হৈছো। গুৰুত্বপূৰ্ণ কথা যে ইয়াৰে অধিকাংশ খেতিয়কে ঋণৰ যোগেদি কৃষিকৰ্ম সম্পাদন কৰে। এনেক্ষেত্ৰত তেওঁলোকৰ বজাৰমুখী হোৱাত বাধা পোৱা ঘটনাই আৰ্থিকভাৱে দ্বিতীয়টো খেতিৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰি যে ৰখা নাই

সেয়া নিশ্চিত হৈছে। তদুপৰি বেংক বা বিত্তীয় প্ৰতিষ্ঠানৰ সাময়িক সুদৰ ৰেহাইয়ে আংশিকভাৱে সকাহ দিলেও দীৰ্ঘম্যাদী স্বাৰ্থত চৰকাৰৰ বিয়াগোম কৃষিবিভাগে ধানখেতিৰ বাবে তেওঁলোকক প্ৰস্তুত কৰিব নে নাই সেয়া বৰ্তমানেও অনিশ্চিত।

আমাৰ সৰ্বজনবিদিত যে বজাৰ ব্যৱস্থাৰ নিয়ন্ত্ৰণ আমাৰ হাতত নাই, অথচ ঘৰুৱা উৎপাদনৰ বাবে অসমৰ পথাৰেই একমাত্ৰ সম্বল। দীৰ্ঘদিনীয়া বন্ধৰ ফলত ক'লা বজাৰৰ গুদামসমূহত মজুত ৰখা খাদ্য-সামগ্ৰীয়ে ইতিমধ্যে আশা কৰা ধৰণেই দাম-দৰ কৰিবলৈ লৈছে। প্ৰকৃতপক্ষে অসাধু ব্যৱসায়ীৰ বাবে ই দীৰ্ঘম্যাদী লাভ। কিন্তু সংকটৰ এই জুৰুলা সময়তো বজাৰ দখল কৰিব বিচৰা থলগিৰিৰ খেতিয়কক পাকে-প্ৰকাৰন্তৰে কম দামত এটা চোৰাং চক্ৰৰ হাতত উৎপাদন চমজাই দিবলৈ বাধ্য কৰা হৈছে। অসামৰিক যোগান নামৰ যিটো বিয়াগোম বিভাগে এইক্ষেত্ৰত কোনো ব্যৱস্থা ল'ব পৰা নাই। তেনেক্ষেত্ৰত পথাৰৰ পৰা খেতিয়ক বিমুখ হোৱাটো স্বাভাৱিক। মন কৰিবলগীয়া কথা এয়ে যে বিক্ৰি নোহোৱাকৈ পৰি ৰোৱা এই দুই-এপদ ৰবি শস্য মাত্ৰ বজাৰলৈ আনি দিলেই বজাৰ দখল কৰিবলৈ সক্ষম হোৱা নুবুজায়। মুঠৰ ওপৰত ক'ভিডোত্তৰ অসমৰ বজাৰৰ বাবে মূল প্ৰত্যাহ্বান হ'ব এই লবীকেন্দ্ৰিক বজাৰ আৰু গুদামসমূহ। প্ৰথম পথাৰ তাৰ পাছত বজাৰৰ সুচলতা আহিবলৈ হ'লে সুষম বিতৰণ ব্যৱস্থাও সমানেই গুৰুত্বপূৰ্ণ।

বৰ্তমান সময়ৰ আটাইতকৈ ভয়াবহ দিশটো হ'ল অৰ্থনীতিৰ ওপৰত পৰা বিৰূপ পৰিস্থিতিয়ে বিপুল সংখ্যক লোকক দৰিদ্ৰ আৰু অনাহাৰৰ মুখলৈ ঠেলি দিব খোজাটো। এনে পৰিস্থিতিৰ সৈতে যুঁজ দিয়াৰ একমাত্ৰ সম্বল হ'ব গ্ৰাম্য অৰ্থনীতিৰ পুনৰুজ্জীৱিতকৰণ আৰু সৱলীকৰণ; অসমৰ ক্ষেত্ৰত ই অতি বেছি দৰকাৰী। গ্ৰাম্য অৰ্থনীতি মানেই সমন্বয়ভিত্তিক কৃষি অৰ্থনীতি। গ্ৰাম্য অৰ্থনীতিৰ দুটা চালিকা শক্তি হৈছে পৰম্পৰাগত কৃষি আৰু বাণিজ্যিক কৃষি। এই দুই চালিকা শক্তিৰ লগত জড়িত কাৰকসমূহক নেতৃত্ব প্ৰদান কৰিব লাগিব। তাৰ বাবে গাঁৱে-ভূঞে থকা মহিলা আত্মসহায়ক গোটৰ পৰা আৰম্ভ কৰি পথাৰ পৰিচালনা সমিতিলৈ প্ৰত্যেকেই বিশেষ ভূমিকা পালন কৰিব পাৰে। বাণিজ্যিক কৃষি ক্ষেত্ৰখনত যিহেতু বজাৰৰ চাহিদা বেছি গতিকে পশুপালনৰ পৰা ফাৰ্ম হাউচলৈকে গাখীৰ, মাংস, কণীৰ উৎপাদনে অসমৰ বজাৰ সহজে দখল কৰাৰ থল আছে। বাঁহ-বেতৰ উৎপাদনৰ পৰা কুটীৰ শিল্পলৈ ইয়ো নিয়োজন আৰু বজাৰ দখলৰ আন এক সম্ভাৱনাময় ক্ষেত্ৰ। অসমৰ বোৱনী-শিপিনীয়ে তাঁতশালত সপোন ৰচে, কিন্তু ই সপোন হৈয়ে ৰয়। আবেগে খুন্দা মাৰে যেতিয়া ৰাজহুৱা সভাত অতিথিক পিন্ধাবলৈ উত্তৰ-দক্ষিণ ভাৰতৰ বস্ত্ৰ উদ্যোগত মেচিনৰ দ্বাৰা উৎপাদিত বিহুৱান তথা গামোচা আনিবলগীয়া হয়। বিহুৰ পৰা আৰম্ভ কৰি মেলে-মিটিঙলৈ অসমত যিমান গামোচাৰ প্ৰয়োজন হয় সেইখিনিৰে সৃষ্ট বজাৰখন অসমৰ কুটীৰ তথা বয়নশিল্পই ইচ্ছা কৰিলে দখল কৰাৰ যথেষ্ট সম্ভাৱনা আছে।

এইবোৰৰ বাবে আমাক কি প্ৰয়োজন? চৰকাৰে এটা টাস্ক ফ'ৰ্চ গঠন কৰিব লাগে। এই টাস্ক ফ'ৰ্চে নিৰীক্ষণ কৰিব সমগ্ৰ ব্যৱস্থা। আজি পৰ্যন্ত লক্ষ্যাধিক শ্ৰমিক অসমলৈ ঘূৰি আহিছে। গতিকে এই টাস্ক ফ'ৰ্চৰ কাম হ'ব সেই শ্ৰমিকখিনিক পৰ্যায়ক্ৰমে প্ৰতিখন সম্ভাৱনাময় ক্ষেত্ৰত নিয়োগ কৰিব লাগে। বজাৰ দখলৰ বাবে প্ৰণালীবদ্ধভাৱে এই টাস্ক ফ'ৰ্চে প্ৰথমে অঞ্চলভিত্তিক বিপনীৰ ব্যৱস্থা কৰিব লাগিব। অঞ্চলভিত্তিক চাহিদা পূৰণৰ পাছত এখন বৃহৎ বজাৰ ভিত্তিক অৰ্থনীতি আপোনা-আপুনি গঢ় দিব। লগতে এই ফ'ৰ্চে বিতৰণ ব্যৱস্থাৰ ক্ষেত্ৰতো গুৰুত্ব আৰোপ কৰিব লাগিব। ইয়াত বিতৰণ মানে কিছু ব্যতিক্ৰম ব্যৱস্থাৰ কথা ক'ব খোজা হৈছে। ধেমাজি, ঢকুৱাখানা আদিকে ধৰি কিছু সংখ্যক অঞ্চলত ৰেচম, মুগা খেতিৰ ক্ষেত্ৰত বেমেজালি আছে। এই ব্যৱস্থাটোৰ গোলকীকৰণ বজাৰ এখন আছে; য'ত উৎপাদনৰ পৰা আৰম্ভ কৰি শেষলৈকে নিয়ন্ত্ৰণ সাব্যস্ত কৰিব পাৰিলে এক নতুন দিশ উন্মোচিত হ'ব। এইক্ষেত্ৰত চৰকাৰৰ যথেষ্ট কৰণীয় আছে। বৰ্তমান পথাৰ-বজাৰৰ উন্নয়নতো চকু দিয়াৰ সময় সমাগত।

যোৱা প্ৰায় চাৰিটা দশক আমি অহিংস, সশস্ত্ৰ সকলো আন্দোলনত ভাগ ল'লো। সামগ্ৰিকভাৱে চাবলৈ গ'লে এই পাৰ হৈ যোৱা সময়খিনিয়ে আমাক না সুৰক্ষা, না উন্নয়ন একোকে দিব নোৱাৰিলে। সৌ সিদিনাকৈ জাতিটোৰ অস্তিত্বৰ সংকটৰ সময়ত আকৌ ৰাজপথত আহি টায়াৰ জ্বলাবলৈ বাধ্য হ'লোঁ। আমাৰে বহুত আহিল, গ'ল। মন্ত্ৰী-বিধায়ক সকলো হ'ল, কিন্তু মূৰকত প্ৰতিবাৰেই আমি নিৰ্বাচনী ইস্তাহাৰত বন্দীত্ব এটুকুৰা ঠাই হৈ ৰ'লোঁ। অধিকাৰ, আমাৰ প্ৰাপ্য এইবাৰ আমি আঁজুৰি আনিব লাগিব। ৰাজপথত অকল দল-সংগঠন নালাগে, পথাৰত-বজাৰত বহুৱাব পৰাকৈ নেতৃত্ব লাগে। অসমৰ উন্নয়ন, অসমীয়াৰ সুৰক্ষাৰ বাবে এটা প্ৰণালীবদ্ধ, দীৰ্ঘকালীন অৰ্থনৈতিক কৰ্ম-সংস্কৃতিৰ আন্দোলন লাগে। অসমৰ প্ৰত্যেক লোক ইয়াৰ অংশীদাৰ হ'ব আৰু ইয়ে অসমৰ অৰ্থনৈতিক পুনৰুত্থান নিশ্চিত কৰিব। অৰ্থনীতিৰ এই সংস্কাৰ আৰম্ভ কৰিব লাগিব পথাৰৰ পৰাই। পথাৰৰ বোকা-পানী-মাটিৰ গোন্ধৰ সৈতে আমাৰ সম্পৰ্ক। সেয়ে এই সম্পৰ্কইহে আমাক সেই পৰনিৰ্ভৰশীল হাতোৰাবোৰৰ পৰা মুকলাই আনিব পাৰিব। পথাৰৰ সোণগুটিৰে আমি বজাৰ ল'বলৈ বাধ্য হ'ম। পথাৰ-বজাৰৰ অসমীয়াৰ প্ৰভুত্বই যিকোনো বহিৰাগত শক্তিক নতশিৰ কৰিবলৈ বাধ্য কৰাব। আহক আমি সকলোৱে পথাৰলৈ আগবাঢ়োঁ। ❑

লকডাউনৰ প্ৰেক্ষাপটত ভাৰতীয় অৰ্থনীতি ঃ এক বিশ্লেষণ

মুৰ্চ্ছনা ফুকন
চতুৰ্থ যাণ্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

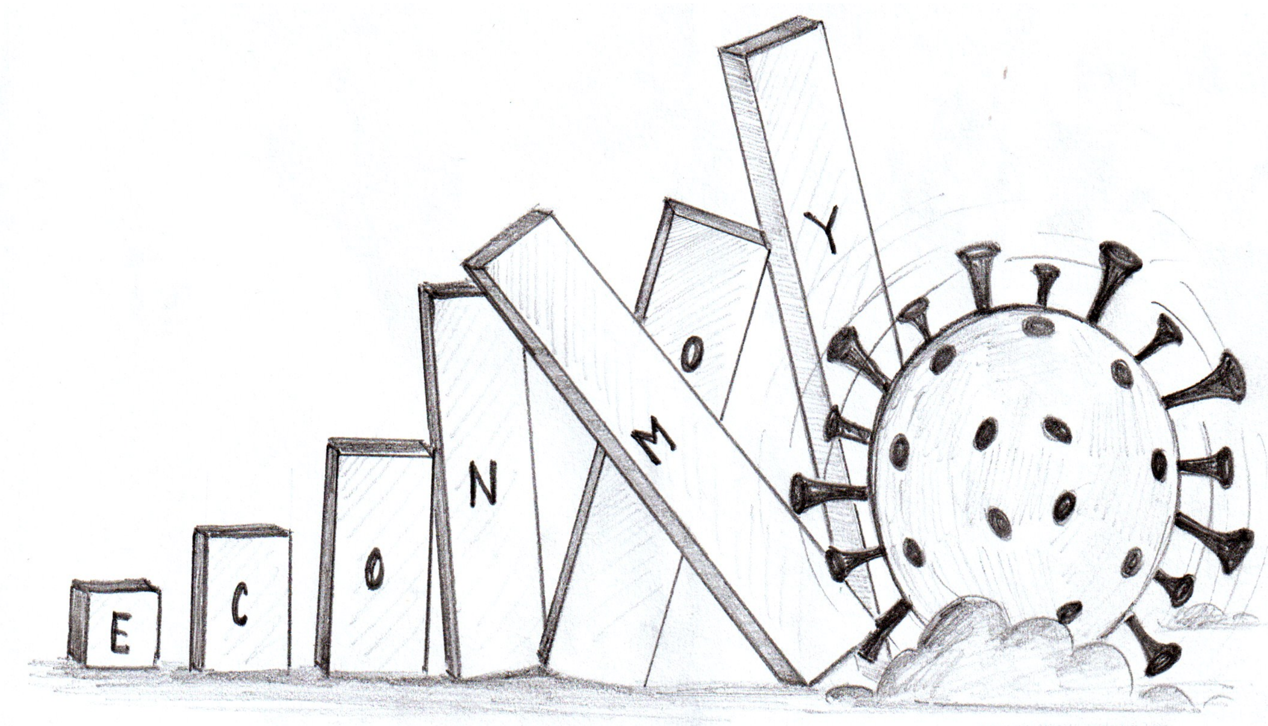

ডিচেম্বৰৰ কোনো এক সন্ধ্যা চীনৰ এখন চহৰ। চৌদিশে উত্তেজনা বিৰাজমান। এগৰাকী ব্যক্তিৰ দেহত ধৰা পৰিছে কৰ'না ভাইৰাছ। চিকিৎসক নাৰ্ছৰ ব্যস্ততা; সাধাৰণ জনতাৰ মাজত সংশয়, অনিশ্চয়তা। কাৰো ভবাৰ অৱকাশ নাছিল, কল্পনাও কৰা নাছিল যে খুব কম সময়ৰ ভিতৰতে এই ভাইৰাছে মহামাৰীৰ ৰূপ ল'ব। পৃথিৱীৰ শক্তিশালী চহকী দেশবোৰ স্তব্ধ হৈ পৰিব। বিধ্বস্ত হ'ব অৰ্থনৈতিক গতিশীলতা।

ইবলা, জিকা ভাইৰাছ, নিপা ভাইৰাছ আৰু এতিয়া আহিল ক'ৰ'না ভাইৰাছ। বৰ্তমান গোলকীকৰণৰ যুগ। দেশবোৰৰ মাজত অত্যন্তই আন্তঃগতিশীলতা বিৰাজমান। ফলস্বৰূপে দিনে দিনে ক'ৰ'নাত আক্ৰান্তৰ সংখ্যা বাঢ়িল, নতুন নতুন সমস্যাই মূৰ দাঙি উঠিল। তেনেতেই বিশ্ব স্বাস্থ্য সংস্থাই ২০২০ চনৰ ৩০ জানুৱাৰীত স্বাস্থ্যৰ ক্ষেত্ৰত আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় জৰুৰী অৱস্থা ঘোষণা কৰিলে। অৱশেষত ২৪ জানুৱাৰী, ২০২০ তাৰিখে ভাৰতবৰ্ষৰ প্ৰধানমন্ত্ৰী নৰেন্দ্ৰ মোদীয়েও পৰিস্থিতিৰ প্ৰতি সঁহাৰি জনাই ২১ দিনৰ বাবে লকডাউনৰ ঘোষণা কৰে। প্ৰথম পৰ্যায়ৰ লকডাউন ২৫ মাৰ্চৰ পৰা ১৪ এপ্ৰিললৈ, দ্বিতীয় পৰ্যায়ৰ লকডাউন ১৫ এপ্ৰিলৰপৰা ৩ মে'লৈ তৃতীয় পৰ্যায়ৰ লকডাউন ৪ মে'ৰপৰা ১৭ মে'লৈ, চতুৰ্থ পৰ্যায়ৰ লকডাউন ১৮ মে'ৰপৰা ৩১ মে'লৈকে ঘোষণা কৰা হ'ল। তাৰ পিছত আৰম্ভ হ'ল unlock প্ৰক্ৰিয়া। unlock 1, unlock 2 আৰু unlock 3 ঘোষিত হ'ল। unlock প্ৰক্ৰিয়াৰ জৰিয়তে দেশৰ অৰ্থনৈতিক অৱস্থালৈ সুস্থিৰতা

আনিবলৈ চেষ্টা কৰা হ'ল। Covid 19 ৰ প্ৰতি সজাগতা বজাই ৰখাৰ লগে লগে আৰম্ভ হ'ল অৰ্থনীতি ঠন ধৰি উঠাৰ প্ৰক্ৰিয়া। তথাপি unlock 1য়ে দেশক যি লোকচানৰ সন্মুখীন কৰালে সেয়া নূন্যতম কৰাটো নিশ্চয়কৈ সহজ নহ'ব।

Lockdown ৰ সময়ৰ ভাৰতীয় অৰ্থনীতি ঃ Lockdown য়ে আনি দিয়া স্থবিৰতাই ভাৰতীয় অৰ্থনীতি কোঙা কৰি পেলালে। পৰিসংখ্যা মন্ত্ৰণালয়ৰ হিচাপত বিত্তীয় বছৰ ২০২০ৰ চতুৰ্থ ভাগ অৰ্থাৎ লকডাউনৰ সময়ছোৱাত ভাৰতীয় উন্নয়ন ৩.১ শতাংশ পৰ্যন্ত কমি আহে। ভাৰত চৰকাৰৰ মুখ্য অৰ্থনৈতিক উপদেষ্টাৰ মতে কৰ'না মহামাৰী আৰু লকডাউনে এই অৱগমণৰ মূল কাৰণ বুলি চিহ্নিত কৰিব পাৰি। এই মহামাৰীৰ পূৰ্বৰ কেইমাহমানত ভাৰতে অৰ্থনৈতিক অধোগামিতাৰ সন্মুখীন হৈ আহিছিল। ক'ৰ'ণা মহামাৰীয়ে অৰ্থনীতিৰ এই বিপদক আৰু অধিক বঢ়াই তুলিলে বুলি বিশ্ব বেংকে ইতিমধ্যেই আশংকা প্ৰকাশ কৰিছে। ই নিশ্চয়কৈ অমূলক নহ'ব। প্ৰথম পৰ্যায়ৰ লকডাউনৰ সময়ছোৱাত ভাৰতীয় অৰ্থনীতিয়ে প্ৰতিদিনে প্ৰায় ৪.৫ বিলিয়ন ডলাৰ লোকচানৰ সন্মুখীন হোৱা সম্ভাৱনাৰ সৃষ্টি হৈছিল। প্ৰায় ১৪০ মিলিয়ন লোকে নিয়োগ হেৰুওৱাৰ লগতে অন্য চাকৰিয়ালসকলৰপৰা দৰমহাৰ এক অংশ কাটি ৰখা হৈছিল। নিয়োগহীনতা, আয় হ্ৰাস আদিৰ লগতে দেশৰ প্ৰায় ৬৩ শতাংশ ব্যৱসায়িক প্ৰকল্পৰ কাম কাজত গুৰুত্বভাৱে ব্যাঘাত জন্মিছিল। ঠায়ে ঠায়ে বস্তুৰ যোগানত বাধা আৰোপ কৰা হৈছিল যাৰ ফলত কৃষকসকল লোকচানৰ সন্মুখীন হৈছিল। দেশৰ প্ৰধান কোম্পানীসমূহৰ (Bharat Forge, Larsen & Toubro, Aditya Birla Group, Tata Motors) কাম কাজ স্থবিৰ হৈ গৈছিল। ষ্টক মাৰ্কেটত ভাৰতে বৃহৎ লোকচানৰ সন্মুখীন হৈছিল। লকডাউনৰ প্ৰথম পৰ্যায়ত SENSEX আৰু NIFTYত ঘাটি হৈছিল। চৰকাৰে এই সময়ছোৱাত প্ৰধানকৈ খাদ্য সংকট দূৰ কৰা স্বাস্থ্যৰক্ষা, দৰিদ্ৰসকলক সাহাৰ্য প্ৰদান কৰা আদিৰ ওপৰত বৃহৎ ব্যয় কৰিবলগীয়া হৈছিল। লগতে অন্য ঠাইত কাম কৰা কৰি থকা শ্ৰমিকসকল, পঢ়ি থকা যুৱক-যুৱতীসকলক নিজৰ ঠাইলৈ অনা, ভৰণ-পোষণ কৰা আদিৰ নামত ভাৰতীয় ৰিজাৰ্ভ বেংকে এক বৃহৎ অংকৰ কটা NABARD SIDB আৰু NITB কৰিব লগীয়া হৈছিল।

লকডাউনে প্ৰভাৱন্বিত কৰা ক্ষেত্ৰসমূহঃ-

মুঠ ঘৰুৱা উৎপাদনঃ-

India's GDP growth rate sine F416

Fy	GDP growth%
Fy16	8
Fy17	8.3 (+0.3%)
Fy18	6.6 (-1.4%)
Fy19	6.1 (-0.5%)
Fy20	4.2 (-1.9%est)
Fy21	-4 (-9.2%est)

তালিকাৰপৰা সহজেই অনুমেয় যে মুঠ ঘৰুৱা উৎপাদনৰ ক্ষেত্ৰত ভাৰত ঘাটিৰ সন্মুখীন হৈছে। বিশ্ব বেংক আৰু ৰেটিং এজেঞ্চিসমূহৰ মতে এই ঘাটি ১৯৯০ চনত দেশে উদাৰীকৰণৰ নীতি গ্ৰহণ কৰাৰ পৰা এতিয়ালৈকে হোৱা অৰ্থনৈতিক ঘাটিৰ ভিতৰত সৰ্বাধিক।

শক্তি ঃ লকডাউনৰ সময়ছোৱাত ইন্ধনৰ চাহিদা যথেষ্ট পৰিমাণে হ্ৰাস পালে। তেলৰ চাহিদা তীব্ৰ গতিত কমি গৈ থাকিল। একেই গতিত হ্ৰাস পাই গৈ থালি তেলৰ মূল্য। ৰাজহুৱা স্থানত মানুহৰ আহ-যাহ কমিল। বৃহৎ মহানগৰীসমূহত নৈশ বিদ্যুৎ বাতি, নৈশ ক্লাব আদিৰ চাহিদা হ্ৰাস পালে। বিপৰীতে ৰন্ধন গেছ বা LPG ৰ বিক্ৰী বৃদ্ধি পাব ধৰিলে।

কৃষি ঃ Public Health Foundation of India, Harvard TH Chau School of Public Health আৰু Centre for Sustainable Agriculture নামৰ কেইটামান সংস্থাই এই বছৰৰে মে'ৰ প্ৰথম সপ্তাহৰ চলোৱা এক গৱেষণা অনুসৰি প্ৰায় ১০ শতাংশ খেতিয়কে কৃষিকাৰ্য সম্পন্ন কৰিবলৈ সক্ষম নহ'ল আৰু কৃষিকাৰ্য সম্পন্ন কৰা ৬০ শতাংশ খেতিয়কে বৃহৎ লোকচানৰ সন্মুখীন হ'ল। শ্ৰমিকৰ অভাৱত চাহ বাগিছাসমূহত উৎপাদন চলাই যাব পৰা নহ'ল। ফলত চাহৰ ওপৰতেই সম্পূৰ্ণভাৱে নিৰ্ভৰশীল হোৱা ঠাইসমূহ যেনে দাৰ্জিলিঙৰ চাহ ফেক্টৰীসমূহৰ মুঠ আয় হ্ৰাস পাব ধৰিলে। উপযুক্ত বজাৰৰ অভাৱত যোগান হ্ৰাস পাই কৃষিজাত সামগ্ৰী নষ্ট হ'ল। ক্ষুদ্ৰ খেতিয়কসকলে ঘাটি খালে।

আমদানি আৰু ৰপ্তানি ঃ ২০১৯ৰ তুলনাত ২০২০ত ভাৰতীয় ৰপ্তানি ৩৬.৬৫ শতাংশ হ্ৰাল পালে; তাৰ বিপৰীতে আমদানি ৪৭.৩৬ শতাংশ হ্ৰাস পালে।

ব্যৱসায়িক উৎপাদন ঃ লকডাউনৰ লগে লগে দেশৰ বৃহৎ কোম্পানীসমূহৰ কাম-কাজ অস্থায়ীভাৱে বন্ধ কৰি দিয়া হ'ল। Larsen and Toubro, Bharat Forge, ভাৰতীয় iPhon উৎপাদনকাৰী কোম্পানী, দুচকীয়া আৰু চাৰিচকীয়া বাহন নিৰ্মাণকাৰী সংস্থাসমূহৰ উৎপাদন কাৰ্য স্থবিৰ হৈ পৰিল। Hindustan Unilever, ITC আৰু Dabur India আদি

কোম্পানীসমূহে অন্য সামগ্ৰীৰ উৎপাদন বাদি কেৱল অত্যাৱশ্যকীয় সামগ্ৰীৰ উৎপাদনত গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিলে।

ষ্টক মাৰ্কেট ঃ এই সময়ছোৱাত ষ্টক মাৰ্কেটত ভাৰতে বাৰুকৈয়ে লোকচানৰ সন্মুখীন হ'ল। চেনচেক্স আৰু নেফ্‌টি হ্ৰাস পালে। ২৩ মাৰ্চ, ২০২০ লৈকে SENSEX ৪০০০ পইণ্ট আৰু NSE NIFTY ১১৫০ পইণ্ট হ্ৰাস পালে। কিন্তু ২৫ মাৰ্চ, ২০২০ তাৰিখে SENSEX ৬৬ বিলিয়ন ডলাৰ লাভ অৰ্জন কৰিলে। এনে সময়তে আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰত ক'ৰ'ণা মহামাৰীৰ তাণ্ডৱ লীলাই শিখৰ অতিক্ৰম কৰাত ষ্টক মাৰ্কেটত আমেৰিকাৰ প্ৰভাৱ কমি আহিল। ফলত ভাৰতে ষ্টক মাৰ্কেটত পোৱা লাভৰ পৰিমাণ বাঢ়ি যাব ধৰিলে।

প্ৰতিৰক্ষা ঃ The Department of Military Affairs য়ে এই সময়ছোৱাত প্ৰায় আটাইবোৰ মূলধনীয় সৰবৰাহ বন্ধ ৰাখিবলৈ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিলে। প্ৰতিৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত কোনো গুৰুত্বপূৰ্ণ সিদ্ধান্ত লোৱাৰ পৰা বিৰত ৰখা হ'ল। প্ৰতিৰক্ষা বিভাগৰ মুৰব্বী Bipin Rawat য়ে ভাৰতে প্ৰতিৰক্ষা সম্বন্ধীয় ব্যয়বহুল আমদানিসমূহ হ্ৰাস কৰা আৰু ঘৰুৱা উৎপাদন বৃদ্ধি কৰাৰ প্ৰয়োজনীয়তা পুনৰবাৰ উল্লেখ কৰিলে।

Lockdown ৰ সময়ত চৰকাৰে গ্ৰহণ কৰা কাৰ্যব্যৱস্থা ঃ

আত্মনিৰ্ভৰ ভাৰত অভিযান ঃ ১২ মে', ২০২০ তাৰিখে প্ৰধানমন্ত্ৰীয়ে দেশক উদ্দেশ্য কৰি দিয়া ভাষণত উল্লেখ কৰে যে ক'ৰ'ণা ভাইৰাছৰ ফলত দেশলৈ নামি অহা সংকট দেশৰ কাৰণে এই সুযোগ স্বৰূপ, কিয়নো এই সময়ছোৱাত ভাৰতে ঘৰুৱা দ্ৰব্যৰ উৎপাদন বৃদ্ধি কৰাৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণৰূপে গুৰুত্ব আৰোপ কৰি অৰ্থনৈতিক আত্মনিৰ্ভৰশীলতা গঢ়ি তুলিব পাৰে। তেওঁ এই উদ্দেশ্য আগত ৰাখিয়েই 'আত্মনিৰ্ভৰ ভাৰত অভিযান'ৰ ধাৰণা অৱতাৰণা কৰিছে। আইন আৰু আই টি মন্ত্ৰী ৰবি শংকৰ প্ৰসাদৰ মতে আত্মনিৰ্ভৰশীল ভাৰত শব্দটোৱে ভাৰতক অন্য পৃথিৱীৰ পৰা আঁতৰত ৰখাটো নুবুজায়। তেওঁৰ মতে আত্মনিৰ্ভশীল ভাৰত এনে এটা অৱধাৰণা য'ত বৈদেশিক বিনিয়োগ থাক, প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ গুৰুত্বতাও থাকে আৰু যাৰ জৰিয়তে ভাৰতীয় অৰ্থনীতিক গোলকীয় অৰ্থনীতিৰ এটা বৃহৎ আৰু গুৰুত্বপূৰ্ণ অংশলৈ পৰিৱৰ্তিত কৰা হয়। এক অৰ্থত এই অভিযান Make in India ৰ এক সংশোধিত ৰূপ।

অৰ্থনৈতিক পেকেজ ঃ ১২ মে' ২০২০ তাৰিখে প্ৰধানমন্ত্ৰীয়ে ২০ লাখ কোটি টকাৰ অৰ্থনৈতিক পেকেজ ঘোষণা কৰে। RBI য়ে ঘোষণা কৰা ৪ লাখ কোটি টকাৰ পেকেজ, বিত্তমন্ত্ৰীয়ে ঘোষণা কৰে। ১৭,০০০ কোটি টকাৰ পেকেজো ইয়াৰ অন্তৰ্ভূক্ত। এই পেকেজে আন্তঃগাঁথনি নিৰ্মাণ জনসাধাৰণৰ হাতত টকাৰ উপলব্ধতা আৰু অন্য বহু অৰ্থনৈতিক ক্ষেত্ৰত সংশোধন আদি উদ্দেশ্য লৈ ঘোষণা কৰা হয়।

বৈদেশিক প্ৰত্যক্ষ বিনিয়োগৰ ক্ষেত্ৰত কৰা পৰিৱৰ্তন ঃ ১৮ এপ্ৰিল, ২০২০ তাৰিখে ভাৰতে প্ৰত্যক্ষ বৈদেশিক বিনিয়োগ ব্যৱস্থাত পৰিৱৰ্তন ঘটায়। ইয়াৰ জৰিয়তে ক'ৰ'ণা মহামাৰীৰ দ্বাৰা ক্ষতিগ্ৰস্ত হোৱা ভাৰতীয় কোম্পানীসমূহক অন্য দেশৰ কোম্পানীসমূহৰ আগ্ৰাসনৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ বিচৰা হৈছিল। ই অৱশ্যে বজাৰৰ সীমাবদ্ধতাক নুবুজায়।

চীনৰ আগ্ৰাসন ৰোধ ঃ এই ব্যৱস্থাৰ জৰিয়তে ভাৰতীয় বজাৰত চীনা সামগ্ৰীৰ বিনিয়োগ হ্ৰাস কৰিবলৈ বিচৰা হ'ল। চীনা সামগ্ৰীৰ বিকল্প ব্যৱহাৰ কৰাৰ ওপৰত জোৰ দিয়া হ'ল। থলুৱা সামগ্ৰীৰ বজাৰক উৎসাহিত কৰা হ'ল। ভাৰতে অৰ্থনৈতিক দিশত চীনৰ লগত প্ৰতিযোগিতা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সদায়েই বাধাৰ সন্মুখীন হৈ আহিছে। গতিকে লকডাউনৰ সময়ত অৰ্থনীতিৰ সুৰক্ষাৰ হেতু চীন দেশৰ পৰা হোৱা আমদানিত সীমাবদ্ধতা আৰোপ কৰি দিয়া হয়। চৰকাৰী কাৰ্যব্যৱস্থা তথা জনসাধাৰণ আৰু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় সহযোগিতা আগষ্ট ২০২০ত ভাৰতে চীনৰ পৰা ভাৰতলৈ কৰা ৰপ্তানিৰ ২৫ শতাংশ হ্ৰাস কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

উপসংহাৰ ঃ লকডাউনে আনি দিয়া ঘাটি পূৰাবলৈ তথা অৰ্থনৈতিক অধোগমনক ৰোধ কৰি ভাৰতীয় অৰ্থনীতি পুনৰজীৱিত কৰাৰ প্ৰচেষ্টা অব্যাহত আছে। বৰ্তমান লকডাউনৰ মাত্ৰা বহুখিনি হ্ৰাস পাইছে। এই বছৰৰ জুনৰ প্ৰথম সপ্তাহলৈকে প্ৰায়বোৰ কোম্পানীৰ কাম-কাজ পুনৰ আৰম্ভ কৰি দিয়া হৈছে। আকৌ অৰ্থনীতিক সবল কৰাৰ উদ্দেশ্য আগত ৰাখিয়েই ২৯ জুলাই, ২০২০ তাৰিখে ভাৰতীয় সংসদে ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০ গ্ৰহণ কৰে। বস্তুৰ সৰবৰাহ, GST পৰিৱহণ ব্যৱস্থা, বিদ্যুৎ সেৱা আদিৰ পৰা হোৱা আয়ৰ জৰিয়তে লকডাউনৰ সময়ৰ ঘাটি ভালেখিনি পূৰণ কৰাত সক্ষম হৈছে। ভাৰতৰ বিত্তীয় উপদেষ্টা Ajay Bhushan Pandey ৰ মতেও অতি সোনকালেই ভাৰতীয় অৰ্থনীতি টনকিয়াল হৈ পৰিব। লকডাউনৰ আগৰ বহুকেইটা মাহত ভাৰতে অৰ্থনৈতিক উন্নয়নৰ ক্ষেত্ৰত বাধাৰ সন্মুখীন হৈ আহিছিল। গতিকে সম্পূৰ্ণৰূপে মূৰ দাঙি উঠাত বাধাৰ সন্মুখীন হোৱাটো অস্বাভাৱিক নহয়। তথাপি বিশ্বাস আছে, অধ্যৱসায় আছে, আছে কৌশল, অপেক্ষা মাথো সময়ৰ।❑

economic

Journey of Indian Currency from 1947 to the Present

Shubham Varma
3rd Sem., Department of Commerce

The British first introduced the paper money in the 19th century in the Indian subcontinent. In 1923, a series carrying the portrait of George V was an integral feature of all paper money issued in the British India.

The government of India first introduced its paper money in 1861. In 1864, it inaugurated 10 rupee notes, 5 rupee notes in 1872. 10.00 rupee notes in 1899, 100 rupee notes in 1909, 1000 rupee notes, 1k2 ½ rupee notes were introduced in 1917.

Reserve Bank of India in 1938 started the bank note production. They issued 2, 5, 10, 50, 100, 1000 and 10,000 rupee notes. All the notes were carrying the portrait of George VI. The central government approved the new design of bank notes on the recommendation of the central board of the RBI.

After independence new note were designed with the image of icon of capital of Ashoka, the national emblem which replaced the portrait of George VI.

1949 : *The first post independence note was introduced in 1949. The 1 rupee note had the image of the capital of Ashoka at Saranath, which was printed on the top right.*

1954 : *10,000, 5,000 rupee notes were introduced in 1938 but demonetized in 1946. Again in 1954, RBI reissued 10,000, 5,000 and 1000 rupee notes which were again demonetized in 1978.*

1959 : *In 1959 a special issue of 10 rupees notes and 100 rupee notes were introduced for the Indian Haj Pilgrims. This advantaged the exchange of money with the local currency in Saudi Arabia.*

1969 : *In 1969, the Mahatma Gandhi Birth century commemorative issue was released. It was the only commemorative note issued by the RBI.*

1972 : *20 rupees note were issued.*

1976 : *2, 5, 10, 20, 50 & 100 rupee notes were introduced.*

1987 : *500 rupee notes were reintroduced on 23rd October with the portrait of Mahatma Gandhi.*

1992 : *The new design of 10 rupee was introduced.*

Mahatma Gandhi Series

RBI issued the Mahatma Gandhi series in 1990. The series replaced all bank notes issued before 1996. This series have various security features including lettering, intaglio print, florescent ink, optically variable ink, watermark and see through register.

1996 : *10 and 100 rupee notes were issued with the image of Mahatma Gandhi on the side.*

1997 : *50 rupee notes were issued on 14th Mar and 500 on 20th October.*

2000 : *RBI issued 5 & 20 rupee notes.*

2016 : *Narendra Modi demonetized 500 and 1000 rupee notes and introduced new 500 and 2000 rupee notes.*

However, on 10th November, RBI announced a new redesigned 50 and 100 rupee notes, intended to replace all banknotes of previous Mahatma Gandhi series. On August, 2017, 50 rupee notes and on july 2018 100 rupee notes were introduced in India. Also the 10 & 20 rupee notes were introduced on 2017 and 2019.❑

বি জ্ঞান

পৃথিৱীৰ বয়স

(Age of the Earth)

বনিকা বুঢ়াগোহাঁই
সহকাৰী অধ্যাপক, ভূ-তত্ব বিজ্ঞান বিভাগ

আমি যিখন পৃথিৱীত বাস কৰি আছোঁ, সেইখন পৃথিৱীৰ কিমান বছৰ আগেয়ে জন্ম হৈছিল সেই কথা জনাটো অতি প্ৰয়োজনীয়। ইয়াৰ সঠিক উত্তৰ দিবলৈ বিজ্ঞানীসকলে অহৰহ চেষ্টা কৰি আহিছে আৰু এই দিশত অগ্ৰগতি লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

অতীত কালৰ পৰাই পৃথিৱীৰ বয়স সম্পৰ্কে বিভিন্ন দেশত বিভিন্নজনে মত পোষণ কৰি আহিছে। এই ক্ষেত্ৰত হিন্দু পণ্ডিতসকলৰ বিশ্বাসমতে পৃথিৱীৰ বয়স ১১৭ কৌটি বছৰ। পাৰস্যৰ পণ্ডিতসকলৰ মতে, ১২০০ বছৰ, বেবিলনৰ পণ্ডিতসকলৰ ৫ লাখ বছৰ আৰু হিব্ৰু পণ্ডিতসকলৰ মতে খ্ৰীঃপূঃ ৩৭৬ চনত। পণ্ডিতসকলে আগবঢ়োৱা এই মতবোৰৰ কিন্তু কোনো বৈজ্ঞানিক ভিত্তি নাছিল। পাছত আগবঢ়োৱা মতবাদসমূহৰ দোষ-ত্ৰুটি থাকিলেও সেইবোৰ কিছু পৰিমাণে বিজ্ঞানসন্মত আছিল।

বিজ্ঞানৰ অগ্ৰগতিৰ লগে লগে বিজ্ঞানীসকলে পৃথিৱীৰ বয়স বিজ্ঞান সন্মতভাৱে নিৰূপণ কৰাৰ প্ৰচেষ্টা চলায়। ইয়াৰে কিছুমান প্ৰত্যক্ষ আৰু কিছুমান পৰোক্ষ পদ্ধতি।

পৰোক্ষ পদ্ধতিসমূহ হ'ল—

১) জীৱৰ ক্ৰমবিকাশ ঃ পৃথিৱী সৃষ্টি হোৱাৰ পাছত এক উপযুক্ত পৰিৱেশত পোন প্ৰথমে পৃথিৱীৰ বুকুত কিছুমান

এককোষী জীৱৰ সৃষ্টি হয়। সময় বাগৰাৰ লগে লগে যেতিয়া এই পৰিৱেশত জটিলতা আহি পৰিল তেতিয়া এই এককোষী জীৱবোৰ ক্ৰমবিকশিত হৈ বহুকোষী জীৱলৈ ৰূপান্তৰিত হ'ল আৰু মানুহৰ দৰে জটিল প্ৰাণীৰ সৃষ্টি হ'ল। তেওঁলোকে পৃথিৱীত জীৱ সৃষ্টি হোৱাৰ পৰা গণনা কৰি পৃথিৱীৰ বয়স ১,০০০ মিলিয়ন বছৰ বুলি ঠাৱৰ কৰে।

এই পদ্ধতিৰ প্ৰধান আসোঁৱাহসমূহ হ'ল পৃথিৱী সৃষ্টিৰ সময়ত জীৱৰ বসবাসৰ উপযুক্ত পৰিৱেশ নাছিল, সেয়েহে পৃথিৱী সৃষ্টিৰ কিমান বছৰ পাছত বাসোপযোগী পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হৈ এককোষী জীৱনৰ সৃষ্টি হ'ল তাক জনা নাযায়।

২) স্তৰিভূত শিলৰ গঠনৰ হাৰ ঃ নৈ, জান, জুৰি, বৰফৰ নদী, বতাহ আদিয়ে পৃথিৱীৰ বুকুৰ শিলাৰাশিৰ পৰা খহাই নিয়া গেদীয় পদাৰ্থসমূহ বিভিন্ন প্ৰকাৰে প্ৰৱাহিত হৈ পৰিশেষত সাগৰ, মহাসাগৰত জমা হয়গৈ। সাগৰ, মহাসাগৰত জমা হোৱা গেদৰ পৰিমাণ আৰু কি হাৰত এই গেদবোৰ জমা হৈছে সেইবোৰ জানিব পাৰিলে পৃথিৱীখন কিমান বছৰ পুৰণি তাৰ বিষয়ে অনুমান কৰিব পৰা যাব পাৰে। ভূ-বিজ্ঞানীসকলে পৃথিৱীৰ বিভিন্ন ঠাইত জমা হোৱা গেদৰ পৰিমাণ অনুসন্ধান কৰি গড় হিচাপে ১ ফুট গেদ জমা হ'বলৈ প্ৰায় ৮৮০ বছৰ লাগে আৰু এতিয়ালৈকে জমা হোৱা গেদৰ পৰিমান প্ৰায় ৫১৪০০০ ফুট আৰু পৃথিৱীৰ আনুমানিক বয়স ১৫০০ নিযুত বছৰ বুলি ঠাৱৰ কৰিছে।

এই পদ্ধতিৰ প্ৰধান আসোঁৱাহ হ'ল পৃথিৱীত প্ৰথমে প্ৰাথমিক আগ্নেয় শিলৰহে সৃষ্টি হৈছিল। এই প্ৰাথমিক শিলৰ পৰাহে গেদ বা গেদীয় শিলৰ সৃষ্টি হৈছিল। গতিকে গেদৰ সৃষ্টি হৈছিল পৃথিৱী জন্মৰ বহু বছৰ পাছত। সেয়েহে পৃথিৱী সৃষ্টিৰ কিমান বছৰ পাছত শিলাৰাশি ক্ষয় গৈ গেদ জমা হ'বলৈ ধৰিলে তাৰ কোনো সম্ভেদ পোৱা নাযায়।

৩) সাগৰীয় পানীত লৱণ জমা হোৱাৰ হাৰ ঃ সাগৰীয় পানীত লৱণ জমা হোৱা হাৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি জলি (Jolly) আৰু ক্লাৰ্ক (Clark) নামৰ বিজ্ঞানী দুজনে পৃথিৱীৰ বয়স উলিয়াইছিল। বৰ্তমানলৈকে সাগৰত কিমান নিমখ জমা হৈছে তাৰ বিপৰীতে প্ৰতি বছৰে সাগৰত কিমানখিনি নিমখ জমা হয় এই কথাবোৰ জানিব পাৰিলে পৃথিৱীৰ বয়স সম্বন্ধে এটা ধাৰণ কৰিব পৰা যায়। এই পদ্ধতিৰ দ্বাৰা নিৰূপণ কৰা পৃথিৱীৰ বয়স প্ৰায় ১২০ নিযুত বছৰ।

এই পদ্ধতিৰ ত্ৰুটিবোৰ —

ক) সাগৰ, মহাসাগৰৰ জল পৃথিৱীৰ জন্মৰ সমসাময়িক নহয়, পৃথিৱীৰ সৃষ্টিৰ বহু পাছত সাগৰ, মহাসাগৰৰ সৃষ্টি হয়।

খ) সকলো বছৰত লৱণ জমা হোৱাৰ হাৰ একে নাছিল।

গ) সাগৰত জমা হোৱা লোণৰ কিছু অংশ বতাহে উৰুৱাই নিয়ে আৰু বেছি অংশ মানুহে লোণ হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰে।

ঘ) সাগৰৰ গৰ্ভত উদ্‌গীৰিত হোৱা আগ্নেয়গিৰিৰ পৰাও বহুখিনি লৱণ সাগৰত জমা হৈছিল।

৪) পৃথিৱীখন চেঁচা হোৱাৰ হাৰ ঃ পৃথিৱীখন চেঁচা হোৱা হাৰৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি পৃথিৱীৰ বয়স নিৰ্ধাৰিত কৰিবলৈ চেষ্টা কৰা হৈছিল। আৰম্ভণিতে পৃথিৱীৰ তাপ প্ৰায় ৩৯০০° চেণ্টিগ্ৰেড আছিল আৰু লাহে লাহে ই চেঁচা পৰি বৰ্তমানৰ অৱস্থা পাইছেহি। পৃথিৱী চেঁচা পৰা হাৰক ভিত্তি কৰি লৰ্ড কেলভিন্ নামৰ বিজ্ঞানীজনে পৃথিৱীৰ বয়স ২০ ৰ পৰা ৪০০ নিযুত বছৰ বুলি ঠাৱৰ কৰিছে। এই তথ্যটিও প্ৰকৃততে শুদ্ধ নহয়। কাৰণ পৃথিৱীত তেজস্ক্ৰিয় মণিক আছে আৰু এই মণিকবোৰেও তাপ বিকিৰণ কৰি আছে, কিন্তু এই হিচাপ ইয়াত ধৰা নাই।

৫) বুধ গ্ৰহৰ কক্ষপথ ঃ বুধ গ্ৰহৰ বিকেন্দ্ৰীক কক্ষপথৰ পৰা বৰ্তমান কেন্দ্ৰীক কক্ষপথলৈ অহা সময়ক ভিত্তি কৰি পৃথিৱীৰ বয়স নিৰূপণ কৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হয়। ইয়াৰ বাবে প্ৰধানকৈ বুধ গ্ৰহৰ কক্ষপথকে লোৱা হৈছে। ইয়াত উল্লেখ কৰা হৈছে যে প্ৰথম অৱস্থাত সকলোবোৰ গ্ৰহয়েই সূৰ্যৰ পৰা বিক্ষিপ্ত হৈ আহি একোটা দীঘলীয়া কক্ষপথত পৰিভ্ৰমণ কৰিছিল। সূৰ্যৰ চাৰিওফালে থকা গেছীয় পদাৰ্থসমূহৰ সান্দ্ৰতা কৰি গৈ সিঁচৰতি হোৱাৰ ফলত গ্ৰহবোৰৰ ওপৰত পৰা গেছীয় পদাৰ্থৰ প্ৰভাৱ কমি যায় আৰু সেয়েহে গ্ৰহবিলাকৰ বিকেন্দ্ৰীক কক্ষপথৰ পৰা বৰ্তমানৰ কেন্দ্ৰীক কক্ষপথলৈ অহাৰ সময় আৰু গেছীয় মাধ্যম নিশিহ্ন হৈ যোৱাৰ সময় প্ৰায় একে। এই দুয়োটা সময় হিচাপ কৰি জ্যোতিৰ্বিজ্ঞানীসকলে পৃথিৱীৰ বয়স প্ৰায় ৩০০০ নিযুত বছৰ বুলি ঠাৱৰ কৰিছে।

৬) জোৱাৰজনিত ঘৰ্ষণ ঃ জোৱাজনিত ঘৰ্ষণৰ পৰাও বিজ্ঞানীসকলে পৃথিৱীৰ বয়স নিৰূপণ কৰিবলৈ প্ৰয়াস কৰে। আমি জানো যে পৃথিৱীৰ আৱৰ্তনৰ সময় একে নহয়। প্ৰায় ১২০ হাজাৰ বছৰৰ মূৰে মূৰে দিনবোৰ এক ছেকেণ্ডকৈ বাঢ়ি আছে। ইয়াৰ মূল কাৰণ হ'ল পৃথিৱী আৰু চন্দ্ৰৰ ওপৰত হোৱা জোৱাৰ ভাটাৰ প্ৰভাৱ। জোৱাৰৰ ফলত কম গভীৰ সাগৰৰ তলত যি ঘৰ্ষণৰ সৃষ্টি হয়, তাৰ ফলত পৃথিৱীৰ আৱৰ্তনত কিছু বিজুতি ঘটে। এই ঘৰ্ষণৰ ফলত চন্দ্ৰ পৃথিৱীৰ পৰা কিছু দূৰলৈ আঁতৰি যায়। এইবাৰে অতীতত ঘৰ্ষণৰ ফলত চন্দ্ৰ পৃথিৱীৰ সান্নিধ্যত থকা চন্দ্ৰ এতিয়া পৃথিৱীৰ পৰা বহু দূৰত। বৰ্তমানে থকা চন্দ্ৰ আৰু পৃথিৱীৰ দূৰত্ব হিচাপ কৰি চাই বিজ্ঞানীসকলে কৈছে যে এই দূৰত্ব আঁতৰি যাবলৈ প্ৰায় ৪০০০ মিলিয়ন বছৰ লাগিব।

৭) আগ্নেয়ে শিল ঃ পৃথিৱীত প্ৰথমে আগ্নেয় শিলৰ সৃষ্টি হৈছিল। এই শিলবোৰ পৃথিৱীৰ আদিম বা প্ৰাথমিক শিল। এই প্ৰাথমিক শিলৰ বয়সৰ পৰাই কিছুমান বিজ্ঞানীয়ে পৃথিৱীৰ বয়স নিৰূপণ কৰাৰ চেষ্টা কৰে। এই বয়স অনুসৰি পৃথিৱীৰ বয়স আছিল ৪.৪ আৰু ৪.৬ x ১০৯ বছৰ। তদুপৰি চন্দ্ৰ শিলাৰ বয়সৰ পৰাও পৃথিৱীৰ বয়স নিৰ্ধাৰণ কৰা হৈছিল ৪.৬ x ১০৯ নিযুত বছৰ বুলি।

৮) উল্কাপিণ্ড ঃ উল্কাপিণ্ডবোৰত থকা মৌলিক পদাৰ্থসমূহ গ্ৰহানুবোৰৰ পৰা সৃষ্টি হোৱা বুলি ধাৰণা কৰা হয়। তদুপৰি এইবোৰ পৃথিৱী জন্মৰ লগে লগে সৃষ্টি হোৱা বুলি বিজ্ঞানীসকলে মত পোষণ কৰিছে। এই মৌলিক পদাৰ্থবোৰৰ বয়স তেজষ্ক্ৰিয় পদ্ধতিৰে নিৰূপণ কৰি ৪.৬ x ১০৯ নিযুত বছৰ পোৱা গৈছে। গতিকে ইয়াৰপৰা পৃথিৱীৰ বয়সো ৪.৬ x ১০৯ নিযুত বছৰ বুলি ঠাৱৰ কৰা হৈছে।

ওপৰত আলোচনা কৰা পৰোক্ষ পদ্ধতিসমূহৰ উপৰি আটাইতকৈ নিৰ্ভৰযোগ্য প্ৰত্যক্ষ পদ্ধতিটো হৈছে তেজষ্ক্ৰিয় পদ্ধতি—

১) পৃথিৱীৰ শিলাৰাশিৰ মাজত এটা বৰ অস্থিৰ পদাৰ্থ আছে যাক তেজষ্ক্ৰিয় পদাৰ্থ বোলা হয়। এই পদাৰ্থসমূহ মূলতঃ ইউৰেনিয়াম, থ'ৰিয়াম, ষ্ট্ৰনচিয়াম আদি। এই তেজষ্ক্ৰিয় পদাৰ্থবোৰ তাপ, চাপ আৰু ৰাসায়নিক পাৰিপাৰ্শ্বিকতাৰ পৰিৱৰ্তনৰ ফলতো বিয়োজনৰ কোনো পৰিৱৰ্তন নঘটে। মূলতঃ তেজষ্ক্ৰিয়তা হ'ল কোনো তেজষ্ক্ৰিয় মৌলিক পদাৰ্থৰ আপোনা আপুনি অন্য এটা স্থায়ী পদাৰ্থলৈ ৰূপান্তৰিত হোৱা প্ৰক্ৰিয়া। এই পদাৰ্থসমূহৰ প্ৰত্যেকটো পৰমাণু বিয়োজিত হৈ হিলিয়াম গেছ আৰু সীহত পৰিণত হয় আৰু লগে লগে কিছু পৰিমাণে তাপ বিকিৰণ কৰে। ইউৰেনিয়ামৰ পৰা উৎপাদিত হোৱা সীহৰ পৰমাণুৰ ভৰ ২০৬, থ'ৰিয়ামৰ পৰা উৎপাদিত সীহৰ পৰমাণু ভৰ ২০৮ আৰু সাধাৰণ সীহৰ পৰমাণু ভৰ ২০৭।

গৱেষণা কৰি পোৱা গৈছে যে, এক গ্ৰাম ইউৰেনিয়াম প্ৰতি বছৰে ১/৭৬০০,০০০,০০০ গ্ৰাম সীহত পৰিণত হয়। গতিকে ৰাসায়নিক বিশ্লেষণৰ দ্বাৰা ইউৰেনিয়ামৰ পৰা উৎপন্ন হোৱা সীহৰ মাত্ৰা নিৰ্ণয় কৰিলে ইউৰেনাইটৰ সম্পূৰ্ণ বয়স নিযুত বছৰত স্থিৰ কৰিব পাৰি। গতিকে, শিলত থকা ইউৰেনিয়াম আৰু সীহৰ অনুপাত নিৰ্ণয় কৰিব পাৰিলেই শিলডোখৰৰ বয়স অৰ্থাৎ পৃথিৱীৰ বয়স উলিয়াব পাৰি। এই পদ্ধতিৰ দ্বাৰা উলিওৱা পৃথিৱীৰ বয়স প্ৰায় ৫৪০০ মিলিয়ন বছৰ।

ইয়াৰ বাহিৰেও বৰ্তমানৰ যুগত পৃথিৱীৰ বুকুত থকা শিলাৰাশিৰ বয়স নিৰ্ধাৰণৰ বাবে বেলেগ কিছুমান প্ৰথা অৱলম্বন কৰা হৈছে। এইবোৰৰ ভিতৰত পটেছিয়াম আৰ্গন পদ্ধতি, ৰুবিডিয়াম ষ্ট্ৰন'ছিয়াম পদ্ধতি আদিয়েই প্ৰধান।

পটেছিয়াম আৰ্গন পদ্ধতি ঃ কোনো শিলা বা মণিকত পটেছিয়াম মৌল পোৱা যায়, আৰু ইয়াৰ তিনিটা সমস্থানিক (Isotope) k^{39}, k^{40}, k^{40} আছে। কিন্তু ইয়াৰ ভিতৰত k^{40} সমস্থানিক হে তেজষ্ক্ৰিয়। তেজষ্কি্ৰয় k^{40}ৰ তেজষ্ক্ৰিয় পৰিৱৰ্তনৰ ফলত নিউক্লিয়াছে ইয়াৰ ইলেকট্ৰনিক আৱৰণৰ একেবাৰে ওচৰৰ ফালে যেতিয়া ইলেক্টনবিলাক সুহি লয় তেতিয়া একে পাৰমাণৱিক ভৰৰ সুস্থিৰ সমস্থানিক Ar^{40}ৰ সৃষ্টি কৰে। এই পদ্ধতিৰ দ্বাৰা k^{40}ৰ মাত্ৰ ১২.৪০ শতাংশহে Ar^{40}ত পৰিণত হয়। ইয়াৰ অৰ্ধজীৱন কাল ১১৯০০ নিযুত বছৰ।

ৰুবিডিয়াম ষ্ট্ৰনছিয়াম পদ্ধতি ঃ ৰুবিডিয়াম ষ্ট্ৰনছিয়াম পদ্ধতিৰ দ্বাৰাও পৃথিৱীৰ বয়স নিৰূপণ কৰা হয়। ৰুবিডিয়াম পৰমাণুৰ লগত ইয়াৰ ক্ষয়প্ৰাপ্ত উপাদানৰ উপৰিও সাধাৰণ Sr^{86} লগ লাগি থাকে। প্ৰাকৃতিক ৰুবিডিয়ামৰ দুটা সমস্তানিক Rb^{85} আৰু Rb^{87} থাকে। ইয়াৰে Rb^{87}টো তেজষ্ক্ৰিয়। Sr^{87}, Sr^{86}লৈ ৰূপান্তৰণৰ অনুপাত সঠিকভাৱে উলিয়াব পাৰি। ঠিক সেইদৰে ৰুবিডিয়াম Rb^{87}, Sr^{87}লৈ ৰূপান্তৰণৰ অনুপাত বাহাৰো উলিয়াব পৰা যায়। সেইকাৰণে এই পদ্ধতিৰ দ্বাৰা ৰূপান্তৰিত শিলৰ বয়স নিৰ্ভৰযোগ্যভাৱে উলিয়াব পৰা যায়।

ওপৰত উল্লেখ কৰা পৰোক্ষ আৰু প্ৰত্যক্ষ পদ্ধতিসমূহ যদিও পৃথিৱীৰ বয়স নিৰূপণ কৰাত প্ৰয়োগ কৰা হয়, তথাপিও পৃথিৱীৰ প্ৰকৃত বয়স কিমান সেইটো নিৰ্ধাৰণ কৰা সম্ভৱপৰ নহয়, কাৰণ পৃথিৱী সৃষ্টি হোৱাৰ কিমান সময়ৰ পাছত জীৱৰ বিকাশৰ পৰিৱেশ গঢ়ি উঠিল, সাগৰ-মহাসাগৰ পৃথিৱী সৃষ্টিৰ কিমান পাছত সৃষ্টি হৈছিল, তেজষ্ক্ৰিয় পদাৰ্থবোৰ পৃথিৱী সৃষ্টিৰ লগে লগে নে বহুত পাছত গঢ়ি উঠিল তাৰ কোনো সঠিক তথ্য বৰ্তমানেও বিজ্ঞানীসকলে ঠাৱৰ কৰিব পৰা নাই।❑

(সহায় লৈ)

আটকৰ পানীকণ

ড° আন্না গগৈ
সহকাৰী অধ্যাপিকা, ৰসায়ন বিজ্ঞান বিভাগ

"...Water water everywhere, nor any drop to drink"— চেমুৰেল কলেৰিজৰ এই শিশু পদ্যটো আমি সকলোৱে জানো। সঁচাই পৃথিৱীৰ উপৰিভাগৰ সত্তৰ শতাংশ পানীৰে আগুৰি আছে যদিও তাৰে মাত্ৰ তিনি শতাংশহে ব্যৱহাৰৰ উপযোগী সতেজ পানী। এই তিনি শতাংশৰো আকৌ দুই শতাংশ পানী পৰ্বতৰ শিখৰত বা মেৰু অঞ্চলত বৰফ হিচাপে থকা পানী যাক আমি আহৰণ কৰিব নোৱাৰা অৱস্থাত আছে। বাকী মাত্ৰ এক শতাংশ পানীহে নৈ, জান, জুৰি, হ্ৰদ, খাল, বিল, পুখুৰী আৰু ভূ-গৰ্ভৰ পানী যাক পৰিশোধন কৰি আমি খাবৰ বাবে উপযোগী কৰি ল'ব পাৰোঁ। চৌপাশে পানীৰ বৃহৎ ভাণ্ডাৰ থাকিলেও আমাৰ অৱস্থা 'পানী মৰে পিয়াহত'ৰ দৰে হৈছেগৈ। পৃথিৱীৰ বিভিন্ন দেশ, আমাৰ দেশৰো কিছু কিছু ৰাজ্যত খোৱাপানীৰ নাটনিয়ে দেখা দিছে। মৌচুমী বতাহৰ প্ৰভাৱত অসমত পানীৰ নাটনি হোৱা নাই যদিও অসমৰ চৌবিশখন জিলাৰে খোৱাপানীত মাত্ৰাধিক আৰ্ছেনিক পোৱা গৈছে। আকৌ অসমৰে কেইবাখনো জিলাৰ মানুহে ব্যৱহাৰ কৰা খোৱাপানীত ফ্ল'ৰাইডো অধিক পৰিমাণত আছে।

বৰ্তমান পৃথিৱীৰ জনসংখ্যাই ৭৮০ কোটি অতিক্ৰম কৰিছে। জনসংখ্যা বৃদ্ধি, জলসিঞ্চন বৃদ্ধি, দ্ৰুত নগৰীকৰণ, ঔদ্যোগীকৰণ আদিৰ ফলত পানীৰ প্ৰয়োজন যি হাৰত বাঢ়িবলৈ লৈছে পানীৰ উৎসবোৰ কিন্তু একেই আছে অৰ্থাৎ পানীৰ সঞ্চিত ভাণ্ডাৰ একে আছে। বিশ্বৰ মুঠ জনসংখ্যাৰ ১৮ শতাংশ লোক ভাৰতত আছে কিন্তু বিশ্বৰ মুঠ জল সম্পদৰ চাৰি শতাংশহে ভাৰতত আছে।

বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত পানীক লৈ বিবাদৰ সৃষ্টি হোৱা দেখা যায় আৰু ভাৰতো ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। কাবেৰী নৈৰ পানীক লৈ তামিলনাডু আৰু কৰ্ণাটকৰ মাজত, চিনাব আৰু ঝিলাম নৈক লৈ ভাৰত আৰু পাকিস্তানৰ মাজত, সুতলেজ আৰু যমুনা সংযোগকাৰী নলাৰ পানীৰ বিতৰণক লৈ পঞ্জাব আৰু হাৰিয়ানাৰ বিবাদ হৈছিল। এতিয়াও ভাৰতত জল বিতৰণ, বৃহৎ নদীবান্ধ আদিক লৈ সময়ে সময়ে আন্দোলন চলি থাকে। যোৱা এটা দশকত ভাৰতত খৰাং বতৰৰ বাবে কৃষিকাৰ্য কৰিব নোৱাৰি সৰ্বস্বান্ত হৈ আত্মহত্যা কৰা কৃষকৰ সংখ্যা কিন্তু কম

আমাৰ চৌপাশৰ জলভাণ্ডাৰ নদ-নদী, জান-জুৰি, বিল-পুখুৰীসমূহক ডাষ্টবিন হিচাপে ব্যৱহাৰ নকৰি পৰিষ্কাৰ কৰি ৰাখিলে পানী প্ৰদূষণৰ মাত্ৰা বহু পৰিমাণে কমিব।

নহয়।

সতেজ পানীৰ এনেয়ে নাটনি। তাতে আকৌ ভূতৰ ওপৰত দানহৰ দৰে পানী প্ৰদূষিত হ'ব পাৰে— প্ৰাকৃতিকভাৱে আৰু মানৱসৃষ্ট এই দুই ধৰণৰ কাৰ্যৰ জৰিয়তে। প্ৰাকৃতিকভাৱে বিভিন্ন গেলা-পচা বস্তু পানীত মিহলি হয়। বায়ুমণ্ডলৰ উষ্ণতা বৃদ্ধিৰ ফলত পানীত থকা দ্ৰৱীভূত অক্সিজেনৰ পৰিমাণ কমি যায়। আকৌ বিভিন্ন উদ্যোগ, কল-কাৰখানাৰ বৰ্জিত আৱৰ্জনাই আৰু কৃষিকাৰ্যত ব্যৱহৃত কীটনাশক দ্ৰব্য পানীত মিহলি হৈ পানী দূষিত কৰিছে। আৰ্ছেনিক, ফ্ল'ৰাইড আদি মিহলি হৈ ভূ-গৰ্ভৰ পানীও প্ৰদূষিত কৰিছে।

খোৱাপানীত ফ্ল'ৰাইডৰ মাত্ৰাধিক্যই হাড় আৰু দাঁতৰ ক্ষতি কৰে। আনহাতে, অতি কম ফ্ল'ৰাইডযুক্ত খোৱাপানী ব্যৱহাৰ কৰিলেও দন্তক্ষয় হয়। আচলতে খোৱাপানীত থকা ফ্ল'ৰাইড দুধৰীয়া তৰোৱালৰ দৰে, হিচাপতকৈ কম থাকিলেও বেয়া, বেছি থাকিলেও বেয়া। বিশ্ব স্বাস্থ্য সংস্থাই অনুমোদন কৰা মতে খোৱাপানীত ১.৫ নিযুতাংশৰ ওপৰত ফ্ল'ৰাইড থাকিলে খোৱাৰ বাবে নিৰাপদ নহয়। বেছি ফ্ল'ৰাইড থকা পানী প্ৰতিদিনে খোৱাৰ ফলত কাৰ্বি আংলং জিলাৰ বহু লোকৰ স্কেলেটেল ফ্ল'ৰছিছ আৰু দাঁতৰ ফ্ল'ৰছিছ ৰোগ আৰু অকাল বাৰ্দ্ধক্য হোৱা দেখা গৈছে। অসমৰ নগাঁও, কাৰ্বি আংলং, কামৰূপ, গোৱালপাৰা, ধুবুৰী, ওদালগুৰি, নলবাৰী জিলাৰ পানীত ফ্ল'ৰাইডৰ পৰিমাণ বেছি আছে।

এক সমীক্ষা মতে, অসমৰ বৰপেটা, বাক্সা, ধেমাজি, কৰিমগঞ্জ, ধুবুৰী, যোৰহাট, দৰং, নলবাৰী জিলাৰ ভূ-গৰ্ভৰ পানীত অধিক আৰ্ছেনিক আছে। বিশ্ব স্বাস্থ্য সংস্থাৰ অনুমোদন মতে প্ৰতি লিটাৰ পানীত ০.০০১ মাইক্ৰমিলি গ্ৰামতকৈ বেছি আৰ্ছেনিক থকা পানী খোৱাৰ বাবে উপযোগী নহয়। ধেমাজি আৰু মাজুলী জিলাৰ পানীত প্ৰতি লিটাৰত আৰ্ছেনিকৰ পৰিমাণ ০.০৫ মিলি গ্ৰামতকৈ বেছি পোৱা গৈছে। খোৱাপানীত আৰ্ছেনিকৰ আধিক্যই পেৰালাইছিল, লিভাৰ, কিড্নী আৰু হাঁওফাঁওৰ ৰোগ আৰু ছালৰ বিভিন্ন ৰোগৰ সৃষ্টি কৰে।

ভূ-গৰ্ভৰ পানীৰ বিপৰীতে কিন্তু কম গভীৰতাত থকা পানীভাগ যেনে- নৈ, পুখুৰী, কম গভীৰতাৰ নাদ, কুঁৱা আদিৰ পানী ফ্ল'ৰাইডমুক্ত। এই পানীও উপযুক্ত পদ্ধতিৰে শোধন কৰি খোৱাৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰি। পানীত বেছি আৰ্ছেনিক থকা ঠাইবোৰত কম খৰচতে আৰ্ছেনিক পৃথক কৰিও ভূ-গৰ্ভৰ পানী খোৱাৰ উপযোগী কৰি ল'ব পাৰি। বৰষুণৰ পানীও সংৰক্ষণ কৰিব পাৰি।

আমাৰ চৌপাশৰ জলভাণ্ডাৰ নদ-নদী, জান-জুৰি, বিল-পুখুৰীসমূহক ডাষ্টবিন হিচাপে ব্যৱহাৰ নকৰি পৰিষ্কাৰ কৰি ৰাখিলে পানী প্ৰদূষণৰ মাত্ৰা বহু পৰিমাণে কমিব। জৈৱিক বা যান্ত্ৰিক উপায়েৰে অপঘটন (De-compose) কৰিব নোৱৰা পানী প্ৰদূষকবোৰ যেনে ৰাসায়নিক সাৰ, অপতৃণনাশক, খনিজ ইন্ধন আদি ব্যৱহাৰ কৰোঁতে সাৱধান হ'ব লাগে যাতে এইবোৰ প্ৰদূষক পানীৰ সংস্পৰ্শলৈ আহি জলাধাৰত মিলিত হ'ব নোৱাৰে।

সতেজ পানীৰ নাটনিৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি জনসাধাৰণক সচেতন কৰিবৰ বাবে প্ৰতি বছৰৰ ২২ মাৰ্চ তাৰিখটো ১৯৯৩ চনৰপৰাই 'বিশ্ব জল দিৱস' হিচাপে পালন কৰি অহা হৈছে। এই বছৰ বিশ্ব জল দিৱসৰ মূল আলোচ্য বিষয় (theme) হৈছে 'Valuing water'। সঁচাই— পানীৰ প্ৰতিটো টোপালেই মহা মূল্যৱান।❑

Science

ISRO & SOME FACTS

Gaurab Deb
5th Sem, Dept. of Geology

With the recent launch of 104 Satellites in a single mission, the prestigious Indian Space Research Orgainisation (ISRO) set a world record on February 15, 2017. With the launch of India's first satellite Aryabhata on April 19, 1975, India had entered the running marathon of space exploration thus building better communication system.

Apart from the designing and development of the launch vehicles to provide access to space, ISRO has made tremendous progress in using space based applications for socio-economic developments. As a part of its mission, space based applications are now being used in disaster management, navigator, weather prediction, governance and educational purposes in India.

Following are the some of the significant achievements of ISRO:-

Indian Regional Navigation Satellite System (IRNSS)

IRNSS is an independent regional navigation satellite system designed by ISRO to provide service like SPS (Standard Position System) and RS (Restricted Services). The NAVIC system is expected to provide a positioning accuracy of better than 20m in the primary service area which will be great achievement in the fields of Terrestrial Navigation, disaster management and defence management.

Disaster Management Support (DMS):-

DMS programme comprehensively addresses various aspect of natural disaster in the country using space based inputs. ISRO disseminates relevant information in interactive, geo spatial domain through various geoportals, for providing better and accurate data for such natural calamities.

ISRO's role in analyzing the floods in Assam and Manipur in 2016.

When heavy monsoon showers hit the two N-E states, ISRO's DMS mission stepped into analyzing flood intensity and flow date, which then became very useful for Disaster Management Authority in analyzing some of the aspects of this calamity.

Unlocking India's Potential in Space Sector:-

Over the last five decades, ISRO has been successful in the development of Indigenous end to end capability in space technology and space activity and which has led to the growth of Indian Industries. Involvement of Industries in space activities created many new job opportunities bringing about economic development.

The Indian Space Research Organization (ISRO)'s achievement also inspires students to get involved in space-related activities, to make future bright, causing advancement in educational sector. So, we must be proud to have such a renowned space and research organization in our own country.❑

Science

GLOBAL POSITIONING SYSTEM (GPS)

Neha Khan
BSC 5th Sem, Deptt. of Geology

The Global Positioning System is a satellite based radio-navigation system. It is also known as NAVSTAR GPS. It was owned by the United States Government and operated by the United State space force. It is one of the Global Navigation Satellite System (GNSS) that provides geo-location and time information to a GPS receiver anywhere on or near the Earth. The GPS does not require the user to transmit date and it operates independently of any telephonic or internet reception. The GPS is very useful in positioning information. The GPS provides critical positioning capabilities to military, civil and commercial users around the world. The United States government created the system, maintains it and makes it freely accessible to anyone with a GPS receiver. The GPS project was started by the US Department of Defense in 1973. During the 1990's, GPS quality was degraded by the United States government in a program called "Selective Availability". This was discontinued on May 1, 2000.

The current GPS consist of three major segments. These are the space segment, a control segment and a user segment. The US Space force develops maintains and operates the space and control segments. GPS satellites broadcast signals from space and each GPS receiver uses these signals to calculate its three dimensional location (Latitude, Longitude and altitude) and the current time. The space segment (SS) in composed of 24 to 32 satellites.

While originally a military project, GPS is considered a dual use technology, meaning that it has significant civilian application as well. GPS has become a crudely deployed and useful tool for commerce, scientific uses, tracking and surveillance such as banking, mobile phone operations and even the control of power grids by allowing well synchronized hand off switching.❑

ইতিহাস

পাহাৰ ভৈয়ামৰ সম্প্ৰীতিৰ সাঁকো ৰাজমন্ত্ৰী কনচেং বৰপাত্ৰগোহাঁই ডাঙৰীয়া

ড° মঞ্জুমণি গগৈ
মুৰব্বী অধ্যাপিকা, ইতিহাস বিভাগ

কনচেং বৰপাত্ৰগোহাঁই ডাঙৰীয়া আছিল আহোম প্ৰশাসনত নিযুক্তি দিয়া প্ৰথমজন বৰপাত্ৰগোহাঁই। স্বৰ্গদেউ চুহুংমুং (১৪৯৭-১৫৩৯) দিহিঙীয়া ৰজাৰ দিনত প্ৰথম বৰপাত্ৰগোহাঁই পদবীৰ সৃষ্টি কৰা হয়। খ্ৰীঃ ত্ৰয়োদশ শতিকাৰ আৰম্ভণিতে চাওলুং চুকাফাৰ নেতৃত্বত ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত প্ৰৱেশ কৰি অসমত আহোম ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠা কৰা আহোমসকলৰ সুদীৰ্ঘ ছশবছৰীয়া (১২২৮-১৮২৬) ৰাষ্ট্ৰ গঠন আৰু পৰিচালনাৰ দিশলৈ মনোনিবেশ কৰিলে দেখা যায় যে প্ৰথম অৱস্থাৰপৰা এখন সুদৃঢ় ৰাষ্ট্ৰ গঢ়ি তোলাত তেওঁলোকে বিশেষ গুৰুত্ব আৰোপ কৰিছিল। ৰাষ্ট্ৰৰ সম্প্ৰসাৰণৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত প্ৰশাসনৰ সুবিধাৰ বাবে নতুন নতুন বিষয়বাব সৃষ্টি কৰি শাসন ব্যৱস্থাক সুদৃঢ় কৰাত মনোনিৱেশ কৰিছিল। দেখা যায় যে চুকাফাৰ প্ৰতিষ্ঠিত আহোম ৰাজ্য চুহুংমুং স্বৰ্গদেউৰ দিনতে অধিক সম্প্ৰসাৰিত হৈছিল। নতুনকৈ আহোম ৰাজ্যৰ অন্তৰ্ভুক্ত হোৱা অঞ্চলসমূহলৈ প্ৰশাসন সম্প্ৰসাৰিত কৰি স্বৰ্গদেৱে আহোম ৰাজতন্ত্ৰৰ তৃতীয় গুৰুত্বপূৰ্ণ পদবী বৰপাত্ৰগোহাঁই পদৰ বিষয়বাব সৃষ্টি কৰিছিল।

কনচেং বৰপাত্ৰগোহাঁইৰ জন্ম সম্পৰ্কে আহোম বুৰঞ্জীত উল্লেখ থকা অনুসৰি চুপিমফা স্বৰ্গদেওৰ এগৰাকী সগৰ্ভা চমুৱা কুঁৱৰী কাৰপাং নামৰ নগা খুনবাও এজনলৈ উপহাৰ দিছিল। খুনবাওলৈ দিয়া এই চমুৱা কুঁৱৰীৰ নগাচাঙত এটি সন্তান জন্ম হয়। চুপিমফা (১৪৯০-১৪৯৭)ৰ মৃত্যুৰ পাছত স্বৰ্গদেউ চুহুংমুঙে (১৪৯৭-১৫৩৯) নগা চাঙত জন্ম হোৱা পিতৃ বীৰ্যজাত এই সন্তানটিক ৰাজধানী চৰগুৱালৈ আনি নতুন পদবী সৃষ্টি কৰি ‘বৰপাত্ৰগোহাঁই’ ডাঙৰীয়া পাতিলে। আৰু এইজনেই হ’ল ৰাজমন্ত্ৰী কনচেং বৰপাত্ৰগোহাঁই। উল্লেখযোগ্য যে ঘটনাক্ৰমে নগাৰ ঘৰত পালিত হোৱাৰ বাবে কনচেং বৰপাত্ৰগোহাঁইৰ পৰিয়ালক ‘নগাঘৰীয়া বৰপাত্ৰ’ ৰূপে জনা যায়। বৰপাত্ৰ পৰিয়ালৰ জনশ্ৰুতি অনুসৰি কনচেং বৰপাত্ৰগোহাঁইৰ নাতিয়েক বনিয়া বৰপাত্ৰগোহাঁই ডাঙৰীয়াই চুখামফা খোৰাৰজা (১৫৫২-১৬০৩)ৰ ৰাজত্বকালত দিহিহি (দিচাং) নদীৰ পাৰত ডাঙৰকৈ প্ৰায় ২০ পুৰা মাটিৰ এখন সুন্দৰ আহল বহল বাৰী পাতি বাৰীৰ ঢাপত এজোপা কেন্দুগছ ৰুইছিল। তেতিয়াৰেপৰা এই ঠাইডোখৰক কেন্দুগুৰি আৰু কেন্দুগুৰিত বাস কৰা ‘নগাঘৰীয়া বৰপাত্ৰ’ পৰিয়ালক ‘কেন্দুগুৰীয়া বৰপাত্ৰগোহাঁই’ বুলি আহোম বুৰঞ্জীত উল্লেখ আছে।

প্ৰথমজনা বৰপাত্ৰগোহাঁই বিষয়খোৱা কনচেং বৰপাত্ৰগোহাঁই ডাঙৰীয়া ঘটনাক্ৰমে নগাৰ ঘৰত জন্ম হোৱা আৰু চুপিমফা স্বৰ্গদেৱে নগা খুনবাও কাৰপাং (Karpang) লৈ এগৰাকী সগৰ্ভা চমুৱা কুঁৱৰীক উপহাৰ স্বৰূপে প্ৰদান কৰা ঘটনাই আহোম ৰাজত্বকালত পাশ্বৰ্বৰ্তী অঞ্চলৰ পাহাৰীয়া জনগোষ্ঠীসমূহৰ সৈতে আহোমসকলৰ ৰাজনৈতিক সম্পৰ্কৰ ওপৰিও আত্মীয়তা, সাংস্কৃতিক আদান প্ৰদানৰ এক সুদীৰ্ঘ ইতিহাস জড়িত হৈ থকাৰ ইংগিত বহন কৰে। সেই ইতিহাসৰ পম খেদি আমি দেখিবলৈ পাওঁ—

প্ৰতিষ্ঠাপক স্বৰ্গদেউ চাওলুং চুকাফাই পাটকাই পৰ্বত পাৰ হৈ নংখাং হ্ৰদৰ পাৰত উপস্থিত হৈ লগ পোৱা প্ৰথম জনগোষ্ঠীটোৱেই আছিল উত্তৰ পূব সীমান্ত টিৰাপৰ (NEFA)ৰ নগাসকল। এডৱাৰ্ড গেইট (Edward Gait), হান্টাৰ (W. Hunter) আদি ইউৰোপীয় বুৰঞ্জীলেখকসকলে এওঁলোকক Eastern Naga বুলি অভিহিত কৰিছে। বাসস্থানৰ ভিন্নতাৰ বাবে নগাসকল পূব নগা, মধ্য নগা, পশ্চিম নগা আৰু কুকি নগা নামত বিভক্ত আছিল। আকৌ গোষ্ঠীগতভাৱে নগাসকল আও, আঙ্গামী, লুঠা আৰু কুকি নগা নামেৰে বিভক্ত। আধুনিক নগালেণ্ড (Nagaland) বুলি ক’লে সাধাৰণতে যি ভৌগোলিক অঞ্চলক বুজা যায়, সেই অঞ্চলত বসবাস কৰা বিভিন্ন জনগোষ্ঠীসমূহ এই শ্ৰেণীৰ অন্তৰ্ভুক্ত। জনসংখ্যাৰ দিশৰপৰা কন্যাকসকলেই সৰ্ববৃহৎ জনগোষ্ঠীৰূপে পৰিচিত।

আহোমসকলে পাটকাই অতিক্ৰমি ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত প্ৰৱেশ কৰা সময়ত পাটকাইৰ উত্তৰৰ নামনি অঞ্চলত বসবাস কৰা নগাসকল তথা শিৱসাগৰ আৰু লক্ষীমপুৰ জিলাৰ দক্ষিণে বসবাস কৰা নগাসকলৰ সংস্পৰ্শলৈ আহিছিল। আহোম বুৰঞ্জীত তেওঁলোকক যথাক্ৰমে খামজঙীয়া, আইতনীয়া, তাবলুঙীয়া, নামচঙীয়া আদি নামেৰে উল্লেখ পোৱা যায়। ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকালৈ অহাৰ পথত চুকাফাই এই নগাসকলৰ লগত সম্পৰ্ক

কৰোঁতে বহুসময়ত শক্তি প্ৰয়োগ, দমনমূলক নীতি, বশ্যতা স্বীকাৰ নীতি প্ৰয়োগ কৰি নিয়ন্ত্ৰণাধীন কৰিছিল। প্ৰণিধানযোগ্য যে আহোম স্বৰ্গদেউসকলে এই পাহাৰীয়া লোকসকলৰ ৰাজ্য নিজ ৰাজ্যত চামিল কৰা অথবা এই জনজাতিবিলাকৰ আভ্যন্তৰীণ সমাজ ব্যৱস্থাত হাত দিয়াৰ পৰা সতৰ্কতাৰে আঁতৰি আহিছিল। বৰঞ্চ সম্প্ৰীতি আৰু সমন্বয়ৰ মাজেদি তেওঁলোকৰ সৈতে সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰাৰ প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছিল। চাওলুং চুকাফাই পাটকাইৰ নামনি অঞ্চলৰ খামজাং অঞ্চলত নিজ আধিপত্য প্ৰতিষ্ঠা কৰি খামজঙীয়া গোহাঁই নামৰ এজন বিষয়াক নিযুক্তি দি এই অঞ্চলৰ নগাসকলৰ পৰা কৰ-কাটল সংগ্ৰহ কৰাৰ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰে। চতুৰ্দশ শতিকাৰ মাজ ভাগৰ পৰা আহোমসকলৰ সৈতে বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ নগাসকলৰ সম্পৰ্ক অধিক তৰান্বিত হয়। আহোম বুৰঞ্জীত পোৱা সমলৰ আধাৰত উদাহৰণ স্বৰূপে উল্লেখ কৰিব পাৰি স্বৰ্গদেউ চুক্ৰাংফা (১৩৩২-১৩৬৪)ৰ ৰাজত্বকালত নাপুক নগাসকলৰ সৈতে গঢ় লোৱা আহোমসকলৰ সৌহাদ্যপূৰ্ণ সম্পৰ্কৰ কথা। (নপুক বৰ্তমান নগালেণ্ড ৰাজ্যৰ মোককচাং জিলাৰ এখন গাঁও)। ঘটনাক্ৰমে নপুক গাঁৱৰ দুজন নগা যুৱক যথাক্ৰমে আচিমবা (Ashimba) আৰু ইয়ামযুদানবা (Yimyndngba) আহোমসকলৰ হাতত বন্দী হয়। কিন্তু স্বৰ্গদেৱে এই দুই বন্দী নগা যুৱকৰ ব্যৱহাৰত সন্তুষ্ট হৈ তেওঁলোকৰ জৰিয়তে 'নপুক' নগাসকলৰ সৈতে বন্ধুত্বপূৰ্ণ সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰিবলৈ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰি সসন্মানে তেওঁলোকক স্বগৃহলৈ ঘূৰাই পঠিয়াই। ইয়াৰ পৰৱৰ্তী সময়ত নপুক নগাসকলৰ এটি দলে বিভিন্ন উপহাৰ উপঢৌকন সহিতে ৰাজধানী গড়গাঁৱত স্বৰ্গদেউক সাক্ষাৎকাৰ কৰে। এই সম্পৰ্ক আৰু অধিক সুদৃঢ় হোৱাৰ প্ৰচেষ্টাৰে স্বৰ্গদেউ চুক্ৰাংফাই নপুক গাঁৱৰ পৰা ৰাজধানী গড়গাঁৱক সংযোগ কৰি এটি আলি বন্ধোৱাৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰে। লগতে এই সিদ্ধান্তও গ্ৰহণ কৰা হয় যে এই আলিবাটৰ একাংশ আহোমসকলে প্ৰয়োজনীয় মেৰামতি আদিৰে চোৱাচিতা কৰিব আৰু একাংশ নপকু গাঁৱৰ নগালোকসকলে দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰিব। অৰ্থনৈতিক আৰু সাংস্কৃতিক আদান প্ৰদান এই পথ সংযোগ ব্যৱস্থাই নিঃসন্দেহে সুদূৰ প্ৰসাৰী প্ৰভাৱ পেলাইছিল। পৰৱৰ্তী আহোম স্বৰ্গদেউসকলৰ প্ৰায় কেউজনেই স্বাধীন নগাগাঁওবিলাকৰ মুখীয়ালসকলক ৰাজধানী গড়গাঁৱলৈ আমন্ত্ৰণ কৰি বিহুকে প্ৰমুখ্যে কৰি অন্যান্য উৎসৱ অনুষ্ঠান উপভোগৰ সুযোগ দিছিল। ঠিক তেনেদৰে নগাসকলৰ 'মটচু'(Moatsu) আৰু 'চুংগ্ৰেমঙ' (Tsungremmng) উৎসৱত আহোম ডা-ডাঙৰীয়াসকলৰ উপস্থিতি প্ৰায় নিয়মত পৰিণত হৈছিল। চুপিমফা স্বৰ্গদেউৰ (১৪৯০-১৮৯৭) সগৰ্ভা চমুৱা কুঁৱৰী এগৰাকী এনে মিত্ৰতাৰ সম্পৰ্কৰ সূত্ৰতে নগা ৰাজলৈ পঠিওৱা হৈছিল। বুৰঞ্জীসমূহে আৰু অধিক তথ্যৰ যোগান ধৰি জানিবলৈ সুযোগ দিয়ে যে চুহুংমুঙ স্বৰ্গদেৱে আইতনীয়া নগাসকলৰ সৈতে গঢ়ি তোলা বন্ধুত্বপূৰ্ণ সম্পৰ্কক আধিক ওচৰ চপাই অনাৰ মানেসেৰে এগৰাকী কন্যা বিভিন্ন উপঢৌকনৰ সহিতে আহোম স্বৰ্গদেউলৈ আগ বঢ়াইছিল। এইজনা স্বৰ্গদেৱে আহোম ৰাজ্যৰ সীমান্তৱৰ্তী চুবুৰীয়া ৰাজ্যবোৰ নিজ ৰাজ্যৰ অন্তৰ্ভূক্ত কৰাৰ আঁচনি গ্ৰহণ কৰি নগাসকলৰ সৈতে সম্পৰ্ক সুদৃঢ় কৰাৰ প্ৰচেষ্টা চলাইছিল। এনে দূৰদৰ্শী চিন্তাৰে সকলো দিশৰপৰা উপযুক্ত বিবেচনা কৰি স্বৰ্গদেৱে কংচেঙক গুৰুত্বপূৰ্ণ পদবীত নিযুক্তি দিছিল। স্বৰ্গদেউৰ এই ৰাজনৈতিক বিচক্ষণতাই আহোম ৰাজ্যৰ সৈতে পাহাৰৰ এই জনগোষ্ঠীক অধিক ওচৰ চপাই আনিছিল। এই মিত্ৰতাৰ সূত্ৰতে কেইবাজনো আহোম স্বৰ্গদেৱে বিভিন্ন সময়ত নগা জনগোষ্ঠীৰ মাজত হোৱা আভ্যন্তৰীণ বিদ্ৰোহ দমনৰ বাবেও সহায়ৰ হাত আগবঢ়াই ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিবলগীয়া হৈছিল। পাৰস্পৰিক সৌহাদ্যপূৰ্ণ সম্পৰ্কই উভয়পক্ষকে ওচৰ চপাই আনি বৈবাহিক সম্পৰ্কৰ পথো মুকলি কৰিছিল।

১৫ শতিকাৰ আৰম্ভণি সময়ৰপৰা আহোম ৰাজ্যৰ কেইদিশৰ সম্প্ৰসাৰণৰ লগে লগে আহোমসকল ভিন্ন প্ৰান্তত বসবাস কৰা ভিন্ন গোষ্ঠীৰ নগাসকলৰ সংস্পৰ্শলৈ আহিছিল। বহুসময়ত এই সীমান্তৱৰ্তী লোকসকলে কাষৰীয়া আহোম ৰাজ্যৰ প্ৰজাক যে উপদ্ৰৱ অত্যাচাৰ কৰা নাছিল এনে নহয়। এই উপদ্ৰৱৰ কাৰকবিলাক প্ৰধানকৈ আছিল অৰ্থনৈতিক। ভৈয়ামৰপৰা পাহাৰত দুষ্প্ৰাপ্য প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰী সংগ্ৰহৰ স্বাৰ্থতে তেওঁলোকে এনে উপদ্ৰৱবিলাক চলাইছিল। নিজ ৰাজ্যৰ প্ৰজাক নিৰাপত্তা প্ৰদান আৰু শান্তিপূৰ্ণ সহাৱস্থানৰ নীতি গ্ৰহণ কৰি আহোম স্বৰ্গদেউসকলেও ভৈয়াম অঞ্চলত তেওঁলোকক অনেক সা-সুবিধা প্ৰদান কৰিছিল। স্বৰ্গদেউ চুখামফাই (১৫৫২-১৬০৩) কন্যাক নগাসকলৰ এটি ঠেঙুলি 'তাবলুঙীয়া'সকলক দিখৌ নৈৰ সমীপত ভৈয়াম অঞ্চলত মাছ ধৰাৰ সুবিধা কৰি এখন বিল উপহাৰ স্বৰূপে আগবঢ়াইছিল। এইলোকসকলক শুকান মাছ যোগাবৰ কাৰণে মাছুমৰীয়া পাইকৰ (ডোম-বহতীয়া) নিবন্ধ কৰিছিল। ভৈয়ামৰপৰা প্ৰয়োজনীয় সা-সামগ্ৰী সংগ্ৰহৰ সুবিধা কৰি দি স্বৰ্গদেউ প্ৰতাপসিংহই (১৬০৩-১৬৪১) এই ব্যৱস্থাক আৰু অধিক সম্প্ৰসাৰিত কৰিছিল। উভয় পক্ষৰ মাজত যোগাযোগ ৰক্ষা কৰি চলিবৰ বাবে স্বৰ্গদেৱে 'নগা কটকী' নামৰ বিশেষ শ্ৰেণীৰ কটকী নিয়োগৰ বৰস্থা কৰিছিল। প্ৰতাপসিংহ স্বৰ্গদেউৰ দৰে দূৰদৰ্শী শাসকসকলে গ্ৰহণ কৰা নীতিয়ে পাৰস্পৰিক সহযোগিতা, বন্ধুত্বপূৰ্ণ সম্পৰ্ক সুদৃঢ় কৰাৰ লগে

লগে ৰাজনৈতিক আৰু অৰ্থনৈতিক দিশত উভয় পক্ষই লাভান্বিত হৈছিল। ভৈয়ামৰ দুষ্প্ৰাপ্য লোণৰ বাবে আহোম ৰাজ্যই পাহাৰৰ এই অঞ্চলসমূহৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰশীল আছিল। নক্টে নগাসকলৰ অধীনস্থ মহঙ অঞ্চল সেইসময়ৰ উৎকৃষ্ট মানদণ্ডৰ লোণৰ বাবে প্ৰখ্যাত আছিল। আহোমসকলে 'বৰদুৱৰীয়া' আৰু 'পানীদুৱৰীয়া' সততে 'মহঙীয়া' নামেৰে পৰিচিত দুজন বিষয়াক নিযুক্তি দি বৰহাট আৰু জয়পুৰত বসবাস কৰা নগালোকসকলৰ সহযোগত এই অঞ্চলৰ পৰা লোণ সংগ্ৰহ কৰিছিল। পাহাৰত উৎপাদিত অন্যান্য প্ৰয়োজনীয় সামগ্ৰীসমূহ নগাসকলেই বছৰি যোগান ধৰিছিল।

১৭শ শতিকাৰ তুংখুঙীয়া ফৈদৰ শাসনৰ সময়ছোৱা ৬০০ বছৰীয়া আহোম ৰাজত্বৰ বিশেষ উল্লেখযোগ্য সময়। স্বৰ্গদেউ গদাধৰ সিংহই (১৬৮১-১৬৯৬) ইটাখুলিৰ ৰণত মোগলক সম্পূৰ্ণৰূপে পৰাস্ত কৰি মানাহ নদী পৰ্যন্ত আহোম ৰাজ্যৰ সীমা সম্প্ৰসাৰিত কৰে। ইয়াৰ ওপৰিও এক অস্থিৰ আৰু অৰাজক পৰিস্থিতিৰ অৱসান ঘটাই ৰাজ্যলৈ সুস্থিৰ পৰিৱেশ ঘূৰাই আনিলে। চুপিমফা (১৪৯০-১৪৯৭) স্বৰ্গদেউৰ ৰাজত্বৰ প্ৰায় ৩০০ বছৰৰ পিছত আহোম ৰাজ্যৰ শাসনভাৰ গ্ৰহণ কৰা গদাধৰ সিংহৰ ৰাজত্বৰ সময়ছোৱাত নগাসকলৰ সৈতে আহোমসকলৰ সম্পৰ্ক আৰু অধিক সৌহাদ্যপূৰ্ণ হোৱা পৰিলক্ষিত হয়। মধ্যযুগৰ অসমৰ এইয়া এক উল্লেখযোগ্য অধ্যায়। তুংখুঙীয়া বুৰঞ্জীৰ তথ্য অনুসৰি গদাধৰ সিংহ স্বৰ্গদেৱে নামচঙীয়া নক্টে নগাসকলৰ এক বিদ্ৰোহ দমন কৰি পূৰ্বৰ ৰজাজনৰ ঠাইত 'লঠাখুনবাও'ক ৰজা পাতে। লঠাখুনবাওৱে তেওঁৰ সহযোগীসকলৰ সৈতে গড়গাঁৱলৈ আহি স্বৰ্গদেৱক বিভিন্ন উপহাৰ প্ৰদান কৰি সন্মান প্ৰদৰ্শন কৰে। উল্লেখযোগ্য যে এই নামচঙীয়া নক্টে নগা খুনবাওৱে নাহৰকটীয়া বাণিসত্ৰৰ বৈষ্ণৱ গুৰু ৰামদেৱক সাক্ষাৎ কৰি শৰণ লোৱাৰ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰিছিল। প্ৰথম অৱস্থাত অনিচ্ছা প্ৰকাশ কৰিলেও পৰৱৰ্তী সময়ত লঘাখুনবাও আৰু তেওঁৰ সহযোগীসকলৰ বৈষ্ণৱ ধৰ্মত দীক্ষিত কৰি ৰামদেৱে লঠাখুনবাওক 'নৰোত্তম' নামেৰে অভিহিত কৰে। এই ঘটনা ১৬৯৯ খ্ৰীষ্টাব্দৰ পৰা ১৭৪৫ খ্ৰীষ্টাব্দৰ সময়ছোৱাৰ অন্তৰ্গত।

গদাধৰ সিংহ স্বৰ্গদেউ আহোম ৰাজপাটত আৰোহণ কৰাৰ পূৰ্বৰ সময়ছোৱা ৰাজতন্ত্ৰ বিৰোধী বিষয়াবৰ্গৰ ষড়যন্ত্ৰ, ক্ষমতা লিপ্সাই সমগ্ৰ ৰাজ্যতে এক অস্থিৰ, অৰাজক পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি কৰিছিল। এনে ষড়যন্ত্ৰৰ বলি হৈ বহুতো ৰাজকোঁৱৰে প্ৰাণ আহুতি দিবলগীয়া হৈছিল। ৰাজ সিংহাসনৰ সম্ভাব্য প্ৰতিদ্বন্দ্বী আৰু উপযুক্ত ৰাজকোঁৱৰ গদাপাণিয়ে এনে অভিসন্ধিৰ পৰা নিজকে ৰক্ষা কৰিবলৈ নগা পাহাৰত আত্মগোপন কৰি আছিল। এই সময়ছোৱাতে তেওঁ বিভিন্ন নগা গাঁৱৰ লোকসকলৰ সৈতে আত্মীয়তাৰ সম্পৰ্ক গঢ়ি তোলে। ওৱাল্টন কন্যাক (Walton Konyak) নামৰ এগৰাকী কন্যাক নগা জনগোষ্ঠীৰ ছোৱালীৰ পাণিগ্ৰহণ কৰে। এই ছোৱালীগৰাকী পৰৱৰ্তী সময়ত শিমলুগুৰিৰ কাষৰীয়া এটি অঞ্চলত মৃত্যু হয়। তেতিয়াৰেপৰা এই অঞ্চলটি নাগিনীমৰা নামেৰে জনজাত হয়। সিংহাসনত আৰোহণ কৰাৰ পিছত গদাধৰ সিংহই নগাসকলৰ সৈতে পূৰ্বৰ সম্পৰ্ক অটুত ৰখাৰ প্ৰচেষ্টা অব্যাহত ৰাখিছিল। পূৰ্বাপৰ ৰীতি অনুসৰি 'নপুক' গাঁৱৰ 'মটচু' উৎসৱলৈ তেওঁ আহোম ৰাজ্যৰ ডা-ডাঙৰীয়া যোৱাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল। 'মটচু' উৎসৱত নগা যুৱক যুৱতীসকলে বিভিন্ন খেল ধেমালী অন্যান্য দিশত নিজ নিজ পাৰদৰ্শিতা প্ৰদৰ্শন কৰাৰ ওপৰিও গাঁৱবাসীয়ে তেওঁলোকৰ গাঁৱৰ সুখ আৰু সমৃদ্ধিৰ বাবে ভগৱানৰ ওচৰত প্ৰাৰ্থনা কৰে। গদাধৰ সিংহ স্বৰ্গদেউৰ বুঢ়াগোহাঁই ডাঙৰীয়াই এনে মটচু উৎসৱত যোগদান কৰিবলৈ গৈ এগৰাকী সুন্দৰী নগা যুৱতীক দেখা পাই স্বৰ্গদেউৰ কুঁৱৰী কৰি অনাৰ ইচ্ছা প্ৰকাশ কৰে। নপকু গাঁৱৰ 'য়েনটেচিইলা' (Sentisila) নামৰ এই যুৱতীগৰাকীক গদাধৰ সিংহই বিবাহ কৰে। বিবাহৰ পিছত নপকু গাঁৱৰ সৈতে থকা আহোম ৰজ্যৰ পূৰ্বৰ সম্পৰ্ক আৰু অধিক সুদৃঢ় কৰি স্বৰ্গদেৱে এই গাঁৱৰ নাম য়েনটেচেইলাৰ পিতাকৰ নামেৰে 'আচিৰিঙ' নামেৰে নামকৰণ কৰে। নাগিনীজানত তেওঁৰ শহুৰ আচিৰিঙক খাটপাম উপহাৰ দি 'নগাখাট'ৰ পৰিৱৰ্তে 'আচিৰিঙ' খাট নাম দিয়ে। এই বৈবাহিক সম্পৰ্কই পৰৱৰ্তী সময়ত পাহাৰীয়া জনগোষ্ঠীসমূহৰ সৈতে আহোমসকলৰ সম্পৰ্কৰ বাটত এটি নতুন দিশ উন্মোচন কৰিছিল।

গদাধৰ সিংহ স্বৰ্গদেউৰ সৈতে বৈবাহিক সম্পৰ্ক স্থাপন হোৱা নপকু গাঁৱৰ য়েনটেতেইলা আমাৰ ভৈয়ামৰ ডালিমাজনী। আহোম স্বৰ্গদেউ গদাধৰ সিংহৰ নাগিনী কুঁৱৰী ডালিমীৰ নাম প্ৰতিজন অসমীয়াৰ মাজত বিশেষভাৱে সমাদৃত। য়েনটেচিইলা বা ডালিমী কুঁৱৰীৰ বংশ পৰিয়াল আৰু নপকু গাঁৱৰ গঞাই আজিও গৌৰৱেৰে আহোম স্বৰ্গদেউৰ সৈতে তেওঁলোকৰ সম্পৰ্কক সোঁৱৰণ কৰি ভাল পায়। আচিৰিং গাঁৱত MONOLIHIT লিপিৰে সৈতে অসমৰ বাসিন্দা ডালিমী আৰু গদাধৰ সিংহ স্বৰ্গদেউৰ এজন পৰিনাতিয়ে উদ্বোধন কৰাৰ সুযোগ পাইছিল। সুদীৰ্ঘ সময়ৰ পিছতো নগাসকলে অসমৰ সৈতে থকা মধুৰ সম্পৰ্ক অব্যাহত ৰাখিবলৈ প্ৰয়াস কৰে, এইয়া নিশ্চয় তাৰেই নিদৰ্শন। পাহাৰ ভৈয়াম সম্প্ৰীতিৰ ই এক শুভলক্ষণ।

মধ্যযুগৰ অসমৰ শক্তিশালী শক্তি আহোমসকলৰ সৈতে পাহাৰীয়া জনগোষ্ঠী নগাসকলৰ সম্পৰ্ক নিঃসন্দেহে অসমৰ

ইতিহাসৰ এক উল্লেখযোগ্য অধ্যায়। ৰাজনৈতিক সম্পৰ্কৰ উৰ্দ্ধত এই সম্পৰ্ক চিৰযুগমীয়া হৈ ৰ'ল। ইয়াৰ অন্তৰালত নিহিত হৈ আছে শাসৰ আৰু বিষয়াসকলৰ ৰাজনৈতিক বিচক্ষণতা, দূৰদৰ্শিতা আৰু সদিচ্ছা। নিঃসন্দেহে ৰাজমন্ত্ৰী কনচেং বৰপাত্ৰগোহাঁই ডাঙৰীয়া এই সম্পৰ্কৰ মাজৰ এক যোগসূত্ৰ, এক মাধ্যম, সম্প্ৰীতিৰ সাকোঁ। সময়ে ইয়াক আৰু অধিক সুদৃঢ় কৰি তুলিছিল। আহোম প্ৰশাসনৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ পদবীত নিযুক্ত কনচেং বৰপাত্ৰগোহাঁই ডাঙৰীয়াই চুহুংমুঙ স্বৰ্গদেৱে চুতীয়া আৰু কছাৰীকে আদি কৰি অন্যান্য শক্তিসমূহৰ বিৰুদ্ধে চলোৱা অভিযানসমূহত সাহসিকতা আৰু বীৰত্বৰ পৰিচয় ডাঙি ধৰিছিল। ১৫৩৩ খ্ৰীষ্টাব্দত তুৰ্ব্বক আৰু হুছেন খাঁক যুদ্ধত বধ কৰি মুছলমানক কৰতোৱা নদীৰ ইপাৰলৈ খেদি সেই নদীৰ পাৰত দৌল বান্ধি পুখুৰী খন্দায়। কেৱল সেয়ে নহয় স্বৰ্গদেউ চুহুংমুঙৰ ৰাজত্বকালত স্বৰ্গদেউৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ ঘটনাই সমগ্ৰ ৰাজ্যখনলৈ নমাই অনা অস্থিৰ অশান্ত পৰিস্থিক কৌশলেৰে অৱসান ঘটাই ৰাজ্য এখনৰ বুৰঞ্জীৰ গতি অব্যাহত ৰাখিলে। চুহুংমুঙ স্বৰ্গদেৱে কনচেং বৰপাত্ৰগোহাঁইক অবিছিন্ন সেৱা ধৰ্মৰে ৰাজ্যক সেৱা কৰাৰ বাবে সন্তোষ প্ৰকাশ কৰি বস্ত্ৰাভৰণ, অয়-অলংকাৰ দি আশীৰ্বাদ কৰি পুৰস্কৃত কৰিছিল। আহোম ৰাজশক্তিক শক্তিশালী ৰূপত প্ৰতিষ্ঠা কৰাত কনচেং বৰপাত্ৰগোহাঁই ডাঙৰীয়াই এনেদৰে নিজকে উৎসৰ্গা কৰিছিল। এইসকলোৰে উৰ্দ্ধত প্ৰতিষ্ঠাপক শাসনকৰ্তা চুকাফাৰ বৰঅসমৰ সপোনক সাকাৰ ৰূপ দিয়াত কনচেং বৰপাত্ৰগোহঁআই ডাঙৰীয়াই যি অৱদান আগ বঢ়াই গ'ল অসমৰ ইতিহাসত, অসমৰ জাতীয় জীৱনত ইয়েই তেওঁক এখন উচ্চ আসনত স্থান দিলে। তাৰে আঁত ধৰি ১৯৯২ চনত কেন্দুগুৰি বৰপাত্ৰ পুখুৰীৰ পাৰত জাতীয় বীৰ ৰাজমন্ত্ৰী কনচেং বৰপাত্ৰগোহাঁইৰ প্ৰতিমূৰ্তি আৰু কনচেং উদ্যান স্থাপনকে আদি কৰি কিছু আঁচনি কাৰ্যকৰী কৰিএই অঞ্চলৰ ৰাইজে তেওঁৰ প্ৰতি এটি শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিলে। এই অঞ্চলত থকা কনচেং বৰপাত্ৰগোহাঁইৰ মৈদাম স্থানীয়ভাৱে সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিলে। এই অঞ্চলত থকা কনচেং বৰপাত্ৰগোহাঁইৰ মৈদাম স্থানীয়ভাৱে সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰি কেন্দুগুৰি অঞ্চলৰ জনসাধাৰণে ইতিহাস সচেতনতাৰ এক প্ৰশংসনীয় দৃষ্টান্ত দাঙি ধৰিলে। অসমৰ ইতিহাসৰ এক গৌৰৱ, একালৰ আদৰ্শ বীৰ কনচেং বৰপাত্ৰগোহাঁইৰ দৰে ৰাজনৈতিক দূৰদৰ্শিতা আৰু সাংগঠনিক দক্ষতাকে পৰিস্ফুট ব্যক্তিৰ স্মৃতি সংৰক্ষণ আৰু তেওঁলোকৰ কৰ্মজীৱনৰ ওপৰত আলোক সন্ধান কৰিলে এইসকলৰ প্ৰতি প্ৰকৃত শ্ৰদ্ধা নিবেদন সাৰ্থক হ'ব।❑

(বৰ্তমান শিৱসাগৰ মহকুমাৰ বেতবাৰী মৌজাৰ পূব সীমান্ত বুৰঞ্জীয়ে পৰশা কেন্দুগুৰি। আহোম ৰাজ্যৰ ৰাজধানী গড়গাঁৱৰ পৰা হাড়িপৰা আলিয়েদি দহ কিলোমিটাৰ উত্তৰে আৰু ৰংপুৰৰপৰা বৰপাত্ৰগোহাঁই আলিয়েদি ৬ কিলোমিটাৰ উত্তৰ-পূব দিশত কেন্দুগুৰি দিচাং নদীৰ (দিহিলি) পাৰত অৱস্থিত।)

উৎস ঃ

সমল পুথি

১) বৰবৰুৱা হিতেশ্বৰ ঃ আহোমৰ দিন

২) ৰাজকুমাৰ সৰ্বানন্দ ঃ ইতিহাসে সোঁৱৰা ছশটা বছৰ

৩) Rattan R.H. : Moina of Ancient Ahom

৪) Devi L. : Nopku Haga Relation
Ahom Tribal Relation

৫) আহোম যুগৰ বিভিন্ন প্ৰকাশিত বুৰঞ্জীসমূহ

> সংস্কৃতি হৈছে এক প্ৰকাৰৰ জীৱন পদ্ধতি। সংস্কৃতি সভ্যতা নহয়, সভ্যতাও সংস্কৃতি নহয়।
>
> - হেম বৰুৱা

লাল দে'চ

জ্ঞানতৃষা ফুকন
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, ইতিহাস বিভাগ

'He has closed all roads ...'

তেওঁৰ কথা কোৱা হৈছে, যি আত্মবিশ্বাস অথবা অৰ্থহীন অহংকাৰত দিনক দিনে ডুব গৈ আছিল। আৰু আনফালে চৰকাৰী কম্বলৰ সমান ডাঠ খাকী ছুৰেটাৰৰ স্বাভিমান। কোন শ্ৰেয়?

'৬২ ... নেহৰু ... ফৰৱাৰ্ড পলিচি ... কৃষ্ণ মেনন ... লাল দে'চ ইত্যাদি।

এক অদ্ভুত চক্ৰ এইয়া। আৰু এই চক্ৰৰ মাজত অসহায় হৈ সোমাই আছিল অসম, অৰুণাচল, তিব্বত ইত্যাদি ... আৰু ভাৰতীয় সেনা?? আপুনি বা মই জানো যে '১৯৬২ ... চীনৰ আগ্ৰাসন'। সঁচাকৈ এয়াই হৈছিল নে? একেবাৰে নহয়। স্বাধীন ভাৰতৰ ব্ৰিটিছ সাম্ৰাজ্যবাদী নীতি, কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰৰ অদূৰদৰ্শীতা, আঁকোৰগোজ মনোভাৱ - এইবোৰেই বহুচৰ্চিত ১৯৬২ ৰ 'ভাৰত-চীন' যুদ্ধৰ মূল কাৰণ। তাৰো মূল আছিল নেহৰু। ভুল আছিল ব্ৰিটিছে আঁকা ৰঙা চিয়াহীৰ আঁচকে দুই দেশৰ সীমা বুলি ভবাটো। চূড়ান্ত ভুল। তিব্বতে প্ৰতিবাদ কৰিছিল, কৰিছিল 'লাল দেচ' চীনেও। ধৰ্মীয় ৰীতি-নীতি বিশ্বাস ৰাখি চলা দেশ তিব্বতক মনাব পাৰিছিল ভাৰতে। কিন্তু চীন, অসম্ভৱ। চীনে তিব্বতক নিজৰ অধীনত ৰাখিব বিচাৰিছিল। আৰু ভাৰতে বিচাৰিছিল ফৰৱাৰ্ড পলিচি।

মনত প্ৰশ্ন উদয় হয়।

১৯৬২ ... সেয়া সঁচাকৈ আছিল নেকি চীনৰ আগ্ৰাসন?
যদি আছিল, কিয় চীনা সৈন্য উভতি গৈছিল স্বদেশলৈ?
যদি নাছিল! কোন জয়ী হৈছিল?

ইতিহাসে বহু কথাই কয়। সেয়া ১৯১৩ চনৰ কথা। ব্ৰিটিছৰ অধীন ভাৰতবৰ্ষৰ কথা। ব্ৰিটিছৰ বৈদেশিক সচিব ছাৰ হেনৰী মেকমোহনে সীমান্তৰ মেপত অংকন কৰিছিল সেই বহু চৰ্চিত ভাৰত-চীনৰ সীমান্ত 'মেকমোহন লাইন'। সাম্ৰাজ্যবাদ আছিল সেইসময়ত, ঘোৰ সাম্ৰাজ্যবাদ। মেকমোহন লাইনক মানি লোৱা নাছিল তিব্বত আৰু চীনে। অন্ততঃ চীনে কোনোপধ্যেই মানি লোৱা নাছিল। তিব্বত আৰু ভাৰত?? সেয়া বহু কথা। মেকমোহনে পুতি পেলাইছিল বৃহৎ আকাৰৰ খুটী সীমান্তৰ মেপত কলমেৰে; টাৱাঙৰ উত্তৰে, উত্তৰে নহয়, সহস্ৰ গজ উত্তৰে। সেই সহস্ৰ গজক ৫৬,০০০ বৰ্গ কিলোমিটাৰ কৰি পেলাইছিল নেহৰুৱে। সেয়াই আৰম্ভণি। আৰু শান্তিপ্ৰিয় তিব্বত? এখন সদ্য স্বাধীন দেশ, সকলোবোৰেই আছে তাত - মন্ত্ৰণালয়, বৈদেশিক মন্ত্ৰী, প্ৰতিৰক্ষা মন্ত্ৰী, আছে নিৰ্দিষ্ট দপ্তৰ, বিশেষ বৌদ্ধিক মহল, সেনা বাহিনীও। কিন্তু সকলোবোৰ যেন অচল। কথা চলে মাত্ৰ নেহৰুৰ। তেওঁৰ লগত আন এজন ব্যক্তি, পদবীৰ মতে তেওঁ স্বাধীনোত্তৰ ভাৰতৰ প্ৰতিৰক্ষা মন্ত্ৰী, নাম - কৃষ্ণ মেনন। নেহৰুৱে প্ৰথমতে বিচাৰিছিল পূৰ্বৰ মেকমোহন লাইনেই হওক ভাৰত-চীনৰ মূল সীমান্ত। কিন্তু তাৰ পাছত আহিল ব্ৰিটিছ সাম্ৰাজ্যবাদী নীতি - 'ফৰৱাৰ্ড পলিচি'। মুঠেও সন্তুষ্ট নহয় ৰঙা চীন। ভাৰতে চীনৰ ফালে আগুৱাই গৈ থাকিল চীনৰ মাটিত এটাৰ পাছত ভাৰতীয় সেনাৰ চকী স্থাপন কৰি; হিচাপত প্ৰায় ৫৬,০০০ বৰ্গ কিলোমিটাৰ। সেয়াই সীমা বিবাদ। সেয়াই আৰম্ভণি।

ইতিহাসে কয় চৌ এন লাইৰ শান্তি আলোচনাৰ প্ৰস্তাৱ প্ৰেৰণৰ কথা আৰু নেহৰুৰ প্ৰস্তাৱ প্ৰত্যাখানৰ কথা। ১৯৫৯ পৰ্যন্ত আনকি তাৰ পাছলৈকো মাজে সময়ে চলি থাকিল দিল্লী-পিকিঙৰ চিঠিৰ আদান-প্ৰদানৰ খেল। চীনৰ দাবী, তেওঁলোকৰ মাটিত থকা ভাৰতীয় সেনা চকী উঠাব লাগে আৰু আনফালে নেৰহুৰ উত্তৰ - চীনৰ মাটি ভাৰতে দখল কৰা নাই। সেয়াই সাম্ৰাজ্যবাদী নীতি। নেহৰুক বাধা দিব পৰা কোনো নাছিল। তেওঁ ভাবিছিল তিব্বতৰ দৰে চীনেও মানি ল'ব সেই সীমান্তৰ দাবী। আঁকোৰগোজ আছিল নেহৰু আৰু লগত কৃষ্ণ মেনন। সেয়া নায়ক জেনেৰেল ব্ৰিজমোহন কউলে ভুল জানিও কৈছিল চীনা মাটিত চকী বহাব পৰা যাব। কি অদ্ভুত নীতি। আপত্তি কৰিছিল কিছু নিম্ন পৰ্যায়ৰ সেনা বিষয়াই। কিন্তু তেওঁলোকৰ কথাত গুৰুত্ব দিবলৈ কোনো নাছিল। নেহৰুক মুঠতে লাগে ভুখণ্ড আৰু কঁপালত দাগ বিশ্বনেতাৰ। আৰু নিৰ্দোষী অৰুণাচল ... অসম?? কাৰো আহৰি নাছিল অসম বা অৰুণাচলৰ কথা ভাবিবলৈ। চীনৰ ধৈৰ্য্যচ্যুতি ঘটিছিল। কিয়নো ভাৰতে তিব্বত-চীনৰ ঘটনাতো হস্তক্ষেপ কৰিছিল আৰু লগত আছিল সীমা বিবাদ।

'He has closed all roads ...', চীনে সেইবাৰ অস্ত্ৰ তুলি লৈছিল। ভাবিছিল জানো ভাৰতীয় নেতৃবৰ্গই। জেনেৰেল কউলেও ভবা নাছিল এনে পৰিস্থিতিৰ কথা। কেইজনমান ভাৰতীয় সেনাই জানিছিল সেয়া নেহৰুৰ মাৰাত্মক ভুল বুলি। জানিছিল তেওঁলোকে যেতিয়াই চীনে নিজৰ মাটিত ভাৰতীয়

চকী আৱিষ্কাৰ কৰিব, তেতিয়া সংঘৰ্ষ অনিবাৰ্য বুলি। সেয়াই হৈছিল। কিন্তু নেহৰু নিৰ্বিকাৰ আৰু মদগৰ্বী কৃষ্ণ মেনন? কোনেও শুনিব নুখুজে ভাৰতীয় সেনাৰ কথা। সেনাই জানিছিল নিজৰ সীমিত সামৰিক বলৰ কথা। কিন্তু নেহৰুৱে জনা নাছিল চীনৰ সামৰিক শক্তিৰ কথা। মুঠতে ফৰৱাৰ্ড পলিচিৰ ৰূপায়ন সম্পূৰ্ণ হ'ব লাগে।

ঢলা ... টাৱাং ... কিবিথো ... চেলা ... ডিৰাং ... ৰূপা; এফালৰ পৰা ভাৰতীয় সেনাৰ চকী তচনচ কৰি ভাৰতৰ ভূমিত পদাৰ্পণ কৰিছিলহি চীনা সৈন্যই। অগ্ৰসৰ হৈছিল অসমৰ দিশে। কিন্তু হঠাৎ উভতি গৈছিল চীনা সৈন্য। কিয়? সেয়া এক কুহেলিকা। সেয়া ১৯৬২ চনৰ ছেপ্তেম্বৰৰ কথা। দেহে কেহে যুঁজিবলৈ সাজু হৈছিল ভাৰতীয় সেনা, সাজু হৈছিল ব্ৰিগেডিয়াৰ ডালভীৰ দৰে কেইজনমান সাহসী বিষয়া। তেওঁলোকে জানিছিল এয়া আত্মহত্যাৰ বাহিৰে আন একো নহয়। তথাপিতো সাজো হৈছিল হাতত আওপুৰণি ৰাইফল আৰু অলপ ৰছদ-পাতি লৈ। নাই কোনো শক্তিশালী 'এছল্ট পাৱাৰ'। হেলিকপ্টাৰেৰে যুদ্ধস্থলিত পেলাই থৈ যোৱা ৰছদৰ একাংশই বিকল। সেয়াই ভাৰতীয় সেনাৰ শক্তি। বুজিব কোনে, শুনিব কোনে? দিল্লীৰ নেতৃবৰ্গ যে অহংকাৰত ডুব যোৱা। তথাপিতো যুঁজিছিল ভাৰতীয় সেনাই। পৰাজয় নিশ্চিত আছিল, জানিছিল। ৮ ছেপ্তেম্বৰৰ দিনা যেতিয়া প্ৰায় ৬০০ চীনা সৈন্যই ঢলা চকী বেৰি ধৰিছিল তেতিয়াই জানিছিল। তৎপশ্চাৎ মেননে কাঢ়া নিৰ্দেশ প্ৰেৰণ কৰিছিল যুদ্ধস্থলিৰ বিষয়ালৈ, চীনা সৈন্যক ঢলা চকীৰ পৰা আঁতৰাব লাগে। যিকোনো প্ৰকাৰে। নাম আছিল তাৰ 'অপাৰেচন লেগহৰ্ণ'। ফলাফল শূন্য। এটাৰ পাছত এটা পৰাজয়ে নেহৰুক স্তম্ভিত কৰিছিল, মেননকো। চীনৰ অত্যাধুনিক সমৰসজ্জাৰ আগত টিকিব পৰা নাছিল ভাৰতীয় সেনা। তথাপিতো নেহৰুৱে বিচাৰিছিল যুদ্ধৰ জয়ৰ বাতৰি। উপায়ন্তৰ হৈ সহায় বিচাৰিছিল আমেৰিকাৰ।

১৯৬২ চনৰ নৱেম্বৰৰ কথা। বমডিলাত সপ্তম আছিল ব্ৰিগেডিয়াৰ গুৰবক্স সিং। গুৰবক্স সিঙৰ ব্ৰিগেডৰ বাহিৰে বাকী সকলো ভাৰতীয় সেনাৰ পল্টন খণ্ডিত ৰূপত, কোনোবা পলৰীয়া সেনাৰ ৰূপত নেফাত সিঁচৰতি অৱস্থাত তেতিয়া। তেনেতে গুৰবক্স সিঙলৈ জেনেৰেল কউলৰ নিৰ্দেশ, ডিৰাঙলৈ সেনাবাহিনী পঠিয়াব লাগিব। তেনেক্ষেত্ৰত বমডিলাৰ পতন নিশ্চিত। বমডিলাৰ পাছত ৰূপা, মিছামাৰী, তাৰ পাছত তেজপুৰ। যুদ্ধৰ ভয়াবহতাত তেজপুৰ তেতিয়া প্ৰায় খালি হৈ পৰিছিল। সকলোৱে নিজ পৰিয়ালৰ সৈতে ঘৰ এৰি আন ঠাইলৈ পলায়ন কৰিছিল। থাকি গৈছিল মাত্ৰ কেইজনমান বিষয়া আৰু কেইজনমান অসামৰিক দায়িত্বশীল লোক - হীৰেণ চৌধুৰী, বিজিত শইকীয়া, বীৰেণ শৰ্মা আদি। এইসকলৰ দায়িত্ব আছিল চীনা সৈন্য আহি পালেই সকলো দৰকাৰী বস্তু জ্বলাই পেলোৱাৰ। ওপৰৱালাৰ নিৰ্দেশ আছিল। পৰিস্থিতি এনেকুৱা আছিল যে, 'পগলা ফাটেক' মুকলি কৰি দিয়া হৈছিল। ঘূৰি ফুৰিছিল সকলো মানসিক ৰোগী মুকলি আকাশৰ তলত। ২০ নৱেম্বৰৰ দিনা, লোকসভাত নেহৰুৱে মাত্ৰ পঢ়ি গৈছিল নিজৰ পৰাজয়ৰ বাতৰি। সকলো স্তব্ধ আৰু তেজপুৰ? কোনো নাছিল তেজপুৰক সহায় কৰিবলৈ সেই মুষ্টিমেয় কেইজনৰ বাহিৰে। নেহৰুৱে হাৰ মানিছিল, মেননেও।

২০ নৱেম্বৰৰ নিশা চীনৰ ভাষ্য ঃ *'Begining from 00.00 hours of November 21, 1962, the Chinese Frontier Guards will ceasefire along the entire Sino-Indian border' ... 'Begining from December 1, 1962, the Chinese Frontier Guards will withdraw to position 20 kilometers behind the Line of Actual Control which existed between China and India from November 7, 1959.'*

কোনেও সহজভাৱে ল'ব পৰা নাছিল সেই ঘটনাক। চীন উভতি গৈছিল। তেজপুৰ?? ধ্বংস কৰাৰ সামৰ্থ থাকিও উভতি গৈছিল চীনা সৈন্য। ভাবিবলৈ বাধ্য কৰিছিল সকলোকে যে চীনা আগ্ৰাসন নেহৰুৰ ফৰৱাৰ্ড পলিচিৰ প্ৰত্যুত্তৰ আছিল মাত্ৰ। শিকনি দিছিল চীনে। বন্ধ কৰিছিল নেহৰুৰ বিশ্বনেতা হোৱাৰ বাট। ভাৰতীয় নেতৃত্বৰ অহংকাৰ মাটিত মিহলি হৈছিল। আৰু যিসকলে নিষ্ঠাৰে যুঁজ দিছিল, সেইসকল? তেওঁলোকক কোনে চীনে তেতিয়া আৰু আনফালে লাল দে'চ তেতিয়া যুদ্ধজয়ৰ আনন্দত মতলীয়া।

শেষত অসমবাসীয়ে এষাৰ বাক্য শুনিছিল নেহৰুৰ মুখৰ পৰা, 'My heart goes out to the people of Assam'। কথা সিমানেই সকলো শেষ সিমানতেই। ❑

প্রাসংগিক

থলুৱা - খিলঞ্জীয়া নে অসমীয়া? সংকট কাৰ?

ৰনোজ দত্ত
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ভূতত্ত্ব বিভাগ

আনন্দ চন্দ্ৰ আগৰৱালাদেৱৰ 'আমাৰ গাঁও'ত এখন নিভাঁজ ঘৰৰ দৃশ্য আছিল। য'ত বৰ্তমানৰ বহুল প্ৰচলিত বহনক্ষম গ্ৰামীণ আৰ্হিৰ বিশেষত্ব, ইতিবাচক বহু দিশৰ পৰাই সাদৃশ্য আছিল। স্বাৱলম্বী আত্মনিৰ্ভৰশীল আৰু আত্মসন্তুষ্টিৰে ভৰপূৰ এই গণজীৱন আছিল পৰিৱেশৰ দ্বাৰা আবৃত্ত এক অসাধাৰণ পৰম্পৰা। কিন্তু ঐতিহাসিক জাতীয় চেতনাবিহীন অথবা অপৰিপক্ক অসমীয়া জাতীয় চেতনা বৰ্তমান বহুধাবিভক্ত সংজ্ঞাৰ গৰাহত। আজি একেমুখে মানিব নোৱাৰা আন্দোলন - নিৰ্বাচনী প্ৰাক্ কলনৰ বহু গুৰুত্বপূৰ্ণ অংগ, যেনে - থলুৱা, খিলঞ্জীয়া, অসমীয়া। সময়ে মাত্ৰ সোঁৰৱাই দিয়ে, প্ৰশ্ন নে উত্তৰ দি নে জাতীয়তাবাদ নামৰ এক আবেগৰ ৰণকৌশল সেয়া প্ৰতীয়মান হোৱালৈ অপেক্ষা কৰিব।

অৱশ্যে ৰাষ্ট্ৰসংঘই নৃতাত্ত্বিক ব্যাখ্যাৰে খিলঞ্জীয়াৰ প্ৰসংগত এইদৰে কৈছে, 'Practicing unique traditions they retain social, cultural, economic and political characteristics that are distinct from those of the dominent societies in which they live'। এক বিশেষ দৃষ্টিকোণৰ পৰা ই আপেক্ষিক। সেয়ে আকৌ লিখিছে - 'They are the descendants according to a common definition of those who inhabited a country to a common region at the time when people of different cultures or ethnic origins arrived. The new arrival later became dominant through conquest, occupation, settlement or other means.'। অৰ্থাৎ এক কথাত ই স্পষ্ট যে যিকোনো উত্তৰ ঔপনিৱেশিক প্ৰশাসনিক গোট / ৰাষ্ট্ৰ / অঞ্চলৰ বাবে খিলঞ্জীয়া হোৱাৰ উদাহৰণ হয়তো নায়েই। বিজ্ঞানৰ পৰিভাষাত কেতিয়াবা প্ৰাকৃতিক নিৰ্বাচনে নতুবা জাতি-জনগোষ্ঠী-ভাষা কেন্দ্ৰিক সংঘাতে কাৰোবাক মাতিছিল আৰু আন কাৰোবাক উচ্ছেদ কৰাইছিল। সেয়া যি কি নহ'লেও, শেষত এক ভৌগোলিক পৰিসীমাৰ ভিতৰত ৰাজনৈতিক স্বীকৃতিয়েই লাভ কৰিছে বা পাবলৈ সংগ্ৰাম কৰি আছে। প্ৰকৃতপক্ষে চাবলৈ গ'লে ই ঐতিহাসিক গতিশীলতাৰ ইতিবাচক ইংগিত। আৰ্থ-সামাজিক সমীকৰণ সংঘাত এইবোৰ অস্বাভাৱিক বা একেবাৰে নুই কৰিব পৰা হয়তো কেতিয়াও নাযাব। ঔপনিৱেশিক শাসনত আৰম্ভ হোৱা মুদ্ৰাকৰণৰ লগে লগে প্ৰব্ৰজকসকলৰ নিজা নিজা জাতীয় চেতনাই অৰ্থনীতিৰ সম্ভাৱনীয় ক্ষেত্ৰবোৰ দখল কৰি ল'লে। বুৰঞ্জীবিদ ড° অমলেন্দু গুহৰ মতে সৰ্বভাৰতীয় জাতীয়তাবাদ আৰু আঞ্চলিকতাবাদৰ প্ৰতিদ্বন্দ্বিতামূলক উপস্থিতি ঔপনিৱেশিক অসমৰো বৈশিষ্ট্য আছিল। ইয়াৰ সমাধান সূত্ৰ বিচাৰোতেও স্পষ্ট হৈ পৰা কথাটো হ'ল মধ্যবিত্তসকল সৰ্বভাৰতীয় পুঁজিৰ তলতীয়া হৈ আশ্বস্ত হ'লেও থলুৱা পুঁজিৰ বিকাশ অবিহনে এই সংঘাতৰ অৱসান যে ঘটিব সেয়া প্ৰায়েই অসম্ভৱ। থলুৱা পুঁজিৰ এই সংকটৰ কথাটো একাষৰীয়া কৰি পুনৰ ঘৰখনলৈ ভিতৰৰ কথাটো ফঁহিয়ালে যোৱা শতিকাৰ প্ৰাসংগিক কথাবোৰৰ ভিতৰত থলুৱা-খিলঞ্জীয়া-অসমীয়া কোন হ'ব তাৰেই সূত্ৰ নিৰ্ধাৰণ (?) কৰিব পৰা নোৱাৰাটোৱেই গুৰুত্বপূৰ্ণ।

স্বাভাৱিক আৰু স্বতঃস্ফুৰ্তভাৱে সৰলতাৰে ক'বলৈ গ'লে যাৰ মাতৃভাষা অসমীয়া তেৱেঁই অসমীয়া। কিন্তু অসমৰ প্ৰশাসনীয় চাৰিবেৰৰ ভিতৰত বসতি কৰা প্ৰতিজন অসমবাসীক সাঙুৰি লোৱাকৈ বিভিন্ন ধৰণে সংজ্ঞাবদ্ধ কৰিবলৈ লোৱা প্ৰচেষ্টা বিলাক কিন্তু ৰাজনৈতিক প্ৰৱণতা বুলিও ক'ব পৰা যায়। যিবোৰ একেবাৰে ভিত্তিহীনো নহয়। অসমীয়া ভাষা-সংস্কৃতিৰ বিশাল ধাৰাটোক ৰাজনৈতিক প্ৰৱণতাই প্ৰতিফলিত কৰিবও পাৰে। এনেক্ষেত্ৰত অসমৰ সমন্বয়ৰ পৰম্পৰাগত প্ৰক্ৰিয়াৰে সচৰাচৰ প্ৰশাসনীয় যুক্তিৰে সংজ্ঞাবদ্ধ কৰা জাতীয়তাবাদে কিবা অৱদান আগবঢ়াইছে নেকি সেয়া চিন্তা কৰিবলগীয়া। অসমীয়া ভাষা বুলি ক'লে সাংস্কৃতিক কাৰকসমূহক এৰাই চলিব পৰা নাযায়। অসমীয়া জাতি গঠন প্ৰক্ৰিয়াটোৱেই এক পৃথক (distinct) ঐতিহাসিক প্ৰক্ৰিয়া। যি উমৈহতীয়া সত্তাটোক আমি অসমীয়াত্ব বুলি কওঁ। ইয়াৰে প্ৰথম কথাটো হ'ল ভাষা জাতীয় সত্তাৰ প্ৰাণ আৰু দ্বিতীয়তে দেশ এখনত ভাষাৰ বিষয়টো (ৰাজ্যৰ হিচাপত) এটা সম্পূৰ্ণ ৰাজনৈতিক বিষয় (highly political matter)। পৃথিৱীত এনে

বহুতো ভাষা আছে যিবোৰৰ কোনো দেশ নাই আৰু এনে দেশো আছে যাৰ কোনো নিজস্ব ভাষা নাই, ভৱিষ্যতৰ প্ৰজন্মই ভাষাটো আয়ত্ব কৰিবলৈ হ'লে ভাষাটো যে শিক্ষাৰ মাধ্যম হ'ব লাগিব সেয়াও প্ৰকান্তৰে স্পষ্ট কথা। অসম চৰকাৰৰ এটা বিজ্ঞাপনৰ প্ৰসংগ টানি আনিছোঁ, অসমৰ গাঁও অঞ্চলৰ বিশখন ঠাইত আদৰ্শ বিদ্যালয়ৰ সাফল্যৰ গুণ পাই এইদৰে উল্লেখ কৰা হৈছে - 'Co-educational English Medium Secondary School with CBSE curriculum in rural landscape of Assam' কিন্তু গুৰুত্বপূৰ্ণ কথাটো এয়ে যে এই বিদ্যালয় কেইখন প্ৰতিষ্ঠা কৰা হৈছে মৈৰাবাৰী, গণককুছি, পকা বেতবাৰী, মন্দিয়া, দলগাঁও আদি ঠাইত য'ত চৰকাৰী খণ্ডৰ অসমীয়া মাধ্যমৰ বিদ্যালয় চলি আছিল। অসমীয়াৰ সংকটৰ কথা কোৱা হৈছে, অসমীয়া জাতীয়তাবাদৰ কথা প্ৰসংগত কংগ্ৰেছৰ নেতৃত্বত সৰ্বভাৰতীয় জাতীয়তাবাদৰ ঢৌৱে অসমকো জোকাৰি যোৱা সময়ত ভাৰতীয় ৰাষ্ট্ৰবাদী হিন্দী-হিন্দু-হিন্দুস্তানী আধিপত্য অসমৰ বাবে বিপদৰ কাৰণ বুলি অনুভৱ কৰি ১৯৪৫ চনত মংগোলীয় দলবোৰক একত্ৰিত কৰি শ্বিলঙত এন খাৰিন, খংখাই, পদ্মেশ্বৰ গগৈৰ নেতৃত্বত Assam Tribes and Races Federation গঠন কৰিবলগীয়া কথাবোৰ পাহৰি যোৱা উচিত নহয়। সেই সভাতে প্ৰস্তাৱ লোৱা হৈছিল - 'the past history of Assam proper being never like that of the rest of the India, this convention ... urge upon Govt. that Assam be separated from the rest of India, where there are numbers of divisions like Pakistan, Hindustan etc. and let Assam's destiny be guided by the people of Assam।' অৰ্থাৎ সংকটৰ এই কাৰকবোৰ আৰ্থ-সামাজিক বা ৰাজনৈতিক দিশতে শেষ হোৱা নাই বৰং ই সাংস্কৃতিক আৰু ধৰ্মীয়ও। হিন্দী বলয়ৰ কথা কোৱা হৈছে, প্ৰকৃতপক্ষে থলুৱা সংস্কৃতিয়েই ধৰি ৰাখে জাতিৰ স্বাভিমান। কিন্তু বছৰেকীয়া বিহুকেইটাত নামঘৰত গোঁসাই ঘৰত মূৰ দোঁৱাই নোপোৱা অসমীয়াই ধনতেৰাছত সোণ-ৰূপৰ অলংকাৰ ক্ৰয় কৰাৰ পৰা শাওন মাহৰ প্ৰতি দেওবাৰে মাজৰাতি গেৰুৱা বসন পিন্ধি ব'লব'ম, চিঞৰি পানী তুলিবলৈ যোৱা আদিয়ে মাজ অমানিশা প্ৰকাশ কৰা নাই, বৰং সংকটৰ কাৰক হৈ থিয় দিছে। হিন্দীবলয়ৰ দৰে আমাৰ জনজাতীয় সমাজখনত নাৰী নিপীড়িনৰ পৰিঘটনা যথেষ্ট কম, গা ধন দি ন-কইনা স-সন্মানে ঘৰলৈ অনাৰ প্ৰথা থকা আমাৰ সমাজত ৰক্ষাবন্ধন পালন কৰি নিজকে ৰক্ষা কৰিবলৈ আমাৰ সমাজৰ নাৰীয়ে ভায়েক-ককায়েকৰ দ্বাৰা অনবৰতে পৰিৱেষ্টিত হৈ থকা প্ৰয়োজনবোধখিনি দেখুৱাই দিয়া ধৃষ্টতা দিলে ই মাত্ৰ দৃষ্টিকটুৱে নহয় কোনোক্ষেত্ৰত অপমানসূচকো হয়গৈ। মুঠৰ ওপৰত অসমীয়াই সংজ্ঞা বিচাৰোতে, পাছ লওঁতে হাতৰ কুঠাৰ ভৰিত মৰা কাৰ্য ভাষা-সংস্কৃতি সকলোতে ফুটি উঠিছে।

এইখিনিতে নিৰ্মম আৰু বাস্তৱ সত্য প্ৰসংগত চকীঘাটৰ কথাটো উল্লেখ নকৰিলে ভুল হ'ব। আজিৰ তাৰিখত অবৈধ বাংলাদেশী অনুপ্ৰৱেশকাৰীসকলক হাতেৰে বাধা দিবলৈ যোৱাটো সীমিত অসমীয়াৰ পক্ষে অসম্ভৱ। খিলঞ্জীয়াৰ ওপৰত আক্ৰমণ অদূৰ ভৱিষ্যতে ইয়াতকৈ ভয়াবহ ৰূপত সংঘটিত হ'ব পাৰে তাৰে ইংগিত। অসমৰ জাতীয় জীৱনত উদাৰ ইছলাম ধৰ্মৰ অৱদান আছে, সেয়ে বাংলাদেশী মুছলমানৰ হাতত আহতৰ তালিকাত অসমীয়া খিলঞ্জীয়া মুছলমানৰ নামো আমি পাওঁ। অসমেই বোধহয় একমাত্ৰ ৰাজ্য, য'ত চহৰ অঞ্চলৰ শতকৰা নব্বৈভাগ ক্ষুদ্ৰ ব্যৱসায় বা দৈনন্দিন বৃত্তিমূলক কাম বহিৰাগতৰ হাতত কুক্ষিগত। পাঞ্জাৱ-হাৰিয়ানাত বাংলাদেশী নোহোৱাৰ কাৰণ ৰাজনৈতিক অংক, হিচাপ-নিকাচতকৈ তাত কোনো খালী মাটি পৰি নথকাতো বেছি গুৰুত্বপূৰ্ণ। আজিৰ অসমীয়াই অম্বিকাগিৰিৰ দৰে এজন সিংহপুৰুষ জন্ম হ'বলৈ ৰৈ নাথাকিব, যিজনে গাঁৱৰ ঘৰখনত লাখুটি জোকাৰি জোকাৰি ক'ব - "দেশ গেল এ গেল, কিবা এটা ক'ৰ।"

পৰাগ কুমাৰ দাসৰ অসমৰ জাতীয় সংগ্ৰামৰ সহযোগী আৰু সমভাৱাপন্ন সংগঠনবোৰক একত্ৰিত কৰা আৰু কাশ্মীৰ-অন্ধ্ৰপ্ৰদেশ-পাঞ্জাৱৰ জাতীয় গণতান্ত্ৰিক সংগঠনবোৰৰ সৈতে মঞ্চ গঠন কৰাৰ প্ৰক্ৰিয়া, বিচ্ছিন্নতাৰ দাবীৰে অসমৰ প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ অধিকাৰ আৰু ৰাজনৈতিক আত্মনিয়ন্ত্ৰণৰ অধিকাৰ প্ৰতিষ্ঠাৰ যি সংগ্ৰাম সেয়া কেৱলমাত্ৰ প্ৰগতিশীল দাবী বা আহ্বানে নাছিল অসমীয়াত্বৰ সংকট মোচনৰ অন্যতম পথ হ'বও পাৰিলহেঁতেন। অসমত জাতীয়তাবোধ জীয়াই আছে সৰ্বসাধাৰণ জনগণৰ প্ৰয়োজনত। এই প্ৰয়োজনেই ইয়াক আবেগ, আকাংক্ষাৰ ৰূপ দিছে। সেয়ে জাতীয়তাবাদ হ'ব লাগে জাতিৰ ৰাজনৈতিক-অৰ্থনৈতিক মুক্ত-ঐক্য প্ৰতিষ্ঠাৰ। ৰাজনৈতিক মুক্তি বুলি ক'ৰেই পৰাগ কুমাৰ দাসে কোৱাৰ দৰে ভাৰতৰ ভিতৰত থাকিয়েই কেন্দ্ৰীভূত শোষণ আধিপত্যবাদৰ পৰা মুক্তিৰে মৰ্যতাপূৰ্ণ জাতীয় আত্মনিয়ন্ত্ৰণৰ অধিকাৰ প্ৰতিষ্ঠা কেনেদৰে সম্ভৱ সেয়া চিন্তা-চৰ্চা হোৱা দৰকাৰ। সন্মিলীত জাতি এটা জীয়াই থাকিবলৈ হ'লে তাৰ প্ৰয়োজনীয় কাৰকবোৰ অনুধাৱন কৰি ৰাজনৈতিক নেতৃত্ব দিব নোৱাৰিলে অসমীয়াত্বৰ বিপদ অনিবাৰ্য। ❑

প্ৰসংগ ঃ

১। ড° ধ্ৰুৱজ্যোতি বৰা ঃ অসমীয়াই নিজে হাতৰ কুঠাৰ নিজৰ ভৰি মাৰিছে।

২। ৰক্তিম শৰ্মা ঃ অসমীয়াৰ সংকট ঃ কাৰণ, বিচাৰ, প্ৰতিকাৰ।

কৰ’না নে কৰুণা ঃ পাৰিৱেশিক কথা

প্ৰদীপ সিং
পঞ্চম যাণ্মাসিক, ভূ-তত্ব বিভাগ

যোৱা কেইটামান মাহ ধৰি পৃথিৱীৰ সৰ্বত্ৰে সংকট। হয়তো দ্বিতীয় বিশ্বযুদ্ধোত্তৰ কালত প্ৰথমবাৰৰ বাবে প্ৰকৃতিয়ে বিশ্ব মানৱ সভ্যতাক বিচাৰৰ কাঠগড়াত থিয় হ’বলৈ বাধ্য কৰাইছে। এটা মাত্ৰ অৰ্ধজীৱৰ সন্ত্ৰাসত সভ্যতাৰ বাহক হ’ম’ ছেপিয়েনছ্ নামৰ প্ৰজাতিবিধ কম্পিত হৈছে। সৰ্ব-সাধাৰণ লোকৰ জীৱন খচৰাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি সামাজিক-অৰ্থনৈতিক-ৰাজনৈতিক-পাৰিপাশ্বিক সমীকৰণৰ বুনিয়াদলৈ সকলো অৱলীলা ক্ৰমে ক’ৰণাময় বিশ্বৰ পৰিস্থিতিয়ে কিদৰে নিৰ্দ্ধাৰণ কৰিব সেয়াহে লক্ষণীয় হ’ব। এটা কথা হয়তো ঠিক যে মানুহৰ কৰ্মজীৱন, সাংস্কৃতিক পৰম্পৰা, ধৰ্মবিশ্বাস, নৈতিক মূল্যবোধৰ ভেঁটি খহাই নতুন মাপকাঠি তৈয়াৰ কৰাৰ, নতুন দৃষ্টিভংগী আৰু ধ্যান-ধাৰণাৰ সৃষ্টিৰ সম্ভাৱনা বৃদ্ধি কৰিছে।

সাম্ভাব্য বিপদৰ আশংকাত বিশ্বৰ বিভিন্ন দেশে লক ডাউন কাৰ্যসূচী ঘোষণা কৰে। ইয়াৰে সমান্তৰালভাৱে পৃথিৱী নামৰ গ্ৰহটোৱে প্ৰশান্তিৰ নিঃশ্বাস এৰিবলৈও আৰম্ভ কৰে। জাপানৰ টকিঅ’ চহৰৰ ক’লা ধোঁৱাৰে আৱৰা হৈ পৰাৰে পৰা আৰম্ভ কৰি সংবাদ মাধ্যমত প্ৰচাৰিত বিভিন্ন ইতিবাচক পৰিৱেশ সম্পৰ্কীয় খবৰলৈকে আমি জ্ঞাত। নাছাৰ কৃত্ৰিম উপগ্ৰহৰ ছবি চাই বিস্ময় হৈ পৰা বিজ্ঞ সমাজে কোৱা ‘অনাগত পঞ্চাছ দশকত যি সম্ভৱ নহ’লহেঁতেন সেয়া ক’ৰ’নাই সম্ভৱ কৰি দেখুৱালে’ সেই কথাও আমাৰ জ্ঞাত। নাছাৰ জলবায়ু বিজ্ঞানী ফাউ লিউৱে এই সন্দৰ্ভত কৈছে, “সম্ভৱতঃ এই ভাইৰাছৰ বাবে কেতিয়াও নহ’বলগীয়া এটা পৰিঘটনা চীনত ঘটিল; যি চীনৰ বায়ুমণ্ডল নিৰ্মল কৰিব পাৰিছে। প্ৰকৃতিয়ে যেন নিজক উজ্জীৱিত কৰিবলৈ সুযোগ পালে। আনহে নালাগে আমাৰ দিল্লী-দিছপুৰৰ আকাশো পৰিষ্কাৰ হৈছিল, বহুতেই স্বচক্ষুৰে অনুভৱ কৰিছে। তীব্ৰ গতিত ধাৱমান হৈ থকা মানুহক স্তব্ধ কৰিবলৈ পৰিৱেশ-প্ৰকৃতিয়ে কৰ’নাক আহিলাৰূপে প্ৰয়োগ কৰিলে। বিশ্বৰ প্ৰায় সংখ্যক ঠাইতে সমান্তৰালভাৱৈ নিৰ্মাণ উদ্যোগ বন্ধ হৈ যোৱাৰ লগে লগে বিষাক্ত গেছৰ নিৰ্গমণ ৰোধ হয়, কৃষিক্ষেত্ৰত অত্যাধিক চাপ সৃষ্টিকাৰী কাৰকসমূহ বিকল হৈ গৈছে সাময়িকভাৱে।

ইতিমধ্যে বিভিন্ন প্ৰচাৰ মাধ্যমত ক’ৰবাত ফলে-ফুলে জাতিষ্কাৰ হোৱা কথা ক’ৰবাত নানান জীৱই ৰাজ-পথ নতুবা বসতিস্থানৰ নাতিদূৰত নিৰ্বিঘ্নে আমোদ-প্ৰমোদ কৰা বাতৰি ফুটেজ উপভোগ কৰিছে। নিশ্চিতভাৱেই বহুজনৰ মনত প্ৰশ্নৰ উত্থাপন হৈছে এয়া আশীৰ্বাদ নে শংকাৰ কাৰণ ? নিশ্চিতভাৱে বহু সংস্থাই প্ৰকাশ কৰাৰ ধৰণেই প্ৰথম বাৰৰ বাবে সেউজগৃহ গেছৰ নিৰ্গমণকে ধৰি NO_2 আৰু কিছুসংখ্যক Particular matter (2.5mm তকৈ কম ব্যাসাৰ্ধৰ)ৰ গাঢ়তা অস্বাভাৱিক ধৰণে হ্ৰাস পাইছে। বিশ্বৰ চৰকাসমূহেও এই সুযোগতে বহনক্ষম উন্নয়ন বা পৰিৱেশ সংক্ৰান্ত বিষয়ত ব্যয় সংকোচন কৰিবলৈ সুযোগ পাইছে। ইউৰোপিয়ান ইউনিয়নে সাত বছৰীয়া বাৰ্ষিক

বাজেটৰ এক ত্ৰিলিয়ন মাৰ্কিন ডলাৰৰ ২৫ শতাংশহে পৰিৱেশ সংক্ৰান্ত কামত ব্যয় কৰিব বুলি জনাইছে। যি মন্দাত নিৰ্মজ্জিত অৰ্থনীতিৰ বাবেও আশাৰ ৰেঙনি। আমাজান-আফ্ৰিকা-কেনিয়া সামৰি যদি এক বিশ্লেষণ কৰা যায় দেখা যায় যে বায়ু-পানীৰ গুণাগুণ, জৈৱ বৈচিত্ৰতা, বন ধ্বংস, পূণবৰ্ণানীকৰণ, কাৰ্বন নিৰ্গমণ, খাদ্য দ্ৰব্য উৎপাদন আদি কাৰকে এইবাৰ পৰিৱেশত অধিক গুৰুত্ব লাভ নকৰিব। Centre for research on Energy and Clean Air য়ে প্ৰকাশ কৰা তথ্য অনুসৰি CO_2 ৰ নিৰ্গমণৰ হাৰ ২৫ শতাংশ হ্ৰাস কাৰ্যই প্ৰায় ৭৭,০০০ লোকক জীৱন দান দিলে। ভেনিছৰ Water canalৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ভাৰততো কোটি টকাৰ ব্যৱসাধ্য স্বচ্ছ ভাৰত প্ৰকল্পই পৰিষ্কাৰ কৰিব নোৱাৰা হৃষীকেশ-হৰিদ্বাৰলৈ। জাৰ্মান বিজ্ঞানী Rainer Foreseৰ বক্তব্যত Fish Biomassৰ পৰিমাণ বৃদ্ধিয়ে আন এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ইংগিত বহন কৰিছে। ব্ৰাজিলৰ Baseline levelsবোৰৰ তুলনাত ৫০শতাংশ কম বন ধ্বংস, পাকিস্তানৰ Billion tree tsunami campaign, think Tank Carbon Trackerত জীৱাশ্ম ইন্ধন জনিত উদ্যোগক Terminal Decline লৈ পৰ্যবেক্ষিত কৰা, Community Supported Agriculture আৰু Direct Sell Delivery ব্যৱস্থাপনাৰ নতুন দিশৰ সূচনা হোৱা ইত্যাদি ধনাত্মক দিশ।

কিন্তু সংগোপনে বা আমাৰ অজ্ঞাতে নতুন কিছুমান কাৰকে গা কৰি উঠিছে। চিকিৎসা সংক্ৰান্ত আৱৰ্জনা, অপৰিকল্পিত নিষ্কাষণে সামাজিক আৰু পৰিৱেশিক সমস্যা আৰু শংকা দুয়োটাৰে সৃষ্টি কৰিছে। সহজে নষ্ট নোহোৱা সামগ্ৰীসমূহৰ ক্ষেত্ৰত সঠিক ব্যৱস্থা গ্ৰহণ নকৰিলে, অনাগত দিনত জনস্বাস্থ্যৰ প্ৰতি ভাবুকিৰ সৃষ্টি কৰিব। স্বচ্ছ শক্তিৰ উৎস উদ্যোগসমূহ বন্ধ হৈ থকাৰ পৰিপ্ৰেক্ষিতত পৰিৱেশত প্ৰভাৱ নপৰিব তাৰো আশংকা নুই কৰিব নোৱাৰি। সামগ্ৰিক ভাৱে অনুন্নত অঞ্চলসমূহত আৰু এটা লক্ষণীয় দিশ দেখিবলৈ পোৱা গৈছে, পৰিৱেশ সংক্ৰান্ত চোৰাং কাৰবাৰসমূহ তাৎক্ষণিকভাৱে বৃদ্ধি পাইছে। জীৱ-জন্তুৰ পৰা আৰম্ভ কৰি শিল-বালিৰ কুৰেৱীসমূহলৈকে। বনৰীয়া জীৱ-জন্তুৰ ক্ষেত্ৰতো স্বভাৱগত পৰিৱৰ্তন আহিছে। খাদ্যাভাস সলনি, খাদ্যৰ সন্ধানত জন অৰণ্যলৈ ওলাই অহা কাৰ্যই তাৰ উদাহৰণ। প্ৰসংগক্ৰমে গুৰু উদ্যোগসমূহৰ ক্ষেত্ৰত অব্যৱহিত কেঁচামালৰ নিষ্কাষণৰ বিফলতাই দ্বিতীয়খন ভূপাল হ'বলৈ লোৱা বিশাখাপট্টনমৰ গেছ দুৰ্ঘটনাৰ কথাও উনুকিয়াব পাৰি। অন্যহাতেদি লকডাউনৰ সময়ছোৱাতে ভাৰতবৰ্ষত ৪.৬ শতাংশ লোকে নতুনকৈ ইণ্টাৰনেটৰ সংযোগ লৈছে। যিয়ে পৰিৱেশৰ ওপৰত ১২.৩৪ শতাংশ অধিক হেঁচা প্ৰদান কৰিব।

অসমৰ বিশেষ প্ৰসংগৰ কথা ক'বলৈ হ'লে দিহিং পাটকাইৰ পৰা বাঘজান EIA Draft 2020- NHPC গেৰুকামুখ প্ৰকল্পলৈকে। আৰম্ভণি সেই গ্ৰীণ ট্ৰিব্ৰিউনেলৰ পৰা প্ৰকাশিত এখন জাননীৰ পৰা, অসম-অসমীয়াই কাহানিও নজনা দিহিং-পাটকাইৰ অনুজ্ঞাপত্ৰহীন খনন আৰু শেষ হ'লেও নোহোৱা NHPCৰ বহু বিতৰ্কিত প্ৰকল্পস্থলীৰ নানান খবৰ। প্ৰতিবাদ হয়তো দিহিং পাটকাইক ৰাষ্ট্ৰীয় উদ্যানৰ মৰ্যদা(!) দিলে কিন্তু বাঘজান; যি যোৱা ছটা মাহত অবৰ্ণনীয় পৰিৱেশৰ সৃষ্টি কৰিলে সেয়া আৱেগৰ সন্দিহান প্ৰশ্নবোধকতে ৰৈ গ'ল। অকল একুৰা জুইয়ে জ্বলা নাছিল, গৃহহাৰা উচ্ছিন্ন হৈছিল বহু পৰিয়াল, মাগুৰি-মতাপুং বিলৰ দৰে জৈৱ বৈচিত্ৰৰ ভঁৰাল একোটাৰ ভৱিষ্যত সন্দিহান হোৱা বা ডিব্ৰু-চৈখোৱাৰ অস্তিত্বৰ প্ৰতি সংকট অহা কথাটোৱে গুৰুত্বপূৰ্ণ। ১৯৮৬ ৰ পৰিৱেশ সুৰক্ষা আইনৰ Environment Impact Assessment; পৰিৱেশতন্ত্ৰত প্ৰভাৱ পেলাব পৰা বিষয়ৰ ওপৰত কৰা মূল্যায়ন এখনৰ খচৰাই পুনৰ সকলোকে ভাৱান্বিত কৰিছে। যি মূল্যায়নে একোটা উদ্যোগ স্থাপনৰ পাছত পৰিৱেশৰ ওপৰত পেলাব পৰা ঋণাত্মক প্ৰভাৱৰ বিষয়ে অধ্যয়ন কৰি এখন আপত্তিহীন প্ৰমাণপত্ৰৰ ব্যৱস্থা কৰে বা ৰাজহুৱা শুনানী (Public hearing)ৰ ব্যৱস্থা কৰে। সম্প্ৰতি এই মূল্যায়ন ব্যৱস্থাই নস্যাৎ কৰি আপত্তি বিহীন প্ৰমাণপত্ৰৰ অবিহনে উদ্যোগ স্থাপন কৰিব পৰা খচৰাই উঃপূঃ তথা অসমক ক্ষতিগ্ৰস্ত কৰিব। দেশৰ সীমান্তৰ পৰা ১০০ কিঃমিঃ আকাশী দূৰত্বত উদ্যোগ স্থাপনৰ ক্ষেত্ৰত ৰাইজৰ মত প্ৰকাশ সুযোগ নাইকীয়া হ'লে সবাতোকৈ এই অঞ্চলটোৱেই ক্ষতিগ্ৰস্ত হ'ব।

লকডাউনৰ সময়ছোৱাত পৃথিৱীৰ সেউজীয়া ৰূপ দেখি অৰ্কিড ফুলে জাতিষ্কাৰ হৈ উঠাত বিশ্বৰ বিভিন্ন মহলে চিন্তা চৰ্চা আগ বঢ়াইছিল যে প্ৰতি বছৰে ১০-১৫ দিন অন্ততঃ দেশজোৰা লকডাউনৰ প্ৰয়োজনীয়তা আহিছে। দৰাচলতেই কৰ'না মহামাৰীয়ে প্ৰমাণ কৰিলে মানৱ জাতিৰ কল্যাণৰ হকে এই অগ্ৰাসী মনোভাৱ পৰিহাৰ কৰিবই লাগিব। বিতৰ্ক নহ'লেও এয়া গুণানুকীৰ্তন বুলিলেও ভুল নহ'ব। কিন্তু চপৰা চপৰে গাৰ্ডাৰ ৰাল খহাৰ দৃশ্য, গোপনীয়ভাৱে প্ৰকল্পৰ কাম সম্পাদন কৰা NHPCৰ অকমন্যতা আদিয়েও প্ৰশ্নৰ উত্থাপন নকৰা নহয় যে কৰ'নাৰ সুবিধা সুযোগ চৰকাৰী পক্ষই সদ্ব্যৱহাৰ কৰিছে নেকি? EIA 2020 ক লৈ নিমাত তথাকথিত বহুতৰে অৱস্থানেও প্ৰকৃতি প্ৰেমীক আশ্বস্থ কৰিব পৰা নাই। তথাপিও আকাশৰ শুকুলা মেঘ মাত্ৰ সাধুকথাৰ পটভূমি বুলি কল্পনা কৰা এটা প্ৰজন্মই প্ৰকৃতিলৈ প্ৰকৃত সুদিন আহিব বুলি সুবিবেচনাৰ সদায়েই আশাবাদী।❑

প্ৰাসংগিক

অসমৰ বানপানী সমস্যা সমাধান কৰাটো সম্ভৱপৰ হৈ উঠিবনে?

ৰাচিফা ৰহমান
পঞ্চম যাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

এক মাদকতা ভৰা ইতিহাসেৰে পৰিপূৰ্ণ আমাৰ হৃদয়ৰ স্পন্দন তথা আমাৰ সোণৰ অসম। ধুবুৰীৰ পৰা শদিয়ালৈ আমাৰ অসম প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ লগতে মোগল সাম্ৰাজ্যই নতশিৰ কৰাব নোৱাৰা ইতিহাসৰ ফালৰপৰাও সমানেই চহকী। কিন্তু বানপানী সমস্যাই এক ভয়াবহ সমস্যা ৰূপে দেখা দি প্ৰতিবছৰে অসমত যি দুৰ্গতিৰ সৃষ্টি কৰি থৈ যায় তাক সহ্য কৰাটো প্ৰতিজন অসমীয়াৰ বাবেই অতি দুখৰ বিষয়।

বানপানীয়ে সৃষ্টি কৰা অসংখ্য সমস্যাই অসমৰ অৰ্থনীতিৰ কঁকাল ভাঙি ৰাজ্যখনৰ প্ৰগতিৰ বাট ভেটি থৈছে। বানপানী সমস্যাৰ হেঁচাত ৰাজ্যখনৰ অন্যান্য ভালেমান জৰুৰী সমস্যা তলপৰি আছে। এইবোৰ সমস্যাৰ কথা চৰকাৰে চিন্তাও কৰিবলৈ নাপায় বানপানী সংক্ৰান্ত কামত অতিমাত্ৰাত সময়, শক্তি আৰু ধন খৰচ কৰিবলগীয়া হোৱাৰ কাৰণে। ঘাইকৈ এইবাবেই আমাৰ ৰাজ্যখনে কৃষি উদ্যোগ, শিক্ষা-দীক্ষা, ব্যৱসায়-বাণিজ্য আদি সকলো ক্ষেত্ৰতে দেশৰ উন্নত ৰাজ্যকেইখনৰ সমানে খোজ পেলাব নোৱাৰি পিছপৰি থাকিবলগীয়া হৈছে। নদীমাতৃক অসমৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু বৰাকৰ লগতে নদীদুখনৰ উপনৈসমূহত হোৱা প্ৰচুৰ পানী, বৰষুণৰ ফলত সৃষ্টি হোৱা অধিক পানীৰ বাবেই বানপানীৰ মূল কাৰণ। এই বানপানী নিবাৰণৰ বাবে উপায় চিন্তা কৰাই সমস্যা সমাধানৰ ঘাইকথা।

ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু বৰাক এই দুখনেই অসমৰ প্ৰধান নৈ। দুয়োখন নৈতে আৰু দুয়োখনৰে উপনৈবোৰত বছৰৰ বাৰমাহে আনকি খৰালিৰ দিনতো পানী থাকে। ব্ৰহ্মপুত্ৰক তিব্বত, ভাৰতবৰ্ষ আৰু বাংলাদেশত সুকীয়া নামেৰে জনাজাত হ'লেও এই আন্তজাৰ্তিক নদীখন বিশ্বত ব্ৰহ্মপুত্ৰ বুলিয়েই প্ৰখ্যাত। অতীজতে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ নাম বহুত আছিল; যেনে ঃ লোহিত্য, হিৰণ্য, হ্ৰদিনী, হ্ৰদ্য, অন্তঃশীলা, অৰ্ন্তৱলী, খটাই, ব্ৰহ্মী, চায়ন, ধৌনী, পাৰ্ছিনেছ, চেৰিচিলিছ, খামাউন, কামছ, কৰহট্ৰিকা, কৰকায়া আৰু দিয়ামে। টাই আৰু বড়ো ভাষাত ইয়াক তিয়াও, চিংফৌ-মিচিমি ভাষাত অলুক বোলা হয়।

ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত বছৰি ১১১০ মিলিমিটাৰতকৈ অধিক পৰিমাণৰ বৰষুণ হয়। মৌচুমী বায়ুৰ প্ৰভাৱত ব্ৰহ্মপুত্ৰ অৱবাহিকাত মে'ৰ পৰা অক্টোবৰ মাহৰ ভিতৰত শতকৰা ৯০ভাগ বৰষুণ হয়। বৰ্ষা ঋতুতে হিমালয়ত বৰফো গলিবলৈ ধৰে। গৱেষণাৰ পৰা জনা গৈছে যে এটা বছৰৰ শীতকালত পৰ্বতত সঞ্চিত হোৱা বৰফৰ পৰিমাণৰ লগত সেইবছৰৰ বৰ্ষাকালত হোৱা বানপানীৰ পোনপটীয়া সম্পৰ্ক আছে। প্ৰায় একে সময়তে বঙ্গোপসাগৰৰ পৰা প্ৰচুৰ জলীয় ভাপ কঢ়িয়াই লৈ দক্ষিণ পশ্চিম মৌচুমী বতাহেও অসমক স্পৰ্শ কৰেহি। ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাখন তিনিওফালে পৰ্বতেৰে আগুৰা হোৱা বাবে মৌচুমী বায়ু ইয়াত সোমালে আৱদ্ধ হৈ পৰে। আহাৰ মাহৰ আৰম্ভণিৰেপৰা তিনি-চাৰি মাহমানলৈ এই মৌচুমী বতাহৰ প্ৰভাৱত গোটেই অসমতে আৰু কাষৰীয়া পাহাৰবোৰত ধাৰাসাৰ বৰষুণ হয়। এই বৰষুণৰ স্থিতিকাল আৰু প্ৰৱলতা দুয়োটাই যেতিয়া বেছি হয় তেতিয়াই নদীত বান আহে। একে সময়তে বৰফগলা পানী আহি ভূতৰ ওপৰত দানৰ পৰাৰ দৰে শোচনীয় পৰিস্থিতিৰ সৃষ্টি কৰে। এইবোৰ কাৰণত ব্ৰহ্মপুত্ৰ অৱবাহিকাৰ প্ৰতি বৰ্গমাইল এলেকাৰ পৰা প্ৰতি ছেকেণ্ডত ৩.০৪ ঘনফুটকৈ পানী বৈ আহে। এই পৰিমাণ পৃথিৱীৰ সকলো নদীতকৈ বেছি। দ্বিতীয় স্থান লভা কৰাইৱাৰতীৰ ক্ষেত্ৰত এই পৰিমাণ ২.৯৯ ঘনফুট আৰু তৃতীয় স্থানৰ হোৱাংহোৰ ক্ষেত্ৰত ২.৩৪ ঘনফুট। এইটোৱেই ব্ৰহ্মপুত্ৰ অধিক বানপানী হোৱাৰ প্ৰধান কাৰণ। কোনো কোনো বছৰত বানপানীয়ে বৰ ভীষণ ৰূপ লয়, কোনো বছৰত কম। সেইবুলি অসমত বানপানী নোহোৱাকৈ এটাও বছৰ পাৰ নহয়। একো একো ঠাইত বছৰত দুই তিনিবাৰৰপৰা চাৰি-পাঁচবাৰলৈকে বানপানী হোৱা দৃষ্টান্তও আছে।

বানপানী হৈ থকা অৱস্থাত আৰু বানপানী শুকোৱাৰ পিছলৈকে বানপীড়িতসকলৰ যি দুৰৱস্থা হয় তাক বৰ্ণনা দিয়াটো সাধাৰণতে কঠিন হৈ উঠে। বানপীড়িত ৰাইজৰ বাবে চৰকাৰে আৰু বিভিন্ন স্বেচ্ছাসেৱী সংস্থাই আগ বঢ়োৱা সেৱা কাৰ্যই দুৰ্গত সকলো মানুহকে সামৰি ল'ব নোৱাৰে। সহায় কেতিয়াবা পাবলগীয়াজনে নাপায়, নাপাবলগীয়াজনেহে পায়।

বানপানীয়ে কেৱল বানপানী হোৱা ঠাইৰহে ক্ষতি কৰে এনে নহয়, বৰঞ্চ গোটেই ৰাজ্যখনৰে বহু ক্ষতি সাধন কৰে। বানপানীৰ কাৰণে অ'ত ত'ত বাট-পথ বন্ধ হোৱাৰ কাৰণে আৰু দলং ভগাৰ কাৰণে পৰিবহণ আৰু যাতায়ত ব্যৱস্থাত বিজুতি ঘটে। ফলত অন্যান্য ঠাইবোৰো আৱশ্যকীয় বয়বস্তুৰ যোগান, চিকিৎসা সেৱা আৰু অন্যান্য চৰকাৰী-বেচৰকাৰী সেৱাৰ পৰা বঞ্চিত হৈ থাকিবলগীয়া হয়। বানপানীৰ ত্ৰাণকাৰ্যত প্ৰশাসন যন্ত্ৰটোৰ বেছি অংশই কেইবামাহো ধৰি ব্যস্ত হৈ থাকিবলগীয়া হয়। বাটপথ দলঙৰ মেৰামতি আৰু বানপানী প্ৰতিৰোধৰ কামত ৰাজকোষৰ ধন পানীৰ দৰে খৰচ হয়। ফলত ৰাজ্যখনত কৰিবলৈ লোৱা উন্নয়নমূলক কাম-কাজবোৰ বন্ধ কৰি দিবলগীয়া হয়। এইবোৰ কাৰণতে অসমে উন্নতি কৰিব নোৱাৰে। আকৌ বানপানী হোৱা ঠাই বুলিয়েই কোনেও ইয়াত উদ্যোগ স্থাপন কৰিবলৈ নাহে। আজিৰ সময়োপযোগী শিক্ষাৰ বাবে অনুষ্ঠান এটা গঢ়িবলৈকো বাহিৰৰ বিশেষজ্ঞক ইয়ালৈ অনা টান। পিছপৰা ঠাইলৈ সহজে কোনো নাহে। এনেকৈয়ে বানপানীৰ সমস্যাই আৰু নানানটা সমস্যাৰ জন্ম দিছে। সেইবাবে বানপানীৰ সমস্যাটো সমাধান কৰিব নোৱাৰিলে আনবোৰ সমস্যা কেতিয়াও আঁতৰ নহয়।

বানপানী অসমত অতীজৰ পৰা হৈ আহিছে। কিন্তু মানুহৰ কাৰণে তেতিয়া বানপানী অভিশাপ নাছিল, আশীৰ্বাদহে আছিল বুলিব লাগে। বানপানী আহি কেইদিনমান থাকি যায়গৈ, কিন্তু পথাৰৰ মাটিত পলস পেলাই ইমান সাৰুৱা কৰি থৈ যায় যে খেতি পথাৰবোৰ শইচেৰে নদন বদন হৈ পৰে। আকৌ নৈৰ বাঢ়নী পানীৰ লগতে সোমোৱা মাছ-পুঠিবোৰ গাঁওবোৰৰ বিল পুখুৰীত বছৰটোলৈ বুলি থাকি যায়। এনেকৈয়ে বানপানীয়ে গাঁওবোৰক শস্যে-মৎস্যে পূৰ্ণ হ'বলৈ বৰ দি থৈ যায়।

অসমত সাধাৰণতে মানৱ সৃষ্ট আৰু প্ৰাকৃতিক এই দুই কাৰণত বানপানীয়ে ভয়াবহ ৰূপ ধাৰণ কৰে। নদীসমূহত বন্ধাই থকা বিভিন্ন নদীবান্ধ, বননি ধ্বংস, জনসংখ্যা বৃদ্ধি আদিৰ ফলত অসমত বানপানী সৃষ্টি কৰাত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰে বুলি ক'ব পাৰি। নদীবান্ধৰ কথা উল্লেখ কৰিবলৈ গ'লে বৰ্তমানে অৰুণাচল আৰু ভূটানত নিৰ্মাণ কৰা নদীবান্ধে অসমত পৰৱৰ্তী সময়ত কেনে প্ৰভাৱ পেলাব পাৰে, সেই বিষয়ে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ সদায় নীৰৱ। দেশত বিদ্যুতৰ চাহিদা পূৰণৰ বাবে জলবিদ্যুৎ প্ৰকল্পসমূহ নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। কিন্তু এই জলবিদ্যুৎ প্ৰকল্পসমূহে যে এদিন জলবোমাৰ ৰূপ ল'ব, সেয়া জানিও নজনাৰ ভাও ধৰি আছে চৰকাৰে।

বৃহৎ নদীবান্ধ অসমৰ জনজীৱনৰ প্ৰতি ভাবুকি হৈ পৰিছে। তাৰ লগতে নদীৰ জীৱকুলৰ বিস্তৰ ক্ষতি, বান্ধ নিৰ্মাণ কৰাৰ ফলত নামনি অংশত নদীৰ পানী শুকাই যোৱাৰ বিপৰীতে বাৰিষা সেই পানী বান্ধৰ পৰা এৰি দিয়াৰ ফলত কেনে পৰিৱেশ সৃষ্টি হ'ব পাৰে, সেয়া ইতিমধ্যে উৎপাদন আৰম্ভ হোৱা সৰু সৰু নদীবান্ধে চলিত বৰ্ষটো সৃষ্টি কৰা বিভীষিকাৰ জৰিয়তেই স্পষ্ট হৈ পৰিছে। ভাৰত অথবা আন দেশৰ বৃহৎ জলবান্ধৰ ক্ষেত্ৰতো একেই বিধ্বংসী পাৰ্শ্বক্ৰিয়া বিশ্ববাসীয়ে প্ৰত্যক্ষ কৰিছে।

নদীবান্ধৰ সপক্ষে বা বিপক্ষে যিমানেই যুক্তি দাঙি নধৰক কিয়, সঁচা কথাটো হ'ল ভূমিকম্পপ্ৰৱণ এই অঞ্চলটোত নদীবান্ধে তীব্ৰ ভাবুকিৰ সৃষ্টি কৰিব। গেৰুকামুখত নিৰ্মাণ হৈ থকা এন এইচ পি চি ৰ নামণি সোঁৱনশিৰি নদীবান্ধৰ ক্ষেত্ৰত ইতিমধ্যে তীব্ৰ প্ৰতিবাদ হোৱাৰ পাছতো ভৌগলিকভাৱে নদীবান্ধ নিৰ্মাণ কৰাত বাধা এই অঞ্চলটোত চৰকাৰে যিকোনো প্ৰকাৰে জলবিদ্যুৎ উৎপাদনতহে গুৰুত্ব দিছে। অসমত গঢ়ি উঠা প্ৰভাৱী মতটো হ'ল যে এই প্ৰকল্পই নামনি অংশ লখিমপুৰ, ধেমাজি, শোণিতপুৰ, শিৱসাগৰ, যোৰহাট তথা নদীদ্বীপ মাজুলীত গভীৰ প্ৰভাৱ পেলাব। এই দাবী আহিছে IIT, Guwahati, গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয় আৰু ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ এটি দলে তৈয়াৰ কৰা বিশেষজ্ঞ সমিতিৰ প্ৰতিবেদনৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি লগতে এই প্ৰতিবেদনত প্ৰকল্পটো সম্পূৰ্ণ বাতিল কৰিবলৈ দাবী উত্থাপন কৰা হৈছে। ইতিমধ্যে নীপকোৰ ৰঙানদী আৰু কপিলীৰ নিচিনা প্ৰকল্পই অসমৰ লখিমপুৰ, ধেমাজি, মৰিগাঁও আৰু নগাঁও জিলা প্ৰভাৱ পেলোৱাৰ সন্দৰ্ভ অনুভৱ ঘনীভূত হৈছে আৰু নামনি অংশৰ প্ৰভাৱ সম্পৰ্কে অসমবাসী সজাগ হৈ উঠিছে। একেদৰে ভূটানত ভাৰতে বন্ধাই দিয়া কুৰিশ্চু প্ৰকল্পৰ ফলত বৰপেটা, বক্সা, নলবাৰী আৰু কামৰূপ জিলাত পেলোৱা নামনি প্ৰভাৱ সম্পৰ্কে এক ধৰণৰ উদ্বেগৰ সৃষ্টি হৈছে।

অৰুণাচল, ভূটান আদিত নিৰ্মাণ কৰা বান্ধ ভাগি পৰিলে বাৰিষাৰ বতৰত সেই বান্ধৰ পানী এৰি দিলে অসমত জলপ্ৰলয় হ'ব। সেই কথা জানিও জলবোমা সদৃশ নদীবান্ধবোৰ কেন্দ্ৰই নিৰ্মাণ কৰাত আকোঁৰগোজ হৈ আছে। যেতিয়ালৈকে নামনিৰ প্ৰভাৱ মূল্যায়ন অধ্যয়নসমূহ, সামগ্ৰিক পৰিৱেশিক প্ৰভাৱ মূল্যায়ন অধ্যয়নসমূহ আৰু জৈৱ বৈচিত্ৰ্যৰ প্ৰভাৱ অধ্যয়নসমূহ সম্পূৰ্ণ নহয় তেতিয়ালৈকে আৰুণাচল প্ৰদেশৰ সকলো জলবিদ্যুৎ প্ৰকল্পৰে অনুমোদন দিয়া বন্ধ কৰিব লাগে।

অসমত বৰ্তমান সময়ত সমাজ সচেতনসকলৰ মাজত এনে এক ধাৰণা বিৰাজমান যে মূল সুঁতিৰ ভাৰতবৰ্ষই নিজৰ লাভালাভৰ বাবে উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ জলসম্পদৰ ওপৰত শোষণ চলাইছে আৰু এই শোষণে সৃষ্টি কৰা সকলো প্ৰত্যাহ্বান গ্ৰহণ কৰিব লাগিব উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ জনগণে।

অসম ভূমিত এই ভয়াবহ বানপানীৰ সমস্যা সৃষ্টিৰ মূলত কিছুমান প্ৰাকৃতিক কাৰণো জড়িত হৈ আছে। ১৯৫০ চনৰ ১৫

আগষ্টৰ দিনা হোৱা প্ৰলয়ংকাৰী ভূমিকম্পৰ ফলত ব্ৰহ্মপুত্ৰ আৰু উপনৈসমূহৰ তলিভাগ বাম হৈ যোৱাৰ ফলত বানপানী সৃষ্টিৰ অন্যতম কাৰণ। ১৯৫০ চনৰ বৰ ভুঁইকঁপটোৰ পিছৰে পৰা ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত বানপানীয়ে কালমূৰ্তি ধৰা হ'ল। নদীখনে আৰু অধিক পৰিমানে গতি সলাব ধৰিলে। সেই ভুঁইকঁপটোৰ উৎস আছিল অসমৰ উত্তৰ-পূবে থকা পাৰ্বত্য অঞ্চল, অসমৰ সীমাৰ পৰা কিছু নিলগত। ভুঁইকঁপৰ প্ৰবল জোকাৰণিত ভূমিস্খলন হৈ সেই অঞ্চলটোৰ এক বিশাল অৰণ্যাঞ্চল ধ্বংসপ্ৰাপ্ত হয়। পানীৰ ধলৰ লগতে তাৰ মাটি আৰু গছ-গছনিবোৰ উটি আহি ব্ৰহ্মপুত্ৰত পৰিলহি। বোকামাটিৰে বিশাল ব্ৰহ্মপুত্ৰখনৰ পানী একেবাৰে ঘোলা হ'ল। অৰবাহিকাৰ ভূমিক্ষয়ৰ ফলত নৈৰ তলিত এনেয়েও অলপ অলপকৈ পলস গোট খায়; কিন্তু একেবাৰতে অতবোৰ গছ-গছনি আৰু অতবোৰ বোকামাটিয়ে একেলগে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ তলিত এনেকৈ গেদ জমা কৰিলে যে নৈখন আগতকৈ বহুত বাম হৈ গ'ল। একেসময়তে গৰাখহনীয়ায়ো ভালেকেইখন গাঁও-নগৰৰ চিন নাইকিয়া কৰিলে। তেতিয়াৰেপৰা উপৰ্যুপৰি বানপানীয়ে ৰাইজক ভালকৈ শিকাবলৈ ধৰাত চৰকাৰী তৎপৰতাত নৈবোৰৰ দুয়োপাৰে ওখকৈ মথাউৰি বান্ধিবলৈ লোৱা হ'ল— ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত আৰু বৰাক উপত্যকাতো। পাছত নৈ কিছুমানে গতি সলাই থকাত ভালেমান ঠাইত মথাউৰি উটি গৈছে। বাঢ়নী পানীৰ বেগী সোঁতেও বহু ঠাইত মথাউৰি ভাঙি-ছিঙি নিছে। কোনো কোনো ঠাই বানপানীৰ পৰা ৰক্ষা পৰিছে যদিও বেছিভাগ ঠাইতে মথাউৰিয়ে মানুহৰ অপকাৰহে কৰিছে। মথাউৰি ছিগি পানী সোমালে, পানীয়ে ঘৰ-দুৱাৰ আৰু পথাৰৰ বেছি ক্ষতি কৰে। আকৌ, এবাৰ পানী সোমালে ওলাই যাব নোৱাৰাৰ বাবে পানী আবদ্ধ হৈ খেতিৰ মাটি নষ্ট হৈছে, মহ-মাখি আৰু বেমাৰ-আজাৰৰো প্ৰকোপ বাঢ়িছে। মুঠতে, বানপানী নিয়ন্ত্ৰণৰ নামত যিমান টকা খৰচ হৈছে, তাৰ তুলনাত কাম-কাজবোৰ ফুটুকাৰ ফেন যেনহে হৈছে।

গতিকে, বৰ্তমান বানপানী নিয়ন্ত্ৰণৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়াটো এটা অত্যন্ত গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয় হৈ পৰিছে। ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ দৰে এখন আন্তৰ্জাতিক নদীৰ বান নিয়ন্ত্ৰণৰ বাবে আন্তৰ্জাতিক সহযোগিতাৰ প্ৰয়োজন। দেশৰ ভিতৰতে প্ৰয়োজন বিভিন্ন সামাজিক, অৰ্থনৈতিক আৰু পাৰিপাৰ্শ্বিক সহযোগিতাৰ সৈতে এক উন্নত প্ৰণালীবদ্ধ কৰ্মপন্থা। অসমৰ বান নিয়ন্ত্ৰণৰ বাবে এতিয়ালৈকে বহুতো বিশেষজ্ঞ কমিটি গঠন কৰা হ'ল, বহুত উন্নতমানৰ আঁচনি প্ৰস্তুত কৰা হ'ল যদিও বানপানী আজিও নিয়ন্ত্ৰণ নহ'ল। অসমত বানপানী সৃষ্টিত দিনে দিনে বাঢ়ি অহা বননি ধ্বংস কাৰ্য, জলবায়ুৰ পৰিৱৰ্তন, উচিত নলাৰ ব্যৱস্থা নথকা, মথাউৰিৰ ক্ষেত্ৰত বিফলতা আদিৰ দৰে কাৰকে অভূতপূৰ্বভাৱে অৰদান আগবঢ়াই আহিছে। বছৰৰ পিছত বছৰ বানপানীয়ে অসমক বিধ্বস্ত কৰাৰ পিছতো কিন্তু চৰকাৰৰ কাৰ্যপন্থাৰ পৰা এনে লগা নাই যে অসমৰ বানপানী সমস্যাৰ সোনকালে সমাধা হ'ব। চৰকাৰে Environment Impact Assesment (EIA)ৰ নিচিনা বননী ধ্বংসত অৰিহণা যোগোৱা নীতি গ্ৰহণ কৰিব বিচাৰিছে, তাৰোপৰি অসমৰ চিৰসেউজ দিহিং পাটকাই দৰে অভয়াৰণ্যত কয়লা খননৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিছে। চৰকাৰৰ এনে ঋণাত্মক পদক্ষেপে অসমৰ সেইজীয়া পৰিৱেশ বিনষ্ট কৰি বানপানী হোৱা আৰু অধিক অৰিহণা যোগাব।

সাধাৰণতে বানপানী নিয়ন্ত্ৰণৰ ক্ষেত্ৰত অতীজৰেপৰা মথাউৰিৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া হয়। মথাউৰিবোৰ মাটিৰে নহ'লে পকা দেৱালেৰে বনোৱা হয়। কিন্তু মথাউৰি বনোৱাৰ ক্ষেত্ৰত কিছুমান কথা ওপৰত গুৰুত্ব দিবলগীয়া হয়। অসমত মথাউৰি বনোৱা কাৰ্যত দেখা যায় যে নদীৰ পানীৰ প্ৰবাহ ঠেক কৰাত গুৰুত্ব দিয়া হয় যাৰ ফলত পানীৰ প্ৰবাহৰ গতিবেগ বৃদ্ধি পায় আৰু পানীৰ উচ্চতা বৃদ্ধি পায়। তাৰোপৰি নদীত গেদৰ পৰিমাণো বৃদ্ধি পাব ধৰে। এই গেদসমূহ যদিহে উলিওৱা নহয় বা নিয়ন্ত্ৰণ ঠিকমতে কৰা নহয় তেতিয়া নদীৰ পানীৰ স্তৰ বাঢ়ি যাব ধৰে, যাৰ ফলত পানী মথাউৰিৰ ওপৰেৰে প্ৰবাহিত হ'ব ধৰে। ফলস্বৰূপে মথাউৰিৰ কোনো অৰ্থ নোহোৱা হয়। অসমৰ প্ৰায়বিলাক মথাউৰি ১০৫৪ চনৰপৰা ১৯৮০ চনত বন্ধোৱা হৈছিল এই মথাউৰিবোৰৰ আধাতকৈ বেছিসংখ্যক বেয়া অৱস্থাত আছে। মথাউৰিৰ ক্ষেত্ৰত সাধাৰণতে ক্ষুদ্ৰতম ফাট মেলিলেই বা ক্ষুদ্ৰতম ভাঙি গ'লেই গোটেই মথাউৰিটোৰ অৰ্থ নাথাকে। সেইবাবে মথাউৰিবোৰ মানদণ্ডৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি অতি সাৱধানে নিৰ্মাণ কৰিব লাগে। এই কাম বিশেষজ্ঞ প্ৰযুক্তিবিদসকলেই কৰিব লাগিব। যাৰ দ্বাৰা এই জ্বলন্ত সমস্যাৰ নিৰ্ভুল সমাধান সততা আৰু নিষ্ঠাৰে হ'ব।

অসমৰ ভয়াবহ বানপানীৰ উৎস ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাত আজিৰ বিজ্ঞান আৰু প্ৰযুক্তিবিদ্যাৰ যুগত আমি কি কৰা উচিত? অসম ভূমি এৰি কোনোবা আন উচ্চ ভূমিলৈ চিৰদিনৰ বাবে আঁতৰি যাম নে বানপানীৰ সৈতে সহাৱস্থানৰ পৰিকল্পনা কৰিম। নিশ্চয় আমি তাৰেই পৰিকল্পনা কৰিম। প্ৰথম অৱস্থাত হাতত থকা অৰ্থ সাহাৰ্যৰে আমি বিভিন্ন উন্নত পদ্ধতিৰে মথাউৰিসমূহ শক্তিশালী কৰিব পাৰোঁ। এইক্ষেত্ৰত আমি নেডাৰলেণ্ডলৈ লক্ষ্য কৰিব পাৰোঁ। নেডাৰলেণ্ড পৃথিৱীৰ উত্তম দেশ বানপানী নিয়ন্ত্ৰণৰ ক্ষেত্ৰত।

১) প্ৰথমতে তেওঁলোকে মথাউৰি বা বান্ধবোৰ নদীৰ পৰা অলপ দূৰত স্থানান্তৰ কৰিলে বা সাজিলে। যাৰ ফলত নদীখনে প্ৰবাহ কৰিবলৈ বেছি ঠাই পালে। তাৰোপৰি নদীৰ প্ৰবাহত সৰু সুৰা পৰিৱৰ্তন আহিলেও বিশেষ সমস্যাৰ সৃষ্টি নহয়, যিহেতু নদীখন বৃহৎ ক্ষেত্ৰত প্ৰবাহিত হ'ব পাৰে। এনে কৰাৰ ফলত গেদৰ সমস্যাও বহুখিনি হ্ৰাস পায়।

২) দ্বিতীয়তে তেওঁলোকে প্লাৱনভূমিত প্ৰচুৰ গছ ৰুবলৈ ধৰিলে, এনে সেউজীকৰণে মথাউৰিৰ পূৰ্বে বান সুৰক্ষা প্ৰদান কৰে।

৩) তৃতীয়তে বাম নদীসমূহ খান্দি দিয়া হ'ল যাতে নদীখনে প্ৰবাহ কৰাত বেছি ঠাই পাব পাৰে।

৪) চতুৰ্থতে নদীৰ পাৰত কিবা বাধা থাকিলে সেইবোৰ আঁতৰাই দিয়া হ'ল, যাতে নদীখনে মুক্তভাৱে প্ৰবাহ কৰিব পাৰে।

তেওঁলোকৰ মতে ডাঙৰ ডাঙৰ যন্ত্ৰ বা প্ৰকল্পৰ জৰিয়তে সকলো ক্ষেত্ৰতে সুফল লাভ কৰিব নোৱাৰি। এখন নদীৰ প্ৰাকৃতিক বাতাবৰণ আৰু প্ৰবাহৰ ওপৰত গুৰুত্ব দি তথা লক্ষ্য কৰি আধাৰিত সংৰচনা বনোৱাটো বহু ক্ষেত্ৰত উত্তম। এনেবোৰ ব্যৱস্থা আমাৰ অসমতো প্ৰয়োগ কৰিব পৰা যাব যদিহে নদীখনক নিজৰ নিৰ্দিষ্ট গতিপথেৰে, নিৰ্দিষ্ট মানত, নিৰ্দিষ্ট আকাৰ আৰু আকৃতিত বোৱাই ৰখাৰ প্ৰচেষ্টা চলায়। এনে কৰিলে নৈখনৰ স্বাভাৱিক গতি, স্বয়ং পৰিশোধন ব্যৱস্থা আৰু সুস্থিৰতা বাঢ়িব তথা বানপানী আৰু গৰাখহনীয়াৰ প্ৰকোপ কমিব। অসমভূমিত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ মাজেৰে ২০৫ মিটাৰ বহলকৈ খননকাৰ্যৰ যি পৰিকল্পনা কৰা হৈছে, সি নিশ্চয় নদীখনৰ উচ্চাংশ আৰু প্ৰধান উপনৈসমূহৰ গেদৰ পৰিমাণ নিয়ন্ত্ৰণ কৰিব পাৰি। তাৰবাবে প্ৰয়োজন হ'ব বহল ভিত্তিত বৃক্ষৰোপন আৰু ভূমি সংৰক্ষণ ব্যৱস্থা।

ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ আগলি অংশৰ খবৰ পাবলৈ আৰু চুবুৰীয়া চীনদেশৰ মুখলৈ চাই থকাৰ প্ৰয়োজন নাই। নিজ দেশৰ উপগ্ৰহৰ তথ্য প্ৰযুক্তিৰেই আমি জনসাধাৰণক সাম্ভাব্য বানপানীৰ বাবে সচেতন কৰি তুলিব পাৰোঁ। বানপানীৰ সময়ত বানৰ ভয়াবহতা কমাবলৈ পুৰণি পুখুৰী, বিল, জলাহ ভূমি আদিৰ লগতে মৰাসুঁতিসমূহ সজীৱ কৰি তুলিব পাৰোঁ।

বান নিয়ন্ত্ৰণৰ শেহতীয়া ফলপ্ৰসু ব্যৱস্থাটো হ'ল প্লাৱনভূমিৰ মণ্ডলীকৰণ ব্যৱস্থা। এই ব্যৱস্থাৰ সৈতে আছে বানপীড়িতলোকৰ সমস্যাসমূহৰ উচিত সমাধানৰ পথ, ভূমিৰ উচিত ব্যৱহাৰ আৰু বানৰ সৈতে সহৱস্থানৰ বিভিন্ন কৰ্মপন্থা। এই ব্যৱস্থাত প্ৰথমতে সমগ্ৰ প্লাৱনভূমিৰ সীমা নিৰ্ধাৰণ কৰা হয়। ইয়াৰ পিছত বানপানীৰ ভয়াবহতাৰ অনুপাত, পানীৰ সৰ্বোচ্চ সীমা, প্ৰতিবছৰত হোৱা বানৰ সংখ্যা, মাটিৰ প্ৰকাৰ আদিৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি সমগ্ৰ প্লাৱন ভূমি কিছুমান মণ্ডলত ভাগ কৰা হয়। যেনে— অতি ভয়াবহ মণ্ডল, ভয়াবহ মণ্ডল, মজলীয়া ভয়াবহ মণ্ডল, কম ভয়াবহ মণ্ডল আৰু বানমুক্ত মণ্ডল। নদীৰ পাৰৰ জলাহ, এৰাসুঁতি আদিৰে উপচি থকা অংশটো অতি ভয়াবহ মণ্ডল। নদীত পানী বঢ়াৰ লগে লগেই এই অংশটোত বান আহে, গতিকে এই অংশ বসবাস তথা কৃষি কৰ্মৰ বাবে অনুপযোগী মণ্ডল। ভয়াবহ মণ্ডলত বানপানীৰ উচ্চ সীমাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি প্ৰয়োজন সাপেক্ষে মজবুত চাংঘৰৰ ব্যৱস্থা কৰিব পাৰি। লগতে পানীত তিষ্ঠি থাকিব পৰা মৰাপাট, কল আদি খেতি কৰিব পাৰি। তদুপৰি প্ৰতিঘৰ মানুহৰ এখনকৈ নাও থকাটো বাঞ্চনীয়। মজলীয়া ভয়াবহ অঞ্চলত পানীৰ উচ্চসীমা অনুসৰি ওখ ভেঁটিৰ ঘৰ বা চাংঘৰৰ ব্যৱহাৰ বাধ্যতামূলক, সেইদৰে নাও, ধানখেতি বা ৰবি শস্যৰ খেতিয়ে প্ৰাধান্য পাব। কম ভয়াবহ অঞ্চল আৰু বানমুক্ত অঞ্চলসমূহ প্ৰায় সকলো ফালৰ পৰাই নিৰাপদ আৰু বাসোপযোগী। এইদৰে অসমৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকাক বানপানীৰ ভয়াবহ মণ্ডলত ভাগ কৰি, উচিত পদক্ষেপ ল'লে বানপানীৰ ক্ষয়-ক্ষতি যথেষ্ট হ্ৰাস পাব। কিন্তু এইধৰণৰ জটিল আৰু কষ্টসাধ্য পদক্ষেপ কাৰ্যকাৰীকৰণৰ বাবে আমি মানুহবোৰ সত্যনিষ্ঠ হ'ব লাগিব, নিজৰ মাতৃভূমি, জাতি আৰু সভ্যতা-সংস্কৃতিৰ প্ৰতি দায়বদ্ধ হ'ব লাগিব। চৰকাৰৰ অৰ্থ সাহাৰ্যৰ উচিত ব্যৱহাৰ হ'ব লাগিব। এতিয়ালৈকে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ ওপৰত যথেষ্ট অধ্যয়ন হৈছে, হোৱা নাই মাত্ৰ তাৰ ব্যৱহাৰ। অনাগত দিনত অসমৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ উপত্যকা উন্নতিৰ জখলাৰে আগুৱাই যাওক, বানপীড়িত লোকৰ হা-হুমুনিয়াহবোৰ কোনোবা অজান দেশত নিদ্ৰামগ্ন হৈ ৰওকগৈ।

ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বানপানী সমস্যাৰ মোকাবিলা কৰিবলৈ এনেধৰণৰ কিছু গৱেষণা ভিত্তিক প্ৰচেষ্টাৰ প্ৰয়োজন। এনেধৰণৰ ব্যৱস্থাবোৰ গ্ৰহণ কৰিলে নিশ্চয় ভৱিষ্যতে অসমৰ বানপানী নিয়ন্ত্ৰণ হ'ব। আৰু বহুলোকৰ জীৱন ৰক্ষা পৰিব। তিব্বতৰ তুষাৰভূমিৰ পৱিত্ৰ পানীৰে প্ৰবাহিত ব্ৰহ্মপুত্ৰ আমাৰ বাবে অভিশাপ নহয়, আশীৰ্বাদ হওক। ভাৰত মাতৃৰ বুকুত আমাৰ সোণালী অসমী আই উন্নতিৰ জখলাৰে আগুৱাই গৈ জিলিকি উঠক।❑

গ্ৰন্থ সমালোচনা

দৰিদ্ৰতাৰ নিৰ্দয় শিকলি ছিঙি

(ড° ৰুবুল মাউতৰ গ্ৰন্থ “মোৰো এটা সপোন আছে”ৰ আঁত ধৰি)

ৰনোজ দত্ত
পঞ্চম যাণ্মাসিক, ভূ-তত্ব বিভাগ

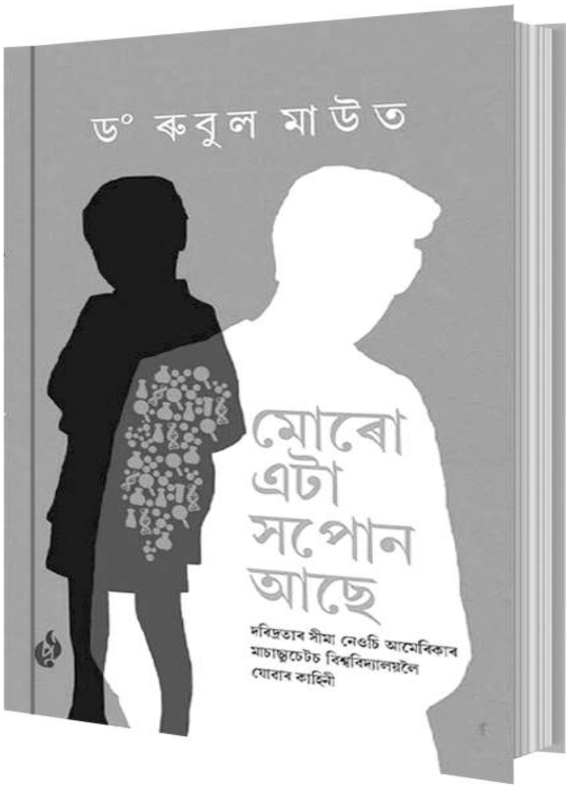

‘বহল চাংখনৰ কাষতে দীঘল টেবুলখন। চাৰিটা খুঁটি পুতি বাঁহেৰে বনোৱা টেবুলখন আচলতে এখন চাঙেই। টেবুলখনৰ নিৰ্দিষ্ট স্থানত থাকে মোৰ বাইদেউ আৰু ককাইদেউৰ কিতাপ-পত্ৰ, বহী’।

দৰিদ্ৰতাৰ এখন চিনাকী ছবি, আপোনাৰ মোৰ দৰে বহুতৰে বাবে সুলভ এনে দৃশ্য। নহ’বই নো কিয় ? একবিংশ শতিকাৰ বৰ্তমান দুটাকৈ দশক পাৰ হওঁ হওঁ সময়তো আমাৰ সমাজত প্ৰায় ২৫-৩৪ শতাংশ লোকৰ আজিও খাদ্য-বস্ত্ৰ-অন্নৰ এখন সংগ্ৰাম অব্যাহত আছে। উপৰোক্ত প্ৰস্তাৱনাখিনি অৱশ্যে আজিৰ নহয়। আলোচ্যও হোৱা নাছিল এনে এখন ছবিৰ ভাষা আমাৰ সমাজত। কিন্তু হঠাতে দেশ তথা অসমৰ সচেতন মহলত এগৰাকী বিজয় সৈনিক চৰ্চালৈ আহিছিল। যুদ্ধ বিজয়ী সৈনিক বুলি এইকাৰণেই উল্লেখ কৰা হৈছে যে দৈনন্দিন জীৱনত আমি দৰিদ্ৰপিষ্ট বহুলোকৰ সান্নিধ্য তথা সংস্পৰ্শলৈ আহোঁ, কিন্তু অৰুণাচল সীমান্তৰ এখন ভিতৰুৱা গাঁৱৰ পৰা আহি বিশ্বৰ শ্ৰেষ্ঠতম বুলি গণ্য কৰা মানৱ সম্পদ উন্নয়ন আৰু গৱেষণাৰ প্ৰতিষ্ঠান মাচাচুচেটচ বিশ্ববিদ্যালয়লৈ কৰা যাত্ৰাপথৰ এনে সৈনিকৰ উদাহৰণ তেনেই নগণ্য। আজি অসমবাসীৰ বাবে গৌৰৱৰ থল যে বিশ্বৰ জিনীয় অভিযন্ত্ৰণৰ ট্ৰেজাৰহাণ্ট গেমৰ দৰে ক্লু’ বিচাৰি যুদ্ধ কৰিছে, দুখ-যন্ত্ৰণা-ভোক-প্ৰতিবন্ধকতা আদি সকলোবোৰ প্ৰতিহত কৰিব পাৰিছে। হয়, এই ব্যক্তিগৰাকীয়েই হৈছে ড° ৰুবুল মাউত। তেখেতৰেই আত্মবিশ্লেষণাত্মক কাহিনীগ্ৰন্থ “মোৰো এটা সপোন আছে” মোৰ অন্যতম প্ৰিয় গ্ৰন্থ। তাৰেই চমু আলোচনা আগবঢ়াইছোঁ।

“ধূসৰতাত সংহত শ্ৰৱণ” নামেৰে এখন গ্ৰন্থৰ যোগেদি তেওঁ সাহিত্যৰ জগতখনত ভূমুকি মাৰিছিল। “মোৰো এটা সপোন আছে” লেখকৰ দ্বিতীয়খন গ্ৰন্থ। সাধাৰণ দৃষ্টিত এই গ্ৰন্থখন বৈচিত্ৰ্যহীন জীৱনৰ সফল কৰ্মফলৰ বিৱৰণীতে আন আত্মজীৱনীমূলক গ্ৰন্থৰ দৰে গ্ৰন্থখনক বিবেচনা কৰিব পৰা যায়। কিন্তু আচল অৰ্থত জীৱনৰ সংঘাতমুখী আৰু সপোনৰ মোহান্ধতাৰ পৰিচায়ক পাঠকৰ বাবে ই জীয়া অতীত। কোনোবা ভিডিঅ’ প্লেয়াৰৰ মেম’ৰীত বন্দী হৈ থকা সূক্ষ্ম আৰু চিত্ৰময় আহ্লাদিনী ৰসৰ উৎস। আত্মজীৱনী যদিও উপন্যাসধৰ্মীতাৰ বহু গুণ গ্ৰন্থখনত প্ৰতিফলিত হৈছে। প্ৰথম পৃষ্ঠাৰ পৰাই লেখকে আকস্মিক বৰ্ণনাৰে পাঠকৰ দৃষ্টি নিবন্ধ কৰিছে আৰু সেয়া শেষলৈকে বৰ্তাই ৰাখিছে সেয়ে পাঠকে ইয়াক ভিন্নধৰণেৰে স্বাদ পান কৰিব পাৰে। শৈশৱ, সংগ্ৰাম, সুযোগ আৰু দেউতাৰ অসুখ এই চাৰিটা অধ্যায়ত তেওঁ সমগ্ৰ কাহিনীভাগ সন্নিবিষ্ট কৰিছে। প্ৰথম অধ্যায়ত তেওঁ গাওঁখনৰ বৰ্ণনা দিছে এইদৰে- “মই যি ঠাইত, যি পৰিয়ালত জন্ম হৈছিলো, সেই ঠাইত আধুনিক-জ্ঞান-বিজ্ঞান-সভ্যতাৰ শিক্ষা লোৱাৰ সপোন দেখাটো প্ৰায় অবাস্তৱৰ দৰেই আছিল”। ঘৰৰ খেৰৰ জুপুৰি, গোহালিৰ পৰা কেৰাচিনৰ চাকিটোলৈকে সকলো বস্তুৰে বিশ্লেষণৰ জৰিয়তে পাঠকৰ আগত গ্ৰাম্য জীৱন ধাৰণৰ এখন ছবি ফুটাই তুলিছে। গাঁও আৰু তেওঁলোকৰ আৰ্থিক দুৰৱস্থা, মাক-দেউতাকৰ কঠোৰ পৰিশ্ৰম, নিজে বজাৰত পাচলি বিক্ৰি কৰাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ঘৰৰ চাহিদাৰ

লিষ্টখনলৈকে সকলোবোৰ যেন জীৱন্ত ৰূপত ফুটাই তুলিছে। সেই সময়ত আলফাৰ সন্ধানত সেনাবাহিনীৰ লোকে গাঁৱত চলোৱা সন্ত্ৰাস আৰু অন্যায়-উৎপীড়নৰ কথাও বৰ্ণনা কৰিছে। তেওঁ উল্লেখ কৰিছে "আমাৰ জীৱনটো পথাৰৰ কোনো এডৰা মাটিত ভেটি থোৱা পানীৰ দৰে। আমাৰ জীৱনৰ হা-হুতাশা-ব্যৰ্থতা পথাৰ ডৰাত বন্দী হৈ থকা পানীখিনিৰ দৰে, ঠেক পৰিসৰৰ। জীৱন সম্পৰ্কীয় এনে গভীৰ বৰ্ণনাবোৰেও গ্ৰন্থখন উপভোগ্য কৰি তুলিছে। মেট্ৰিকত প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হোৱাৰ পাছত নিজৰ আকাংক্ষা পূৰণ কৰিবলৈ হায়াৰ ছেকেণ্ডৰী বিজ্ঞানশাখাত অধ্যয়ন কৰি লেখকে হীনমন্যতাত ভুগিছিল। পইচাৰ যোগাৰ কৰিবলৈ ঘৰত মদ প্ৰস্তুত কৰি বিক্ৰি কৰিবলগীয়া পৰিস্থিতি, ছিকিৰউটি গাৰ্ডৰ কাম কৰা ককায়েকৰ সৈতে লোহা, ইটা আদি চুৰ কৰি বিক্ৰী কৰিবিলগীয়া কথাৰ অকপট স্বীকাৰৰোক্তিয়ে পাঠকৰ দৃষ্টি সহজে আকৰ্ষণ কৰিব। যেনে তেনে জে আৰ এফ আৰু প্ৰথম পুনে আৰু তাৰ পাছত টাটা ইন্সিষ্টিটিউটত গৱেষণাৰ সুযোগে তেওঁৰ জীৱনত নতুন গতি ল'বলৈ লয়। ঘৰখনক প্ৰশান্তিৰ উৎসাহ আৰু উশাহ দুয়োটাই জনাব পৰাকৈ সামৰ্থ আৰু শক্তি তেওঁৰ হৈছিলগৈ। সপোনৰ পম খেদি, ঘৰৰ অন্তহীন সমস্যাৰ মাজত ডুব গৈ থকা যেন পৰিস্থিতিৰ মাজতো এদিন বেতনি গাঁৱৰ পৰা ওলাই আহি গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ত অধ্যয়ন কৰা অক্লান্ত যুঁজাৰু গৱাকীৰ আমেৰিকা গমনৰ বাট এইদৰেই মুকলি হ'ল।

ডিগ্ৰী অধ্যয়ন কৰি থাকোঁতেই জৈৱ যৌগৰ সংশ্লেষণত ৰাপ বহাৰ কিশোৰজন আমেৰিকাৰ মাচাচুচেটচ বিশ্ববিদ্যালয়ত মানুহৰ মেৰি পাৱাৰ, কোষৰ বিভাজন, সংবৰ্দ্ধন, নেন'টেকন'ল'জিৰ নতুন এখন পৃথিৱীৰ আলহী হ'লগৈ। এখন ৰোগমুক্ত পৃথিৱীৰ কল্পনা কৰা মাউতে দেউতাকৰ অসুখৰ সময়ত নিজৰ জ্ঞানেৰে সমাজৰ বাবে সৰ্বধৰ্মী সৰল বাৰ্তাবাহক কেইটামান কথা উল্লেখ কৰিছে-

ডিগ্ৰী পাছ কৰি মাষ্টৰ চাকৰি এটা যোগাৰ কৰিবলৈহে তেওঁ উঠি পৰি লাগিছিল। কিন্তু ডিগ্ৰী অধ্যয়নত থাকোতেই জৈৱ যৌগ সংশ্লেষণৰ প্ৰতি বিশেষ ৰাপ বহিছিল, যিয়ে তেওঁৰ ভৱিষ্যত গঢ়াত ইন্ধন যোগালে। এটা ভাল ৰিজাল্টৰ লগে লগে ঘৰখনৰ প্ৰতি আহি পৰা দায়বদ্ধতাবোৰত তেওঁ প্ৰতি মুহূৰ্ততে বিশ্লেষণ কৰি চাবলগীয়া হৈছিল। মনত উদ্যম আৰু সাহসৰ প্ৰতীক আছিল তেওঁ। ঘৰখনৰ সেই পৰিস্থিতিটো মাষ্টাৰ্চ ডিগ্ৰী ল'বলৈ দৰকাৰ হ'লে - "মোৰ মূৰটোকে বেচিম" বুলি মাকৰ সৈতে তৰ্কত লিপ্তও হ'বলগীয়া হৈছিল। গাঁওবাসীৰ সহায়ৰ বাবেও তেওঁ কৃতজ্ঞ হৈ ৰৈছিল। নেট, "আমাৰ জীৱনটো এটা কোষৰ পৰাই আৰম্ভ হয়, মাতৃগৰ্ভত। মাতৃগৰ্ভৰ পৰা এই কোষটো উলিয়াই আনি ইয়াত থকা সকলো জিন বিসংগতি 'জিন এডিটিং পদ্ধতি'ৰ সহায়ত নিৰ্মূল কৰি; কোষটো যদি আকৌ মাতৃগৰ্ভত সংৰোপণ কৰি দিয়া হয় তেন্তে জন্ম হ'ব লগা শিশুটি ৰোগমুক্ত নহ'বনে?" মানৱৰ ইতিহাসৰ এক যুগান্তকাৰী আৱিষ্কাৰত ব্যস্ত এজন বিজ্ঞানীৰ কথাৰে ৰচিত এখন গ্ৰন্থত পাঠকে ভৱাতকৈ বহুত বেছি সাৱলীল ভাষাৰে তেওঁৰ জীৱনত প্ৰভাৱ পেলোৱা প্ৰত্যেক ব্যক্তিৰ চৰিত্ৰসমূহ বিশ্লেষণ কৰি ফুটাই তুলিছে। সেয়া লাগিলে তেওঁৰ পেহীয়েকৰ বিয়াৰ পৰা আৰম্ভ কৰি দেউতাকৰ

মৃত্যুৰ আগমুহূৰ্তলৈকে। দৰিদ্ৰতাৰ কৰাল গ্ৰাসে পৰিস্থিতিত কঠোৰতম সিদ্ধান্ত ল'বলৈ বাধ্য কৰোৱা দেউতাকে মাকৰ প্ৰতি অকপটে মৃত্যুৰ আগমুহূৰ্তত আন্তৰিকতা প্ৰকাশ কৰিছে- "মোক দায়-দোষ নধৰিবি। গাভৰু কালত তোক বহুত শাস্তি দিলোঁ। কোনোবাজন নজনা ভগৱন্তই কৰিছিল, নিজে জানি শুনি কৰা নাছিলোঁ"। ঠিক সেইদৰেই অবুজ মাকৰো চৰিত্ৰায়ণো কৰিছে। মাউত এম.এচ.চি. পঢ়ি থকা কথা, এদিন মাকে জুমি জুমি চাই থাকোতে কাৰণ সোধাতে উত্তৰ দিছিল- "তোক পঢ়া চাই আছোঁ, মাষ্টাৰ্চ ডিগ্ৰী পঢ়া ল'ৰাইনো কেনেকৈ পঢ়ে চাইছোঁ"। কথাযাৰত সন্তানৰ প্ৰতি থকা মাক মৰমৰ উমান পাব পাৰি।

সমগ্ৰ গ্ৰন্থখনৰ শেষত এটা কথা স্পষ্ট হৈ পৰিছে, ড° মাউত দৰিদ্ৰতাক প্ৰত্যাহ্বান জনোৱা নায়ক হিচাপেই নহয়, লেখক হিচাপেও সফল। মাউতে ঠিকেই উল্লেখ কৰিছে, ক্ৰিষ্টিফে লিখা বিয়েট্ৰিছ গ'ৰ আধাৰত যদি পৰিয়ালত পোহা এজনী ছাগলীৰ পৰাই বিয়েট্ৰিছে জীৱন আৰম্ভ কৰিব পাৰে, তেন্তে ৰুবুল মাউতেও বাইদেউৰেকে পোহা ছাগলী বিক্ৰী কৰি জীৱন গঢ়াৰ সপোন দেখা অমূলক নহয়। দৰমহাৰ টকাৰে উৰুখা পঁজাৰ পৰিৱৰ্তে পকী ঘৰ সজাৰ প্ৰসংগত মাক-দেউতাকৰ মুখত ফুটি উঠা প্ৰশান্তি আৰু আনন্দ হয়তো মাউতৰ বাহিৰে অন্যজনৰ সৌভাগ্যত কঠিন। তেওঁৰ বৰ্ণনা ইমানেই সূক্ষ্ম যে এজন প্ৰকৃত সাহিত্যৰ সাধকৰ লক্ষণ পৰিস্ফুট হয়- "গৰুৰে পানী খাই শেষ হোৱাত দেউতাই বাৰীৰ পাছফালে গৰুকেইটা বান্ধি থ'বলৈ খেদি লৈ গৈছিল। গৰুৰ ডিঙিত লগাই থোৱা ৰছীডাল চুঁচুৰি চুঁচুৰি গৈ আছিল; দেখাত সাপ বগাই যোৱাৰ দৰে লাগিছিল"। কবিত্বময়ী বৰ্ণনাও তেখেতৰ লেখনিৰ অন্যতম ইতিবাচক দিশ- "এই বেলিটোৰেই অলপ সময়ৰ পাছত গৈ আন্ধাৰত শুই থকা আমাৰ গাঁওখন জগাই দিবগৈ"। জীৱনৰ পশ্চাদপট সম্পৰ্কে এটি ধাৰণা কলজীয়া ইউনিভাৰ্ছিটি বা কৰ্মজীৱনতকৈ লেখকে ঘৰুৱা জীৱন আৰু দৈন্যতাৰ ছবিখনক তেওঁ অধিক সময় দিছে। আত্মজীৱনী সাহিত্যৰ আওঁতাত থাকি জীৱনক উপন্যাসৰ দৰে সজাই পৰিৱেশন কৰা দৰিদ্ৰতা, সংগ্ৰাম, উত্থান আৰু পতনৰ কাহিনীয়ে এখন অনন্য গ্ৰন্থ। আচলতে লেখকে ঢোল বজাই ৰত্নাকৰৰ পৰা বাল্মিকী হোৱাৰ অতিৰঞ্জিত বৰ্ণনা নাই। বিজ্ঞানী হোৱাৰ সমান্তৰালভাৱে এজন লেখক হিচাপে সাময়িক চিন্তা-চেতনাৰে উদ্বুদ্ধ ৰচনাৰাজি আগন্তুক সময়ত পাম বুলি আমি আশাবাদী।

দৰিদ্ৰতা আৰু প্ৰতিবন্ধকতা ভাৰতৰ দৰে তৃতীয় বিশ্বৰ দেশ এখনৰ সহচৰ হোৱাটো বহুত বেছি নতুন কথা নহয়। সমাজৰ বহু প্ৰতিভাৱানৰ শৈশৱ, সপোন, ভৱিষ্যত এই কাৰকবোৰেই নিঃশেষ কৰি দিছে। যেতিয়ালৈকে ড° মাউতৰ দৰে বুকুত অদম্য সাহস, উদ্যম আৰু কৰ্মস্পৃহা থকা আৰু যিকোনো মূল্যৰ বিনিময়ত সপোনৰ পম খেদা ব্যক্তিত্ব আমাৰ সমাজে থিয় কৰাব নোৱাৰিব তেতিয়ালৈকে প্ৰজন্মৰ পাছত প্ৰজন্মই বোজাই কঢ়িয়াব লাগিব। নজিৰ সৃষ্টি কৰিব লাগিব। ই নিজে নিজে সৃষ্ট নহয়। মহান মনিষীৰ উদাহৰণ চালে ড° আব্দুল কালাম দেৱৰ কথাও ক'ব পাৰি। শেষত ড° মাউতৰ গ্ৰন্থৰ সামৰণিৰ ভাষাৰেই - "দেখক, সকলোৱেই সপোন দেখক। সপোনৰ যোগেদিয়েই দৰিদ্ৰতাৰ নিৰ্দয় শিকলি ছিঙি সকলো আগুৱাই যাওক। নহ'লেচোন মানুহবোৰ প্ৰজন্মৰ পাছত প্ৰজন্ম বন্দী হৈ আছে দৰিদ্ৰতাৰ মেৰপাকত"।❑

"কামে মানুহক তিনিধৰণৰ অসততাৰ পৰা আঁতৰাই ৰাখে; একঘেয়ামী, দুই পাপ আৰু অভাৱ।"

- ভল্টেয়াৰ

চলচিত্ৰ সমালোচনা

Bulbul Can Sing and Arranged: As I found them

Yuvaraj Gogoi
Assistant Professor
Department of Political Science

Bulbul Can Sing

Bulbul Can Sing directed by Rima Das deals with themes of adolescence, moral policing and quotidian village life. It delicately depicts the inner world of Bulbul and her friends, Bonny and Sumon. Bulbul always aspires to be a singer but her shyness inhibits her. The so-called moral vigilantism disrupts the great bonding that the trio shares.

The film problematises how our society tends to see everything in terms of binaries and sets standards of what is 'normal' and what is not. It also portrays how the socialisation of this process starts right from the schooling years. That is why one can find that Sumon is always bullied for his 'girlish' behaviour. The simplicity of story-telling is one of the strong features of the movie. Rima Das, the director, has deliberately kept the cinematography slow so that it syncs well with the narrative. In one scene, Bulbul is shown to be carrying a reddish umbrella as if it were a shield against all the woes that she is confronting. At another scene, Bulbul sings without any hesitation sitting on the bank of the river that never judges her and her voice but just listens and flows away silently.

Another noticeable feature of the movie is the portrayal of the female characters who are shown to be more empathetic and nurturing. Probably this has sprung from the director's belief that woman tends to see the world in a different way. That is why Bulbul finds solace in the comforting words of her mother or Bonny's mother or for that matter Sumon finds an understanding friend in Bulbul. The last scene is so soothing and has given the movie a new dimension.

As most of the performers of the movie are amateur artists, some loopholes can be found in their acting. While criticism has come from some quarters that there is a disjuncture in the narrative of the movie, let us watch *Bulbul can Sing* the way it has been presented. With all its pitfalls, it is still a good movie that everyone should watch.

Arranged

Arranged is a sweet short web film directed by Samujjal Kashyap. Unlike *Bulbul Can* Sing, this film has a simple storyline. The film portrays the ordeal introverted people face in the inter-personal communications of their quotidian life. It deals with some funny incidents of the conjugal life of an odd newlywed couple. It seems that sometimes something strikes the right chord between two persons having completely different personality traits and they find a soul-mate in one another. Lima Das who plays the role of Jurima with her effortless acting has won the hearts of the audience again in this film. But the performance of Ranjib Lal Baruah (who plays the role of Jayanta) is so impeccable in the movie that he has succeeded in compelling the audience to burst into laughter by reading out his weird old love letter to where he mentions that his tests for kidney stones turned out to be negative. Basically, his letter is an example of how the shy introverts struggle to find topics to talk with someone they care. Harsh Siddhant's role (Chaudhury) in the film as a narrator and a paying guest is also commendable. He maintains a clear distance from the story by playing the role of an observer and yet is an active participant in it in the sense that he helps the protagonist in pushing the narrative forward. The movie has a happy ending where the audience finds the odd couple becoming comfortable with each other and engaging in nostalgic conversations. ❑

কথা শিল্প

"চুটিগল্প সাহিত্যৰ বিশেষ শিল্পকৃতি য'ত পোৱা যায় ক্ষণিকৰ বুকুত চিৰন্তনৰ ব্যঞ্জনা আৰু বিন্দুৰ বুকুত সিন্ধুৰ চেতনা।"

- মহেন্দ্ৰ বৰা

কালান্তৰৰ এসন্ধ্যা

মূৰ্চ্ছনা ফুকন
চতুৰ্থ ষাণ্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

ভাবিবলগীয়া হোৱাকৈ খবৰটো ইমান ডাঙৰো নাছিল। এনেকুৱা নহয় যে অসম্ভৱ কিবা এটা ঘটি গৈছিল। তথাপি মানুহবোৰ হতভম্ব হৈছিল। কিয়নো ঘটনাটোৰ সৈতে জড়িত কৰ্তা কিম্বা কৰণ কাৰক এই অঞ্চলটোৰ সামাজিক ক্ষেত্ৰৰ লগত ওতপ্ৰোতভাৱে জড়িত ব্যক্তি আছিল তথা অঞ্চলটোৰ প্ৰায়ভাগ ব্যক্তিৰ সৈতে তেখেতসকলে ঘনিষ্ঠ সম্পৰ্ক বৰ্তাই ৰাখিছিল। গণ্যমান্য লেখিকা সন্ধ্যা শইকীয়াই তেওঁৰ স্বামী প্ৰসিদ্ধ চিকিৎসক ডাঃ অগ্নিভ দত্তক ডিৰ্ভোচ দিলে। মূল বাক্যটো এইটো।

প্ৰায় গধূলি নামিছে। বতৰটো আজি ৰাতিপুৱাৰে পৰা গোমা কৰি আছে। মাজে মাজে ঘপহকৈ ৰ'দ এচেৰেঙা ওলায়। এতিয়া সৌ ল'নখনত দত্তই প্ৰায়ে বহা আৰামী চকীখন থকা ঠাই ডোখৰতে হেলনীয়াকৈ ৰ'দটো পৰিছেহি। নগৰৰ উপকণ্ঠ অঞ্চলত অৱস্থিত দত্তৰ ঘৰটো বাৰীৰ চাৰি চুকত ডাঙৰ গছ বুলিবলৈ তেনেকৈ নায়েই। দত্তৰ বিচ্ছেদিতা পত্নী অৰ্থাৎ সন্ধ্যা ঘৰখনত থাকোঁতেই কাম কৰা মানুহৰ হতুৱাই নাহৰ, কৃষ্ণচূড়া, আম, কঁঠাল আদি গছৰ পুলি কেইটামান ৰুৱাইছিল। নতুনকৈ তেনেকৈ ৰোৱা হোৱা নাই। সন্মুখৰ ল'নখনো সন্ধ্যাৰ চৌখিন মনৰেই সৃষ্টি। ল'নখনৰ কাষে কাষে হৰেক ৰকমৰ দেশী-বিদেশী ফুলৰ বাহাৰ। প্ৰায়ভাগৰে নামবোৰ চিনি নাপায় দত্তই। ফুলবোৰত দত্তৰ টকাৰ বিনিয়োগ আছে, আদৰ মুঠেও নাই। - ব্যংগ আৰু হতাশা মিহলি হাঁহি এটা বিয়পি গ'ল দত্তৰ মুখেদি। দত্তই মন কৰিলে ফুলবোৰ অলপ মৰহা, যত্নৰ অভাৱত আকৰ্ষণ হেৰুৱাই পেলাইছে। পত্নীলৈ মনত পৰি গ'ল তেওঁৰ, পুনৰবাৰ জুকিয়াই চালে কথাটো ওলোটাকৈ অৱহেলাৰ আতিশয্যত পত্নীয়ে .... ছেহ! ফুলনিখন চোৱা-চিতা কৰিবলৈ মালীটোকো মতা হোৱা নাই বহুদিন। আচলতে মতাৰ ইচ্ছা হেৰুৱাই পেলাইছে দত্তই, এতিয়াটো ইচ্ছা থকা গৰাকীও নাই। অথচ ইমানদিনে দত্তই ভাবি আছিল যে কাহিনীবোৰ গতানুগতিকভাৱে চলি গৈ আছিল। প্ৰকৃততে কাহিনীবোৰ আউল লাগিবলৈ দিয়া হোৱা নাছিল। প্ৰতিৰোধ আছিল, প্ৰতিশোধ নাছিল। দাবী আছিল, পূৰণ কৰিবলৈ হেঁপাহ নাছিল। সকলোবোৰ যেন কোনোবা অপৰিপক্ক লেখকে সৃষ্টি কৰা কোনো উপন্যাসৰ দস্তাবেজ। ফিৰফিৰীয়া বতাহ এছাটিয়ে শৰীৰ কঁপাই গ'ল দত্তৰ। কমৰ পৰা আহোঁতে পাতল শ্বল এখন গাত মেৰিয়াই অহা হ'ল বুলিহে - মনতে ভাবিলে তেওঁ। ল'নখনত খোজ দি ভাগৰ লগাত আৰামী চকীখনত শৰীৰ অলসভাৱে আওজাই দিলে দত্তই। সন্ধ্যাৰ স'তে বিবাহ বিচ্ছেদ হোৱাৰ পৰা আজি প্ৰায় এসপ্তাহেই পাৰ হৈ গ'ল। সন্ধ্যাৰ অৱৰ্তমানত এইখিনিত বহাটো এৰিয়ে দিছিল তেওঁ। আনদিনা হোৱা হ'লে প্ৰায় একেধৰণৰ আন এখন চকীত সন্ধ্যা বহি থাকিলহেঁতেন, ব্যস্ত হৈ ৰ'লহেঁতেন তেওঁৰ প্ৰিয় গ্ৰন্থৰ পাত লুটিওৱাত। আচৰিত কথা এয়ে যে পত্নীৰ লগত এৰা এৰি হোৱাৰ পাছৰে পৰা বৰুৱাই আজিকালি প্ৰতিটো কথাতে পত্নীক অতীতত বিচাৰি পাইছে! - কথাবোৰ ভাবি ভাবি ছেন্দেলযোৰ খুলি ল'লে দত্তই, তেওঁৰ ভৰি এতিয়া সেউজীয়াত, আৰামতে চকুকেইটা মুদি দিলে তেওঁ। ছাঁয়ামূৰ্তি এটা লাহে লাহে কাষ চাপি আহিল তেওঁৰ। ছাঁয়ামূৰ্তিৰ মুখত কথা - আচলতে কি জানে, দত্ত? ভৰিটো অলপমান বেঁকা কৰি একাষৰীয়াকৈ আপুনি যেতিয়া পলোৱাৰ প্ৰয়াস কৰিছিল খুব সংগোপনে, ঠিক সেইখিনিতে তেওঁ আপোনাক দেখি গৈছিল। আচলতে তেওঁৰ ভিতৰখন সাংঘাটিকভাৱে জোকাৰি পেলাইছিল। সেইকাৰণেই প্ৰতিবাদ কৰিব খুজিও ৰৈ গৈছিল তেওঁ। ধাৰাবাহিকতাখিনিৰ পৰা অলপমান সময় আঁজুৰি তেওঁ জুখি চাইছিল তেওঁৰ ভুল অথবা অজুহাতখিনিক। 'সব ঠিকে আছে' বুলি তেওঁ ভাবি লৈছিল, ভবাটো জৰুৰী। সেইকাৰণেই উজুটি খোৱাৰ পৰা বাৰে বাৰে তেওঁ আপোনাক বচাইছিল। তেওঁৰ ভুল নাছিল, অন্যতকৈ অকণমান বেলেগ আছিল। কথা শেষ কৰিলে ছাঁয়ামূৰ্তিয়ে। ক্ষণিকৰ পোহৰত দত্তই ছাঁয়ামূৰ্তিৰ মুখমণ্ডল নিৰীক্ষণ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলে। তেওঁ দেখিলে সেয়া হুবহু তেওঁৰেই প্ৰতিমূৰ্তি। ইতিমধ্যে গেটখন খুলি মালিকৰ খবৰ ল'বলৈ বুলি কাম কৰা মালীটো সোমাই আহিছিল। সি দেখিলে তাৰ মালিক অৰ্থাৎ অগ্নিভ দত্ত চকীখনত আউজি আছে, চকুত তেওঁৰ টোপনি, মুখমণ্ডল শান্ত আৰু ওঁঠত চিন নিচিনকৈ এটা হাঁহি ফুটি উঠিছে, যেন বহুদিন বিচাৰি থকা কোনো প্ৰশ্নৰ উত্তৰ তেওঁ পাই গৈছে। অবাক হৈ সি তেওঁলৈ চায়েই থাকিল, চায়েই থাকিল। ❑

পৰিবেষ্টন

অভিজিৎ চক্ৰৱৰ্তী
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ভূ-তত্ত্ব বিভাগ

লাইটটোৰ তলতে জেঠী এটাই পিছফালৰ পৰা জিএগটোলৈ বুলি চোঁচা লৈ আহি আছে। জেঠীটোৱে ইমান নিৰৱে নিজৰ কাৰ্য সিদ্ধিত মনোনিৱেশ কৰিছে যে জিএগটোৱে ধৰিবই পৰা নাই, তাইৰ জীৱন নিঃশেষ কৰিবলৈ তাইৰ পিছফালে এটা ডাঙৰ চক্ৰান্ত চলি আছে, অথবা তাই নিজৰ জীৱনত ইমানেই মচগুল হৈ আছে যে তাইৰ চাৰিওফালৰ পৰা আহিবলগীয়া সংঘৰ্ষবোৰৰ অনুমানেই কৰিব পৰা নাই।

খিৰিকীৰ বাটেৰে এজাক বলিয়া বতাহে কোবাই থৈ গৈ যেন সাৰ পোৱাই তুলিছে সংগোপনে ৰখা বিষাদৰ তানবোৰ। সেইদিনটো মই কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰো। সেই অভিশপ্ত দিনটোৱে মোৰ হৃদয়ত হালি-জালি থকা সোণালী শস্যৰ উৎসৱমুখৰ পথাৰখনক সলনি কৰি পেলাইছিল নির্জীৱ শিলাখণ্ডলৈ।

গাঁৱৰ বিহু মেলাখনিলৈ মাথো তিনিদিন বাকী। মইও বিহুৱতী প্রতিযোগিতাত গাম বুলি ভাবি থকা বিহুকেইফাঁকিকেই আওৰাই ঘৰৰ বাৰান্দাতে গোটেই অনুশীলনটো জুকিয়াই আছিলোঁ। তেনেতে খুৰাই ৰুদ্রমূর্তি ধৰা ধুমুহাৰ দৰে আমাৰ ঘৰলৈ সোমাই আহি মোৰ চুলিকোছাত ধৰি ঘৰৰ ভিতৰলৈ চোঁচৰাই লৈ যায় আৰু পকেটৰ পৰা ম'বাইলটো উলিয়াই মা-দেউতাক কিবা দেখুৱায়। ম'বাইলটোৰ স্ক্রীণখন চাই দেউতা অবাক হৈ চকীখনত বহি পৰিল আৰু মা কান্দোনত ভাঙি পৰিল। খুৰাই মোক কলংকিনীৰ দৰে গালি পাৰিব ধৰিলে। মই ম'বাইল স্ক্রীণখনত মোৰ অর্ধনগ্ন ফটো এখন দেখি শিল পৰা কপৌৰ দৰে থ'ৰ লাগিলোঁ।

ঃ তই আমাৰ মান-সন্মান সকলো শেষ কৰিলি। বৌ এই আপোনাৰ বাবেই আজি এনেদৰে চৰিত্রহীন হৈ পৰিল। কিহৰ বাবে এজনী ছোৱালীক ইমান স্বাধীনতা দিছিল! নাটক, নাচ সকলো কৰি কৰি ঘূৰি ফুৰাৰ বাবেই আজি এই দিন আহিছে ...

খুৰাৰ গালিবোৰতকৈ বেছি যেন মোক কবিন্দ্রৰ বিশ্বাসঘাটকতাই ভাঙি পেলাইছিল। 'কবিন্দ্র' এটা বিবেকহীন কাপুৰুষৰ নাম। আমাৰ ঘৰৰ পৰা দহ ঘৰ এৰিয়েই সিহঁতৰ ঘৰটো। আজি ছয়বছৰে আমি ইটোৱে সিটোক প্রেমৰ সম্বন্ধৰে সন্মানিত কৰি আহিছিলোঁ। তাক মই বিশ্বাস কৰিছিলোঁ নিজতকৈও বেছি।

ঃ এতিয়া গাঁৱৰ সকলোৰে হাতত এই কলংকিনীজনীৰ অশ্লীল ফটো। কাইলৈ নামঘৰত এই বিষয়ে আলোচনা কৰিবলৈ ৰাইজ গোট খাব, তহঁতি এঘাৰ বজাত নামঘৰত উপস্থিত হ'বিগৈ।

কথাৰ শৰেৰে ঘৰখনৰ তিনিওকে বিন্ধি বিন্ধি খুৰা ওলাই গ'ল। খুৰা ওলাই যোৱাৰ পাছ মুহূর্ততে মায়ে মোক টানি নি কোঠা এটাত বন্ধ কৰি থ'লে। মই গোটেই ৰাতি ভাবিলোঁ কথাবোৰ। এইয়া আচলতে কি! এজনী ছোৱালী হোৱাৰ অভিশাপ, নে কাৰোবাক নিস্বার্থভাৱে ভালপোৱাৰ পুৰস্কাৰ।

সেই মাহৰ প্রথম দিনটোতে আমাৰ প্রেমৰ বার্ষিকী পৰে। কবিন্দ্রই মোক জোৰ কৰিছিল বার্ষিকীৰ উপহাৰ হিচাপে সেই ফটোকেইখন। মই মানা কৰাত সি মোক আমাৰ প্রেম আৰু বিশ্বাসৰ প্রতিশ্রুতিৰে বান্ধিছিল। সি এবাৰ চাই হেনো ফটোবোৰ ডিলিট কৰিছিল, কিন্তু ডিলিট কৰাৰ আগত যে গোটেই গাঁৱত বিলাইছিল। এই কথা কিন্তু মোক এবাৰো কোৱা নাছিল। পিছদিনা মেলতো সকলো তাৰ পক্ষপাতিয়েই হ'ল। মই হেনো মোৰ শৰীৰ প্রদর্শনৰ বাবে ব্যাকুল হৈ পৰিছিলোঁ। তাৰ পাছত মোৰ লগতে মা-দেউতাক গাঁৱৰ পৰা বহিষ্কাৰ কৰিছিল। দেউতাৰ অফিচৰ কোৱার্টাৰটোতে আজীৱন বন্দী হৈ ৰ'লোঁ। মোক কলেজ, নৃত্য, নাটক সকলোৰে পৰা দূৰ কৰা হ'ল আৰু কবিন্দ্র মোৰ প্রিয় বান্ধৱী লীনাৰ প্রেমিকৰূপে স্বীকৃত হ'ল। এজনী নাৰীৰ বাবে লাজ সকলোতকৈ ডাঙৰ বস্তু। তথাপি তাক মই সর্বস্ব সঁপি ভাল পাইছিলোঁ, বিশ্বাস কৰিছিলোঁ এই কথা মা-দেউতা, বন্ধুবর্গ, গাঁৱৰ মানুহ সকলোকে বুজাবলৈ আপ্রাণ চেষ্টা কৰিছিলোঁ কিন্তু সকলো অবুজন হৈয়েই থাকিল। এই ঘটনাটো প্রায় ডেৰবছৰমান পুৰণি যদিও এতিয়াও খঙে দুখে মোৰ সর্বশৰীৰ কঁপাই তোলে, নিজৰ ওপৰতে ধিক্কাৰ উপজে, কিয় মই ইমান বিশ্বাস কৰিছিলোঁ কাৰোবাক!

জেঠীটোৱে হঠাৎ চপকৈ জিভাখন উলিয়াই জিএঞ্জনীক মুখলৈ টানি অনা দেখি মই চক্ খাই উঠিলোঁ। তাই চট্ফটাবলৈ আৰম্ভ কৰিছে। জেঠীটোৰ মুখত হয়তো তাই আৱদ্ধ অনুভৱ কৰিছে। আবদ্ধ জীৱনৰ পৰা নিজকে মুক্ত কৰিবলৈ তাইৰ কি যুদ্ধ! জীৱন হয়তো এনেকুৱাই। আমাৰ ভৱিষ্যতৰ কথা চিন্তা নকৰাকৈয়ে আমি কাম কৰি যাব লাগিব সমাজৰ বাবে, মানৱজাতিৰ কর্ম বিকাশৰ বাবে, নিজৰ প্রেৰণাৰ বাবে। আজি যদি মই এনেদৰে হাৰি যাওঁ, ঘৰতে বহি থাকো আত্মবিশ্বাস একেবাৰে হেৰুৱাই পেলাম আৰু বাকী থকা জীৱনকণত সমাজ আৰু মানৱজাতিক ধিক্কাৰীয়েই শেষ কৰি দিম। নাই, আজি দেউতা অফিচৰ পৰা আহিলেই মই আকৌ পঢ়িম বুলি কম। মই মোৰ সপোন পূৰ কৰিহে এৰিম।

ঃ আইজনী, দুৱাৰত কোনোবাই টোকৰ দিছে। চা চোন দেউতা হ'ব চাগে। অ' নালাগে তই,ময়ে গৈছোঁ। তই ৰুমতে থাক।

মাৰ এনে কথাবোৰেই যেন মোক আৰু নিৰুপায়ৰ দৰে অনুভৱ কৰায়। নাইনাই! লোকক বহুত দোষ দিলো, আৰু নহয়। নিজৰ ঋণাত্মক দিশবোৰক ধনাত্মকলৈ সলনি কৰিবলৈ শিকিব লাগিব। মায়ে হয়তো মোৰ প্রতি থকা চিন্তাৰ বাবে এনেকৈ কয়।

ঃ মাজনী, কিবা ভাবি আছ? - কথাষাৰ কৈয়েই দেউতা

মোৰ ৰুমলৈ সোমাই আহে। দেউতাৰ মাতটোত যেন বহুতদিনৰ মূৰত আগৰ দৰে আত্মীয়তাৰ ভাৱ প্ৰতিফলিত হৈছে।

ঃ দেউতা, নাই মানে মই ...। এইবাৰো থমকি ৰ'লোঁ। মুখখনে ক'ব বিচাৰিলেও যেন হৃদয়ে ক'বলৈ নিদিয়ে। বাৰে বাৰে থমকি ৰ'বলৈ বাধ্য কৰায়।

ঃ মাজনী, তোৰ লগত কথা এটা আছিল। তোক মই আকৌ পঢ়ুৱাম বুলি ভাবিছোঁ।

মোৰ চকুকেইটা যেন সেমেকি উঠিল।

ঃ তাৰ লগতে কাইলৈৰ পৰা তই যতীনৰ ওচৰত টাই-কোৱান-ডু শিকিবলৈ যাবি দেই মাজনী। এইবাৰ তই পঢ়া, গান, নাচৰ লগতে টাই-কোৱান-ডু খেলুৱৈও হ'ব লাগিব।

মই আৰু ৰৈ থাকিব নোৱাৰিলোঁ। দেউতাৰ বুকুত সোমাই পৰিলোঁ।

ঃ এইবাৰ থমকি নৰ'বি। নিজৰ সুৰক্ষা নিজৰ হাতত লৈ আগবাঢ়ি গৈ থাকিবি। আমি ইমানদিনে নিজৰ কথাই চিন্তা কৰিছিলোঁ। তোৰ কণমানি মনটোৱে কিমান এটা ধুমুহাৰ মাজেৰে পাৰ হ'ব লগা হৈছিল সেই কথা আমি বুজিবলৈ চেষ্টাই কৰা নাছিলোঁ।

পিছফালৰ পৰা মাৰ মৃদু উচুপনিৰ শব্দ মোৰ কাণত পৰিল। কিন্তু এইবাৰ হতাশাৰ নহয়, এক আশাৰ ৰেঙনিহে। ❑

অনু গল্প

উভতি চোৰা

তন্ময় বৰগোহাঁই

পঞ্চম ষাণ্মাসিক, সমাজতত্ত্ব বিভাগ

মাক-দেউতাক টিভিত ব্যস্ত, বিতোপনে একান্ত মনে মোবাইলৰ গেম খেলি আছে, নিহাৰিকাও সম্ভৱ টিউচনলৈ গ'ল। ককাৰ একমাত্ৰ সংগী ৰেডিঅ'টো যোৱা তিনিদিন ধৰি বেয়া হৈ পৰি আছে, নাতিয়েকক আক্ষেপ কৰিছে ককাই, "আইতাৰে মোক এইদৰে আগতীয়াকৈ এৰি নোযোৱা হ'লে তহঁতক নিচিঞৰিলোঁ হয়", যদিও হেডফোন লগাই থৈছে বাবে নাতিয়েকে একোকে শুনা নাই।

বহাৰ পৰা উঠি গৈ ককাকে এদোপ-দুদোপকৈ খোজ ল'লে, হাতত বেয়া ৰেডিঅ'টো লৈ পুনৰাই একেখিনি আক্ষেপ। এইবাৰ বিতোপনে কিবা এটা উমান পালে, পুৰণি স্মৃতিয়ে তাক বাৰুকৈয়ে বিন্ধিলে। পুৰাই ৰেডিঅ'টো বজাৰ লগে লগে বিচনাৰ পৰা উঠা- সোমবাৰৰ ৰাতি আঠ বজাৰ নাটকৰ সময়ে তাক আবেগিক কৰি পেলালে। ককাকে বিচনাত বাগৰ দিবলৈ যোৱা সময়ত চেগ বুজি ৰেডিঅ'টো সি লৈ আহিল।

পিছদিনা পুৱা আকৌ ৰেডিঅ' বাজিল। এটা নতুন গান বাজিছে, "উভতি চোৱা ধূলিয়ৰি বাটে"।

এন্দুৰ

অংকিত সন্দিকৈ
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

হোজাপটীয়া নন্দেশ্বৰ লাহনে সেউজীয়া মোনাটোকান্ধতে ওলমাই এখোজ-দুখোজকৈ ওলাই গৈছে। পদুলিমুখৰ জপনাখনত ধৰি তেওঁলৈ চাই থকা সহধৰ্মিনী নিৰলাৰ মুখত ফুটি উঠিছে এটা তীব্ৰ হতাশাৰ গ্লানি। সময় তেতিয়া ঠিক এঘাৰমান বাজিছিল। চৰকাৰী অফিচলৈ সময়মতে যাবলৈ এলাহ কৰা এচাম ঠগবাজি বিষয়াও হয়তো সেইসময়ত অফিচৰ নিজৰ চকীখন খালী হৈ থাকিবলৈ দিয়া নাই। নন্দেশ্বৰ লাহনে আধা ঘণ্টামানৰ ভিতৰতে গাঁৱৰ পৰা বাছেৰে আহি টাউন পালেহি। বাছৰ পৰা নামিয়েই তেওঁ বহু প্ৰত্যাশাৰে অফিচলৈ খোজ লৈছে। মুখ্য বিষয়াৰ কাৰ্যালয়টোৰ দুৱাৰখন খোলা দেখিয়েই তেওঁৰ মুখত স্বচ্ছন্দে এটা হাঁহি বিৰিঙি উঠিল। সেইদিনা মানুহৰো যথেষ্ট ভিৰ। নন্দেশ্বৰ কোবাকুবিকৈ অফিচটোলৈ আগবাঢ়িল। পৰ্দাখন ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈ মেলি থোৱা আছিল বাবে নন্দেশ্বৰে বিষয়াজনক বাহিৰৰ পৰা দেখা নাই। তেওঁ হাতেৰে পৰ্দাখন আঁতৰাই ভিতৰলৈ সোমাই যাবলৈ সংকোচ কৰিছিল যদিও বহু সময়ৰ মূৰত সেই সংকোচেই যেন শিলৰ দৰে সাহস ৰৈ পৰিল।

'চাৰ, সোমাবলৈ অনুমতি দিয়েনে?'

চিগাৰেট হুপি হুপি অন্য ৰাজ্যত মচগুল হৈ থকা বিষয়াজনে মুখত চিগাৰেট লৈ থকা ভাগেই নন্দেশ্বৰক সোমাই আহিবলৈ অনুমতি দিলে। উচ্ পিচ্ মনেৰে নন্দেশ্বৰ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। খালী হৈ থকা চকীকেইখনত বিষয়াজনে তেওঁক বহিবলৈ অনুমতি দিব বুলি ভাবিছিল যদিও সেই অনুমতি নোপোৱাত তেওঁ থিয় হৈয়ে থাকিল।

'কি আছিল আপোনাৰ?'

বিষয়াজনে আধা খোৱা চিগাৰেটটো জোতাৰে মোহাৰি নন্দেশ্বৰক সুধিলে।

'মোৰ ৰিটায়াৰমেণ্টৰ কামটো কিমান দূৰ আগবাঢ়িছে ছাৰ?'

বিষয়াজনৰ উত্তৰৰ বাবে নন্দেশ্বৰে তেওঁৰ মুখলৈ চাই গভীৰ উৎকণ্ঠাৰে ৰ'ল। বিষয়াজনৰ মুখৰ পৰা আগৰ বাৰৰ দৰে আকৌ সেই নেতিবাচক প্রত্যুক্তিয়ে আহিল।

"নাই। আপোনাৰ কামটো একো আগবঢ়াবই পৰা নাই। তাতে আকৌ আপোনাৰ কামটো হ'ল ৰিটায়াৰমেণ্টৰ।"

এটা কৃত্রিম হাঁহি মাৰি বিষয়াজনে আকৌ নন্দেশ্বৰৰ মুখলৈ চাই -

"ৰিটায়াৰমেণ্টৰ পাছত এই জখলাডাল পাৰ হৈ যাবলৈয়েই বৰ জটিল বুজিছে। যদি মোৰ হাতত টকা ত্রিশ হাজাৰ গুজি দিয়ে তেন্তে মই আপোনাৰ ফাইলৰ কামটো একেদিনাই আগবঢ়াব পাৰো।"

যোগাত্মক বতৰা পাম বুলি বহু আশাৰে অহা নন্দেশ্বৰক মুহূৰ্ততে বিষাদবোধৰ উৰ্মি এটাই চিন-নিচিনকৈ প্রচ্ছন্ন কৰি ধৰিলে। নিজৰ আবেগক বহু কষ্টৰে সংযম কৰি ভৱিষ্যতৰ দূৰদৃষ্টিৰে তেওঁ বিষয়াজনক সত্যটো কৈ পেলালে -

"বেংকত মোৰ সাঁচতীয়া ধন মাথো পয়ত্রিশ হাজাৰ আছে। তাৰে ত্রিশ হাজাৰ বাৰু আপোনাক কাইলৈ দি যাম। অনুগ্রহ কৰি মোৰ ফাইলটোৰ কাম যেন অলপ সোনকাল কৰে। এয়াটো মোৰ প্ৰাপ্য হয়। মোৰ ফাইলৰ গোটেই কামটো ওপৰলৈ হেনো আপোনাৰ পৰায়েই যাব।"

টেবুলত কিলাকুটি দুটা ভেজা দি দুয়োহাত লগ লগোৱা মুঠিটোত থুঁতৰিটো থৈ বিষয়াজনে মূৰ জোকাৰি আমিত্বৰে শলাগ ল'লে। নন্দেশ্বৰে "তেনেহ'লে আজিলৈ আহো ছাৰ" বুলি কৈ বাহিৰলৈ ওলাই আহিল। আনবোৰৰ দৰে এইবাৰো তেওঁ হতাশ মনেৰে ঘৰলৈ উভতিছে সাধাৰণ ৰিটায়াৰমেণ্টৰ কামটোৰ কাৰণে তেওঁ এই অফিচটোলৈ যে কেইবাৰ তাত-বাটি কৰি তাৰ কোনো হিচাপ নাই। প্ৰতিবাৰেই তেওঁ বিষন্নতাৰে বিমুখ। মুখ্য বিষয়াজনে নন্দেশ্বৰ লাহনৰ সৰলতাক বোধহয় দুৰ্বলতাৰ চকুৰে চাইছে। যদি সেয়াই হয় তেন্তে বিষয়াজনৰ কাৰণে সেই ধাৰণা হয়তো ভুল হ'ব। ভৰ দুপৰীয়া ৰ'দত তেওঁ অফিচটোৰ পৰা বাছ ষ্টেণ্ডলৈ খোজ কাঢ়িয়েই আহিছে। ক'তো এটুপি পানীও খোৱা নাই। ওঁঠ দুটা একেবাৰে শুকান হৈ পৰিছে। ঘৰলৈ বাছেৰে ওভতাৰ পথত তেওঁক এশ-এবুৰি চিন্তাই বৰকৈ জুমুৰি দি ধৰিছে যদিও বাছখনৰ অন্তিম চিটটোত বহাৰ বাবে কোনেও তেওঁৰ বিমৰ্যতাৰ অভিব্যক্তি ধৰা পেলাব নোৱাৰিলে। ইফালে নন্দেশ্বৰলৈ বাট চাই চাই নিৰলা অস্থিৰ হৈ পৰিছে। তেওঁ ভাবিছে, অন্ততঃ আজি তেখেতৰ স্বামীয়ে কিবা এটা ভাল খবৰ আনিব। নন্দেশ্বৰে তিক্ত অভিজ্ঞতাৰ ধাৰাসাৰ সুঁতিটো নিজৰ অন্তৰতে অন্তঃসলিলা হ'বলৈ দি মিছা সম্ভাৱনাৰ আৱৰণেৰে ঠিক একমান বজাত ঘৰৰ পদূলিমুখ পাইছেহি। পদূলিৰ পৰা নিজৰ ঘৰখনলৈ চাই দিওঁতেই তেওঁক এক ব্যাপিহীন ৰিক্ততাৰে হেঁচা মাৰি ধৰিছে। একমাত্র সন্তানক নিয়তিয়ে অকালতে কাঢ়ি নিয়াৰ ব্যথা ভোগীজনৰ বাদে আন কোনেনো ভালকৈ বুজিব। নন্দেশ্বৰ আৰু নিৰলা সেই মৰ্ম ব্যথাৰ ভোগীৰো ভোগী। হতাশহীন ক্লান্তিহীন দেখুৱাই নন্দেশ্বৰ ভিতৰলৈ সোমাই আহিল। দুৱাৰ মুখতেই তেওঁৰ অকস্মাৎ লগ পাই নিৰলাই - উৎসুকতা প্রকাশেৰে নন্দেশ্বৰক সুধিলে -

"কামবোৰ বাৰু আগবাঢ়িছেনে? অফিচত কি বুলি ক'লে?" আনখন হৃদয়ক শানিত কথাৰে কষ্ট দিয়াতকৈ নিজে তাৰ বোজা কান্ধ পাতি লৈ নন্দেশ্বৰে মিছা মিছা কথাৰে নিৰলাক সান্ত্বনা দি গ'ল -

"ওঁ! মোৰ ফাইলটো হেনো কিবা বিজুতিতহে তল পৰি ৰৈছিল। এতিয়া তাৰ কাম বহুতেই আগবাঢ়িছে। কাইলৈ মই চহী তিনিটা কৰিবলৈ তালৈ আকৌ যাব লাগিব। সেই চহী তিনিটা কৰিলেহে বোলে ফাইলটো ওপৰ মহলালৈ যাব।"

ইমান মিছা মাতি নন্দেশ্বৰ নিৰলাৰ সমুখত আৰু এক মুহূৰ্তও স্থিৰেৰে থাকিব নোৱাৰিলে। খৰধৰকৈ তেওঁ ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। নিৰলাৰ মুখত এটা প্ৰশান্তিৰে আৱৰা হাঁহি বিৰিঙি উঠিল। নিৰলাই হয়তো মনে মনে ভাবিছে - "এইবাৰ নিশ্চয় মানুহজনৰ কামটো হ'বগৈ।"

নিশাৰ আন্ধাৰ নামি গহীনৰ পৰা গহীনতৰ হৈ আহিছে। মনৰ দাপোনত অগাদেৰা কৰি থকা কথাবোৰে নন্দেশ্বৰৰ চকুলৈ অকণমানো টোপনি আহিবলৈ দিয়া নাই। তন্দ্ৰাহীনভাৱেই তেওঁ গোটেই উজাগৰী নিশা পাৰ কৰিলে। তথাপি নিজৰ অস্বস্তিৰ কথা নিৰলাক এবাৰো নক'লে, জানোচা নিৰলাই দুখতে আকৌ দুখ পায়। নিৰলা বাহিৰত থকা সময়ত নন্দেশ্বৰে নিজৰ পাছবুকখন সেউজীয়া মোনাটোত অতি সংগোপনে ভৰাই থ'লে। তেতিয়া ঠিক দহমান বাজিছিল। নন্দেশ্বৰ ঘৰৰ পৰা ওলাই আহিছে। তেওঁৰ প্ৰথম লক্ষ্য আছিল টাউনৰ ভাৰতীয় ষ্টেট বেংকটো। বেংকৰ পৰা ত্রিশ হাজাৰ টকা উলিয়াই এইবাৰ তেওঁ বিচাৰি ফুৰিছে এটা জনহীন নিজান পৰিৱেশ। ইফালৰ পৰা সিফালে অহা-যোৱাখন কৰি কৰিও তেওঁ তেনে এটা পৰিৱেশ বিচাৰি পোৱা নাই। এবাৰত তেওঁৰ চকু পৰিল এটা তলা মৰা সৰু ঘৰলৈ। ঘৰটো এটা ক্লাৱ, ৰঙা ৰঙা ডাঙৰ আখৰেৰে লিখা আছে "ৰংমন ক্লাৱ"। মানুহ-দুনুহ কোনো নাই, নিজান, নিস্তব্ধ। ক্লাবটোৰ বাৰাণ্ডাত থকা ভগা চকীখনত বহি ইফালে-সিফালে চাই নন্দেশ্বৰে মোনাটোৰ পৰা টকাখিনি উলিয়াই এখিলা এখিলাকৈ হিচাপ কৰিছে। সংখ্যাৰ পাছত

যিমানে শূন্য বাঢ়ি বাঢ়ি গৈ আছে, সিমানে নন্দেশ্বৰৰ মনৰ ঘোঁৰাই ডেও দোপাল পাৰি উঠিছে। তথাপি মনৰ দ্রুতবেগী অশান্ত ঘোঁৰাটোক অশ্বাৰোহী হৈ লেকাম ধৰিবৰ তেওঁ নিজৰ ওচৰত নিজেই বাধ্য। পইচাখিনি মোনাটোত সুমুৱাই এইবাৰ তেওঁ খৰধৰকৈ ঢাপলি মেলিছে অফিচলৈ। আজি আলিবাটৰ পৰায়েই বিষয়াজনক দেখা গৈছে। পৰ্দাখন মুকলিকৈ চলাই থোৱা আছে, হয়তো তেনে কৰি বিষয়াজনে নন্দেশ্বৰক বিশেষভাৱে আহ্বান জনাইছে। নন্দেশ্বৰক দুৱাৰ মুখত দেখিয়েই বিষয়াজনে আগধৰি মাতিছে -

"পালেহি। পৰ্দাখন চলাই থৈ আহিবচোন হাতেৰে।"

বিষয়াজনৰ কথামতে নন্দেশ্বৰে পৰ্দাখন চলাই আৱৰণ দি ভিতৰলৈ সোমাই গ'ল। নন্দেশ্বৰে বৰ বেছি কথা পাতিবলৈ ইচ্ছা নকৰিলে। বিষয়াজনে বহিবলৈ অনুমতি দিয়াত তেওঁ খালী হৈ থকা চকীখনত বহিল। নন্দেশ্বৰৰ মুখলৈ চাই বিষয়াজনে ক'লে -

"পলম নকৰি বস্তুটো দিয়ক তেনে।"

নন্দেশ্বৰে মোনাটোত সোঁহাতখন সুমুৱাই টকাখিনি উলিয়াই আনিছে আৰু বিষয়াজনলৈ আগবঢ়াই দিওঁতেই তেওঁৰ বিবেকে প্রশ্ন কৰিছে - "নন্দেশ্বৰ! তই দুৰ্নীতিক ৰঙা দলিচা পাৰি দিছ কিয়? লোৱাজন যিমান দায়ী, দিয়াজনো কিন্তু সমানেই দায়ী।" হঠাতে তেওঁৰ জ্ঞান বিবেক তৰংগায়িত হৈ উঠাত টকাৰ টোপোলাটো বিষয়াজনৰ হাতত নৌপৰোতেই নিজলৈ অতৰ্কিতে কোঁচাই আনিলে। বিষয়াজনে নিজৰ ওচৰত নিজেই খুব লাজ পাই ৰঙা-চিঙা পৰিছে। নন্দেশ্বৰে অন্তিম মুহূৰ্তত সাৰ পাই উঠা নিজৰ সত্তাক অৱনমিত হ'বলৈ নিদি কৈ গ'ল -

"মই শিক্ষকতা কৰিছিলোঁ। এই কাম কৰিলে মোৰ শিক্ষক জীৱনটোৰ একো অৰ্থই নাথাকিব। যদি আপুনি নিজকে সঁচা মানুহৰ শাৰীত আছোঁ বুলি ভাবে, তেন্তে কামটো আন্তৰিকতাৰে কৰি দিব। জানি থ'ব, অমানুহৰ পৰিচয় দি আপুনি মোক প্রাপ্যটোৰ পৰা বঞ্চিত কৰিলেও তাতো মই উদ্বিগ্ন নহয়। তথাপি আনক তোষামোদ কৰি মোৰ প্রাপ্তি লৈ মই তৰ্পিত হ'ব নিবিচাৰোঁ।"

হাতত থকা টকাখিনি নিজৰ সেউজীয়া মোনাটোত সুমুৱাই লৈ তেওঁ মুখ্য বিষয়াৰ কাৰ্যালয়টোৰ পৰা নীৰৱে ওলাই আহিল। ঘৰলৈ ওভতা নন্দেশ্বৰ লাহনৰ মুখত এতিয়া আৰু সেই ক্লেশময় নতুবা গভীৰ শ্রান্তি নাই। বৰঞ্চ তাৰ বিপৰীতে আছে সততাৰ স্থিতপ্রজ্ঞ অভিব্যক্তিৰে দীপ্তিমান স্বাক্ষৰ। ❑

অনুগল্প

অপ্রিয়

ঃ ভালদৰে পঢ়। বাবা সদায় দুখত থাব লাগিব নহ'লে আমাৰ দৰে।

ঃ দেউতাৰ ইমানকেইটা ডিগ্রীৰে আমি কিমান ধনী এতিয়া মা?

মুনমী চেতিয়া
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

অব্যক্ত

অংকুৰ গগৈ
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

দোকমোকালি। ...

যোৱা ৰাতিৰ নিৰৱচ্ছিন্ন বৰষুণজাক এৰা বেছি পৰ হোৱাই নাই। যোৱা প্ৰায় এসপ্তাহ জুৰি অঞ্চলটোৰ ওপৰত বৰুণ দেৱতাই ভালকৈয়ে কৃপাদৃষ্টি ৰাখিছে। দিন-ৰাতি একাকাৰ কৰি বৰষুণ দিছে। কোনোবা দিনা ৰাতিপুৱা, কোনোবা দিনা সন্ধিয়া, কেতিয়াবা গোটেই দিনটোৱেই ... আকৌ কেতিয়াবা ওৰে নিশা। পথাৰত চপচপীয়া পানী। বাৰিষা কালৰ ই এক চিৰপৰিচিত স্বাভাৱিক দৃশ্য।

আনদিনাতকৈ প্ৰশান্তই আজি অলপ সোনকালেই সাৰ পালে। হাত-মুখ ধুই সি বাহিৰলৈ ওলাই আহি পিৰালিত থকা চকীখনতে পিঠিটো আওজাই বহি পৰিল। পূব আকাশত বেলিটোৱে লাহেকৈ ৰঙচুৱা মূৰটো উলিয়াইছে। খন্তেক সময় পাছতে তৰুণ অৰুণৰ নবীন কিৰণে সমগ্ৰ অঞ্চলটো পোহৰাই তুলিলে। এটা সুন্দৰ, নিৰ্মল প্ৰভাত। কেইবাদিনীয়া বিৰতিৰ অন্তত আজি কোমলকৈ ৰ'দজাক ওলাইছে। চকীত বহিয়েই প্ৰশান্তই তাৰ সন্মুখৰ এই সুবিমল পৰিৱেশটো উপভোগ কৰিছে। শাৰী শাৰীকৈ থকা তামোল গছকেইজোপাত কেৰ্কেটুৱা এটাই নতুনকৈ ডবিওৱা তামোলবোৰ দাঁতেৰে কুটি কুটি খাইছে। ইজোপাৰ পৰা সিজোপালৈ বিজুলী গতিৰে জপিয়াইছে। গছৰ পাতবোৰত লাগি থকা বৰষুণৰ টোপালবোৰ পাতল বতাহ

এজাক লাগি জৰ্‌জৰ্‌কৈ সৰি পৰিছে।

আজিৰ পৰা প্ৰায় দহ-বাৰ বছৰ আগৰ ঠিক এনেকুৱা এটা দিনলৈকে প্ৰশান্ত উভতি গ'ল। সেইদিনাও ঠিক এনেদৰেই ৰাতিপুৱাটো মুকলি আছিল। সন্মুখৰ পথাৰখনো আজিৰ দৰেই পানীৰে উপচি আছিল। ৰাতিপুৱা বেলি ওলোৱাই নাই। চিকিমিকি বেলিকা। প্ৰশান্তই শুই উঠি মুখখন ধুই আহি কিতাপ-বহী, ইউনিফৰ্ম, জোতা এইবোৰ যোগাৰ কৰিছে। গা-পা ধুই আহি সি তাৰ নতুন ইউনিফৰ্মযোৰ ইস্ত্ৰি কৰিছে। আজি তাৰ কলেজৰ প্ৰথমটো দিন। তাৰ মনটো কিবা এটা অচিনা ভাৱত উদ্বিগ্ন হৈ উঠিল। আজি সি এখন নতুন শিক্ষানুষ্ঠানত ভৰি দিব। নতুন ঠাই, নতুন মানুহ, নতুন পৰিৱেশৰ লগত আজি তাৰ মুখামুখি হ'ব। এইবোৰৰ লগত সি নিজকে স্বাভাৱিক ধৰণেৰে খাপ খুৱাই ল'ব পাৰিবনে? হাইস্কুলৰ বন্ধুবোৰৰ দৰেই সি কলেজত মনে মিলা বন্ধু পাবনে? এনেকুৱা এশ-এবুৰি প্ৰশ্নই তাৰ মনটো আজি কিঞ্চিত হ'লেও চিন্তিত কৰি তুলিছে। এইবোৰ চিন্তা কৰি থাকোতে কেতিয়ানো আঠ বাজিল সি গমকে নাপালে।

"প্ৰশান্ত, ভাত বাঢ়ি দিছোঁ। খাই ল'হি।" - মাকৰ মাতত সি তাৰ চিন্তাৰ জালখনৰ পৰা মুক্ত হ'ল। "গৈছোঁ মা" - বুলি সি কোঠাৰ পৰা ওলাই আহি ভাতৰ টেবুলত বহিল। আজি তাৰ ভাত খোৱাৰ অলপো ইচ্ছা নাছিল। তথাপিও ৰাতিপুৱাই উঠি মাকে লৰালৰিকৈ তাক গৰম ভাতকেইটা যোগাৰ কৰি দিছে। মাকৰ এইকণ মৰম আৰু কষ্টক অপমান কৰিবলৈ তাৰ মন নগ'ল। অনিচ্ছা স্বত্বেও কেইগৰাহমান খাই উঠি সি কাপোৰ-কানি পিন্ধি কলেজলৈ বুলি ওলাল। বাছত উঠালৈকে দেউতাকে তাক আগবঢ়াই থৈ আহিল।

বাছৰ পৰা নামিয়েই প্ৰশান্তই তাৰ কলেজখনত ভৰি দিলে। চিপ্‌চিপ্‌কৈ বৰষুণজাক দি আছিল। বেগৰ পৰা ছাতিটো উলিয়াই লৈ সি তাৰ ডিপাৰ্টমেণ্ট অভিমুখে আগবাঢ়িল।

কোঠাটোত কেইজনমান ছাত্ৰ-ছাত্ৰী। প্ৰত্যেকৰে মুখৰ ভাৱ গহীন। ঠিক প্ৰশান্তৰ দৰেই। সিহঁতৰ মনটোও প্ৰশান্তৰ দৰেই সৰু-সুৰা ভয় এটাই নিশ্চয় আগুৰি ৰাখিছে। এটা-দুটাকৈ গোটেই কোঠাটো এসময়ত প্ৰায় ৩০-৪০ গৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰে ভৰি পৰিল। কোনোবা দুটামানে ইটোৱে-সিটোৰ লগত কথা পাতিছে। ঠিক একেদৰে দুজনীমান ছোৱালীয়েও নিজৰ মাজত গুণগুণকৈ কিবা পাতিছে। হয়তো সিহঁত আগৰে পৰা একেলগে পঢ়া। সেয়ে ইমান মুকলিমূৰীয়াকৈ হাঁহি খিকিন্দালি কৰি কথা পাতিব পাৰিছে।

অলপ পাছতে কোঠাটোত এগৰাকী আদহীয়া মহিলা সোমাই আহিল। মহিলাগৰাকীৰ হাতত থকা দুখন কিতাপ আৰু ৰেজিষ্টাৰৰ বহীখন দেখি প্ৰশান্তৰ লগতে কোঠাটোত থকা সকলোৰে বুজিবলৈ অলপো কষ্ট নহ'ল যে সেইয়া সিহঁতৰ অধ্যাপিকা। তেখেতে বিভাগৰ মুৰব্বী অধ্যাপিকা বুলি নিজৰ পৰিচয় দিলে।

"আজি তোমালোকৰ কলেজত প্ৰথমটো দিন। গতিকে আজি তোমালোক সকলোৰে লগত প্ৰথমে চিনাকি হৈ লওঁ।" - এইবুলি কৈ অধ্যাপিকাই সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰীকে তেওঁলোকৰ নামবোৰ সুধিলে। সকলোৱে নিজৰ নিজৰ নামবোৰ এফালৰ পৰা কৈ যাবলৈ ধৰিলে। অলপ পিছতেই প্ৰশান্তৰ পাল পৰিল। সি কিবা এটা ক'বলৈ থিয় হওঁতেই লৰালৰিকৈ কোনোবা আহি কোঠাটোৰ দুৱাৰমুখত থিয় হ'লহি।

"বাইদেউ সোমাব পাৰোঁনে?"

এষাৰ কোমল মাত প্ৰশান্তৰ কাণত পৰিল। সি ঘূৰি চাই দেখে এজনী ধুনীয়া, মৰমলগা ছোৱালী। বয়স তাৰ সমানেই হ'ব। বৰ ওখও নহয়, চাপৰো নহয়। গাটো লাহী, ক্ষীণ। মুখৰ বৰণ বগা। কিন্তু লাজতে নে ভয়তে নেজানো, তাইৰ মুখখন প্ৰায় সেন্দূৰৰ দৰেই ৰঙা হৈ পৰিছে। অলপ দৌৰিছিল ছাগৈ - অলপ ফোঁপাইছে তাই ... নাকৰ পাহিকেইটা ফুলি উঠিছে। হাতত ছাতিটো আছে যদিও তাইৰ বাঁওহাতৰ চোলাটোৰ কাপোৰখিনি সম্পূৰ্ণ তিতিছে। মুখখনতো বৰষুণৰ ক্ষুদ্ৰ ক্ষুদ্ৰ টোপাল কিছুমান বিৰিঙি উঠিছে।

"আজি প্ৰথম দিনাই অহা দেৰি হ'ল যে?"-

অধ্যাপিকাগৰাকীৰ প্ৰশ্নত তাইৰ ভয় আৰু লাজ দুগুণে বাঢ়িল। কঁপা কঁপা মাতেৰে তাই উত্তৰ দিলে - "বৰষুণ দিয়াৰ কাৰণে অলপ দেৰি হ'ল।"

"কি নাম তোমাৰ?" "বাইদেউ, নিৰ্মালি বৰুৱা।"

"ঠিক আছে। বহা নিৰ্মালি।" - অধ্যাপিকাগৰাকীৰ অনুমতি পাই যিখন বেঞ্চ একেবাৰে ওচৰতে পালে সেইখনতে তাই লৰালৰিকৈ বহি ল'লে। সেই গোটেই দিনটোত প্ৰশান্তই ক্লাচৰ ফাঁকে ফাঁকে নিৰ্মালিক সকলোৰে দৃষ্টিৰ পৰা লুকাই-চুৰকৈ কেইবাবাৰো চালে। কিন্তু হঠাতে আকৌ চকু ফিৰাই আনে। চকুৰে চকুৰে পৰাৰ ভয়ত নতুবা আন কাৰোবাৰ দৃষ্টিত ধৰা পৰাৰ ভয়ত। এনেকৈয়ে তিনিমাহমান পাৰ হ'ল। ক্লাচৰ প্ৰায় সকলোৰে লগতে প্ৰশান্তৰ বন্ধুসুলভ সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠিছে। কিন্তু নিৰ্মালিৰ লগত তাৰ কোনো বিশেষ কথা-বতৰা আজিলৈকে হোৱা নাই। কেতিয়াবা হঠাতে মুখামুখি হ'লে দুয়োটাই ইটোৱে সিটোৰ মুখলৈ চাই মিচিকিয়া হাঁহি এটা মাৰি সম্ভাষণ জনায়। নিৰ্মালি স্বভাৱতে গহীন আৰু সহজ-সৰল। প্ৰয়োজনীয়

কথাকেইটাৰ বাহিৰে অন্য কথা তাই লগৰ কেইজনীৰ বাহিৰে কাৰোৰে লগত পতা পচন্দ নকৰে। অৱশ্যে তাই কথা পাতিবলৈ বেয়া পায় তেনে নহয় - কোনোবাই কিবা এটা সুধিলে নম্ৰভাৱে উত্তৰ দিয়ে - আগতীয়াকৈ কিন্তু নিজেই একো কথা নকয়। প্ৰশান্তৰ দৃষ্টিত নিৰ্মালি যেন এটা সুন্দৰ, নিৰ্মল, শান্ত, অনাবিল সৌন্দৰ্যৰে পৰিপূৰ্ণ নিজৰা।

দিনবোৰ এনেকৈ আগবাঢ়িল। সিহঁত দুটাৰ মাজত আজিলৈকে প্ৰত্যক্ষভাৱে কোনো কথা-বতৰা নহ'ল। নামকেইটাৰ বাহিৰে ইটোৱে সিটোৰ বিষয়ে একোৱেই নাজানে। কিন্তু সেই প্ৰথম দেখাৰে পৰা নিৰ্মালিক প্ৰশান্তৰ কিবা এটা ভাল লাগিল। বেছিভাগ সময়তে সি তাইৰ কথাই চিন্তা কৰি থাকে। সি যেন তাইক চাবলৈহে সদায় কলেজলৈ যায়। তাইৰ মুখৰ সেই মিচিকিয়া নম্ৰতাৰে ভৰা হাঁহিটো চাবলৈ। আজিলৈকে তাৰ এনে অৱস্থা কাহানিও হোৱা নাই। নিৰ্মালিৰ চঞ্চলতাবিহীন স্বভাৱটোৱে যেন তাৰ মনটো চঞ্চল কৰি তুলিছে।

প্ৰশান্তৰ মন যায় নিৰ্মালিৰ লগত কথা পাতিবলৈ, তাইৰ বিষয়ে জানিবলৈ, তাইৰ লগত বন্ধুত্ব কৰিবলৈ। এদিন হঠাতে সেই সুযোগ মিলিল। সেইদিনা শনিবাৰ আছিল। ক্লাচৰ বাকী ল'ৰা-ছোৱালীবোৰ তেতিয়ালৈকে অহা নাই। প্ৰশান্তই সেইদিনা কলেজ সোনকালে পালেহি। কোঠাটোতে বহি ব'র্ডত আগদিনা ছাৰে লিখি থৈ যোৱা আখৰকেইটা সি মনে মনে পঢ়ি আছিল। এনেতে কোনোবাই তাৰ কাষৰ বেঞ্চখনতে বেগ থোৱাৰ শব্দ শুনিলে। সি ঘূৰি চাই দেখে নিৰ্মালি। স্বয়ংক্ৰিয়ভাৱেই দুয়োটাৰে মুখৰ মিচিকিয়া হাঁহি একোটা ফুটি উঠিল। সিয়েই আগতীয়াকৈ সুধিলে - "আহিলা?"

"ওঁ! আহিলোঁ।" - নিৰ্মালীৰ নম্ৰতাৰে ভৰা পোনপটীয়া উত্তৰ।

কোঠাটোত অন্য কোনো মানুহ নাই। অলপপৰ কোনেও একো কথা কোৱা নাই। প্ৰশান্তই কোঠাটোৰ বাহিৰত অহা-যোৱা কৰি থকা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীবোৰলৈ অপলক দৃষ্টিৰে চাই আছে। মাজতে এবাৰ নিৰ্মালিৰ ফালে চাই দেখে তাইও ঠিক তাৰ দৰে বাহিৰৰ পৰিৱেশটোকে চাই আছে। এবাৰ দুয়োটাৰে চকুৰে চকুৰে পৰিল। দুয়োটাই অলপ অপ্ৰস্তুত হ'ল। নিৰ্মালিৰ কথা নাজানো, কিন্তু প্ৰশান্ত যে অলপমান লজ্জিত হ'ল সেইটো নিশ্চিত। সি নিজকে মনৰ ভিতৰতে গালি পাৰিবলৈ ধৰিলে - "কি দৰকাৰ আছিল বাৰু মোৰ তেনেকৈ চাবলৈ। নিৰ্মালিয়ে বা মোৰ বিষয়ে কি ভাবিছে। ছিঃ ছিঃ। কিয় যে চাইছিলো?"

"তোমাৰ নাম প্ৰশান্ত ন?" - নিৰ্মালিৰ মাতত সি উচপ খাই উঠিল।

"ওঁ, প্ৰশান্ত। প্ৰশান্ত চেতিয়া।"

"মই নিৰ্মালি বৰুৱা।"

"I know"

অলপ সময় আকৌ দুয়োটা নিমাত। এইবাৰ কিছু সাহস কৰি প্ৰশান্তই প্ৰশ্ন কৰিলে - "তোমাৰ ঘৰ ক'ত?"

"সোণাৰিত, আৰু তোমাৰ!"

"মোৰ হাঁহচৰা। তুমি ঘৰৰ পৰা অহা-যোৱা কৰা নে হোষ্টেলত থাকা?"

"নহয়। মই ঘৰৰ পৰাই আহোঁ। তুমি?"

"অ' ... ময়ো ঘৰৰ পৰাই অহা-যোৱা কৰোঁ।"

"ক্লাচত পঢ়োৱাবোৰ বুজি পাইছা নাই বাৰু?" এইবাৰ সি অলপ নিশ্চিন্তভাৱে প্ৰশ্নটো কৰিলে।

"অলপ অলপ পাইছোঁ। কিন্তু হেডমেমৰখিনিহে বৰ টান টান লাগিছে।"

"অ, মোৰো একেই।"

সেইদিনা নিৰ্মালিৰ লগত সি প্ৰথম কথা পাতিলে। নিৰ্মালিৰ ব্যক্তিগত জীৱনৰ কথাবোৰ তাৰ জানিবলৈ ইচ্ছা আছিল যদিও আত্মসন্মানৰ খাতিৰত সি সেইবোৰ জনাৰ পৰা বিৰত থাকিল। নিৰ্মালিৰ প্ৰতি যেন সি আকৰ্ষিত হৈছে। বাৰে বাৰে তাইৰ লগত কথা পাতিবলৈ মন যায় - তাইক হেঁপাহ পলুৱাই চাবলৈ মন যায়। কিয় সি নিৰ্মালিৰ প্ৰতি ইমান আকৰ্ষিত হৈছে? কিয় নিৰ্মালিৰ প্ৰতিটো কথাই তাক আপ্লুত কৰে? সি ভাবিবলৈ বাধ্য হ'ল - হয়, এয়াই ছাগে নিৰ্মালিৰ প্ৰতি তাৰ অন্তৰত জাগি উঠা পবিত্ৰ প্ৰেম, অগাধ ভালপোৱা। মানুহৰ মুখত শুনি অহা, উপন্যাসৰ মাজত উল্লেখ থকা সেই স্বৰ্গীয় অনুভূতি।

প্ৰশান্তই নিৰ্মালিৰ অন্তৰখন জুমি চাবলৈ চেষ্টা কৰে। কিয় বাৰু তাই ইমান শান্ত, গহীন। আন ছোৱালীৰ দৰে ক্ষুদ্ৰমানো চঞ্চলতা নাই। কিবা এটা পোৱাৰ হাবিয়াস নাই। যি পাইছে তাতেই যেন তাই পৰিতৃপ্ত। সি তাইক অন্তৰ ভৰি ভাল পাইছে। কিন্তু কাহানিও এই কথা আনক জানিবলৈ দিয়া নাই। এইয়া তাৰ ফালৰ পৰা একপক্ষীয় প্ৰেম। নিৰ্মালিৰ অন্তৰত কি আছে সি নাজানে। তাৰ প্ৰতি নিৰ্মালিৰ দৃষ্টিভংগী কি তাকো সি নাজানে। সিহঁত দুয়োটা স্বভাৱতে গহীন। আৰু ইয়াৰ আঁত ধৰিয়েই সিহঁতৰ লগৰবোৰে দুয়োটাকে একেলগে জোকায়। সেই সময়ত সি নিৰ্মালিয়ে কেনে আচৰণ কৰে তাক লক্ষ্য কৰে। তাই একো প্ৰতিবাদ নকৰে ... কিন্তু একো আগ্ৰহ দেখুৱাৰো চিন পৰিলক্ষিত নহয়। প্ৰশান্তই লগৰবোৰৰ ধেমালিত মনে

মনে ভালেই পায় - কিন্তু নির্মালিৰ অদ্ভুত আচৰণে তাক দোধোৰ-মোধোৰত পেলাই মাৰে।

দিনবোৰ এনেকৈয়ে পাৰ হৈছে। সমানে সমানে নির্মালিৰ প্রতি থকা মৰম-ভালপোৱাখিনিও দুগুণে বাঢ়ি আহিছে। আজিকালি নির্মালিয়ে তাৰ লগত খুব সহজভাৱেই কথা-বতৰা পাতে। কিন্তু আন ল'ৰা-ছোৱালীবোৰৰ লগত আৰু প্রশান্তৰ লগত পতা কথা-বতৰাবোৰত সি যেন কিছু পার্থক্য দেখা পায়। প্রশান্তৰ লগত কথা পতাৰ সময়ত তাইৰ যেন কিবা এটা লাজ, সংকোচ থাকে। মাজে মাজে তাৰ এনেকুৱা অনুভৱ হয় যেন নির্মালিয়েও তাক ভাল পায়। প্রশান্তই যি দৃষ্টিৰে নির্মালিক চায় ঠিক একে দৃষ্টিৰে যেন নির্মালিয়েও প্রশান্তক চায়। কিন্তু প্রশান্তই যিদৰে আজিলৈকে প্রকাশ কৰা নাই তেনেদৰে তাইও তাইৰ ভালপোৱা প্রকাশ কৰিবলৈ সাহস গোটাব পৰা নাই। তাৰ মন যায় ... সি যেন তাইক তাৰ মনৰ সকলোবোৰ কথা খুলি ক'ব - "মই তোমাক ভালপাওঁ নির্মালি। সেই প্রথম দেখাৰে পৰা তোমাক ভালপাই পেলাইছো। কোৱা নির্মালি, তুমিও মোক ভাল পোৱানে?" - কিন্তু সি ভয় কৰে। নির্মালিয়ে যদি তাৰ প্রস্তাৱ নাকচ কৰে - তাইৰ চকুত সি যদি সৰু হৈ পৰে?

নাই নাই - সি ভয় কৰিলে নহ'ব। সি সাহস কৰিব। নির্মালিক সি অন্তৰৰ সকলো কথাই ব্যক্ত কৰিব। তাৰ গোপন প্রেমৰ নদীখনক সি আৰু বাধা দি ৰাখিব নোৱাৰে। এদিন নহয় এদিন সি তাইক সকলো কথাই ক'ব।

দুখন কোমল হাতে প্রশান্তৰ চকু দুটা ঢাকি ধৰিলে। "Good Morning Papa" - কথাখিনি শুৱলা মাতষাৰত প্রশান্ত আকৌ বর্তমানলৈ ঘূৰি আহিল। প্রশান্তৰ চাৰি বছৰীয়া জীয়েক ৰিমজিমে তাৰ অতীতৰ সেই অব্যক্ত প্রেম কাহিনীটোৰ পৰা তাক বাস্তৱলৈ উভতাই আনিলে।

"Good Morning মাজনী। উঠিলা?"

"ওঁ পাপা, মোৰ হোমৱৰ্ককেইটা কৰাই দিয়া প্লিজ।" - হাতত পেঞ্চিলডাল আৰু বহীখন লৈ তাই দেউতাকক অনুৰোধ কৰিলে।

"আহাঁ মাজনী" - বুলি কৈ প্রশান্তই জীয়েকক কোঁচতে বহুৱাই ল'লে।

"পাপা এইটো কি কৈছে?"

এইটোত তোমাৰ দেউতাৰ নাম লিখিবলৈ কৈছে। লিখা-

"মাই ফাদাৰছ নেম ইজ মিষ্টাৰ প্রশান্ত চেতিয়া।" - জীয়েকে লিখি গ'ল।

"আৰু এইটো পাপা?"

"ইয়াত মাৰ নামটো লিখিবলৈ কৈছে।"

এইবাৰ জীয়েকে আগৰটোকে অনুকৰণ কৰি লিখিবলৈ চেষ্টা কৰিলে - "মাই মাদাৰছ নেম ইজ মিছেছ নির্মালি বৰুৱা চেতিয়া"।❑

"...... দুখৰ বতাহতো উৰি থাকে
তোমাৰ হাঁহিৰ নিচান

অ' নতুন দিনাৰ আং-ছাং-ছ্যুকী
দি যাবা মোৰ কলমত তেজৰ চিয়াহী
বাৰুদৰ আখৰ লিখিম ...."

সন্দিকৈ কলেজৰ তুমি সাগৰিকা বৰদলৈ

- প্রণৱ কুমাৰ বৰ্মন

The Last Night Drive

Hironmoy Goswami
5th Sem., Dept. of English

It was half past twelve and the moon was glowing behind the dark clouds. I was returning from my office at Sivasagar, where I work as a clerk. The road was full of silence, only a few people passed by on bicycle, may be they were also returning to their respective homes. I was driving towards my home. Oh! by the way, I live in Jorhat in the main town. It was the month of December. The road was covered with a blanket of mist. I could hardly see far ahead of the road. After crossing Gaurisagar and the Mitong bridge, something unusual occured, which had never happened with me before. I saw a girl in a bihu attire waving her hand to stop. I didn't know what led me to stop my car and I asked her 'What happened miss?' She replied that she came there for a bihu performance and she was now left by her team. Not a single thought had struck my mind that nobody would come for a bihu performance in this off season and I hadn't noticed any sign of bihu function near by in that area.

I called her inside my car, a kind of pity arose inside me after seeing her in such a condition. We had a small talk. I never thought of robbery or that sort of thing. I asked her name, she replied, 'Priya'. She behaved very unnaturally everytime I crossed any other vehicle and she got shocked and she even used to get jerked up. I asked her where to drop her, she told me near Amguri. She did not talk too much. I noticed some scars on her face. When we reached near Amguri, she told me to stop. I did not recognize the area as it was dark and foggy but it was a forest area and I did not notice any human habitation there. I asked her where was her house, she said nothing and got out of my car and I started to drive again. When I looked at my back view mirror I did not see her, where she had disappeared so quickly. It seemed unusual. It was half past one in my watch. I drove as fast as I could towards my home.

Next day was Sunday. I called one of my colleagues and narrated him all that had happened with me the previous night. The reply which I heard from him had stunned me. He told me that the same thing happened with his cousin last year. What he told further even shocked me from inside out. He said that few years back a bihu team had an accident. Out of fifteen members, a girl was found spot dead. The word of mouth says that from that day onwards travellers used to see a girl standing near that road who often asked for lift. After hearing this I was totally knocked out and my body became as cold as ice. I never thought I would give lift to a ghost or whatever it was! And from that day onwards I never worked late. ❑

Fight against rape culture

Rutuja Deori
2nd Sem, Dept. of English

India,

Where the festival of Durga Puja is celebrated for 9 days in a year. In that very country, remaining 365 days or maybe more than that the female gender is molested, harassed, assaulted, raped and even killed anytime and anywhere.

Heartbreaking isn't it?

Well here I go, let's meet "Chaaya", who gives a real meaning to her name by creating her shadow in our hearts.

She was like a tender sprout among the yellowing leaves. Her smiles were turning into giggles and laughter.

And so was her glittering eyes adding always more charm to her admiring face.

She wanted to fly up above the sky and wanted to bestow all the joy and happiness to this world.

She just loved to travel and always learn new things. And she had that zeal in "her" to do something big.

But along with that, her another dream was to live in this heavenly nature with the unknown woods and trees and enjoy nature.

But,

One day, that sweet little girl who wanted to chase her dreams, was targetted,

and chased by some humans in the form of jackals.

And suddenly within few minutes,

That little one's life was turned upside down.

Snatching her happiness in seconds,

Those demons, emotionally

Converted her innocent smiles into our ocean of tears.

Instead of seeking smiles,

She was trying to somehow hide her tears and scars, now.

She wanted to cry!

She wanted to scream!

She just wanted to stop those cruel monsters to tear her soul apart.

But, inspite of all these,

She didn't give up at all.

She wasn't that "let bygones be bygones" type.

She stood up,

And became determined to not let the accusers move freely outside.

She fought back,

Filed a case!

And even won it by putting the criminals behind the bar.

In front of her determination,

Their tricks of escaping failed.

In front of her dignity,

Those monsters were put into the jail.

Justice was served.

But even after this, she was concerned.

Concerned because-

'In India, in every 30 minutes, a girl gets raped'.

And the worst part is-

Thousands of cases are not even filed, a complaint not made and many were forced not to do so while, a few meek ones attempted suicides.

But, she was not like others,

She fulfilled her dream

By doing something really big.

Because,

She became their 'voice'

To fight against the Rape Culture.

And all that she yearns today is our support.

Will you support Chaaya in this long race for breaking barriers, stereotypes and make this India clean and green, most importantly from the heart and the soul?

Because,

Again it's heartbreaking but sadly this crime has become a habitual action in India.

#Rape_Cases_in_India.

(fight for it and stand against it).❑

মৰ্মাঘাত

চাহিন হুছেইন
পঞ্চম যাণ্মাসিক, ভূগোল বিভাগ

খিৰিকীয়েদি তাই আকাশখনলৈ চাই পঠিয়ালে, সন্ধিয়া নামি আহিছে। গোমা আকাশখনে যেন মুহূৰ্ততে ধুই নিব সকলো। কিবা যেন মনত পৰি গ'ল। লগে লগে তাইৰ দুচকু সেমেকি উঠিল। এনেকৈ নিগৰি অহা চকুলোবোৰ তাই বহুবাৰ বৰষুণ বুলি ভুল কৰি আহিছে। নোৱাৰে... নোৱাৰে দুহাতে মচি পেলাব। সেই দুহাতেৰে তাই দায়িত্বৰ গধুৰ মোনাটো কঢ়িয়াব লাগিব... জীৱন খামুচিব লাগিব।

মাথো কেইবছৰমানৰ আগৰ কথা, দিনটো তাইৰ এতিয়াও ভালকৈয়ে মনত আছে। সিদিনা গাঁওখনৰ প্ৰায় সকলোবোৰ লগ হৈছিলহি। এটা উখল-মাখল পৰিৱেশ। সকলোৰে মুখে মুখে এটাই কথা "হিয়াৰো কপাল বুইছা.. কম ধুনীয়া ল'ৰাটো পাইছে নে! তাতে দৰা চাকৰিয়াল, শুনিছোঁ বৰ-বিয়াগোম চৰকাৰী বিষয়া এজনৰ ব্যক্তিগত ড্ৰাইভাৰ।"

এৰা... নাপাবই বা কিয়, ৰূপে-গুণে তায়োতো হৃদয়তকৈ কোনো গুণেই কম নহয়।

সহজ নাছিল... যিদিনা সমস্ত জীৱন অচিনাকী এজনৰ ভৰষাত এৰি দিব লগা হৈছিল। হাজাৰটা প্ৰশ্নৰে এটা কাহিনীৰ আৰম্ভণি, সহজ নাছিল। সহজ হৈছিল, যেতিয়া তাই অনুভৱ কৰিছিল তাইৰ ইচ্ছাবোৰক প্ৰাধান্য দিয়া মানুহজনক বুজি উঠাৰে পৰা লাহে লাহে সাংঘাতিক ভাল লগা হৈ পৰিছিল তাইৰ।

মাহটোৰ প্ৰথমটো দেওবাৰে হৃদয়ে তাৰ দৰমহাৰ কিছু অংশ অলপ নিলগতে থকা বৃদ্ধাশ্ৰমলৈ আগবঢ়াবলৈ যায়। তাত কটোৱা সময়খিনি তাৰ খুবেই প্ৰিয়। অকলশৰীয়া ল'ৰাটোৱে আই-পিতাইৰ মৰমখিনি তেওঁলোকৰ পৰাই পোৱা। সিদিনাও গৈছিল সি...! হয়তো নোযোৱা হ'লে আজি....!!

ধপ্‌কৈ বতাহজাকৰ কোবত হঠাৎ খিৰিকীখন বন্ধ হৈ গ'ল। তাই চক্ খোৱাৰ দৰে হ'ল।

ততাতয়াকৈ বগা সাজযোৰৰ আচলটো টানি আনি দুচকু মচি ল'লে। নাই.. তাই এনেকৈ দুৰ্বল হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া তাই নিজকে নিজৰ মাজত সামৰিবলৈ শিকিছে। কিবা আচৰিত শক্তি এটাই জী যাব শিকাইছে জীৱন। কিন্তু .. কি শক্তি এয়া!

সিদিনা বগা কাপোৰেৰে ঢকা হৃদয়ৰ শৰীৰটো তাই বহু সময় স্তব্ধ হৈ চাই ৰৈছিল। হয়তো তাই হিয়া উজাৰি কান্দি পেলাব লাগিছিল। একো নভবাকৈয়ে নিজকে কোঠা-টোত বন্ধ কৰি ৰাখিছিল বহু সময়। জুইশলাডাল উলিয়াই লৈ অলপ সময় তাই থমকি ৰৈছিল। ভিতৰৰ পৰা যেন কোনোবাই কিবা ক'ব খুজিছে। এয়া তাই নহয়, তাই আৰু হৃদয়ৰ দৰে অন্য কোনোবাহে; আপোন কোনোবা।

বাঢ়ি অহা তলপেটটো ভিজি থকা দেখি সিদিনা তাইৰ নিজকে বৰ নিৰ্দয় যেন অনুভৱ হৈছিল।

"মা'...অ' মা... মই আহি পালোহি..."

মাতষাৰ শুনি তাই লৰালৰিকৈ আগফালে ওলাই গ'ল।

বতাহজাকে টেবুলতে উলিয়াই ৰখা ডায়েৰীখনৰ পৃষ্ঠাবোৰ লুটিয়াবলৈ ধৰিলে।

লিখি থোৱা আছিল...

"গোমা আকাশখনলৈ চাই তোমালৈ মনত পেলাম,
দুচকু নিগৰি আহিব আৰু মই বৰষুণ বুলি ভুল কৰিম!"❑

দুৱাৰ মুকলি

শব্দশ্ৰী গগৈ
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

"তোমাৰ কথা ভাবিলেই জানা
জোনাক উপচি পৰে,
বুকুৰ সিপাৰে এহেজাৰ গোলাপে
ৰঙা ৰঙা কলি মেলে।"

হোমথিয়েটাৰৰ পৰা ভাঁহি অহা অংগৰাগ মহন্তৰ মনপৰশা গীতটোৱে নিধিৰ বুকুত বাৰুকৈয়ে খুন্দা মাৰিলে। আবেলিৰ চাহকাপ তাই প্ৰায় বেলকনিত বহি খাই, মন গ'লে গান শুনে। আনদিনাৰ দৰে আজিও তাই বহিলে। আজিৰ বসন্তৰ এই প্ৰথমটো সোমবাৰ তাইৰ বাবে অত্যন্ত বিশেষ। আজিৰ দিনটোতেই তাই প্ৰথমবাৰৰ বাবে আবিৰক লগ পাইছিল। তাইৰ হঠাতে মনত পৰিলে সেই মৰমসনা দিনটোৰ কথা। তাই বাৰু অলপ লাজ কৰিছিল নে সেইদিনা! সি জোকোৱাৰ সুৰতে তাইক কৈছিল, "মোক দেখিলে যে গোলাপৰ দৰে ৰঙা পৰি যোৱা, ইমান লাজ নে?"

জন্মৰ প্ৰায় চাৰিবছৰৰ পাছত নিজৰ মাক-দেউতাকক হেৰুওৱা নিধিক দূৰ সম্পৰ্কীয় মাহীয়েক এগৰাকীয়ে অনাথালয়ত গতাই দিছিল। ঘৰৰ অমতত বিয়াত বহাৰ বাবে নিধিৰ মাক-দেউতাকৰ সম্পৰ্কত আইতাক আৰু এনায়েকৰ পৰিয়ালে মানি লোৱা নাছিল।

জীৱনৰ প্ৰাথমিক পৰ্যায়ৰ পৰা অনাথ আশ্ৰমত কটোৱা নিধিৰ হাঁহিমুখীয়া মনটোৱে সকলোকে সহজে আকৰ্ষণ কৰিব পাৰে। পঢ়াই-শুনাই, কামে-কাজে পাকৈত নিধি এগৰাকী চকুত লগা যুৱতী। অনাথালয়ৰ প্ৰাঙ্গণত সপোন দেখিবলৈ শিকা নিধিৰ বুকুত সাতোৰঙী ৰামধেনু হৈ আহিল আবিৰ বৰুৱা। সংস্কাৰী আৰু শিক্ষিত আবিৰৰ সৈতে নিধিৰ বিয়া "আশিস" অনাথালয়ৰ পৰা ধুমধামেৰে পাতি দিয়া হ'ল। লাজকুৰীয়া নিধিৰ সৈতে আবিৰে কৰা ধেমালিবোৰৰ কথা মনত পৰি তাইৰ হাঁহি উঠি গ'ল। এবাৰ যে নিধি বৰষুণত তিতাৰ বাবে বহুদিন জ্বৰত

বিচনাত পৰিব লগা হৈছিল। সি বাৰু কম চিন্তাত পৰিছিল নে .... ইমান যে তাইৰ আলপৈচান ধৰিছিল!

ঃ নিধি বাইদেউ, এজন মানুহ আহিছে, আপোনাক দেখা কৰিব বিচাৰিছে।

পাছফালৰ পৰা মাত দিয়া আইনুৰ কথাষাৰ শুনিহে তাই সম্বিত ঘূৰি আহিল। অথনিৰেপৰা হাতত লোৱা চাহকাপ, ভাৱনাত বিভোৰ হৈ থাকোতেই চেঁচা হৈ পৰিল।

ঃ কোননো আহিল অ' আইনু?

ঃ এজন মানুহ আহিছে, কৈছে আপোনাৰ সৈতে হেনো দৰকাৰী কথা আছে।

ঃ হয় নেকি! ... ব'ল তেনেহ'লে মই গৈছো।

আবেলি গুচি সন্ধ্যাও ভাগিবৰ হ'ল। ভাৱনাত বিভোৰ হৈ নিধিয়ে সময়ৰ উমানেই নাপালে। সময়... সঁচাকৈ ক্ষন্তেক সময়ৰ বাবে নিধিয়ে অনুভৱ কৰিলে "নাহৰৰ নিৰিবিলি ছাঁ" উপন্যাসৰ সেই বিখ্যাত বাক্যষাৰি, "জীৱনৰ ছাঁ মৃত্যু", অনাকাংক্ষিতভাৱে এটা পথ দুৰ্ঘটনাই আবিৰক অজান দেশলৈ কাঢ়ি নিয়াৰ বাবে নিধিয়ে সময়ক অহংকাৰী বুলি ক'ব খোজে যদিও আজিকালি তাই প্ৰায়ে কয়; Time is just a breathless thing, it never can bring or take anything. We have to fix our choice, time doesn't.

বাৰাণ্ডাত তাইৰ বাবে অপেক্ষাৰত মানুহজনৰ সৈতে অভাৱেৰে জৰ্জৰিত বৃদ্ধাশ্ৰমৰ দুই এষাৰ দৰকাৰী কথা পাতি, সহায়ৰ বাবে আগবাঢ়ি অহা মানুহজনক ধন্যবাদেৰে বিদায় দি পাহাৰ সদৃশ চিন্তাৰ পৰা সকাহ পোৱা যেন অনুভৱ কৰিলে। ঈশ্বৰে এখন দুৱাৰ বন্ধ কৰি দিলে, আন এখন যে মুকলি হয় তাই অনুভৱ কৰিলে।

মানুহৰ বাবে কাম কৰি ভালপোৱা আবিৰৰ সপোন আছিল এখন বৃদ্ধাশ্ৰম আৰম্ভ কৰি শিশুসুলভ আইতাসকলক মুকলিকৈ হাঁহিবলৈ দিয়াৰ...! স্বামীৰ অনুপস্থিতিত কোনোপধ্যে জোৰা-টাপলি মাৰি অতি সাহসেৰে নিধিয়ে আৰম্ভ কৰিছিল 'আশ্ৰয়ালয়' নামৰ বৃদ্ধাশ্ৰমখন। এদিন দুদিনকৈ তিনিবছৰ পাৰ হৈ যোৱা বৃদ্ধাশ্ৰমখন পৰিচালনা কৰোঁতে আৰ্থিকভাৱে নিধি যথেষ্ট ঘাত-প্ৰতিঘাতৰ সন্মুখীন হ'ব লগা হৈছিল। ভৱিষ্যতৰ আঁউসী দেখিও জোনাকৰ বাবে অপেক্ষা কৰা নিধিক চৰকাৰী কৰ্তৃপক্ষৰ ফালৰ পৰা সহায়ক হাত আগ বঢ়োৱা বুলি শুনা খবৰটোৱে তাইৰ বুকুত হেজাৰটা সপোনৰ কিশলয় মেলিছিল।

ইতিমধ্যে আঠ বাজিবৰ হৈছিল। প্ৰত্যেক সোমবাৰৰ দৰে আজিও আইতাসকলে নিজৰ নিজৰ প্ৰিয় কলাবোৰ প্ৰদৰ্শন কৰিবৰ বাবে সাজু হৈ আছিল। ষ্টাইল কৰি ভালপোৱা কৰবী আইতা, গান গাই ভালপোৱা অনামিকা আইতা, নাচি ভালপোৱা গীতিমালি আইতা, পঢ়ি ভালপোৱা দিব্য আইতা, লিখি ভালপোৱা ৰুণু আইতা আৰু কেইবাগৰাকীও আইতা ইতিমধ্যে হলত বহিলেহি।

ঃ "এই নিধিজনীয়ে ইমান দেৰি কৰি থাকে। আমাৰ নাচিবলৈ মন গৈ আছে নহয়! ইমানদিন হ'ল পাথৰ লগা চেণ্ডেল এযোৰ আনি দিবলৈ ক'লো, আজি দিম, কালি দিম কৈ পিছুৱাই নিছে। নকওঁ আৰু কেতিয়াও, ঠগিছে তাই আমাক।"

ষ্টাইল কৰি ভালপোৱা কৰবী আইতাই ক'লে।

ঃ "অ' কৰবী কিনো কৈ আছা, মই গীত জুৰিছো তুমি আঁহা এপাক নাচি দিবা।"

— এনেদৰে মুখত গীতৰ কলি লৈ অনামিকা আইতাই তেওঁলোকৰ সোমবাৰ বিশেষ সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠান শুভাৰম্ভ কৰিলে।

ঃ "শুভ সন্ধ্যা মাই দাৰলিঙ্চ!"

ঃ "ইস এতিয়া শুভ সন্ধ্যা বুলি ক'বলৈ আহিছ, সন্ধ্যা গুচি, ৰাতি হৈয়ো মাজনিশা হ'বৰ হ'ল।"

—"কেইবাদিনৰ পৰা মোক নতুন কিতাপ এখন আনি দিম বুলি ঠগিলি।" অভিমান কৰি দিব্য আইতাই ক'লে-

ঃ "এস্ দিব্য ৰহ চোন, তাইৰ কিবা সমস্যা হ'বও পাৰে। উৎপাত নকৰিবিচোন।" সৰু ভনীয়েকক বায়েকে বুজোৱাৰ দৰে ৰুণো আইতাই ক'লে।

ঃ "প্ৰথমতে আপোনালোক আটাইৰে প্ৰয়োজন তথা আব্দাৰবোৰ পূৰণ কৰোঁতে মোৰ পলম হোৱাৰ বাবে নিজৰ ছোৱালী বুলি ভাবি ক্ষমা কৰি দিব।"

আইনুৰ সহায়ত দুই এপদ দৰকাৰী বস্তু আইতাহঁতক দিলে। লগতে বৃদ্ধাশ্ৰমখনৰ আৰ্থিক দিশৰ সহায়ৰ বাবে বাবে চৰকাৰ যে আগবাঢ়ি আহিছে সেই ভাল খবৰটো আটাইকে জনালে। অহা সপ্তাহৰ সোমবাবে কৰবী আইতাৰ পাথৰ লগা চেণ্ডেল আৰু দিব্য আইতাৰ নতুন কিতাপ আনি দিম বুলি কথা দিয়াৰ লগতে প্ৰত্যেককে নতুন কাপোৰ উপহাৰ দিম বুলি কৈ সেইদিনাৰ সাংস্কৃতিক সন্ধিয়াৰ অন্ত পেলালে।

আবিৰৰ পাছত নিষ্ঠুৰ নিয়তিয়ে কাঢ়ি নিয়াত তাইৰ থান-বান হৈ যোৱা হৃদয়ৰ বিচ্ছিন্ন টুকুৰাৰ আৰ্তনাদ শুনিবলৈ, আপোন বুলিবলৈ সাহসৰ বাহিৰে কোনো নাছিল। তাইৰ বিশ্বাস আকৌ সময়ৰ সোঁতত হৃদয়ৰ বিষাদ উটিব, আইতাহঁতৰ সৈতে হৃদয়ে নাচিব।❑

সাক্ষাৎকাৰ

অৰণ্য মানৱ খ্যাত পদ্মশ্ৰী যাদৱ পায়েং দেৱৰ সৈতে বাৰ্তালাপ

অসম তথা ভাৰতবাসীৰ গৌৰৱ, সমগ্ৰ মানৱ সমাজৰ বাবেই আদৰ্শস্বৰূপ পদ্মশ্ৰী যাদৱ পায়েংদেৱ এজন বিশিষ্ট পৰিৱেশ কৰ্মী। ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ চাপৰিত ১৩৬০ একৰ অৰ্থাৎ ৫৫০ হেক্টৰ ভূমিত তেওঁ গঢ়ি তোলা 'মোলাই কাঠনি' নামেৰে পৰিচিত সুবিশাল অৰণ্যৰ বাবে প্ৰকৃতিৰ প্ৰতি তেওঁৰ ত্যাগ, কষ্ট, অপৰিসীম ভালপোৱাৰ বাবে ২০১২ চনত জৱাহৰলাল নেহৰু বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উপাচাৰ্য সুধিৰ কুমাৰ চ'প'ৰিয়ে তেওঁক পোন প্ৰথমে Forest Man of India বুলি সম্বোধন কৰে। তেখেতৰ এই মহৎ কাৰ্যৰ স্বীকৃতি স্বৰূপে ২০১৫ চনত ভাৰত চৰকাৰে ভাৰতবৰ্ষৰ চতুৰ্থ সৰ্বোচ্চ অসামৰিক সন্মান 'পদ্মশ্ৰী'ৰে বিভূষিত কৰে।

সহজ সৰল আদৰ্শবান পদ্মশ্ৰী যাদৱ পায়েংদেৱৰ সৈতে গড়গঞাৰ বাৰ্তালাপৰ লিখিত ৰূপটো দাঙি ধৰা হ'ল—

গড়গঞা : নমস্কাৰ মহাশয়, গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিয়ালৰ তৰফৰপৰা আপোনালৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু শুভকামনা জনাইছোঁ।

যাদৱ পায়েং : তোমালোকক ধন্যবাদ জনাইছোঁ। মোৰ মনৰ বতৰা ল'বলৈ অহাৰ বাবে।

গড়গঞা : মহাশয়, পোন প্ৰথমে আপোনাৰ জন্ম, শৈশৱ আৰু পৰিয়ালৰ বিষয়ে জনাব।

যাদৱ পায়েং : ১৯৬৩ চনত যোৰহাটৰ ককিলামুখৰ বৰঘোক নামৰ ঠাইত অৰ্থাৎ য'ত মোৰ এতিয়া হাবিখন আছে তাতেই মোৰ জন্ম হৈছিল। এইখন এখন অত্যন্ত ঐতিহাসিক ঠাই। এই হাবিৰ কাষতে থকা ম'হগড়খুটি নামৰ ঠাইত বৃটিছ আৰু মানৰ মাজত তয়াময়া ৰণ হৈছিল। যি ৰণত মান পৰাজিত হৈছিল আৰু ১৮২৬ চনৰ ২৪ ফেব্ৰুৱাৰীত হোৱা ইয়াণ্ডাবু সন্ধিৰ জৰিয়তে অসম বৃটিছৰ অধীনলৈ গৈছিল। এইয়ে আছিল অসমৰ শেষ পৰাজয়।

মোৰ শৈশৱ ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰতে পাৰ হৈছিল। সৰুৰেপৰা দেখিছিলো বৃটিছৰ দিনৰ ৰেলৰে লাইন, উজনি অসমৰ প্ৰথম ৰেলৰে লাইন JPRৰ ষ্টেচনৰ তাতেই আছিল। তদুপৰি দেখিছিলো জাহাজ ঘাট, জাহাজেদি ঢাকা হৈ কলিকতালৈ বস্তু অনা নিয়া কৰিছিল। কিন্তু দুৰ্ভাগ্যবশতঃ ১৯৬৫ - ১৯৭০ চনৰ ভিতৰত সেই ৰেলৰে লাইন, সেই জাহাজ ঘাট, সেই আমাৰ গাঁও ইয়াৰ পৰা প্ৰায় ১০ কিঃমিঃ অঞ্চলৰ সকলোবোৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰত জাহ গৈছিল। তেতিয়া মই একেবাৰে শৈশৱ কালত আছিলো।

মোৰ পৰিয়াল বুলিবলৈ বৰ্তমান মোৰ পৰিবাৰ, এজনী ছোৱালী আৰু দুটা ল'ৰা। মোৰ পিতৃৰ নাম লক্ষ্মীৰাম পায়েং আৰু মাতৃৰ নাম আফুলি পায়েং।

গড়গঞা : আপোনাৰ শিক্ষা জীৱনৰ জানিব বিচাৰিছোঁ।

যাদৱ পায়েং : মোৰ বিশেষ পঢ়া শুনা নাই, তথাপিতো গৰাখহনীয়াৰ পাছত বালিগাঁও দিচৈ কাষ বামুণগাঁও জৰ্জ ক'ৰ্টৰ প্ৰেছকাৰ অনিল বৰঠাকুৰ ছাৰৰ ঘৰত থাকি পঢ়িছিলো। ৯০নং বালিগাঁও প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত এজন ব'টানিকেল বিভাগৰ প্ৰফেচৰক পাইছিলো। সৰুৰেপৰা গছ-গছনি ভালপোৱা, এইবোৰক লালন পালন কৰা, চৰাই চিৰিকটি,

জীৱ জন্তু ভালপোৱা ইত্যাদিৰ শিক্ষা আৰু প্ৰায়োগিক জ্ঞান তেঁৱেই দিছিল।

গড়গএঞা ঃপৰিৱেশ সম্পৰ্কে আপোনাৰ এই দৃষ্টিভংগী গঢ় লৈ উঠা আঁৰৰ কিছু কথা আমি জানিব বিচাৰিছোঁ।

যাদৱ পায়েং ঃমই এজন বিজ্ঞানীক লগ পাইছিলোঁ, তেঁৱেই এদিন মোক পাণ পুলি ৰুবলৈ দিছিল। সেই পাণ পুলি ভালকৈ হোৱাত বহাগ মাহত গাঁৱৰ ঘৰে ঘৰে পাণ পুলি ৰুইছিলোঁ। কাৰণ পাণ পুলি সকলোৰে হাতত নহয়। পাণ ৰুই ২৫ পইচাকৈ পাইছিলোঁ। তেতিয়া ২৫ পইচাত ডেৰ কেজি বাদাম পাইছিল বাবে সেই আশাতে ৰুইছিলোঁ। এদিন তেঁৱেই মোৰ হাতখন চাই কৈছিল- "তই এই কামেই কৰিবি। পৃথিৱীৰ ভাল মানুহ হ'বি। কিন্তু এইবোৰ কৰোঁতে সাৱধান হ'বি। যেনেকৈ কুকুৰে ভুকিলে হাতীয়ে ঘূৰি নাচায় তোৰো কামটো তেনেকৈ তই কৰিবি।"

মই ১৯৭৯ চনৰপৰাই অৰণ্য গঢ়া প্ৰক্ৰিয়া আৰম্ভ কৰিছিলোঁ। সেই সময়ত প্ৰলয়ংকৰ বানপানীয়ে বহু জাবৰ জোথৰ আৰু সাপ আনিছিল। জেঠ মাহত এনেই বাৰ খৰ মাৰে কিন্তু সেইবাৰ তেৰ খৰ মাৰিছিল। যাৰ ফলত বালি উত্তাপত শতাধিক সাপ মৰিছিল। মোৰ বয়স তেতিয়া ১৪ বছৰ আছিল। সেই সময়ত সাপৰ মৃত্যুৰ বেদনাত মোৰ চকুপানী উলাইছিল। ইয়াৰে প্ৰায় ২ কিলোমিটাৰ আঁতৰত দেউৰী সম্প্ৰদায়ৰ ককা আইতা আছিল। গাঁৱৰ বুঢ়া মেথাসকলক মই সুধিছিলো, "দেউতি এই যে সাপবোৰ মৰিছে ইহঁতক বচোৱাৰ কিবা ব্যৱস্থা আছেনে?" তেতিয়া তেওঁলোকে মোক বিশ্বৰ আটাইতকৈ ওখ ঘাঁহ মানে বাঁহ ৰুবলৈ পৰামৰ্শ দিছিল। বাঁহ ৰোপন কৰিলে ছাঁ হ'ব আৰু সাপো নমৰিব। তেওঁলোকে মোক ৫০টা বাঁহ আৰু ২৫টা মুঢ়া দিছিল। সাপ মৰা জেগাতে ঘেৰাও কৰি বাঁহ ৰুলো আৰু তেনেকৈয়ে ইয়াৰ আৰম্ভ হৈছিল। লগতে বানৰ লগত উটি অহা গুটিবোৰো এদিন গজিবলৈ ধৰিলে। এনেকৈয়ে অৰণ্য গঢ়া প্ৰক্ৰিয়াৰ আৰম্ভণি হৈছিল।

গড়গএঞা ঃপ্ৰথম অৱস্থাত আপুনি অৰণ্যখন গঢ়ি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত সন্মুখীন হোৱা অভিজ্ঞতা সম্পৰ্কে জনাব।

যাদৱ পায়েং ঃ সেই প্ৰথম পাণ পুলি ৰোৱাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি এখন অৰণ্য গঢ়ি তোলাৰ অভিজ্ঞতা বৰ মধুৰ। মই যেতিয়া বাঁহ পুলি ৰুইছিলোঁ। তেতিয়া সেইবোৰ লহপহকৈ বাঢ়ি আহিছিল। জাবৰ-জোঁথৰত অহা গুটিবোৰ এদিন গছ হৈ ৫৫০ হেক্টৰ সেইজ বন হৈ পৰিছিল। শগুন, গঁড়, হাতী, কীট পতংগ আদিৰ আগমনে অৰণ্যখন আৰু সুন্দৰ কৰি তুলিছিল। তেতিয়াই মই ভাবিছিলোঁ এই সেউজ বনেই আমাৰ ভৱিষ্যত প্ৰজন্মক এদিন অক্সিজেন দিব। যদিও ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বানপানীয়ে সকলোবোৰ খহাই কিন্তু মোৰ হাবিখন ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ প্ৰতাপ সহে।

গড়গএঞা ঃআপুনি গঢ়ি তোলা এই মোলাই কাঠনি অৰণ্যৰ বাহিৰেও অন্য কোনো অঞ্চলত এনেকুৱা পৰিকল্পনা হাতত লৈছে নেকি?

যাদৱ পায়েং ঃ মোৰ এই অৰণ্যখন ৫৫০ হেক্টৰ অৰ্থাৎ ৪০৫০ বিঘা বিশাল অঞ্চলৰ। ২০১১ চনৰপৰা মই ইয়াৰ কাষতে একেলগে সংযুক্ত হোৱাকৈ ২০০০ হেক্টৰ মাটি লৈছো, তাত কেৱল হাতীৰ বাবে খাদ্য ঠিক কৰা হৈছে। এই মই তাত হাতীৰ বাবে খাদ্য ৰুই আছো।

গড়গএঞা ঃপৰিৱেশ সম্পৰ্কীয় চৰকাৰী কোনো প্ৰচেষ্টাৰ আপুনি অংশীদাৰ হৈছে নেকি?

যাদৱ পায়েং ঃচৰকাৰী পৰিৱেশ সম্পৰ্কীয় কোনো কাৰ্যসূচীৰ মই অংশীদাৰ হোৱা নাই।

গড়গএঞা ঃআপুনি ইতিমধ্যে ভ্ৰমণ কৰা অন্যান্য দেশসমূহৰ তুলনাত ভাৰতবৰ্ষৰ পৰিৱেশৰ সজাগতাৰ কেনেধৰণৰ পাৰ্থক্য প্ৰত্যক্ষ কৰিছে?

যাদৱ পায়েং ঃপৃথিৱীৰ আগশাৰীৰ দেশসমূহে উদ্যোগীকৰণ, সভ্যতাৰ বিকাশৰ বাবে বিস্তৰ পৰিমাণে পৃথিৱীৰ পৰিৱেশ ধ্বংস কৰিলে আৰু এতিয়া সেইয়া উপলব্ধি কৰিছে আৰু শুধৰণি কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছে। মই এতিয়ালৈ জাৰ্মানী, মেক্সিকো, আদি বিভিন্ন দেশ ভ্ৰমণ কৰিছোঁ। জাৰ্মানী এনে এখন দেশ য'ত গছ-গছনি সংৰক্ষণ সম্পৰ্কে সৰুৰেপৰা জ্ঞান দিয়ে। তাৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সংৰক্ষণো কৰে। আমাৰ দেশ ভাৰতবৰ্ষ আদি যুগতে শিক্ষা জ্ঞানৰ বিকাশ কেন্দ্ৰ হৈ উঠিছিল। তেনে এখন দেশ যদিও জাৰ্মানীতকৈ বহুগুণে ডাঙৰ, জনসংখ্যাও বেছি, কিন্তু জাৰ্মানীৰ দৰে সজাগতা বৃদ্ধি পোৱা নাই। বিশ্ব সন্মিলনবোৰত দেখিছো বিশ্বৰ প্ৰায় শতকৰা ৩০ ভাগ বিজ্ঞানী ভাৰতীয়, কিন্তু তেওঁলোক প্ৰবাসী। তেওঁলোকে নিজা শিক্ষা, জ্ঞান লৈ আন দেশলৈ গুচি যায় আৰু আমাৰ মানুহখিনি তেওঁলোকৰ প্ৰতিদানৰ পৰা বঞ্চিত হৈ ৰয়। এটা কথা কিন্তু উল্লেখনীয় যে ভাৰতবৰ্ষ যদিও উন্নয়নশীল দেশ

তথাপিও পৰিৱেশ আৰু উদ্যোগীকৰণৰ মাজত উন্নত দেশবোৰতকৈ ভাৰসাম্য ৰাখিব পাৰিছে।

গড়গএঃ : শেহতীয়াকৈ আপুনি মেক্সিকোত স্বাক্ষৰিত কৰা চুক্তিখনৰ কথা অলপ জনাব।

যাদৱ পায়েং : মই কৰা কামৰ বাবে মেক্সিকোৱে মোক মাতিলে। তাৰ ৰাষ্ট্ৰপতিয়ে ৪ লাখ হেক্টৰ মাটিত গছপুলি ৰুবৰ বাবে তেওঁলোকে মোৰ সৈতে চুক্তি কৰিছে। লগতে ১০ বছৰলৈ মেক্সিকোৰ ভিছা প্ৰদান কৰিছে। ৰাষ্ট্ৰসংঘৰ ব্ৰেণ্ড এম্বেচাদৰৰ তাত মোৰ সৈতে কথা পাতিছে।

গড়গএঃ : যুৱ সমাজ তথা ছাত্ৰ সমাজক পৰিৱেশ সম্পৰ্কে সজাগ সচেতন কৰি তুলিবলৈ কেনেধৰণৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিব পাৰি?

যাদৱ পায়েং : পৃথিৱীখন ৰক্ষা কৰিব মাত্ৰ গছ-গছনিয়ে। আমাক আগতে গছেই কাপোৰ পিন্ধিবলৈ শিকাইছিল, চৰাইয়ে আকাশত উৰিবলৈ শিকাইছিল। শিক্ষাক অগ্ৰাধিকাৰ দি পৰিৱেশ বিজ্ঞান সম্পৰ্কে প্ৰাথমিক স্কুলৰ পৰাই শিক্ষা দিব লাগিব। যেতিয়া স্কুলত এজন ছাত্ৰই নাম লগাই তেতিয়াই যদিয়ে এজোপা গছ ৰুৱে ৫ বছৰত সেই গছ ডাঙৰ হ'ব আৰু তেওঁ সেই গছজোপা ডাঙৰ কৰিলেহে পৰীক্ষাত পাছ হ'ব। ভাৰতবৰ্ষত বছৰি কিমান শিশুৱে পঢ়াশালিত নাম লগায়। সেই শিশুবোৰে প্ৰত্যেকেই জন্ম তিথিৰ দিনাও যদি এজোপা গছ ৰুৱে তেন্তে ১০/১২ বছৰ পাছত গোটেই বিশ্বই সেউজ হৈ পৰিব। ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলেই অনাগত ভৱিষ্যতে গধুৰ দায়িত্ব পালন কৰিব লাগিব। যদিহে কোনোৱে গছ ৰুব নোৱাৰে, তেনেহ'লে কোনো কথা নাই। কিন্তু গছ কাটিবও নালাগে, মাথো উত্তৰে দক্ষিণে সজাগতা আনিব লাগে।

গছ জীয়াই ৰাখক, গছ থাকিলেহে পৃথিৱী থাকিব।

গড়গএঃ : আমাক দিয়া আপোনাৰ বহুমূলীয়া সময়, পৰামৰ্শৰ বাবে আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। আপোনাৰ আদৰ্শৰ দ্বাৰা অনুপ্ৰাণিত হৈ এনে বহু যাদৱ পায়েঙৰ জন্ম হওক, তাৰেই কামনা কৰিছোঁ।

যাদৱ পায়েং : তোমালোকলৈও মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু শুভকামনা জনাইছোঁ।❑

সাক্ষাৎ গ্ৰহণ - উদয়াদিত্য বৰগোহাঁই, ৰনোজ দত্ত

সম্পাদনা - তৰালী চেতিয়া

বিশেষ কৃতজ্ঞতা - হোমেন সন্দিকৈ,
অমিনিৰেশ খাৰঘৰীয়া, জগন্নাথ বৰুৱা মহাবিদ্যালয়, যোৰহাট

সোঁৱৰণীৰ দস্তাবেজত

যুৱ মহোৎসৱ

২০১৯-২০

গড়গাঁৱৰ বুকুত চাৰিটা দিন

পপী গগৈ
শিৱসাগৰ ছোৱালী কলেজ

আকাংক্ষাই পাৰ ভাঙে। পৃথিৱীৰ এই মুক্তাংগণত হেঁপাহবোৰ ওমলে। আশাবোৰে পাখি মেলে। প্ৰতিযোগিতাময় পৃথিৱীত উন্মনা যৌৱনবোৰে নিজকে বিলীন কৰি দিয়ে আৰু প্ৰতিটো শীতৰ আগমনতে এখিনি কলেজীয়া যৌৱন অধীৰ হৈ পৰে। যৌৱনবোৰ উন্মাদ হয় হৃদয়ৰ পৰা হৃদয়লৈ সাঁকো সাজি সমন্বয়ৰ গীত গাবলৈ। উজনিৰ কোনো এক প্ৰান্তৰৰ এখন মহাবিদ্যালয়ৰ বাকৰিত হৃদয়ৰ সমস্ত উচ্ছাসেৰে কেইটামান দিন উদ্‌যাপন কৰিবলৈ। হয়, প্ৰতিটো শীতেই যে উপহাৰ দিয়ে মৰমৰ বিশ্ববিদ্যালয়খনৰ অন্তৰ্গত মহাবিদ্যালয়সমূহৰ মাজত আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ অনুষ্ঠানটি। সুবিধা দিয়ে নিজক চিনিবৰ বাবে। জগতক জানিবৰ বাবে আৰু শ্ৰেষ্ঠৰ পৰা শ্ৰেষ্ঠতৰ খিতাপ আঁজুৰি আনিবৰ বাবে।

১১, ১২, ১৩, ১৪ ফেব্ৰুৱাৰী ২০২০, চাৰিদিনীয়া কাৰ্যক্ৰমণিকাৰে ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হৈছিল ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ ২০২০। উখল-মাখল কাৰেঙৰ বাকৰি, উছাহত পাৰ ভঙা গড়গঞাৰ মন। আমি প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছিলোঁ আপোন পৰিচয় 'শিৱসাগৰ ছোৱালী মহাবিদ্যালয়'ক যুৱ মহোৎসৱৰ শব্দটোত এখিনি অফুৰন্ত আবেগ জড়িত কৰি। তাতে এইবাৰ সেই অনুষ্ঠান উদ্‌যাপিত হ'ব গড়গাঁৱত। ওচৰৰ কলেজ, সকলো চিনাকি। প্ৰায় বহুদিন আগৰে পৰাই উদয়, শব্দশ্ৰীহঁতৰ সৈতে যোগাযোগ কৰি আছিলোঁ, প্ৰস্তুতিৰ বতৰা লৈ থকা হৈছিল ... মুঠতে এক সাংঘাতিক উত্তেজনা। ১০ ফেব্ৰুৱাৰীৰ দিনা বেলি ডুবা আবেলিটোত এক সেউজীয়া উন্মাদনাৰে ভৰি থৈছিলোঁ বৃন্দাবনৰ দেশত আৰু সেই সন্ধিয়াত গড়গঞাৰ প্ৰাণৰ পৃথিৱীত বিলীন হৈ অভিভূত হৈ পৰিছিলোঁ। প্ৰথম দৃষ্টিতে সু বৃহৎ এলেকাটোৰ নান্দনিক প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ, শৈল্পিক ৰূপসজ্জা, সু-উচ্চ মঞ্চ আৰু মঞ্চকেইখনৰ নামাংকন, চাংমাই শালৰ ব্যস্ততা আৰু সামগ্ৰিক ব্যৱস্থাপনা লগতে সুবাসিত এজাক কলৰৱে মুখৰিত কৰি ৰখা পৰিৱেশটোৱে বাউলী কৰি তুলিছিল। আমাৰ থকাৰ ব্যৱস্থা হৈছিল ইণ্ডৰ ষ্টেডিয়ামৰ বৃহৎ হলটোত। প্ৰথমে অলপ অভিযোগেৰে চিনাকি হোৱা ঠাইখিনি কিন্তু এৰি অহাৰ দিনা চকুবোৰ সেমেকি উঠিছিল। পাছত অনুভৱ কৰিছিলোঁ সেই হলটোত নথকা হ'লে বহু কিবাকিবি হেৰুৱালোহেঁতেন। সেই দিনকেইটাত দিন আৰু ৰাতিৰ পাৰ্থক্য হেৰাই গৈছিল। মন গ'লেই মাজনিশাও কোনোবাই বিহুগীতৰ কলি এটা জুৰিছিল। ঢোলকেইটাই আহৰি নাপাইছিল, চিনাকি পৰ্ববোৰৰো অন্ত নাই। গীতবোৰ খেদি খেদি সময় উমান কৰিছিল আড্ডাবোৰে। ইফালে বৃন্দাবনৰ 'বিন্দাছ পৃথিৱী'। এফালে যদি ঢোলৰ গুমগুমনি, বাঁহী, পেঁপাৰ সুৰ, আনফালে বৰগীত, লোকগীত, ভূপেন্দ্ৰ সংগীতৰ পৰা কবিতা, নাটক, ভাওনাৰ সংলাপলৈ মুঠতে সকলোতে সৃষ্টিৰ গুঞ্জন। গড়গাঁৱৰ পুৱাৰ কাঁচিয়লি ৰ'দজাকো যেন বেছি উজ্জ্বল, বেছি মিঠা। আৰু এই সকলোবোৰৰ অন্তৰালত গড়গঞাৰ হেঁপাহ, অফুৰন্ত মৰম, দিন-ৰাতি একাকাৰ কৰা কঠোৰ শ্ৰম। তেওঁলোকৰ কৰ্মদক্ষতা, নিয়মানুৱৰ্তিতা দেখি সঁচাই বিস্ময় মানিছিলোঁ। সকলো সময়তে সদা সচেতন, দায়িত্বশীল ইমান ব্যস্ততাৰ মাজতো অথচ সজীৱ মুখত নাই ক'তো ভাগৰৰ চিন। হয়তো সেইবাবে তেওঁলোক অনন্য, আনতকৈ পৃথক স্বৰ্গদেউৰ নগৰৰ মানুহ গড়গঞা।

যুৱ মহোৎসৱত অংশ লৈ এই কথা ব্যক্তিগতভাৱে বাৰুকৈয়ে উপলব্ধি কৰিলোঁ বৰ অসমৰ কৃষ্টিৰ এক অনন্য প্ৰতিফলন ঘটে যুৱ মহোৎসৱৰ মঞ্চত। এক মহামিলনৰ ঐক্যতান বাজে এই বাকৰিতে। প্ৰতিযোগিতাৰ পৃথিৱীত নিজক পৰীক্ষা কৰাৰ সুযোগকণ এই মঞ্চখনে দিলে। উচ্ছৃংখল অপবাদেৰে সদায় সমালোচনাৰ সন্মুখীন হোৱা যুৱ সমাজৰ মাজতেই আছে সৃষ্টিশীল চেতনাৰ বীজ। আন্ধাৰৰ যৱনিকাত পোহৰৰ ঘোষণা কৰিব পৰাকৈ সম্ভাৱনাময় আৰু শক্তিশালী আজিৰ যুৱশক্তি।❑

স্মৃতিৰ টোপোলাত নাহৰৰ তলৰ পৰা গড়গঞাৰ বৃন্দাবন

অনুপল মৰাণ
ডুমডুমা মহাবিদ্যালয়

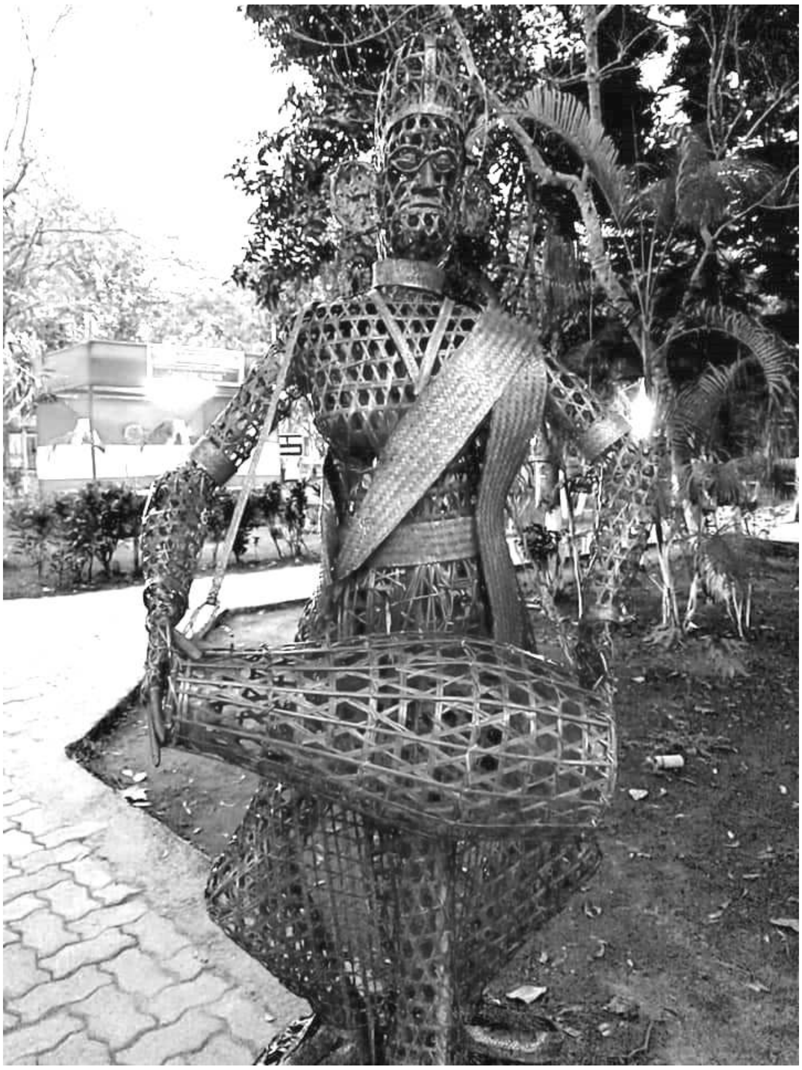

মহাবিদ্যালয়ত যুৱ মহোৎসৱৰ প্ৰস্তুতি, দৌৰা-দৌৰি, এক ব্যস্ততা, হোৱাটচ্ এপ গ্ৰুপত সদায় হুৱাদুৱা আমি পালোঁহি, সোনকালে আহ, কি হ'ল কল্লোলত কোনো নাই যে ... ইত্যাদি ইত্যাদি। ব্যস্ততাৰ অন্ত পেলাই আমি যাবলৈ সাজু ... আকৌ হোৱাটচ্ এপ, হোৱাটচ্ এপ গ্ৰুপত এইবাৰ ভি.আই.পি. বেগ, গৃহকন্দল (কোনে কি বেগ নিব, কাৰ কাৰ লগত কোন কোন শুব, আদি এখন দীঘলীয়া ৰসাল আলোচনা)।

অৱশেষত কল্পনা-জল্পনাৰ অন্ত পেলাই আগদিনা ঠিক কৰা সময় মতে ৰাতিপুৱা ৬ বজাত আমি যাবলৈ ওলাই লগ হ'লোঁ মিলন তীৰ্থ তিনিআলিত (কলেজৰ ওচৰৰ এটা তিনিআলি), কিন্তু প্ৰায় ৬-৩০ মান বজালৈ আমাৰ তিনিগৰাকী সতীৰ্থ আহি নোপোৱাত আকৌ দৌৰা-দৌৰি ... ৰীমাবা নাই, অম্লান ক'ত? জিনা নাই অহা দেখোন। নাটকৰ বস্তুবোৰ ক'ত? দৌৰা-দৌৰি, টেনচনৰ মাজতে সকলো আহিল নাটকৰ বস্তুবোৰো অনা হ'ল আৰু তিনিচুকীয়ালৈ আমি বাছত উঠিলো, যিহেতু ৮ বজাত আমাৰ তিনিচুকীয়া ষ্টেচনৰ পৰা শিমলুগুৰি ষ্টেচনলৈ ট্ৰেইন আছিল।

ইতিমধ্যে ৮ বাজিছিল, বাছৰ পৰা নামি আকৌ দৌৰা-দৌৰি, সমস্যা হ'ল তাতেই এজনৰ ভাগত বেগ পৰিছে তিনি-চাৰিটাকৈ। কাৰণ বাদ্যযন্ত্ৰ আৰু নাটকৰ বস্তু আছিল, লগত এতিয়া তিনি-চাৰিটা বেগ লৈ ষ্টেচনৰ অ'ভাৰব্ৰীজ পাৰ হ'ব লাগে ... জয় হনুমান বুলি কৈ হাতত তিনি-চাৰিটা বেগ লৈ অ'ভাৰব্ৰীজ পাৰ হ'লো সকলোৱে ... কিন্তু এইয়া কি ট্ৰেইনখন দেখোন গুচি গ'ল অলপ আগত, এইবাৰ ভাগ মিলখা ভাগ, আকৌ দৌৰা-দৌৰি, আনটো ষ্টেচনত ট্ৰেইন ধৰিব লাগে, হাতত তিনি-চাৰিটা বেগ লৈ আকৌ অ'ভাৰব্ৰীজ পাৰ হ'লোঁ আৰু আনটো ষ্টেচনৰ বাবে অ'ট ল'লোঁ। উফ ... অৱশেষত ট্ৰেইনখন পালোগৈ আৰু আৰম্ভ হ'ল গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়লৈ যাত্ৰা ... হাঁহি-স্ফূৰ্তিৰ মাজৰে আমি আহি পালোঁ শিমলুগুৰি ষ্টেচন।

শিমলুগুৰি ষ্টেচনতে কিছু সংখ্যক গড়গঞাক আমি লগ পালো। সুন্দৰভাৱে আদৰণি জনালে তেওঁলোকে আমাক আৰু তেওঁলোকে ঠিক কৰি দিয়া বাহনেৰে আমি গৈ পালোঁ ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়।

আমি সৌভাগ্যশালী কাৰণ যুৱ মহোৎসৱত গড়গাঁও

মহাবিদ্যালয়ৰ মৰম আৰু আতিথ্য লাভ কৰা প্ৰথম দলটি আছিল আমাৰ, ডুমডুমা মহাবিদ্যালয়, যিহেতু আমি গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত প্ৰথম উপস্থিত হৈছিলো। গৈ পোৱাৰ লগে লগে এজাক গড়গঞা আগবাঢ়ি আহিছিল আৰু আমাক ধুনীয়াকৈ আদৰি নিছিল আৰু বহিবলৈ দিছিল, তেওঁলোকক ধন্যবাদ জনাই আমি ক্ষন্তেক সময় জিৰণি লৈ আমাৰ যাৱতীয় কামবোৰ শেষ কৰি আমাৰ বাবে ঠিক কৰি দিয়া ৰুমলৈ গ'লো আৰু লগে লগে গড়গঞাৰ বৃন্দাবনত আৰম্ভ হ'ল আমাৰ বিহু, আমাৰ ঢোলৰ চাপৰ আৰু বাঁহীৰ সুৰে মুখৰিত হৈ পৰিল গড়গঞাৰ দহনম্বৰ ৰুম। সেইদিনা তেনেকৈয়ে পাৰ হ'ল স্ফূৰ্তিৰ মাজেৰে।

১১ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২০। প্ৰতিযোগিতাসমূহ আৰম্ভ হ'ল, ইতিমধ্যে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত সমূহ মহাবিদ্যালয় আহি উপস্থিত হৈছিল, এনে লাগিছিল যেন গড়গঞাৰ বাকৰিত এজাক পোহৰ সন্ধানী চৰাইৰ মৃদু কোলাহল, বেণুধৰ মহন সোঁৱৰণী প্ৰেক্ষাগৃহৰ পৰা আৰম্ভ কৰি প্ৰায় চাৰিটা প্ৰেক্ষাগৃহত নানান প্ৰতিযোগিতা সকলোৰে মুখত উল্লাহ, নিজৰ কলেজক প্ৰতিনিধিত্ব কৰাৰ গৌৰৱ, ক'ৰবাত যদি তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা ক'ৰবাত সংগীত, ক'ৰবাত আকৌ ৰং-তুলিকাৰ যাদু, সন্ধিয়াৰ পৰা দুপৰ নিশালৈ আকৌ একাংকিকা নাট আৰু মুক অভিনয়ৰ প্ৰতিযোগিতা। বেণুধৰ মহন সোঁৱৰণী প্ৰেক্ষাগৃহৰ পৰা আৰম্ভ কৰি প্ৰায় চাৰিটা প্ৰেক্ষাগৃহত ৬০খন মহাবিদ্যালয়ৰ ২০০০ৰো অধিক প্ৰতিযোগীৰ ব্যস্ততা, ব্যস্ততাৰ মাজতো বহুতো আমোদজনক ঘটনাও ঘটিল, নতুন বন্ধু-বান্ধৱী, দাদা-বাইউদেউ, ফেচ্‌বুকৰ চিনাকি মুখবোৰ, কিছুমান পুৰণি বন্ধু-বান্ধৱী লগ পালো, চাংমাই শালৰ ব্ৰেকফাষ্ট, ভাতৰ দীঘলীয়া শাৰী, জিন্টু দা, জোনাক, জাহ্নৱী, অম্লানৰ ভাত, (কেইবাবাৰো মাংস আনি খোৱাৰ অভিযোগ আছিল সিহঁতকেইটাৰ ওপৰত), লাটুৰ খাহী মাংস (ভাত নাখাওঁ বুলি থকা লাটুক খাহী মাংস দিছে বুলি জিন্টু দাই বুদ্ধি কৰি চাংমাই শাললৈ লৈ গৈছিল), গড়গঞাৰ মৰম আৰু আতিথ্য, ৰাতি ৰুমৰ বিহু, ভাওনা, নিতুল দাৰ মতো পাটলো আৰু ফেমাচ দাইলগ I don't know, দিনৰ ব্যস্ততা, প্ৰতিযোগিতা, ৰাতি ৰুমৰ বিহু, ভাওনা তেনেকৈয়ে তিনিটা দিন পাৰ হ'ল।

১৪ ফেব্ৰুৱাৰী, ২০২০। ৰাতিপুৱা বিশাল সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰাৰে প্ৰতিযোগিতাৰ সামৰণি পৰে, শোভাযাত্ৰা শেষ কৰি দিনটো পাৰ হ'ল আনন্দৰ মাজেৰে তাৰ পাছতেই সন্ধিয়া সকলোৰে অধীৰ আগ্ৰহেৰে বাট চাই থকা ফলাফল ঘোষণাৰ সময় আহি পৰিছিল। তীব্ৰ উত্তেজনা কি হ'ব কি নহ'ব, ভয়ো লাগিছিল বহুত, হয়তো আমাৰ দৰেই সকলোৰে লৈ আছিল বুকুত এক উৎকণ্ঠা। সময় আহিল পুৰস্কাৰ ঘোষণা কৰাৰ। ঘোষণা কৰা হ'ল পুৰস্কাৰ ...

জয়ন্ত সংগীত, বৰগীত, আধুনিক গীত, কাৰ্টুনিং আদি কৰি সাতোটাকৈ পুৰস্কাৰ আমাৰ, ডুমডুমা মহাবিদ্যালয়ৰ, এক বুজাব নোৱাৰা আনন্দ, ৰোহিত, জিনাবা, বনশ্ৰীবা সকলোৰে চকুত আনন্দৰ চকুলো, আনন্দ-উল্লাহৰ মাজেৰে সময়কণ পাৰ হ'ল। বৃন্দাবনত আকৌ বিহু, ভাওনা আৰম্ভ হ'ল, আনন্দৰ মাজৰে সময়বোৰ পাৰ হৈ আছিল যদিও কোনেও কাকো নক'লেও বুকুত সকলোৰে চেপি ৰাখিছিল এবুকু নামহীন বিষাদ, সকলোৰে জানিছিল আৰু বেছি পৰ নাই আমাৰ বিদায় বেলিকা সমাগত, ইতিমধ্যে বিশেষ কাৰণত বন্ধু ৰোহিত আমাৰ মাজৰ পৰা ঘৰলৈ বুলি বিদায় লৈছিল।

সুখবোৰ জানো চিৰস্থায়ী? সময় আহিল আমাৰো বিদায় লোৱাৰ দুখ লাগিল, যোৱা ৰাতিয়ে বহুকেইখন মহাবিদ্যালয়ৰ সতীৰ্থ গুচি গ'ল, সকলোৰে মনতে ক'লে - অ' সময় ৰৈ যা ... কিন্তু সময় নৰ'ল আমাৰ বাবে, গড়গঞাৰ মৰম আৰু আতিথ্য বুকুত বান্ধি গড়গঞাসকলৰ লগতে আন আন মহাবিদ্যালয়ৰ সতীৰ্থ আৰু শিক্ষাগুৰুসকলক বিদায় দি আমি আহি পালোঁ শিমলুগুৰি ষ্টেচন, ট্ৰেইন আহি নোপোৱাত তাত আকৌ আৰম্ভ কৰিলো আমাৰ বিহু, বহু সময় বিহু মৰাৰ পাছত আমি আহিব লগা ট্ৰেইনখন ষ্টেচনত আহি পালে। এবুকু মৰম, এবুকু স্মৃতি লৈ গড়গঞাৰ বৃন্দাবন এৰি নাহৰৰ তললৈ আৰম্ভ আমাৰ ঘৰমুৱা যাত্ৰা ...

গড়গঞাৰ বৃন্দাবন, গড়গঞাৰ মৰম আৰু আতিথ্য সদায় বুকুত বান্ধি ৰাখিম ... গড়গঞাৰ এই মৰম, স্নেহ, বন্ধুত্ব সদায় বুকুত প্ৰৱাহিত হৈ থাকিব।

বিদায় গড়গঞা, বিদায় গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
সদায় কুশলে থাকক গড়গঞা
চিৰসেউজ হওক আমাৰ বন্ধুত্বৰ এনাজৰী ...
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়।❑

কমৰেডবৃন্দৰ প্ৰতি

হোমেন গগৈ
সোণাৰি মহাবিদ্যালয়

বৃন্দাবনৰ দেশ বুলি কয়। মানুহৰ মনবোৰৰ স'তে এখন পূৰ্ণাংগ ৰূপত বৃন্দাবন। বৰ দূৰৈৰ নহয় তেওঁলোক; এসময়ত একেখন জিলাই পৰিচয় আছিল।

"গড়গাঁও গড়গাঁও কথা শুনি তল যাওঁ,
বাট দেখি পিচলে যে পাৰ
দিখৌৰ সোঁতত যোৱা ভটিয়নী বল পোৱা
উভটিব খোজে মাৰ-নাও।
ওচৰতে দেখি গড়গাঁও।"

আমাৰ মহাবিদ্যালয়ৰ দৰেই হুবহু লক্ষ্য, হুবহু প্ৰজ্ঞা, হুবহু স্থিতপ্ৰজ্ঞৰ স্থিতি লৈ থকা তেওঁলোক; গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়। প্ৰাকৃতিক, বৌদ্ধিক, সহ-বিদ্যায়তনিক, সৰ্বতো দিশৰপৰা সদা ব্যস্ত হৈ থকা এখন মানৰ সম্পদ গঢ়নৰ কুচ-কাৱাজ কৰা মহাবিদ্যালয়।

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অধীনত প্ৰতিবছৰে আয়োজন কৰা আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ ২০২০ বৰ্ষৰ আয়োজক মহাবিদ্যালয় আছিল তেওঁলোক। মহাবিদ্যালয় এখনত ছাত্ৰ একতা সভাখন কেনে হোৱা উচিত সেয়া চকু তধা লগাই দিব পৰা নিদৰ্শনৰ প্ৰতিকল্প দেখুৱালে তেওঁলোকে। লগতে মহাবিদ্যালয়খনৰ সমূহ পৰিয়ালটিৰ উদ্যম, কৰ্মস্পৃহা দেখি নশলাগি নোৱাৰিলোঁ। সংক্ষেপে যদি ক'বলৈ বিচাৰো তেন্তে কওঁ যে, মই যদি মোৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ পাছতে অধ্যয়ন কৰিবলৈ কোনো ব্যক্তিয়ে সুযোগ দিব বিচাৰে তেন্তে মই বিনাদ্বিধাই, অনৰ্গলে, একে উশাহে ক'বলৈ ভাল পাম যে মই "গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত" অধ্যয়ন কৰিবলৈ বিচাৰোঁ।

প্ৰান্তত, তোমালোক দুৰ্ভেদ্য হৈ দুৰ্গমক সুগম কৰা, সাধনা তোমালোকৰ পাথেয় হওক।❑

গড়গঞাৰ মুক্তকণ্ঠ

বিষয় ঃ “নতুন শিক্ষা নীতি ২০২০ ঃ আশাব্যঞ্জক নে আসোঁৱাহপূৰ্ণ”

✍ **ৰনোজ দত্ত**

পঞ্চম যাণ্মাসিক, ভূ-তত্ব বিভাগ

২০১৪ চনৰ নিৰ্বাচনী ইস্তাহাৰত ভাৰতীয় জনতা দলে “পৰিৱৰ্তনশীল সময়ৰ প্ৰয়োজনীয়তা পূৰণ কৰিবলৈ, শিক্ষাৰ গুণগত মান বৃদ্ধি কৰিবলৈ, আৱিষ্কাৰ আৰু গৱেষণাক গুৰুত্ব দিবলৈ আৰু দেশৰ জ্ঞানক ‘ছুপাৰ পাৱাৰ’ (বিশ্বগুৰু) হিচাপে গঢ়িবলৈ” এক শিক্ষা নীতি প্ৰৱৰ্তনৰ যি প্ৰতিশ্ৰুতি দিছিল তাৰেই কাৰ্যকাৰিতা হিচাপে ২০১৫ চনত টি এছ আৰ সুব্ৰমণিয়মৰ নেতৃত্বত গঠন কৰি দিয়া সমিতিখন আৰু পৰৱৰ্তী সময়ত ইছৰোৰ প্ৰাক্তন অধ্যক্ষ কে কস্তুৰীৰংগনৰ নেতৃত্বত গঠিত সমিতিখনে ২০১৯ চনৰ ৩১ মে’ত দাখিল কৰা প্ৰতিবেদনখনৰ কিছু সালসলনি ঘটাই গ্ৰহণ কৰে ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতি ২০২০। শিক্ষা নীতিত পূৰ্বৰ (১০+২) শিক্ষ ব্যৱস্থাৰ সলনি (৫+৩+৩+৪) পদ্ধতিৰ শিক্ষা ব্যৱস্থা, মাধ্যমিক শিক্ষাক আঠটা চেমিষ্টাৰলৈ পৰিৱৰ্তিত কৰা, জুনিয়ৰ আৰু বি এড মহাবিদ্যালয়সমূহ ২০৩০ৰ ভিতৰত বন্ধ কৰি, বিদ্যালয় পৰ্যায়ত বিষয় অধ্যয়নৰ স্বতন্ত্ৰতা, চাৰি বছৰীয়া স্নাতক পৰ্যায়ৰ শিক্ষাত ক্ৰমে চাৰ্টিফিকেট, ডি’প্লমা, ডিগ্ৰী পাঠ্যক্ৰমৰ কথা কোৱা হৈছে। কিন্তু আচল কথাটো হ’ল এই কথাখিনিয়েই ১৯৬৬ চনৰ কোঠাৰী আয়োগ, ১৯৮৬ চনৰ ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষা নীতিত বহুলাংশে উল্লেখ থকাৰ পাছতো, সেইকেইখনক দৃঢ়ভাৱে প্ৰৱৰ্তন কৰাৰ পৰিৱৰ্তে নতুন এখন শিক্ষা নীতিৰ প্ৰৱৰ্তন কৰিব বিচৰাতো চিন্তাৰ বিষয়। দেশৰ ১,০৮,০১৭খন এতিয়াও এজনীয়া শিক্ষকেৰে চলি আছে, আন্তঃগাঁথনিৰ অৱস্থা প্ৰায়েই তথৈবচ, গুণোৎসৱৰ নামত শ শ বিদ্যালয় বন্ধ কৰি দিয়া হৈছে। এনে অৱস্থাত নতুন শিক্ষানীতিয়ে ২ কোটি নতুন শিশুক কেনেদৰে শিক্ষা প্ৰদান কৰিব এইটো প্ৰশ্নৰ সমাধান নোহোৱাকৈ আন উৎসাহভৰা কথাত সময় নষ্ট কৰাটো মাত্ৰ বিলাসিতাহে হ’ব। এই ২ কোটি শিশু বিদ্যালয়লৈ আহিলেও ৪০ঃ১ অনুপাতত ৫ লাখ নতুন শিক্ষকৰ দৰকাৰ হ’ব। ১০০ঃ১ অনুপাতত নতুন বিদ্যালয় লাগিব ২ লাখ। উদাৰ অৰ্থনীতিৰ প্ৰৱক্তা চৰকাৰখনে দীৰ্ঘদিন স্থায়ী শিক্ষক নিযুক্তি বন্ধ কৰি ঠিকাভিত্তিক শিক্ষকৰ দ্বাৰা বিদ্যালয় চলাই থকা অৱস্থাত ভৱিষ্যত সহজেই অনুমেয়। অভিলাষী শিক্ষা নীতিৰে দেশৰ শিক্ষাক ছুপাৰ পাৱাৰ কৰিব বিচৰা চৰকাৰে ২০২০-২১ চনৰ বাৰ্ষিক বাজেটত শিক্ষাৰ বাবে ব্যয় কৰিছিল মাত্ৰ ৯৯,৩২১ কোটি, বিশ্বৰ শীৰ্ষ ২০০খন বিশ্ববিদ্যালয়ক চৌহদ খুলিবলৈ প্ৰৱেশৰ অনুমতি প্ৰদান; উচ্চ শিক্ষাক ব্যক্তিগতকৰণৰ এজেণ্ডাৰ বাহিৰে আন একো নহয়, সেয়া বেংক-ৰেল-তেল উদ্যোগ আদিক ভাৰতীয় অৰ্থনীতিক পুঁজিবাদৰ বহতীয়া কৰাৰ

প্ৰসংগত বিনাদ্বিধাই উল্লেখ কৰিব পাৰি। অসমৰ প্ৰেক্ষাপটলৈ লক্ষ্য কৰিলেই তিনি হেজাৰখন প্ৰাথমিক বিদ্যালয় এজনীয়া শিক্ষকেৰে চলি আছে, বছৰটোৰ চাৰিমাহ বানপানীত বুৰ গৈ থকা অসমৰ গ্ৰাম্য অঞ্চলৰ এচলীয়া বিদ্যালয় গৃহত আমেৰিকাৰ শিক্ষা পদ্ধতিৰ আৰ্হিত বেংগালুৰু, দিল্লীৰ দৰে মহানগৰীৰ প্ৰসংগৰে শিক্ষা উন্নয়নৰ কথা ভবাটো হাস্যকৰেই। ১৯৯২ চনৰ পাছৰ পৰা মহাবিদ্যালয়সমূহত নতুন শিক্ষকৰ পদ সৃষ্টি নকৰা বা এখন লেখত ল'বলগীয়া বিশ্ববিদ্যালয়ে যোৱা ২৮ বছৰে নতুনকৈ এটা বিভাগ প্ৰৱৰ্তন কৰিব নোৱাৰা পৰিস্থিতিত শিক্ষাৰ ছুপাৰ পাৱাৰৰ প্ৰসংগ যথেষ্টই চিন্তিত। মুঠৰ ওপৰত এনে এক জটিল অৰ্থনৈতিক পৰিস্থিতিত এনে অভিলাষী শিক্ষা নীতি কেৱল আসোঁৱাহপূৰ্ণই নহয় বিলাসিতাৰ দলিলহে।

✍ **তৰালী চেতিয়া**

পঞ্চম যাণ্মাসিক, সমাজতত্ব বিভাগ

বিশ্বৰ বৃহৎ গণতান্ত্ৰিক দেশৰ প্ৰায় ২ লাখতকৈ অধিক জনসাধাৰণৰ পৰামৰ্শ তথা বিবেচনাৰ অন্তত আৰু বিশিষ্ট বিজ্ঞানী আৰু শিক্ষাবিদ ড° কে কস্তুৰীৰংগনৰ অধ্যক্ষতাত গঠিত বিশেষজ্ঞ কমিটিয়ে প্ৰস্তুত কৰি উলিওৱা নতুন শিক্ষানীতি ২০২০ ভাৰতৰ কেন্দ্ৰীয় কমিটিয়ে অনুমোদন জনায়। শিক্ষা জনগণৰ মৌলিক অধিকাৰ, সেই অধিকাৰক নতুন গতি প্ৰদানৰ উদ্দেশ্যে প্ৰকাশ পোৱা এই নীতিসমূহৰ নিশ্চিত ফলাফলক লৈ যদিওবা অনিশ্চয়তা আৰু সমালোচনা অবাহত আছে। কিন্তু তাৰ মাজতো কেতবোৰ ইতিবাচক দিশ আছে যাৰ বাবে এই নীতি দেশৰ শিক্ষা, সমাজ, সংস্কৃতি, অৰ্থনীতিৰ গতি নিৰ্ধাৰণৰ বাটকটীয়া হোৱাৰ থল আছে। প্ৰচলিত ১০+২ শিক্ষানীতিক ৫+৩+৩+৪ লৈ ৰূপান্তৰ কৰি শিক্ষাৰ গাঁথনিৰ পৰিৱৰ্তনৰ মাজেৰে শিক্ষাক প্ৰাথমিক আৰু উচ্চতৰ মাধ্যমিকলৈকে সাৰ্বজনীনকৰণ, শিক্ষা ব্যৱস্থাত মাতৃভাষা, আঞ্চলিক আৰু সংস্কৃত ভাষাৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰদান ইত্যাদি পটভূমিত বিচাৰ কৰিলে এই নীতিয়ে আজিৰ যুগত আৱশ্যক হোৱা কৌশল, জ্ঞান, মূল্যবোধৰ, সৰ্বসমাৱেশী শিক্ষাৰ বাট মুকলি কৰিব বুলি আশা কৰিব পাৰি; যি অনাগত দিনত সুস্থ শক্তিশালী দেশৰ ভৱিষ্যতৰ স্তম্ভ ৰূপে থিয় দিব।

✍ **পলাশ কোঁৱৰ**

তৃতীয় যাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

এক দেশ, এক শিক্ষা। ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষানীতি ২০২০ হৈছে অতি আশাব্যঞ্জক। তথ্য প্ৰযুক্তিৰ যুগত ৰাষ্ট্ৰীয় শিক্ষানীতি ২০২০ গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিব। সৰ্বভাৰতীয় পৰ্যায়ত নিজৰ মেধাৰ পৰিচয় দিয়াৰ সুবিধা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলে লাভ কৰিব। নিজ মাতৃভাষা অধ্যয়ন কৰাৰ লগতে বৃত্তিমুখী শিক্ষাক প্ৰাধান্য দিয়া নতুন শিক্ষানীতি ২০২০ত দেখা পোৱা যায়। বিভিন্ন পৰ্যায়ত ভাৰতীয় ভাষা, সংগীত, কলা, দৰ্শন আদিক প্ৰাধান্য দিয়াৰ লগতে ষষ্ঠ শ্ৰেণীৰ পৰা কম্পিউটাৰ কোৰ্ডিং শিকোৱা হ'ব। গতিকে ক'ব পাৰি যে দক্ষতাসম্পন্ন ব্যক্তি হিচাপে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক গঢ়ি তোলাৰ প্ৰয়াস এই শিক্ষা নীতিৰ জৰিয়তে কৰা হৈছে।

✍ *Rutuja Deori*

3rd semester, Dept. of English

According to me, the new education policy, 2020 is misleading. It doesn't have anything 'new' to term it as NEP, that too in the 21st century. By introducing the language barrier among the private and government schools of India, it has widened the gap between rich and poor more by excluding the opportunity of learning the global language, English from primary level of the government school preferably till grade 8. Apart from this, the most required and sensitive issue of LGBT (lesbian, gay, bisexual & transgender) is not included in the new policy. The most prominent chapters of secularism and sex education are missing and what little bit was there in the earlier National Education Policy has also been removed. It is very essential to understand that people don't come to know about 'sex' naturally but it is very much important to properly learn about it. The areas covered under sex education includes gender identity, gender sensitivity, contraception, sexually transmitted diseases, sexual problems, a healthy way of sexual expression, consent and awareness about sexual abuse which was the most significant matter of concern in the NEP, 2020 has sadly not been included in 'The updated new education policy, 2020'.

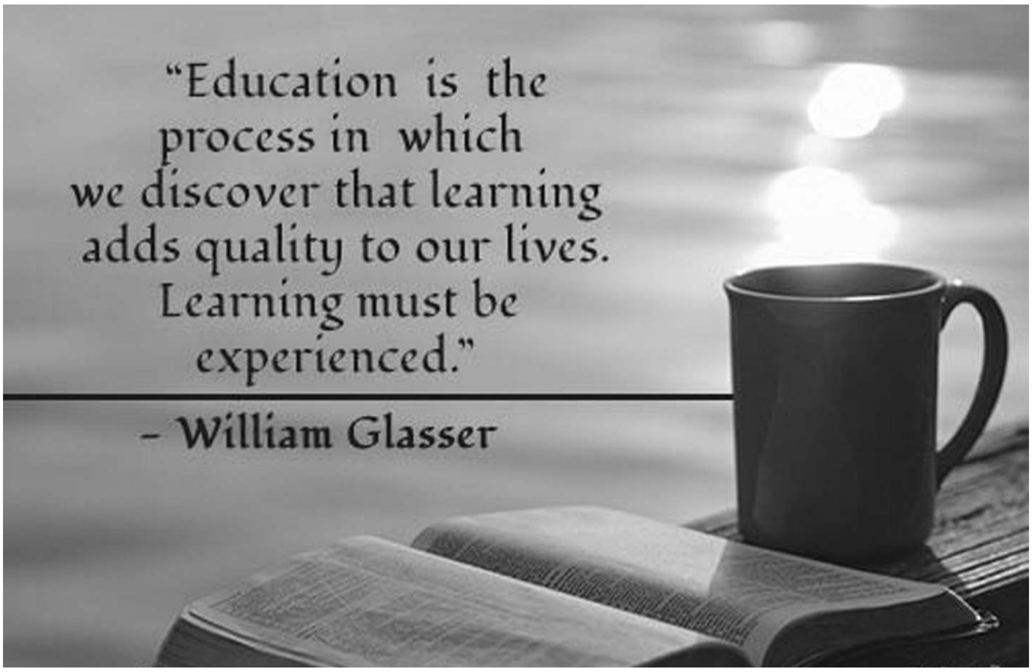

উপন্যাসিকা

শেষ সন্ধ্যা

ৰিম্পী গগৈ
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, গণিত বিভাগ

①

বিচনাখনৰ কাষতে থকা খিৰিকীখনেৰে সমীৰণে বাহিৰলৈ চাই পঠিয়ালে। কিমানদিন যে বাহিৰৰ মুকলি জগতখনত বিচৰণ কৰিব পৰা নাই। বুকুৰ বিষটোৰ কাৰণেই প্ৰায় এমাহ ধৰি এইখন হাস্পাতালৰ একেখন বিচনাতে আৱদ্ধ হৈ আছে।

নাৰ্চগৰাকীয়ে দিয়া টেবলেটটো খাই সি গাৰুটোতে আঁউজি পুনৰ বাহিৰলৈ চাই পঠিয়ালে। আজি তাৰ মনটো বৰ উকা উকা লাগিছে। অতীতৰ ইটো-সিটো কথাই তাৰ মনত দোলা দিবলৈ ধৰিলে। সি তাৰ অতীতৰ কোনোবাখিনিত যেন হেৰাই গ'ল। কলেজৰ সেই বিশেষ দিনটোৰ কথা তাৰ আজিও মনত আছে, যিদিনা তাৰ প্ৰেয়সীক দেখা পাইছিল প্ৰথমবাৰৰ বাবে।

সমীৰণ তেতিয়া পঞ্চম ষাণ্মাসিকৰ ছাত্ৰ। বিভাগ সমাজতত্ব। শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগৰ ক্লাছ ওপৰমহলাত হয়। ওপৰমহলালৈ যোৱা খট্‌খটিৰ ওচৰতে সেইদিনা সি লগৰ এজনলৈ বৈ আছিল। তেনেকুৱাতে এজনী ছোৱালী খৰখেদাকৈ ওপৰলৈ উঠি যোৱা তাৰ চকুত পৰিল। হয়তো শিক্ষাতত্ত্ব বিভাগৰে....... নতুন মুখ। সি মনে মনে ভাবি থাকোঁতেই ঘটিল নহয় তাতেই অঘটনটো। তাই খট্‌খটিত উঠিবলৈ লওঁতেই ভৰি পিছল খাই পিছলৈ হাউলি পৰিবলৈ লৈছিল। কিন্তু তেনেকুৱাতেই সমীৰণে তাইৰ হাতত ধৰি সজোৰে টানি দিলে তাৰ ফালে। কথমপি ৰক্ষা পৰিল। কিন্তু, তাই সমীৰণৰ একেবাৰে কাষ পাইছিলগৈ। অচিনাকীজনৰ

লগত প্ৰথমবাৰতেই ইমান কাষত .... দুয়োজনেই বৰ অস্বস্তি অনুভৱ কৰিছিল। তাই তলমূৰ কৰি নিজৰ শ্ৰেণীকোঠালৈ গুচি গ'ল। কিন্তু এক অজান অনুভূতি জাগি উঠিছিল সমীৰণৰ হৃদয়ৰ একোণত। তাইৰ মোহিনী দৃষ্টিত মুগ্ধ হৈ অনুভূতিৰ জোৱাৰ উঠিছিল। আগতে এনেকুৱা হোৱা নাছিল তাৰ।

২

ঘৰলৈ আহিও ৰাতি সমীৰণৰ টোপনি নাই। কিয় কলেজৰ ঘটনাটোকে বাৰে বাৰে মনত পৰি আছে? দুচকুত যে মাথোঁ সেই ছোৱালীজনীৰ ছবিখনেই ভাঁহি থাকিবলৈ ধৰিলে। সি প্ৰেমত পৰা নাইতো। ধেৎ, ইমান সহজে প্ৰেম হ'ব পাৰে জানো!

বহুদিন হ'ল তাইক লগ পোৱা। কিন্তু আজিলৈকে সি তাইৰ নামটোকে নাজানে। এদিন কেণ্টিনত চাহ খাই থাকোঁতে তাৰ সম্বন্ধীয়া ভনীয়েক মৌচুমীয়ে তাইক সমীৰণৰ ওচৰলৈ লৈ আহিল। সমীৰণে মৌচুমীক সুধিলে— "কি হ'ল, ইয়ালৈ আহিলি যে?" Important কথা এটা আছে তোৰ লগত। ৰুমলৈ গৈছিলোঁ। লগৰবোৰে তই ইয়াত থকা বুলি কোৱাত ইয়ালৈকে গুচি আহিলোঁ।

— অ' ক তেন্তে, কি important কথা।

— মোৰ নহয়, এইহে ক'ব।

— অ' কোৱাচোন।

তাই কওঁ-নকওঁকৈ তলমূৰ কৰি ক'লে

— সেইদিনা আপুনি নধৰা হ'লে মই পৰি দুখ পালোহেঁতেন। Thanks।

— কাৰোবাক সহায় কৰাটো মোৰ কৰ্তব্য। তাৰবাবে Thanks নক'লেও হয়। পিছে তোমাৰ নামটো?

— অভিপ্ৰিয়া।

— মই সমীৰণ বৰুৱা।

লাহে লাহে সিহঁত ঘনিষ্ঠ হৈ পৰিল। কেণ্টিনত একেলগে চাহ খোৱা, ফুটপাথৰ কাষত ফুচকা খোৱাৰ লগতে অফ পিৰিয়ডত কলেজৰ পাৰ্কত একেলগে বহি কথা পতা আদি বিভিন্ন ধৰণে দিনটোৰ বহুসময় একেলগে পাৰ কৰিবলৈ ল'লে।

৩

পূৰ্বৰ দৰেই গতানুগতিক কলেজীয়া জীৱন চলি আছে। কিন্তু, সমীৰণৰ জীৱনত যেন নৱ অনুভূতি জাগ্ৰত হৈছে। তাইৰ প্ৰতি যেন আকৰ্ষণ বাঢ়ি গৈছে। ভাললগা হৈ পৰিছে তাইৰ কথাবোৰ, তাইৰ সৈতে পাৰ কৰা সময়বোৰ। একে অনুভৱ অভিপ্ৰিয়াৰো। দিনটোত এবাৰ হ'লেও সমীৰণক লগ নাপালেই মনটো সেমেকি উঠিছিল। Thanks ক'বলৈ সুযোগ লোৱাটো আচলতে সমীৰণৰ সৈতে চিনাকী হোৱাৰ তাইৰ যেন এক অজুহাতহে আছিল। দুয়োখন হৃদয়ে ইতিমধ্যে সঁহাৰি জনাইছিল, বুজি উঠিছিল পৰস্পৰে পৰস্পৰৰ অনুভৱ। মাথোঁ বহিঃপ্ৰকাশ হোৱা নাছিল। সেইদিনা সৰস্বতী পূজা আছিল। কলেজত সেৱা কৰিয়েই সমীৰণ আৰু অভিপ্ৰিয়া ফুৰিবলৈ গৈছিল এডোখৰ নৈপৰীয়া ঠাইলৈ। নৈৰ পাৰত খোজ কাঢ়ি থাকোঁতে হঠাৎ অভিপ্ৰিয়াৰ সন্মুখত আঁঠু লৈ সমীৰণে তাৰেই হাতৰ আঙুলিত এটি বনফুলেৰে সজোৱা আঙুঠি পিন্ধাই দি কৈছিল,

— হীৰা মুকুতাৰে উপচাই ৰাখিবলৈ মোৰ হয়তো সিমান সামৰ্থ নাই, অথচ মৰম আৰু ভালপোৱাৰে উপচাই ৰাখিবলৈ মোৰ এখন হৃদয় আছে আৰু এই হৃদয়ে মাথোঁ তোমাক বিচাৰে অভিপ্ৰিয়া। তুমি বাৰু মোৰ হ'বানে?

আৰে! সিমান বেছি কথা নোকোৱা অথচ কিবা ক'লেও মাথোঁ জীৱনমুখী দৰ্শনতে সীমাবদ্ধ থকা সমীৰণৰ মুখত আজি হৃদয়ৰ বাৰ্তালাপ, তাকো প্ৰেমৰ ভাষা। অভিপ্ৰিয়া আচৰিতেই হৈছিল। কিন্তু, এইক্ষণলৈকে তাই অধীৰ আগ্ৰহেৰে বাট চাই

আছিল। সেয়ে সমীৰণৰ প্ৰস্তাৱত সমৰ্থন জনাই তাইও কৈ উঠিল,

— কিনিব পৰা মৰম মোক নালাগে সমীৰণ। মাথোঁ এই ফুলপাহৰ দৰে নিৰ্ভেজাল হ'লেই হ'ব। মোৰ প্ৰতি তোমাৰ আৱেগবোৰ নৈৰ সুঁতিৰ দৰে চিৰপ্ৰৱাহিত হৈ থাকিলেই হ'ল আৰু ভালপোৱা আকাশৰ নীলিমাৰ দৰে অপৰিসীম হ'লেই মই তাৰ মাজতে জীয়াই থাকিব পাৰিম। তুমি মাথোঁ মোৰ ভালপোৱাৰ বিশ্বাস ৰাখিবা।

— প্ৰকৃতিৰ সেউজীয়াৰ দৰে সজীৱ হৈ থাকিব আমাৰ প্ৰেম। যদিওবা জীৱনলৈ খৰাং নামে, ভালপোৱাৰ বৰষুণে দুয়োকে কৰিব জীপাল। এই হৃদয়ে মাথোঁ তোমাক বিচাৰে, মোৰ প্ৰতিটো অনুভৱ তোমাৰ নামতেই। ভালপাওঁ তোমাক অভিপ্ৰিয়া, আজীৱন পাই থাকিম।

লাহে লাহে সিহঁতৰ প্ৰেম গভীৰ হ'বলৈ ধৰিলে আৰু সম্পৰ্কও মধুৰ হৈ আহিল। কিন্তু, এই সম্পৰ্ক এদিন ব্ৰজপাত পৰিলে আৰু সেই ব্ৰজপাত নমাই আনিলে অভিপ্ৰিয়াৰ পৰিয়লে।

এদিন দুয়োটাই নদীৰ পাৰত ফুৰি থকা অভিপ্ৰিয়াৰ দেউতাকে দেখিলে আৰু এই বিষয়ে তেওঁ অভিপ্ৰিয়াক সোধ-পোছ কৰি সমীৰণক তেওঁলোকৰ ঘৰলৈ মাতি পঠিয়ালে। তেওঁৰ কথামতেই সমীৰণো এদিন অভিপ্ৰিয়াহঁতৰ ঘৰলৈ গ'ল। সি দুখীয়া বুলি জানি সিহঁতৰ পৰিয়ালে বহুতো দুৰ্ব্যৱহাৰ কৰিলে। তাক নানা কথা শুনালে। সমীৰণক অভিপ্ৰিয়াৰ জীৱনৰ পৰা একেবাৰে আঁতৰি যাবলৈ সকীয়াই দিলে আৰু যদি এয়া নহয় তেন্তে তাৰ পৰিয়ালৰ অঘটন ঘটোৱাৰ ভাবুকি দিলে। অভিপ্ৰিয়াই হুক্‌হুকাই কান্দি দেউতাকৰ ভৰিত ধৰি এনে নকৰিবলৈ কাতৰ অনুৰোধ কৰিলে। কিন্তু, মাথোঁ টকা চিনি পোৱাজনে সম্পৰ্কৰ মূল্য কি বুজি পাব। সমীৰণেও উপায়হীন হৈ ক'লে,

— দুখ নকৰিবা অভিপ্ৰিয়া। আমাৰ সম্পৰ্ক হয়তো ইমানলৈকেহে আছিল। মই হয়তো তোমাৰ উপযুক্ত নহওঁ। মোক পাহৰি যাবা।

— মোক এৰি থাকিব পাৰিবা তুমি?

— কষ্ট হ'ব। কিন্তু অসম্ভৱ নহয়। কাৰণ ইয়াত মোৰ পৰিয়ালৰ কথা আছে। তুমিও তোমাৰ পৰিয়ালৰ কথা শুনা। প্ৰেম কেতিয়াও পৰিয়ালতকৈ ডাঙৰ হ'ব নোৱাৰে। কাৰণ, পৰিয়ালৰ বাবেহে আমি আমাৰ প্ৰেমক লগ পাওঁ। পৰিয়াল অবিহনে সকলো অসম্ভৱ। তুমি মোক এৰি থাকিব পাৰিব লাগিব।

এইবুলি কৈ সি ওলাই গুচি আহিছিল আৰু উভতি চোৱা নাছিল সিহঁতৰ ঘৰৰ ফালে। বহুত অকলশৰীয়া অনুভৱ কৰিছিল। নিজকে শেষ কৰি দিব মন গৈছিল। কিন্তু, এয়া কৰিবলৈকে জানো মাক-দেউতাকে তাক জন্ম দিছে। সি জীয়াই থাকিব লাগিব, মাক-দেউতাকৰ আশা পূৰণ কৰিব।

④

এদিন ৰাতি হঠাৎ সমীৰণৰ তেজ বমি হ'ল। ওচৰৰে গাড়ী এখন ভাড়া কৰি ৰাতিয়েই তাক চহৰৰ হাস্পাতাললৈ লৈ গ'ল। তাত দৰৱ-পাতি আৰু বেজী দিলে আৰু তেজ পৰীক্ষাও কৰিলগীয়া হ'ল। দুদিনৰ পাছতে পৰীক্ষাৰ ৰিপ'ৰ্ট আহিল। এই ৰিপ'ৰ্টটোৱে সকলোৰে মন আকাশলৈ দুখৰ ডাৱৰ নমাই আনিলে, তাৰ বুকুত মাৰাত্মক কেন্সাৰৰ বীজাণুৰ সৃষ্টি হৈ তেজৰ জৰিয়তে তাৰ সৰ্বশৰীৰত এই ৰোগ বিয়পি পৰিছে। সি কেন্সাৰৰ একেবাৰে শেষ পৰ্যায়ত।

ডাক্তৰে ক'লে বুলিয়েই জানো মাক-দেউতাকে সন্তানৰ এনে অৱস্থা চাই থাকিব পাৰে। খেতিয়ক হিচাপে জীৱিকাৰ সম্বলৰূপে থকা মাটি দুবিঘাকে বিক্ৰী কৰি তাক মহানগৰীৰ এইখন হাস্পাতালত ভৰ্তি কৰালেহি। এটাই মাথোঁ আশা, কিজানিবা ভাল হয়েই। সঁচাই মাক-দেউতাকৰ বাবে সন্তানতকৈ ডাঙৰ সম্পত্তি আন একোৱেই হ'ব নোৱাৰে।

৫

— কি হ'ল; ইমানকৈ কি ভাবিছ?

পুৰণি কথাবোৰ ভাবি থাকোঁতে কেতিয়ানো আবেলি হ'ল সি গমেই নাপালে। মৌচুমীৰ মাততহে সি বৰ্তমানলৈ ঘূৰি আহিল।

— ভাল পাইছ নে? মোৰ লগত আৰু কোন আহিছে চা।

মৌচুমীক কিবা এটা ক'বলৈ লওঁতেই এক অসহ্য বিষে তাৰ বুকুত কামুৰি ধৰিলে। সি হাতেৰে বুকুখনত হেঁচি 'আহ' বুলি চিএঞৰি উঠিল। লগে লগে ডাক্তৰ-নাৰ্চ সকলোৰে মাজত হুৰা-দুৰা লাগিল। কোনোবাই বেজী দিবলৈ ঠিক কৰিছে। কোনোবাই বুকুখনকে মোহাৰি দিছে; কিন্তু সোঁহাতত কোনোবা চিনাকি মিঠা পৰশে স্পৰ্শি গ'ল। সি সেইফালে চাই দেখিলে যে সেই পৰশ আন কাৰো নহয়, সেয়া তাৰ কলিজাৰ আপোনগৰাকী .... অভিপ্ৰিয়া।

— তুমি কিয় আহিছা ইয়ালৈ? অলপ আচৰিত হৈ সুধিলে সমীৰণে।

— কিয়; মোৰ অধিকাৰ নাই নেকি তোমাৰ ওচৰলৈ আহিবলৈ।

— নহয়, তোমাৰ পৰিয়ালে যদি.....

— দেউতা ব্যৱসায়ৰ কামত মুম্বাইলৈ গৈছে। মাক লগৰজনীৰ ঘৰত থাকিবলৈ যাওঁ বুলি কৈ মৌচুমীৰ লগত তোমাৰ ওচৰলৈ আহিছোঁ। ভাল পাইছানে?

— দেখিছাই দেখোন। হয়তো মই আৰু ...।

সমীৰণৰ মুখত হাতখন দি অভিপ্ৰিয়াই পিছৰখিনি ক'বলৈ নিদিলে। কিন্তু সমীৰণে হাতখন আঁতৰাই আনি ক'লে,

— মুখেৰে নক'লেও যি হ'ব লগা আছে সেয়া হ'বই।

মাকে কান্দোন ৰাখিব নোৱাৰি চাদৰৰ আঁচলেৰে মুখ ঢাকি বাহিৰত বহি থকা দেউতাকৰ কাষ পালেগৈ। অভিপ্ৰিয়াই চকুপানী মোহাৰি ক'লে,

— তুমি মোক এৰি যাব নোৱাৰা। ভগৱানে মোৰ প্ৰেমক কাঢ়ি নিব নোৱাৰে। মোৰ মৰমে তোমাক জীয়াই ৰাখিব। তোমাৰ ভাল হৈ যাব সমীৰণ।

— মৰমে কাৰোবাক জীয়াই ৰখা হ'লে ডাক্তৰৰ প্ৰয়োজনেই নহ'লহেঁতেন। মৰমে মাথোঁ আশা দেখুৱাই আৰু সেই আশাই জীয়াই থকাৰ প্ৰেৰণা দিয়ে। কিন্তু, জীৱন দান দিব নোৱাৰে।

খিৰিকীৰে দেখি থকা হেঙুলীয়া আকাশখনলৈ দেখুৱাই সমীৰণে ক'লে,

— চোৱা অভিপ্ৰিয়া, সূৰ্যাস্ত ক্ষণৰ এই হেঙুলীয়া আকাশখনেই প্ৰমাণ যে the end is always beautiful। মোৰ জীৱনৰ অন্তিম ক্ষণক তোমাৰ উপস্থিতিয়ে সুন্দৰতা প্ৰদান কৰিছে। কিন্তু মই আমাৰ প্ৰেম সফল কৰিব নোৱাৰিলোঁ। মোক ক্ষমা কৰিবা অভিপ্ৰিয়া...।

স্তব্ধ হৈ পৰিছিল সকলো। সমীৰণৰ হৃদস্পন্দন স্তব্ধ হৈ পৰিল। দেউতাকে দুৱাৰমুখৰ পৰাই হুকহুকাই কান্দিছে। মাকে তাৰ কাষতে কান্দি-কাটি বেহুঁচ হৈ পৰিল। কিন্তু; অভিপ্ৰিয়া। কেনেকৈ বিশ্বাস কৰে তাই, সমীৰণ আৰু নাই। তাইৰ প্ৰেম, তাইৰ মৰম, তাইৰ ভালপোৱা আৰু এই পৃথিৱীত জীয়াই থকা নাই। কান্দিবলৈ পাহৰি থাকিল, বিবেক হেৰুৱাই পেলালে তাই।

পশ্চিমৰ হেঙুলীয়া আকাশত ৰঙা বেলি ডুব গ'ল। সন্ধ্যা নামি আহিছিল। এই সন্ধ্যা অভিপ্ৰিয়াৰ বাবে হৈ পৰিল এক বিষাদৰ সন্ধ্যা। সমীৰণৰ জীৱনৰ শেষ সন্ধ্যা।

শেষ সন্ধ্যা...।

কাৰ?

সমীৰণৰ নে অভিপ্ৰিয়াৰ!

হেঙুলীয়াবোৰ ইতিমধ্যে এঙাৰ বৰণীয়ালৈ ৰূপান্তৰ হৈছিল।

নাট

একাংকিকা নাটক

মুখা

অভিজিৎ চক্ৰৱৰ্তী
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ভূতত্ত্ব বিভাগ

চৰিত্ৰ ঃ ১) পল্লৱ — স্বামী
২) পূৰ্ণিমা — পল্লৱৰ পত্নী
৩) পৱিত্ৰ — পল্লৱৰ বন্ধু
৪) মুখা — মুখা পৰিহিত এজন ব্যক্তি

(মঞ্চত এটা ড্ৰইং ৰোমৰ দৃশ্য, য'ত পল্লৱে বহি বাতৰি কাকত পঢ়ি থাকিব। কাষৰ টিভিটোত নিউজ বাজি থাকিব। 'এগৰাকী তিৰোতা তাইৰ আঠ বছৰীয়া বিবাহিতা জীৱন এৰি বেলেগৰ লগত পলাই যায়'। এই কথা শুনি পল্লৱ উত্তেজিত হৈ পৰে।)

অফ ভইচ ঃ পূৰ্ণিমা গ'ল, পলাই গ'ল তোৰ পূৰ্ণিমা।
পৱিত্ৰ-পূৰ্ণিমাৰ সুখৰ সংসাৰ।

পল্লৱ ঃ পূৰ্ণিমা মোক এৰি নাযাবা। নাযাবা পূৰ্ণিমা। পূৰ্ণিমা পূৰ্ণিমা.....

পূৰ্ণিমা ঃ (দৌৰি সোমাই আহে) হেৰি কি হৈছে আপোনাৰ? চাওঁ আহকচোন বহি লওক। (দুয়ো চকীত বহে)

পূৰ্ণিমা ঃ আপোনাক কিমানবাৰ ক'ব লাগে, এই আজে-বাজে নিউজবোৰ শুনি এনেই মূৰটো গৰম কৰি নল'ব বুলি। অলপ শান্ত হওঁকচোন। চাওক আপোনাৰ পূৰ্ণিমা আপোনাৰ লগতে আছে।

পল্লৱ ঃ নাই নাই মোৰ একো হোৱা নাই। মোৰ চাহকাপ আজি নাপাম চাগে ন?

পূৰ্ণিমা ঃ (অলপ সময় পল্লৱলৈ চাই) কিয় নাপাব? আপুনি ইয়াতেই বহক। মই দুই মিনিটতে আনি আছোঁ।

(পূৰ্ণিমা ভিতৰলৈ সোমাই যায়। পল্লৱ আকৌ কিছু সময়ৰ বাবে চিন্তাত পৰে। কিছুমান শব্দই তাক খেদিবলৈ আৰম্ভ কৰে। সি ভয়ত লাহে লাহে শব্দটোৰ উৎস বিচাৰি ইফালে চাবলৈ ধৰে। পল্লৱৰ লাহে লাহে ভয় আৰু শংকা বাঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰে। সি লাহে লাহে এটা দানৱলৈ ৰূপান্তৰিত হয়। পিছফালৰ পৰা মুখা পিন্ধি এজন মানুহ তাৰ ফালে আগবাঢ়ি আহে। সি মানুহজনক দেখি ভয় খাই বাগৰি পৰে)

পল্লৱ ঃ ধেৎ তই হে, তই কিয় সদায় এনেকৈ আহ ঔ। মোক সদায় ভয় খুৱাই থাক আৰু তোৰ এই মুখাখন পিন্ধি অহাৰ কাৰণেই তোক মই পূৰ্ণিমাৰ লগত চিনাকিও কৰাই দিব নোৱাৰোঁ।

মুখা ঃ তোক বুৰ্বক বনাই থকা সেই মানুহজনীৰ লগত চিনাকি হোৱাৰ মোৰ কোনো ইচ্ছা নাই।

পল্লৱ ঃ মানে তই কি ক'ব বিচাৰিছ?

মুখা ঃ তোৰ মানুহজনীয়ে তোক বুৰ্বক বনাই আছে। তোক পুতলা সজাই নচোৱাই আছে।

পল্লৱ ঃ ঐ, তাইৰ কথা এনেই যি টি কৈ নাথাকিবি। তাই ভাল, তাই বহুত ভাল।

মুখা ঃ ওঁ বহুত ভাল।

পল্লৱ ঃ তাই মোক বহুত মৰম কৰে।

মুখা ঃ বহুত মৰম কৰে (হাঁহে)

পল্লৱ ঃ হঁহা বন্ধ কৰ(খঙত)। তাই সঁচাকৈয়ে ভাল। পূৰ্ণিমাই মোক বহুত মৰম কৰে।

মুখা ঃ (পল্লৱৰ ওচৰলৈ আহি) পূৰ্ণিমা। পূৰ্ণিমা।

পল্লৱ ঃ (মুখাক গতা মাৰি) তই যা, এইবিলাক কথাই যদি ক'বলৈ আছে, গুচি যা ইয়াৰ পৰা।

পূৰ্ণিমা ঃ (ভিতৰৰ পৰা) হেৰি।

(মুখা দৌৰমাৰি অন্য এটা কোঠালৈ পলাই যায়। পল্লৱে সি যোৱাৰ ফালে চাই থাকে। পূৰ্ণিমাই চাহ কাপ লৈ মঞ্চলৈ সোমাই আহে)

পূৰ্ণিমা ঃ হেৰি, কি চাই আছে সেইফালে।

পল্লৱ ঃ (হঠাৎ চমকি উঠে) নাই, নাই মানে.... ?

পূৰ্ণিমা ঃ বুজিছোঁ বুজিছোঁ।

পল্লৱ ঃ বুজিছা, কি বুজিছা?

পূৰ্ণিমা ঃ আমাৰ কলেজীয়া দিনবোৰৰ কথা মনত পেলাই থকা নাই জানো? কলেজত যে আপুনি কিমান হেণ্ডচম আছিল?

পল্লৱ ঃ কলেজীয়া দিনত মানে? এতিয়া নহয় নেকি?

পূৰ্ণিমা ঃ এতিয়াও হয়। কিন্তু... আগতে কেৱল হেণ্ডচম আছিল আৰু এতিয়া পেটুৱা হেণ্ডচম হ'লগৈ। (পল্লৱে পূৰ্ণিমাক ধৰি নিজৰ ওচৰলৈ টানি আনে)

পল্লৱ ঃ পূৰ্ণিমা, কলেজীয়া দিনবোৰ বৰ ভাল আছিল নহয়নে? দুয়োৰে দুয়োক কিমান ভাল পাইছিলোঁ, কিমান মৰম কৰিছিলোঁ।

পূৰ্ণিমা ঃ পাইছিলোঁ মানে? এতিয়াও দুয়োকে দুয়োক বহুত ভাল পাওঁ।

পল্লৱ ঃ (তাইৰ ওচৰৰপৰা আঁতৰি আহি) সকলোবিলাকটো ঠিকেই আছিল। ৰাজ আৰু কৰিন্দ্ৰই মোক এনেকুৱা কৰিব বুলি ভবা নাছিলো। সিহঁতে বন্ধু বন্ধু বুলি কৈ মোৰ গোটেই বিজনেচটো নিজে হাত কৰি ল'লে। আচলতে বন্ধুত্ব মানেই ঠগৰামি।

পূৰ্ণিমা ঃ তেনেকৈ কিয় কৈছে? দুই এজন বিশ্বাসঘাটক হ'ল বুলিয়েই সকলোবোৰ বন্ধু তেনেকুৱা নহয়তো। পৱিত্ৰ দা কিমান ভাল। কলেজৰ দিনৰ পৰাই সকলো কামতে আপোনাৰ লগত আছে। সকলো কামতে আপোনাক সহায় কৰি আহিছে আৰু ....।

পল্লৱ ঃ নাই পূৰ্ণিমা সকলো বন্ধুৱেই বিশ্বাসঘাটক। বন্ধুত্ব মানেই ঠগবামী। পূৰ্ণিমা, ঘৰতেই ইমান ভাল কাপোৰযোৰ পিন্ধি আছা যে?

পূৰ্ণিমা ঃ অ' মই অলপ ওলাই যাওঁ। লগৰ এজনীৰ ঘৰৰ পৰা আহোঁগৈ।

পল্লৱ ঃ ওঁ, মই পৱিত্ৰ দা, পৱিত্ৰ দা কৰি থাকোঁতেই বুজিছিলো তাৰ ঘৰলৈকে যোৱা নহয় জানো? (খং আৰু ইতিকিঙৰ সুৰত)

পূৰ্ণিমা ঃ কি? (অলপ সন্দেহ আৰু ভয়ত) কোনে ক'লে আপোনাক মই পৱিত্ৰ দাৰ ঘৰলৈ যাওঁ বুলি? মোক আপুনি কিয় সন্দেহ কৰি থাকে বাৰু?

পল্লৱ ঃ হ'ব হ'ব যোৱা। মই তোমাক কেতিয়াবা নাযাবা বুলি কৈছো জানো? (অলপ অভিমান সুৰত) কিন্তু এটা কথা মনত ৰাখিবা মই তোমাক বহুত ভাল পাওঁ।

পূৰ্ণিমা ঃ আৰে বাবা, মই পৱিত্ৰ দাৰ ঘৰলৈ নাযাওঁতো। আপুনি চিন্তা নকৰিব। (পূৰ্ণিমা ওলাই যাই, প্ৰতিশব্দবোৰ আকৌ আৰম্ভ হয়, মুখা মঞ্চলৈ সোমাই আহে)

মুখা ঃ বুৰ্বক বনি গলি আকৌ ন? (হাঁহি)

পল্লৱ ঃ তই ক'ত লুকাই আছিলি? পূৰ্ণিমা আহিলেই পলাই যাৱ যে তই? শুন তাই পৱিত্ৰৰ ঘৰলৈ নাযায়। তাই লগৰ এজনীৰ ঘৰলৈহে যায়।

মুখা ঃ (হাঁহি হাঁহি) সেইদিনাও তাই লগৰ এজনীৰ ঘৰলৈকে গৈছিল। যিদিনা তই তাইৰ ৰুমালখন পৱিত্ৰৰ ঘৰত পাইছিলি।

পল্লৱ ঃ তই মনে মনে থাক। তাই কৈছে পৱিত্ৰৰ ঘৰলৈ নাযায় বুলি। তাই নাযায়। তাই মোক বহুত ভাল পায়।

মুখা ঃ তাই তোক বহুত ভাল পাই, কিন্তু পৱিত্ৰতকৈ কম। (হাঁহি)

পল্লৱ ঃ তেনেকৈ নক'বি। তাই মোৰ হয়, কেৱল মোৰ।

মুখা ঃ কেৱল তোৰ হাঁ? (হাঁহে)

পল্লৱ ঃ ঐ তই হঁহা বন্ধ কৰ, বন্ধ কৰ (পল্লৱ উত্তেজিত হৈ পৰে)

(এনেতে কলিং বেলটো বাজি উঠে, মুখা পলাই কোঠাটোৰ ভিতৰলৈ সোমাই যায়।)

পল্লৱ ঃ দুৱাৰ খোলা আছে।

পূৰ্ণিমা ঃ হেৰি কিহৰ ইমান চিঞৰ বাখৰ হৈছিল? আপোনাক মই অকলে এৰি ক'লৈকো নাযাওঁ। আপোনাৰ কি হৈছে কওকচোন?

পল্লৱ ঃ মোৰ একো হোৱা নাই।

পূৰ্ণিমা ঃ প্লিজ কওক না এবাৰ। কওক। আপুনি কিয় এনেকুৱাখন কৰে?

পল্লৱ ঃ ভিতৰলৈ যোৱা তুমি, একো হোৱা নাই। (খঙত)

(পূৰ্ণিমাই উচুপি ভিতৰলৈ যাবলৈ লয়)

পল্লৱ ঃ ৰ'বাচোন (পল্লৱে পূৰ্ণিমাক শুঙ্ঘি চাই), তুমি পৱিত্ৰৰ ঘৰলৈ গৈছিলা ন?

পূৰ্ণিমা ঃ কি পৱিত্ৰ, পৱিত্ৰ কৰি আছে? এজনী মানুহে কি দহ মিনিটত বেলতলাৰ পৰা ছয় মাইললৈ যাব পাৰে নেকি?

পল্লৱ ঃ কি দহ মিনিটৰ কথা ক'বলৈ আহিছা? তুমি ঘৰৰপৰা ওলাই যোৱা দুঘণ্টাৰো অধিক হ'ল।

পূৰ্ণিমা ঃ আপুনি? (উচুপি ভিতৰলৈ সোমাই যায়, পল্লৱ উচ্পিচাই থাকে)

(পিছফালৰ পৰা আকৌ মুখা সোমাই আহে)

মুখা ঃ তুমি আকৌ পৱিত্ৰ ঘৰলৈ গৈছিলা ন? (হাঁহি)

পল্লৱ ঃ প্লিজ ভাই, তই আকৌ অশান্তি কৰিবলৈ নাহিবি। মোৰ মনটো একেবাৰে ভাল নগা নাই।

মুখা ঃ মই তোৰ চকু খুলিবলৈ আহিছোঁ। বুৰ্বক পালি নহয় তাইৰ গাত পৱিত্ৰৰ পাৰ্ফিউমৰ গোন্ধ। এতিয়া (হাঁহি) (পল্লৱৰ উচপিচনি বাঢ়িবলৈ আৰম্ভ কৰে।)

মুখা ঃ তোক তোৰ বন্ধু আৰু পত্নীয়ে মিলি বুৰ্বক বনাই আছে। কি ঠিকনা কিজানি কবিন্দ্ৰ আৰু ৰাজ দুয়ো এই ষড়যন্ত্ৰত মিলি আছে। পূৰ্ণিমা আছে তাইৰ দুনীয়াত আৰু তই আছ মূৰ্খৰ দুনীয়াত।

(মুখাই হাঁহি হাঁহি আকৌ কোঠাটোলৈ সোমাই যায়, পল্লৱে পাগলৰ দৰে চিঞৰিবলৈ ধৰে। তেনেতে পৱিত্ৰই কেক এটা লৈ সোমাই আহে। পল্লৱক দেখি সেই কেকটো চকীখনৰ পাছফালে থৈ পল্লৱৰ ওচৰলৈ দৌৰি আহি তাক সাৱটি ধৰি)

পৱিত্ৰ ঃ পল্লৱ, ঐ পল্লৱ কি হৈছে তোৰ?

পল্লৱ ঃ পৱিত্ৰ তই মোক শেষ কৰি দিলি অ'। তই মোক শেষ কৰি দিলি পৱিত্ৰ... পৱিত্ৰ (সাধাৰণভাৱে) আৰে পৱিত্ৰ আহ... আহ... বহহিচোন। পূৰ্ণিমা চোৱাহিচোন কোন আহিছে?

পৱিত্ৰ ঃ ঐ পল্লৱ তোৰ কি হয় মাজে মাজে ক'চোন? (তেনেতে পূৰ্ণিমা সোমাই আহে)

পূৰ্ণিমা ঃ অ' পৱিত্ৰ দা।

পল্লৱ ঃ ওঁ পৱিত্ৰ দা। আহাঁ পূৰ্ণিমা মোৰ ওচৰতে বহাঁহি। অ' পৱিত্ৰ কি কৈ আছিলা? মোৰ কি হয়, মোৰ ঢেৰ কিবা কিবি হয়। কিন্তু মোৰ সকলোফালে সুখেই সুখ। তহঁতে কথা পাত মই সাউতকৈ সৰুপানী অলপ চুই আহোঁ। (পল্লৱ ভিতৰলৈ সোমাই যায়)

পৱিত্ৰ ঃ পূৰ্ণিমা এই পল্লৱৰ অৱস্থাচোন দিনক দিনে বেয়া হৈ গৈ আছে। সি ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ যাবলৈ মান্তি হ'ল নে?

পূৰ্ণিমা ঃ নাই পৱিত্ৰ দা, মই কৈ কৈ নোৱাৰিছোঁ। চাইকেট্ৰিষ্টৰ ওচৰলৈ যাওঁ বুলি ক'লেই ওলোটাই মোক গালি দিয়ে। কয়, তেওঁক হেনো মই পাগল সজাব বিচাৰিছো। পৱিত্ৰ দা, আপুনিয়েই এবাৰ কৈ চাওকচোন।

পৱিত্ৰ ঃ মই আজি ক'ম ৰ'বা। আচ্ছা কেকটো হ'ব নে চোৱাচোন?

পূৰ্ণিমা ঃ (কেকটোলৈ চাই) বাহঃ বঢ়িয়া লাগিছে। তেওঁতো পাহৰিলেই ছাগে আজি যে তেওঁৰ জন্মদিন। আমি ভবামতে যদি কামটো হয় তেওঁ অলপ ভালপাব নে? মোৰতো ভাবিয়েই ভাল লাগিছে। (পল্লৱ সোমাই আহে)

পল্লৱ ঃ কি ভাবিয়েই ভাল লাগিছে অ'? কাৰোবাৰ বিয়া ওলোৱা নাইতো? ঐ পৱিত্ৰ সোনকালে বিয়াখন পাত। কিমাননো লোকৰ ঘৈনীয়েকবোৰৰ পাছত দৌৰি থাকিবি?

পৱিত্ৰ ঃ পল্লৱ, অলপ মুখ চম্ভালি কথা কবি দেই।

পল্লৱ ঃ নহ'লে কি কৰিবি? (হাঁহি) আৰে ভাই বন্ধুৰ মাজত এইকণ ধেমালি কৰিব নোৱাৰি নে? বাৰু বাদ দে? পৱিত্ৰ তোৰ মনত আছেনে? তই কলেজত থাকোঁতে এজনী ছোৱালী ভাল পাইছিলি আৰু তাই শেষত মোৰ গাৰ্লফ্ৰেণ্ড হ'লগৈ।

পৱিত্ৰ ঃ সেই, কলেজৰ কথাবোৰ এতিয়া কিয় উলিয়াইছ?

পল্লৱ ঃ না না, উলিয়াব লাগিব। জানানে পূৰ্ণিমা সেই ছোৱালীজনী কোন? তুমিয়ে আছিলা সেই ছোৱালীজনী। এতিয়া ইয়াৰ সেই পুৰণা প্ৰেম আকৌ জাগিছে আৰু তোমাক মোৰ পৰা আঁতৰাই লৈ যাব বিচাৰিছে।

পূৰ্ণিমা ঃ হেৰি আপুনি অলপ শান্ত হওকচোন। মোক আপোনাৰ পৰা কোনেও আঁতৰাই নিব নোৱাৰে। মই আপোনাকেই ভাল পাওঁ।

পৱিত্ৰ ঃ চা পল্লৱ, তোৰ যে কিবা এটা অসুখ হৈছে সেইটো আমি জানো। আৰু তয়ো হয়তো এইকথা ভালকৈ উপলব্ধি কৰিব পাৰিছ। ব'ল আমি আজিয়েই চাইকেট্ৰিষ্টৰ ওচৰলৈ যাওঁ।

পল্লৱ ঃ চাইকেট্ৰিষ্ট হাঁ? তাৰ মানে মই পাগল?

পৱিত্ৰ ঃ সেই তই শুনচোন। যিদৰে আমাৰ শাৰীৰিক বেমাৰ হ'লে আমি ডাক্তৰৰ ওচৰলৈ যাওঁ, ঠিক সেইদৰেই আমাৰ মানসিক অসুখো হ'ব পাৰে। আৰু তেতিয়াতো আমি ডাক্তৰ মানে চাইকেট্ৰিষ্টৰ ওচৰলৈ যাবই লাগিব।

চাইকেট্রিষ্টক দেখুৱালেই মানুহ পাগল নহয়তো।

পল্লৱ ঃ (হাঁহি) মানসিক ৰোগী বুলিও কৰ আকৌ পাগল নহয় বুলিও কৰ। মোৰ সকলোবিলাক জনা আছে। তহঁতে মোক সমাজত পাগল সজাই নিজৰ মিতিৰালি বজাই ৰাখিব বিচাৰিছ চালা পাষণ্ডহঁত।

পৱিত্ৰ ঃ ঐ পাগল হ'লি নেকি?

পল্লৱ ঃ অ' মই পাগল, পাগল মই। তহঁতে এক-ডেৰ মাহৰ পৰা মোৰ চকুৰ আগত যি ৰাসলীলা চলাই আহিছ, সেইবোৰে মোক পাগল কৰি দিছে আৰু এতিয়া এই পাগলৰ পাগলামি তই সহিব লাগিব পৱিত্ৰ। অ' পৱিত্ৰ, তই সহিব লাগিব।

(পিছফালৰ পৰা মুখা মঞ্চলৈ সোমাই আহে, পল্লৱে পৱিত্ৰক গতিয়াই চকীত পেলাই দিয়ে। মুখা আৰু পল্লৱে মিলি পৱিত্ৰক ডিঙি চেপি হত্যা কৰে। ভয়ত পূৰ্ণিমাই চিঞৰি ঘৰৰ ভিতৰৰ কোঠালৈ সোমাই যায়। পিছে পিছে মুখাইয়ো হাঁহি হাঁহি তাইক খেদি যায়। তাকে দেখি পল্লৱে পূৰ্ণিমাক বচাবলৈ মুখাৰ পিছে পিছে ভিতৰলৈ দৌৰে। মঞ্চত পৱিত্ৰৰ মৃতদেহটো পৰি থাকে। তেনেতে ভিতৰত পূৰ্ণিমাৰ আৰ্তনাদৰ চিঞৰ শুনিবলৈ পোৱা যায়। মুখা পিন্ধি থকা মানুহজনে চুলিত ধৰি পূৰ্ণিমাক মঞ্চলৈ লৈ আনে আৰু দাখনেৰে তাইৰ ডিঙি ৰেপি হত্যা কৰে। তাৰপাছত সি হাঁহি হাঁহি তাৰ মুখাখন খুলি দিয়ে। মুখাৰ ভিতৰৰপৰা পল্লৱ ওলাই পৰে। পল্লৱে ইফালে সিফালে চাবলৈ আৰম্ভ কৰে। পৰি থকা মৃতদেহকেইটা দেখি সি ভয় আৰু দুখত ম্ৰিয়মান হৈ পৰে। সি একো বুজিব নোৱাৰি শেষত দাখনে নিজকে নিজে শেষ কৰি পেলায়।)

—ঃ সমাপ্ত ঃ—

Travel

A Sojourn to Royal Rajasthan

Angkrita Chetia
B.A. 6th Sem., English Dept.

Rajasthan, the 'land of fairy tales' bestowed with the haunting air of romance with the abode of Kings, is one of the most exotic locales for tourists all over the world. The land of legends charms every soul with its magnificent history, monuments, colourful culture etc. My journey to this 'charismatic land' began with a government financed trip 'Ek Bharat Shrestha Bharat' scheme where the highest scorer of some of the listed departments from our glorious Gargaon College were enlisted. Two of our professors Anil Tanti Sir and Pragya Jyoti Baruah ma'am excuted a beautiful seven days trip to Rajasthan covering two of the important cities of the state i.e. Jaipur and Ajmer.

We took the Intercity Express from Simaluguri Junction on 17th of January 2020 alongwith nine of my fellow mates guided by Anil Sir, Pragya ma'am, Franjit Dihingia Sir, Gautam Sir and Aneshwa the super kid of Pragya ma'am. On the very next day we reached Guwahati and boarded the Bikaner Express for the enchanting Pink City. After two days of our heart-pleasing journey, we entered the 'Pink City' of India at 4 a.m. on January 2020. After having our breakfast at the Royal 'Hotel Arco Palace' my dream of exploring the charismatic city was gradually transmogrified into reality.

So far as the first day was concerned, we started our sightseeing plan and headed to the 'City Palace' built by Raja Sawai Jai Singh II. City palace is still a royal residence with part of its area open for the general public while other parts are privately occupied. There are three entrance gates for the City Palace which are beautifully built. Mubarak Mahal, a museum displays textiles and other belongings of the royal family. Chandra Niwas is probably the biggest structure present in the City Palace. Diwan-i-Aam and Diwan-E-Khas are chambers richly decorated with the ceiling painted in rich red and golden colours.

Our next destination was Jantar Mantar which is at walking distance from City Palace. A 19th century monument built by Raja Sawai Jai Singh it has various structures holding astronomical significance. Chakra Yantra shows the position of the Sun and time, Dakshin Bhitti Yantra shows the calculation module of celestial bodies. We also beholded the 'Palace of Winds', the Hawa Mahal.

After having our lunch tasting the most famous 'Rajasthani Thali' we visited the Amer Fort, a giant monument built along the Aravalli Hills. Amer Fort built by Raja Man Singh consisting of Diwan-i-Aam, Diwan-i-Khas, Sheesh

Mahal, a temple etc. is one of the most popular tourist attractions of Jaipur drawing millions of people. After winding up our stroll at Amer Fort, we visited Jal Mahal on our way to the hotel. It was built in Man Sagar Lake but entry is prohibited. Attiring myself in Rajasthani traditional dress was a fanciful eagerness of mine which was fulfilled here. After Jal Mahal, we drove to Birla Mandir and shopped at a local bazar and finally our first day trip ended with great happiness.

Our next day started with a visit to Ajmer situated about 135 km, south-west of Jaipur. We visited the Dargah Sharief or tomb of the Sufi saint Khwaja Moinuddin Chisti thronged by thousands and thousands of devotees. Ajmer is also the base for visiting Pushkar (11 km), the abode of Lord Brahma, lying to its west, with a Brahma temple and a picturesque lake. Having the only Brahma Temple in the world, Hindus consider a journey to Pushkar a must to attain salvation.

The most exciting part of our journey began at the desert of Pushkar where we enjoyed Camel Safari, danced with the Banjaras, rode in horses etc. After coming back to 'Arco Palace' at late 9' the whole air of our hotel was ushered with the fragrance of 'Bihu' where all my fellow mates and our professors danced with great enthusiasm and glee.

On 22nd January, with heavy hearts, we all were bidding adieu to the 'Pink City', where everything seems to be breathtakingly beautiful, impressive and fascinating. Be it the magnificent latticed havelis, ornate places or intricately carved temples, each part of this incredible state narrates spell binding tales of Rajput valour and chivalry, grandeur of its erstwhile rulers and royal extravaganza. The amazing weather, fresh air, good food, and the company of friends and teachers will be memorable for a lifetime. It was amazing exploring the luxury and heritage of Jaipur and Ajmer, a bewildering experience that tempts me to head back to both the magnificient places again! ❑

Travel

A Truly Asian Life in a Truly Asian Country

Dipima Buragohain, Phd
Ex Student

It was in the advent of winter in 2015 when I got a job offer as an academician from a public university in Malaysia. I had visited that beautiful country only two months before I playfully decided to apply for an academic job and seriously ended up taking it. In the beginning of December of 2015, Malaysia welcomed me warmly to their wonderful culture, people, places and a colourful life. That was the end of winter for me, although temporarily, till 2019. Because I was going to live in a country nestled in summer throughout the year.

The state I was posted in was the smallest in Malaysia - Perlis as they name it. It is situated at the bordering region of Malaysia and Thailand. A state that was once ruled by the Sukho Thais and has remarkable Thai influence in its cultural practices, food habits and their everyday lifestyle. A land of green and yellow paddy fields, lush green mountains all over the state and a beach that ferries people to the island of Langkawi, one of the most popular tourist destinations of Malaysia particularly for Indians. The best part was I could go to Langkawi on weekends, whenever I felt like, which was hardly a ferry ride of 45 minutes. More than anything else, the state is next to a safe paradise for women where I could drive anywhere anytime without anyone accompanying me or thinking of getting myself into any trouble with solo driving. Perlis is mainly a Muslim-populated state (the whole country is in a way) with a few houses of native Chinese and Tamils who were brought there by the British during the colonised era. Known to be a conservative state, I have never felt the boundaries in my stay of four years. I have known there some of the most welcoming and warm-hearted people who made me feel at home. Perlis was indeed my home for four years. While driving through the highways and alleys amidst mountains, trees, hillocks and paddy fields, I honestly used to feel like I was somewhere in Assam. Yes, it always reminded me of my homeland. The similarity was uncanny - be it the weekly farmers' markets ladden with a variety of fish (both freshwater and sea), meat, seafood and of course a wide array of herbs and vegetables which you can easily find in our Assamese weekly haats. My favourite buy used to be dragon fruits, rambutans and mangosteens that I would take as breakfast almost every single day. And crabs of different shapes and sizes which I would usually cook for dinner along with squids. Those markets are heaven for a foodie like me. They have a vibe that connected me to people, places and cultural habits of that country.

The roads and alleys in Perlis are crystal clear. Yes, you read it right, crystal clear. Even the tiniest and most rural locality is well-connected through

well-constructed roads, thus making it easier for two and four-wheelers to commute. There was never a road rage on the major and busier roads that I came across during my stay. People over there are peace lovers, quiet yet warm, friendly and cooperative in nature. There is no honking on the roads no matter how busy the hour is. Everyone follows traffic rules, hence there is no need for traffic police to patrol or control the roads. When I visit restaurants, there are queues if needed. It is the habit of Perlis folks to stand in queue without any hassle or noise. The busiest restaurants are silent at their busiest hours as eaters conduct themselves quite responsibly. There is no chaos at all, at least I have never witnessed any. People,

even strangers, greet you with a smile everywhere you go. Their eyes are humble and their smile gentle.

The simplicity of Perlis is evident everywhere in the state. Its natives are so down to earth and simple. Social gatherings like weddings are usually solemnised with much fun and frolic, but you will hardly hear any noise. There is no hype over how you dress up to such functions as everyone goes there in their usual attire. This is true for all including the humblest and most affluent families. They do not show off at all. Usually, weddings are solemnised on weekends at the convenience of guests and the host. There is hardly any banquet hall function as people host it at home. It is a simple family affair in the neighbourhood.

My weekends were always full of friends, fun and something new to learn. Being the only native Indian there, my close-knit friend circle(s) consisted of locals - mostly Malay - and a group of PhD scholars from Pakistan. The latter were more like family. Being with them made me realise how we are indeed similar like Siamese twins in more than many ways. That bond is beyond geographical differences, politics, religion, culture and the likes one can possibly and stereotypically think of. Same goes for the Malays. There was something stronger, closer and more solid that bound us together. There is something that makes any mind think, reflect, learn, embrace and progress together with others. I conveniently call it love, the universal brotherhood/sisterhood, harmony and peace.

This is something that keeps me going places, discovering new lessons to learn and implementing in life. This quest for always learning something new has made me travel places, work and live there. It has taken me to Germany to work amidst the cool programmers of instructionally designed courseware and then to Malaysia to teach Engineering students amd supervise research scholars. I am sure it will take me to many other places in future as well. This constant habit and practice of learning new things, living in new places, meeting and knowing new people and minds gives me abundant opportunities to know and discover my own self. After all, what is life but knowing newer heights, walking newer paths and experiencing the constant journey of self-discovery. ❑

অনুবাদ গল্প

বিছ বছৰৰ পাছত

মূল ঃ **অ' হেনৰিৰ "আফটাৰ টুৱেণ্টি ইয়াৰ্ছ"**
অনুবাদ ঃ **আশা দেৱী**, পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

নিৰুদ্বেগভাৱে সদ্য অভ্যস্ত চাৱনিৰে চাৰিওফালে চকু ফুৰাই ফুৰাই পুলিচজনে ৰাস্তাটোত টহল দিলে। জনশূন্য..। সময় তেতিয়া নিশা ১০ বাজিছে। চেঁচা বতাহছাটিৰ সৈতে পাতলীয়া বৰষুণজাকে বতৰটো বেছ ঠাণ্ডা কৰি ৰাখিছে।

পুলিচজন দেখনিয়াৰ। সুন্দৰ, সুঠাম। ৰাস্তাৰ দুয়োকাষৰ দোকানবোৰ বন্ধ আছেনে নাই সেয়া নিশ্চিত কৰিবলৈ তেওঁ ইফালে সিফালে চকু ফুৰাই প্ৰতিখন দোকানৰ সন্মুখত ভৰি থৈ গ'ল।

চহৰখনৰ এই এলেকাটোৰ মানুহবোৰ সোনকালেই ঘৰমুৱা হয়। সৰহভাগ দোকান সোনকালেই বন্ধ হৈ গৈছে যদিও দুই-এখন সৰু সুৰা দোকান আৰু ৰেস্তোৰাঁৰ লাইট এতিয়াও জ্বলি আছে।

পুলিচজন খোজৰ গতি হঠাৎ মন্থৰ হ'ল। এখন অন্ধকাৰ দোকানৰ সন্মুখত চিগাৰেটৰ ধোঁৱাৰ কুণ্ডলী পকাই পকাই এজন মানুহ থিয় হৈ আছে। পুলিচজন ওচৰ চপাৰ লগে লগেই মানুহজনে খৰধৰকৈ মাত লগালে, "চব ঠিকেই আছে ছাৰ। মই বন্ধু এজনৰ কাৰণে ৰৈ আছোঁ। বিছ বছৰৰ আগতেই আজিৰ নিশাটোতেই আমি এই ঠাইত লগ হোৱাৰ কথা পাতিছিলোঁ। আপোনাৰ শুনি আচৰিত লাগিছে নহয়নে? আপুনি যদি শুনিবলৈ ইচ্ছা কৰে এই বিষয়ে আপোনাক দীঘলীয়াকৈ ক'ব পাৰোঁ। প্ৰায় বিছ বছৰৰ আগতে এই দোকানখনৰ ঠাইত এখন ৰেস্তোৰাঁ আছিল। বিগ জ' ব্ৰেন্দিৰ ৰেস্তোৰাঁ"।

"সেইখন পাচবছৰৰ আগলৈকে ইয়াতেই আছিল"। পুলিচজনে ক'লে।

দোকানৰ সন্মুখত ৰৈ থকা মানুহজনৰ চতুৰ্ভূজ আকাৰৰ ক'লা চেহেৰাটোৰ সৈতে চকুকেইটা বেচ উজ্জ্বল, সোঁ চকুটোৰ কাষত এটা বগা দাগ। ডিঙিত ওলমি থকা টাইডালত এটুকুৰা হীৰা জিলিকিছে।

"আজিৰ নিশাটোতে বিছ বছৰৰ আগতে", মানুহজনে পুনৰ ক'বলৈ আৰম্ভ কৰিলে, "জিমি ৱেলছৰ সৈতে মই ইয়াতেই ৰাতিৰ আহাৰ খাইছিলোঁ। সি মোৰ আটাইতকৈ ভাল বন্ধু, পৃথিৱীৰ আটাইতকৈ ভাল বন্ধু। সি আৰু মই দুই ভাইৰ নিচিনাকৈ নিউয়ৰ্কত একেলগে ডাঙৰ-দীঘল হৈছিলোঁ। মই তেতিয়া ওঠৰ বছৰীয়া আৰু জিমিৰ বয়স বিছ। তাৰ কাৰণে তেতিয়া পৃথিৱীখন এই ঠাইডোখৰেই"।

"সেই নিশায়েই বিছ বছৰৰ পাছত পুনৰ এই ঠাইতেই আমি লগ হোৱাৰ চুক্তি কৰিছিলোঁ। আমি ভাবিছিলোঁ আমি অন্ততঃ বিছ বছৰৰ পাছত জানিম আমি কেনেকুৱা মানুহ আৰু আমাৰ ভৱিষ্যতে আমাক কোন দিশে টানি নিয়ে"।

"ইণ্টাৰেষ্টিং!" পুলিচজনে ক'লে। "তেন্তে মই জনাত বহুতদিন আগতেই আপোনালোক লগ হৈছিল। আচ্ছা, ৱেষ্টৰ ফালে যোৱাৰ আগতে আপোনালোকৰ দেখা-শুনা হৈছিলনে?"

"এটা সময়লৈকে আমি ইজনে সিজনলৈ চিঠি লিখিছিলোঁ", মানুহজনে ক'লে, "কিন্তু দুই-এক বছৰৰ পিছত সেয়াও বন্ধ হ'ল। বুজিছে, পশ্চিমভাগ বেচ ডাঙৰ। মই সকলো ঘূৰিছোঁ, যিমান পাৰি সিমান খৰকৈ। মই জানো জিমিয়ে পাৰিলে মোক লগ কৰিবলৈ আহিব। সি সঁচা মনৰ মানুহ। সি মোক কেতিয়াও নাপাহৰে। ইমান দূৰৰ পৰা মই তাক লগ কৰিবলৈ আহিছোঁ, মোৰ এই বহুদিনৰ পুৰণা বন্ধুজন আহি পালে বহুত সুখ পাম"।

নিজৰ বহুদিনীয়া পুৰণি বন্ধুৰ বাবে অপেক্ষা কৰি থকা মানুহজনে সৰু সৰু বাখৰ খটোৱা দামী যেন লগা ঘড়ীটোলৈ চকু ফুৰালে।

"দহ বাজিবলৈ মাত্ৰ তিনি মিনিট বাকী", তেওঁ ক'লে।

"সেইদিনাও নিশা ঠিক দহ বাজিছিল, যেতিয়া এই ঠাইতেই ৰেস্তোৰাঁখনৰ সন্মুখনত আমি ইজনে আনজনক বিদায় জনাইছিলোঁ।"

"ৰেষ্টৰ আপুনি এজন সফল ব্যক্তি, নহয়নে?" পুলিচজনে সুধিলে।

"নিশ্চয়! আশা কৰোঁ জিমিয়েও মোৰ আধা হ'লেও কৰিব পাৰিছে। সি অলপ লেহেমকৈ আগুৱায়। সফল হ'বলৈ মই বহুত যুঁজিব লগা হ'ল। জানে, নিউয়ৰ্কত মানুহ সহজে সলনি হ'ব নোৱাৰে। কিন্তু ৰেষ্টত আপুনি কেনেকৈ যুঁজি যুঁজি আৰ্জিব পাৰি।"

পুলিচজনে দুখোজ আগুৱালে।

"তেন্তে, মই আহোঁ।" তেওঁ ক'লে, "আপোনাৰ বন্ধু সোনকালেই আহিব দিয়ক। যদি তেওঁ দহ বজাত আহি নাপায়, আপুনি যাবগৈ নেকি?"

"না, নাযাওঁ।" আনজনে ক'লে, "অন্ততঃ আধা ঘণ্টাটো ৰ'ম। যদি জিমি জীয়াই আছে, সি সময়ত আহি পাবই। বাৰু শুভৰাত্ৰি ছাৰ।"

"শুভৰাত্ৰি", পুলিচজনে ক'লে আৰু অহাবাটে আগুৱালে।

বৰষুণজাক লাহেকৈ ডাঙৰ হৈ আহিল। বতাহজাকো বেছিকৈ বলিছে। ৰাস্তাত যি দুই এজন মানুহ ওলাইছিল তেওঁলোকেও খৰধৰকৈ ভিতৰ সোমাইছে। বহুদূৰৰ পৰা বন্ধুক লগ কৰিবলৈ আহি দোকানৰ সন্মুখত ৰৈ থকা মানুহজন তেতিয়াও তাতে হৈ আছে, যদিও বন্ধুক লগ পোৱাৰ তেওঁৰ কোনো নিশ্চয়তা নাই।

প্ৰায় বিছ মিনিটৰ অপেক্ষাৰ পিছত এটা দীঘল কোট পৰিহিত এজন ওখ মানুহ ৰাস্তাটোৰ সিটো পাৰৰপৰা পোনেই আহি তেওঁৰ ওচৰ পালেহি।

সন্দেহজনকভাৱে তেওঁ সুধিলে, "বব নহয়নে?"

"তুমি জিমি ৰেলচ?" দোকানৰ সন্মুখত ৰৈ থকা মানুহজনে প্ৰায় চিঞৰি উঠিল।

মানুহজনে আনজনৰ হাতখন খামুচি ক'লে, "হয়, ববই হয়। সঁচাকৈ। মই চিয়'ৰ আছিলোঁ, তই যদি জীয়াই থাক, মই তোক লগ পাম। বিছ বছৰ বহুত দীঘলীয়া সময়। বব, পুৰণা ৰেস্তোৰাঁখন নাই। ইয়াতেই অকৌ ডিনাৰ কৰিব পৰা হ'লে। তোৰ কাৰণে ৰেষ্টখন ভালনে?"

"বিচৰাবোৰ পাবৰ কাৰণে মই নিজৰ চৰেই দি দিলোঁ। তই সলনি হ'লি জিমি। মইটো কেতিয়াও ভবাই নাছিলোঁ তই ইমান ওখ হবিগৈ বুলি।"

"অহ, বিছ বছৰৰ পাছত অলপ বাঢ়িলোঁ।"

"তই নিউয়ৰ্কত ঠিকে ঠাকে আছনে জিমি?"

"আছো আৰু। চহৰখনৰ কাৰণে কাম কৰোঁ। আহ্ বব, মই চিনি পোৱা ঠাই এডোখৰলৈ তোক লৈ যাম। কিমান দিনৰ পাছত তোক লগ পাইছোঁ! তোৰ লগত বহুত কথা আছে।"

দুয়োজনে কান্ধত কান্ধ থৈ ৰাস্তাৰে খোজ ল'লে। দক্ষিণৰ পৰা অহা মানুহজনে তেওঁৰ জীৱন কাহিনী আৰম্ভ কৰিলে আৰু দীঘল কোট পৰিহিতজনে তেওঁৰ কথা হেঁপাহেৰে শুনি গ'ল।

ইলেক্ট্ৰিক লাইট পোহৰত এখন দোকানৰ এটা চুক পোহৰ হৈ আহিল। ক্ৰমাৎ সেইফাললৈকে আগবাঢ়ি ইজনে আনজনৰ মুখলৈ চালে।

পশ্চিমৰ পৰা অহা মানুহজন হঠাৎ ৰৈ গ'ল আৰু ফটকৰে আনজনৰ কান্ধৰ পৰা হাতখন খহাই আনিলে।

"তুমি জিমি ৰেলচ নহয়। তেন্তে কোন তুমি? বিছ বছৰ দীঘলীয়া সময়, কিন্তু ইমানো দীঘলীয়া নহয় যে, কাৰোবাৰ নাকৰ আকাৰ সলনি হৈ যাব পাৰে।"

"কিন্তু কেতিয়াবা ভাল মানুহবোৰ বেয়া হৈ যাব পাৰে", ওখ মানুহজনে ক'লে, "আপুনি দহ মিনিটৰ পৰা এৰেষ্ট হৈ আছে মিঃ বব। চিকাগো পুলিচে ভাবিছিল যে আপুনি নিউয়ৰ্কলৈ আহিব। সেইকাৰণে আপোনাক বিচাৰিবলৈ তেওঁলোকে আমাক পঠিয়াইছিল। আপুনি সোনকালে মোৰ লগত অহাটোৱেই এতিয়া বুদ্ধিমানৰ কাম হ'ব। কিন্তু প্ৰথমে আপোনাক দিবলৈ মোৰ এটা বস্তু আছে। আপুনি সেই খিৰিকীখনৰ কাষত ৰৈ এইখন পঢ়িব পাৰে। ৰেলছ নামৰ এজন পুলিচে আপোনালৈ এইখন দি পঠাইছে।"

দক্ষিণৰ পৰা অহা মানুহজনে কাগজৰ সৰু টুকুৰাটো লাহেকৈ খুলিলে। হঠাৎ তেওঁৰ হাতখন কঁপি উঠিল।

"বব, মই সময়ৰ আগতেই তাত গৈ উপস্থিত হৈছিলোঁ। চিকাগো পুলিচে বিচাৰি থকা এটা চেহেৰা মই তাত দেখিবলৈ পালোঁ। মই নিজেই তোক এৰেষ্ট কৰিব বিচৰা নাছিলোঁ। সেইকাৰণে মই আন এজন পুলিচক কামটো কৰিবলৈ পঠালোঁ"
— জিমি...❑

অনুবাদ কবিতা

যদি তুমি মোক পাহৰি যোৱা

মূল ঃ পাবলো নেৰুডাৰ “If you forget me”
অনুবাদ ঃ ড° ৰিমঝিম বৰা
সহকাৰী অধ্যাপিকা, অৰ্থনীতি বিভাগ

তুমি এটা কথা জনাটো মই বিচাৰোঁ...

এইটো কেনেকুৱা তুমি জানা;

যদি মই দৃষ্টিপাত কৰোঁ,
স্ফটিক স্বচ্ছ চন্দ্ৰিমালৈ,

মোৰ খিড়িকীৰ কাষত থকা
লেহেমীয়া শৰতৰ ৰক্তিম গছৰ ডালবোৰলৈ,

যদি মই স্পৰ্শ কৰোঁ
জুইৰ কাষত থকা অতি সুক্ষ্ম
স্পৰ্শানুভূতিহীন ছাঁই,
অথবা
বলিৰেখা পৰা কাঠৰ কুণ্ডাৰ শৰীৰ,

সকলোবোৰেই মোক কেৱল কঢ়িয়াই লৈ
ফুৰে তোমাৰ ওচৰলৈ,

ঠিক যেন অস্তিত্বময়, বিদ্যমান হৈ থকা প্ৰতিটো বস্তু
সুগন্ধি সৌৰভ, পোহৰ, ধাতু,
সৰু সৰু নাৱবোৰ,
যিবোৰে পালতৰি যাত্ৰা কৰে,
মোৰ বাবে অপেক্ষা কৰি থকা
তোমাৰ দ্বীপপুঞ্জলৈ।

ঠিক আছে,
এই মুহূৰ্তত
তুমি যদি অলপ অচৰপকৈ মোক ভাল পাবলৈ এৰি দিয়া,
মইয়ো তোমাক অলপ আচৰপকৈ ভাল পাবলৈ এৰি দিম।

যদি তুমি হঠাতে
মোক পাহৰি যোৱা,
মোৰ ফালে দৃষ্টিপাত নকৰিবা,
কাৰণ ইতিমধ্যেই মই তোমাক পাহৰি পেলাইছোঁ।

মোৰ জীৱনৰ ওপৰেদি পাৰ হৈ যোৱা পাল কঁপোৱা ধুমুহাবোৰক
তুমি যদি বহুত দীঘলীয়া আৰু পাগলামি বুলি ভাবা,

আৰু
হৃদয় উপকূলত মোক এৰি থৈ যোৱাৰ
তুমি যদি সিদ্ধান্ত কৰা,
য'ত খোপনি পুতি আছে মোৰ গজগজীয়া শিপাবোৰ,

মনত ৰাখিবা, যে
ঠিক সিদিনাই,
সেই বেলাতেই,
মোৰ দুবাহু ওপৰলৈ প্ৰসাৰিত কৰিম
আৰু মোৰ শিপাবোৰে
যাত্ৰাৰম্ভ কৰিব
অন্য মাটিৰ সন্ধানত... !

কিন্তু
যদি প্ৰতিটো দিন
প্ৰতিটো বেলা,
যদি তুমি অনুভৱ কৰা যে,
অপ্ৰতিৰোধ্য মাধুৰ্যতাৰ সৈতে
মোৰ বাবে নিয়তি তুমি,
যদি প্ৰতিটো দিনেই
মোকেই বিচাৰি তোমাৰ ওঁঠত বগাই এপাহি ফুল,

অ' মোৰ মৰম,
অ' মোৰ বুকুৰ আপোনজন,

মোৰেই অভ্যন্তৰত পুনৰাবৃত্তি হ'ব সেই সকলো বহ্নিশিখাৰ,
যি একেবাৰেই নিৰ্বাপিত হোৱা নাই মোৰ অভ্যন্তৰত,

অথবা
একোৰেই লীন হৈ যোৱা নাই পাহৰণিৰ গৰ্ভত,

প্ৰেমাস্পদ মোৰ,
তোমাৰ প্ৰেমতেই বাচি থাকিব মোৰ প্ৰেম,
আৰু যিমান দিনলৈকে জীয়াই থাকা তুমি,
আঁতৰি নোযোৱাকৈ মোৰ প্ৰেম আবদ্ধ হৈ ৰ'ব তোমাৰ দুবাহুত।❑

অনুবাদ কবিতা

এই জগতত খুউব অকলশৰীয়া মই, তথাপি অকলশৰীয়া নহওঁ মই

মূল ঃ **জাৰ্মান কবি ৰাইনাৰ মাৰিয়া ৰিল্কেৰ**

"I am much too alone in this world, yet not alone"

অনুবাদ ঃ **ড° ৰিমঝিম বৰা**

সহকাৰী অধ্যাপিকা, অৰ্থনীতি বিভাগ

এই জগতত খুউব অকলশৰীয়া মই,
তথাপিও বিশেষ সময়বোৰ
প্ৰকৃততে উৎসৰ্গা কৰিব পৰাকৈ সিমানো অকলশৰীয়া নহওঁ মই।

এই পৃথিৱীখনত নিচেই ক্ষুদ্ৰ মই,
তথাপিও তোমাৰ বাবে কেৱল আপত্তি,
অন্ধকাৰ আৰু অসন্তুষ্টি হ'ব পৰাকৈ সিমান ক্ষুদ্ৰও নহয় মই

মই বিচাৰোঁ মোৰ স্বাধীন ইচ্ছাবোৰ,
আৰু এইবোৰ কাৰ্যলৈ
পৰিণত কৰা পথৰ সৈতে সংলগ্ন হৈ থকাটোও বিচাৰোঁ মই,

আৰু মীমাংসা কৰিবলগীয়া কথাবোৰ উত্থাপন হোৱা সময়বোৰো বিচাৰোঁ মই,
য'ত কিছুমান কথা
উপলব্ধি কবিসকলৰ মাজত
অথবা অকলে থাকিলেও
নিহিত হৈ থাকে....।

তোমাৰ প্ৰতিচ্ছবি সম্পূৰ্ণ উৎকৰ্ষতাৰে
দাপোণত প্ৰতিবিম্বিত হোৱাটো বিচাৰোঁ মই,

তোমাৰ গধুৰ দ্বিধাগ্ৰস্ততাৰ প্ৰতিফলন বহন কৰিবলৈ
কেতিয়াও জ্ঞানান্ধ অথবা অত্যন্ত জীৰ্ণ
হোৱাটো নিবিচাৰোঁ মই।

উদ্‌ঘাটন কৰিব বিচাৰোঁ মই।

ক'তোৱেই একাবেঁকা অথবা কপট হৈ থকাটো নিবিচাৰোঁ মই,
যিবোৰৰ বাবে মই অসৎ আৰু মিথ্যাবাদী হৈ পৰিম।

মই বিচাৰোঁ,
তোমাৰ সন্মুখত মোৰ বিবেক সত্য হৈ থকাটো;
নিজকে বৰ্ণনা কৰিব বিচাৰোঁ-
দীৰ্ঘ কালৰে পৰা নিৰীক্ষণ কৰা এখনি ছবিৰ দৰে,

এবাৰ ওচৰৰপৰা চালে এনে লাগিব ঠিক যেন
মই বুজি উঠা আৰু আঁকোৱালি লোৱা
এখনি নতুন জগত,
ঠিক যেন প্ৰতিদিনৰ এটি জলপাত্ৰ,
ঠিক যেন মোৰ আইৰ মুখখনি,
ঠিক যেন প্ৰচণ্ড ধুমুহাবোৰৰ মাজেদি
মোক কঢ়িয়াই ফুৰা এখনি জাহাজ ❑

অনুভৱৰ দলিচা

“আমি যি দিওঁ তাকেই আমি ঘূৰাই পাওঁ ঃ আমাৰ জীৱনতেহে প্ৰকৃতি বিদ্যমান... আমাৰ অন্তঃসত্তাৰ পৰাই বিচ্ছুৰিত হ'ব লাগিব সমগ্ৰ পৃথিৱীকে সামৰি লোৱা এক দীপ্তি... আমাৰ অন্তৰাত্মাৰ পৰাই নিঃসৃত হ'ব লাগিব এক বাণী যি সমস্ত সুমধুৰ শব্দ সমাহাৰৰে প্ৰাণ আৰু উপাদান”।

— ছেমুৱেল টেলৰ ক'লৰিজ

Our kind of Eid :

A festival of not only embracing each other but of embracing hearts

(an experience)

Rutuja Deori
B.A. 3rd Sem, Dept. of English

I wanted to share this incident because we really came across with an angel or we can say a real human on that day.

As we all know that Eid is a festival, full of all the hustle-bustle and it's meant to be a great celebration for all the Muslims out there. But, along with that we often see, people belonging to different castes and religions discriminating each other on the basis of caste, creed, religion and so on, isn't it?

So, it was on 5th June, 2019, the occasion of Eid's evening, when me and my cousin sister were returning from the market on a scooty and while trying to take a u-turn, a mini truck driver hit us on the highway. He bumped on us from the rear side, while we were about to or almost overtake him on the road. And there, we met with an accident. We two were lying on the middle of the road and the driver tried the trick of 'hit and run' for escaping from the situation. Rest of the public was just staring at us by shouting and making a crowd there and not offering any help. My cousin sister got panicked. She was crying, got injured and was facing difficulty in standing up.

Then, there came this man whom I called angel with his traditional Islamic 'Topi', who was driving a car right behind our scooty, watching completely the whole incident and quickly offered us his helping hand. He even urged other people to help us and directly took us to the hospital, did our treatment like his own daughters, rebuked the driver pointing out his mistake and drove us back

safely to our home too. Maybe, the almighty, Allah had sent his help for us in the form of that uncle as his messenger that day.

It was then, that we realized humanity is still alive in our society that humanity is way bigger than any religion.

May the almighty shower all his aid and blessings upon him and his family. For God's and his sake, our injuries were not so major and we reached home quite late but safely that day.

He actually came to buy some ingredients from market to cook dinner for the celebration of Eid with his family. But instead, he spend his festival and family time to care for our misery. If he wanted, he could ignore us, our situation and leave us (like others) but he didn't.

And that's what, I realized, that day this society requires and needs the most. People need to speak for the truth, to face their doings, to stand against injustice, to help others in need and to break all the stereotypes.

We and our parents heartily thanked Ahmed uncle for all of his efforts and help. After stepping out from his car, we thanked him again and again and waved him goodbye.

This was our kind of Eid celebration where at the end of the day, all our tears flew away by the aid of just a single person. Watching the crescent moon in the dark sky and giving support to my sister, we felt a different vibe of positivity and happiness in our hearts.

I called Ahmed uncle and spoke the words which directly came out from my heart: "Thank you uncle for all your help and precious time. Eid Mubarak. May Allah always bless you and your family".

So, like this in a single day and in a short span of time, we learned so many lessons and realized a number of new things. Among which, the topmost was the celebration of the festival of Eid without having Biryani but by embracing hearts and not just holding each other's arms.❑

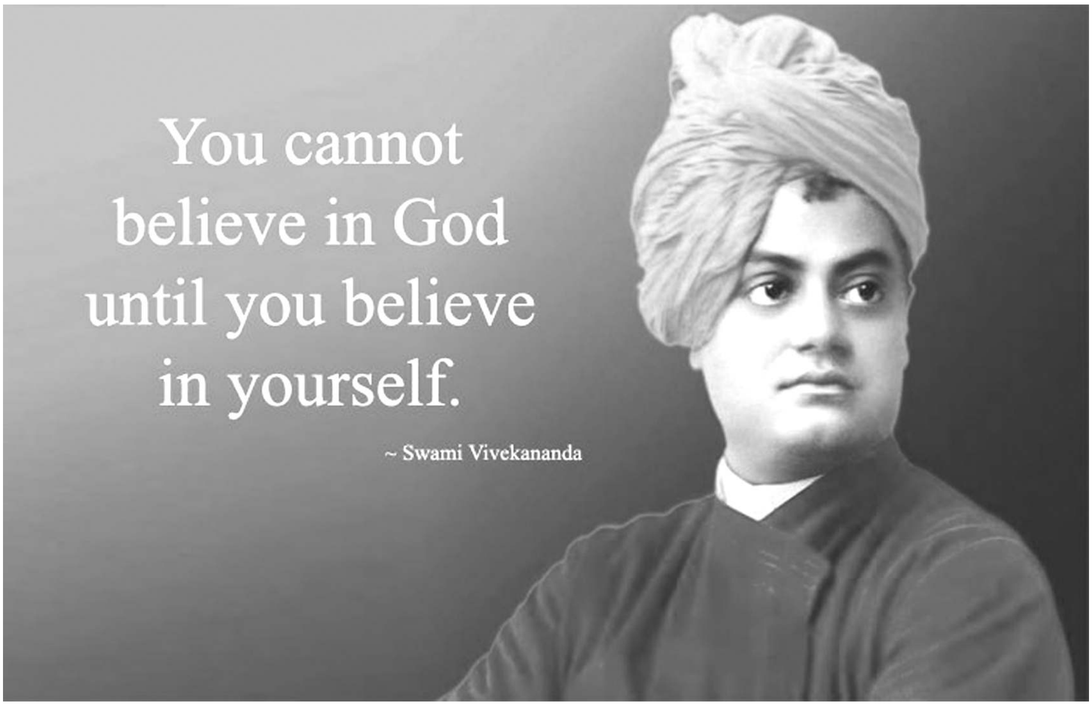

Gargaon College : An Evergreen Reminiscence

Angkrita Chetia
B.A. 6th Sem., Dept. of English

'Oft in the stilly night,
Ere slumber's chain has bound me,
Fond memory brings the light,
Of other days around me.' - Thomas Moore

Time flies on wings. Three years at my glorious Gargaon College had passed so quickly that I was compelled to forsake my college for good. But in this context I would like to say that,

Goodbyes are not forever,
Goodbyes are not the end.
They simply mean 'I'll miss you
Until we meet again!

As an alumni from Gargaon College, I would like to express my utmost respect and gratitude to the whole college family. Firstly, I am thankful to my parents to enrol me in this wonderful college. I got the best mentors, amazing friends and juniors. I apparently think that God indeed had pre-ordained a sacred plan for me for I was lucky to nurture my raw brain under the felicitous guidance of able and skilful teachers.

My three year experience at my college was a blend of roses and thorns. But whatever circumstance may be, the encouragement of my teachers had never let the radiance of my hopes get dimmed.

My college is one of the best places in the world. The relation among the 'Exotic Paradise' family is inexplicable. Punching and gigglings, fighting and pinching remains constant enterprise with pals. Sharing tiffins with bossom friends, eating goosebrries, guava, olive from 'Brindabon' gives unmeasurable bliss. The lessons of the teachers that went beyond the four walls of a classroom was inestimable.

Apparently, my college is the most valuable treasure that I had possessed from the Almighty. Let my college grow big and always shine with flying colours.

Wishing my alma mater greater glory.
Vive la Gargaon College! ❑

অনুভৱৰ কুঞ্জবনত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

মনালিছা সোণোৱাল
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, গণিত বিভাগ

সপোনৰো এক উৎস থাকে। সপোনৰ এই উৎসই মন-প্ৰাণ অধিকাৰ কৰি ভৱিষ্যতৰ দিশে হেঁপাহৰ বীজ ৰোপণ কৰে। এনে এক অদম্য হেঁপাহৰ হাজাৰ সপোন লৈ মই ভৰি দিছিলোহি ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ চিৰ সেউজ বুকুত। এই সপোনৰ উৎস অংকুৰিত হৈছিল ধ্বনি কবি বিনন্দ চন্দ্ৰ বৰুৱাৰ 'গড়গাঁও' কবিতাৰে। সৰুতে চিঞৰি চিঞৰি পঢ়িছিলোঁ -

"গড়গাঁও, গড়গাঁও
কথা শুনি তল যাওঁ
বাট দেখি পিছলে যে পাৱঁ
দিখৌৰ সোঁতত যোৱা
ভটিয়নী বল পোৱা
উভতিব খোজে মাৰ নাও
ওচৰতে দেখি গড়গাঁও।"

এই কবিতাই মনত আগ্ৰহৰ খোপনি পুতিছিল। কৌতুহলৰ মোহত ভিন্ন প্ৰশ্নই মন অশান্ত কৰিছিল। কি, ক'ত, কিয় এনেধৰণৰ নানা প্ৰশ্নৰ উত্তৰ বিচাৰি গড়গাঁৱলৈ যোৱাৰ অযুত হেঁপাহ। আৰু আজি সেই ওলট-পালট দেশৰে তিনিবছৰীয়া নাগৰিক মই গড়গাঁও চহৰলৈ আহি সেউজ আৱৰণেৰে আবৃত্ত এখন পবিত্ৰ ঠাইৰ প্ৰেমত পৰিলোঁ। গড় আৰু প্ৰকৃতিৰ কোমল বনৰ মাজত মানুহে সৃষ্টি কৰা শিক্ষা মন্দিৰত শিৰ নত কৰিলোঁ। বুঢ়ীদিহিঙৰ পাৰৰ সপোনে দিখৌ নৈৰ পাৰত পাখি মেলিলে। মৰীচিকা মনে জীৱনৰ সঞ্জীৱনী সুধা বিচাৰি ল'লে। এক নতুন পৰিচয় 'গড়গঞা'। পোহৰমুখী মনে আঁকোৱালি ল'লে -

'নিবিড় তিমিৰ ভেদি
পোহৰৰে সীমা খেদি
আমি আগুৱাই যাওঁ ...।'

মহাবিদ্যালয়ৰ সংগীতক শিৰত লৈ ৰণুৱা বণুৱাৰ দেশ গঢ়াৰ সপোনত অগ্ৰসৰ হোৱা গড়গাঁৱৰ সেউজ বনৰ পক্ষী মই। এই সেউজ বনৰ আলফুল দলিচাতে ছয় ঋতুয়ে ৰং সলায়। বন্ধুত্ব, হাঁহি-আনন্দৰে সু-সজ্জিত এই সেউজ বনেই হ'ল অভিমানী 'বৃন্দাবন'। এই বৃন্দাবনতেই ৰাধা-কৃষ্ণৰ প্ৰেমে এক ঠিকনা বিচাৰে। সুদৃঢ় হয় বন্ধুত্বৰ এনাজৰী। গুৰু-শিষ্যৰ অমিয়া প্ৰেমৰ চিৰ সাক্ষী এই বৃন্দাবন। গ্ৰীষ্মৰ প্ৰকোপত বৰ্ষাৰ বৰযুণে আকাশ খহাই অনা গাজনিত শৰতৰ শেৱালি পুৱাত শীতৰ প্ৰকোপত লঠঙা হোৱা অভিমানবোৰো বসন্তৰ ন-কুঁহিপাতৰ পৰশত জীপাল হৈ বৃন্দাবনৰ বুকুত সৃষ্টি কৰে মহাৰাসৰ।

কলা, বিজ্ঞান আৰু বাণিজ্য শাখাৰ বিষয়ভিত্তিক জগতত মগ্ন অশান্ত, অৱশ শৰীৰলৈ, ৰিবৰিব বতাহেৰে প্ৰাণ সঞ্চাৰ কৰা বৃন্দাবনৰ সেউজীয়াবোৰ ক'লা-বগা-নীলা পৰিহিত চৰাইজাকৰ মৰমত চিৰ অভিমানী।

মহাবিদ্যালয়ৰ অন্য এক মোহ 'চাও চিং কুঁৱৰী ছাত্ৰী নিবাস'। এজাক স্বপ্নমুখী গাভৰুৰ হেঁপাহৰ ঘৰ। হাঁহি, কান্দোন, ভালপোৱাৰে ঐক্যবদ্ধ বাই-ভনীৰ স্বাৰ্থহীন মৰম এনাজৰী। 'তই', 'মই', 'আপুনি', 'তুমি' সম্বোধনেৰে বান্ধোনৰ ভেঁটি মজবুত কৰা এজাক পক্ষীৰ আপোন পৰিয়াল। সত্যৰে মূৰ উচ্চ কৰি প্ৰতিজনী কুঁৱৰীক আলফুলে হৃদয়ত স্থান দিয়া 'চাও চিং কুঁৱৰী'ৰ অফুৰন্ত যৌৱনত ঝংকাৰিত হোৱা নান্দনিক প্ৰতিভাবোৰক এখন উৎকৃষ্ট মঞ্চ প্ৰদান কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে আগৰণুৱা হাঁহিমুখীয়া সুখবোৰ চিৰ আনন্দিত।

'স্বাভিমানী গড়গঞা' তুমি চিৰ প্ৰৱাহিত হোৱা। সততা আৰু নিষ্ঠাৰে সকলোৰে হৃদয় জিনি নৈৰ দৰে দুয়োপাৰ পলস পেলাই সপোনবোৰ বাস্তৱলৈ লৈ যোৱা। প্ৰেক্ষাগৃহৰ প্ৰতিভাবোৰৰ, কেন্টিনৰ জুৰিবোৰৰ এক সুকীয়া নাম দি জ্ঞানৰ বন্তি জ্বলোৱা। জয়া-মূলা গাভৰুৰ প্ৰাণৰ শকতি লৈ তুমি আগুৱাই যোৱা দীপ্ত আলোকলৈ। লাচিতৰ ত্যাগৰ বুকুত দীনতা, হীনতা, নীচতা আৰু ভীৰুতাৰ অৱসান ঘটায় প্ৰাণৰ জেউতিৰে তুমি জয়ী হোৱা। তুমি আমাৰ আবেগ, অনুভূতি, ভালপোৱা। তুমি চিৰউজ্জ্বল হোৱা 'গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়'।❑

চি চি কেৰ কথাৰে

দীক্ষিতা বৰুৱা
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, অৰ্থনীতি বিভাগ

বহুতৰে মুখত শুনিছিলোঁ যে হোষ্টেলৰ অভিজ্ঞতা অবিহনে জীৱনৰ ৰং আধৰুৱা। এতিয়া লাহে লাহে কথাষাৰ সঁচা যেনো লগা হৈছে। কাৰণ হোষ্টেল জীৱনৰ প্ৰতিটো অভিজ্ঞতাই জীৱনৰ ৰংবোৰ ৰঙীন কৰাৰ লগতে বহু কথাই শিকাই আহিছে।

হোষ্টেল বা হোষ্টেলৰ অভিজ্ঞতা মোৰ কাৰণে নতুন নহয়। সৰুৰে পৰা হোষ্টেলতে থাকি পঢ়া শুনা চলাই আহিছোঁ। আকৌ এবাৰ হোষ্টেল। এইবাৰ চাই চিং কুঁৱৰী ছাত্ৰী নিবাস, গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়। চিনাকীও সলনি হৈছে। এতিয়াৰ চিনাকী গড়গঞা।

সেইদিনা আছিল ১১ জুন, বুধবাৰ। টালি-টোপোলা বান্ধি ওলালো ঘৰৰ পৰা 'চি চি কে' (চমুকৈ আমি ব্যৱহাৰ কৰা হোষ্টেলৰ নাম) নামৰ অধ্যায়টোৰ পাতনি মেলিবলৈ। তাত গৈ পাই দীঘল শাৰী এটাও থিয় হৈ অৱশেষত যেনিবা ৰুমটো পালোঁ। মানে নতুনকৈ অহাসকলক এটা এটাকৈ টিকট টানিবলৈ দিয়া হৈছে আৰু টিকটত লিখা আছে ৰুম নম্বৰ। মোৰ ৰুম ওপৰত। তিনিজনীয়া ৰুম। ৰুমমেট বা দুইগৰাকীয়ে টালি-টোপোলাৰ সৈতে আগ বঢ়াই লৈ গ'ল ৰুমলৈ। তাতে এটা-দুটা কথাৰে ৰুমমেটৰ সৈতে চিনাকী পৰ্ব।

নতুন হোষ্টেল, নতুন পৰিৱেশ, সকলোবোৰ একেবাৰে নতুন। চিনাকী বুলিবলৈও কোনোৱেই নাই। নিজকে বৰ অঁকৰা যেন লাগিছে। হয়তো কোনোবাখিনিত অলপ ভয়ো মিহলি হৈ আছে। গধূলি প্ৰায় চাৰে-পাঁচমান বজাত প্ৰেয়াৰ বেল। প্ৰেয়াৰ হ'লতে প্ৰথমবাৰৰ বাবে চিনিয়ৰ আৰু লগৰবোৰক লগ পাইছোঁ। নতুন বহুতৰে মুখবোৰ সেমেকি আছে। নতুনবোৰে এজন এজনকৈ চিনাকী দি গৈছে সকলোৰে আগত। মই যিমান পাৰি সকলোৰে মুখবোৰ মনত ৰাখিবলৈ চেষ্টা কৰিছোঁ। ইয়াৰ পাছত চাহৰ বেল। চাহ-খোৱাৰ সময়ত ৰুমমেট বা দুগৰাকীয়ে হোষ্টেলৰ নীতি-নিয়মবোৰ বুজাই গৈছে এটা এটাকৈ।

পাছদিনা কলেজৰ প্ৰথম দিন। নীলা-বগা কাপোৰযোৰ গাত লগোৱাৰ পৰা যেন গড়গঞা আৱেগে মোক মেৰিয়াই ধৰিছে। আগদিনা হোষ্টেলৰ গেটখন ভালদৰে মন কৰা নহ'ল। আজি ভালদৰে চাইছোঁ। 'চাও চিং কুঁৱৰী ছাত্ৰী নিবাস, স্থাপিত ১৯৭৬ চন। আহোম ৰমণী নৰা ৰজাৰ জীয়াৰী আৰু স্বৰ্গদেউ ছু-ক্লেন-মুঙৰ পত্নী চাও চিং কুঁৱৰীৰ স্মৃতি চিৰদিন সজীৱ কৰি ৰখাৰ প্ৰচেষ্টাৰে হোষ্টেলৰ নাম তেওঁৰ নামেৰে নামাকৰণ কৰা হৈছে।

হোষ্টেলৰ বা এগৰাকীয়ে লৈ গৈছে ডিপাৰ্টমেণ্টলৈ। কলেজত সোমোৱাৰ লগে লগে মনটো কিবা এটা ভাল লাগি গ'ল। কলেজৰ মনোমোহা পৰিৱেশ আৰু বৃন্দাবনৰ সেউজীয়াই মনটো মুহি পেলালে। কিমান যে আগ্ৰহেৰে বৈ আছিলোঁ এই দিনটোৰ বাবে। ডিপাৰ্টমেণ্টৰ চিৰিটো উঠোতে অলপ ভয় ভয় লাগিছিল। ডিপাৰ্টমেণ্টত লগৰবোৰে আহি ইতিমধ্যে ইজনে সিজনে চিনাকী হোৱা আৰম্ভ কৰিয়েই দিছিল। ময়ো যিমান পাৰি সিমান সহজ হ'বৰ যত্ন কৰিছে সকলোৰে লগত।

চাওঁতে চাওঁতে প্ৰায় এবছৰে পাৰ হ'ল। চি চি কেত যদিও পাছৰ কেইটামান মাহ থাকিবলৈ নাপালোঁ। ক'ভিডৰ কাৰণে। ইমান সোনকালে দিনবোৰ কেনেকৈ পাৰ হ'ল ধৰিবই নোৱাৰিলোঁ। এতিয়া ভাললগা হৈছে গড়গাঁৱৰ সকলোবোৰ। কিছুদিনৰ আগৰ অচিনাকী মুখবোৰ এতিয়া চিনাকী ভালদৰে, আপোন সিহঁতৰ হাঁহিবোৰ। অতি কম সময়তে বহুতৰ লগত এৰাব নোৱাৰা সম্পৰ্ক গঢ়ি উঠিছে। প্ৰথম আহোঁতে মনৰ ক'ৰবাত ওলমি থকা ভয়বোৰ আৰু নাই ক'তো। দিনটোৰ ব্যস্ততাৰ মাজতো হাঁহি-ফুৰ্তি কৰিবলৈ নেৰা এই আপোন মানুহবোৰৰ সংগ উপভোগ কৰি ভাল লাগে। সন্ধিয়া চাহ কাপৰ সোৱাদ লৈ আৰম্ভ কৰা লানি নিছিগা আড্ডাবোৰৰ মজাই বেলেগ। হোষ্টেলৰ জন্মাষ্টমী, দেৱালী, ফাকুৱা আদিবোৰৰ সুকীয়া মাদকতা আছে। জীৱনৰ বহু কথাই শিকাই গৈছে হোষ্টেলৰ এই তিতা-মিঠা অভিজ্ঞতাবোৰে। আশা কৰোঁ ভালে থাকক সকলো। সদায় হাঁহি-ফুৰ্তিৰে ভৰি থাকক চিচিকেৰ বুকু। চিৰদিনৰ বাবে সাঁচি থ'ম এই চি চি কে, এই গড়গাঁও, বৃন্দাবনৰ সেউজীয়াবোৰ আৰু এই গড়গঞা আৱেগ।❑

লকডাউন ঃ কিছু অনুভৱৰ স্বৰ

দীপজ্যোতি গোৱালা
প্ৰাক্তন ছাত্ৰ

এইকেইদিন ঘৰখন টনা-আঁজোৰাৰ মাজেৰেই গৈছে। কম তেলত ভজা ভাজি আৰু আনটো সাঁজৰ বাবে কৰা চিন্তা, যেন দৈনিক ৰুটিন। লকডাউনে ঘৰখনৰ লাইখুঁটা জোকাৰি পেলাইছে। আই বোপায়ে মাথো ঠেকা দি আছে। খালী বাকচ আৰু বেংকৰ একাউণ্টত এহাজাৰ টকা, চৰকাৰে দিয়া। তাকো পুলিচৰ ভয়ত আনিবও পৰা নাই।

এইবাৰ ৰঙালীৰ ৰঙে আমাক ৰাঙলী নকৰিলে। আই, তই দুখ নকৰিবি এইবাৰ যে পিঠা কেইটামানো পুৰা নহ'ল। আমি ডাঙৰ হৈছোঁ এতিয়া, বুজিব পৰা হৈছোঁ। বিহু বুলি নতুন কাপোৰ কিনা পৰম্পৰা কেতিয়াবাই এৰিলোঁ।

দেউতালৈহে বৰ দুখ লাগে। আজি তিনি দিন হ'ল, টান নৰিয়া। তেওঁ চাগে ভাবিছে এই দিনকেইটা যেনে তেনে পাৰ হ'লেই হয়। দোকানৰ বাকীকেইটা তলাবন্ধ খোলাৰ পাছত কাম কৰা পইছাৰে শোধাম।

গৰু বিহু দিনা গৰুকেইটাক আনবাৰৰ দৰে সেৱা-শুশ্ৰূষা কৰিব নোৱাৰিলে। বিহু দিনাখন ঢোলটো এবাৰ সেৱাহে কৰিলে। এইবাৰ বিহু ঢোলৰ গুম গুমনিৰ অবিহনেই পাৰ হ'ল। নাহৰৰ পাতত মহাদেৱৰ মন্ত্ৰ নিলিখিলে, হয়তো মনৰ ভিতৰতে পুহি থৈছে এটা ডাঙৰ ধুমুহা।

এইবাৰ বৰদৈচিলাজনীয়েও ভাঙি থৈ গ'ল আমাৰ ঘৰৰ ছালখন। বৰষুণত পাকঘৰৰ চৌকাৰ জুইকুৰা নুমাই থাকিল। ঢোলকেইটাও পানীত তিতিল। আই বোপাইৰ চকুলো বৰষুণত চিনিব নোৱাৰিলোঁ।

সেইদিনা মই লক্ষ্য কৰিছিলোঁ, বিহুদিনা পিৰালিত আমি একেলগে বহি পইঁতা ভাত খাওঁতে বৈ অহা দেউতাৰ চকুলো। সজীৱ অভিনয়েৰে আলু পিটিকাকণ জুতি লগাই খাইছিল তেওঁ।

মই হোষ্টেলত থাকোঁ বুলিহে, ঘৰতে যে ইমান আৰ্তনাদ উমানে কৰিব পৰা নাছিলোঁ। যেনেকৈ দিনবোৰ পাৰ হৈছে মইও শিকি গৈছোঁ বহুতো। দেউতাক মাজে মাজে ফোন কৰি কোৱা টান টান কথাবোৰ, মোৰ চাহিদাবোৰে ভিতৰি ভিতৰি মোক লাজত মাৰিছে।

আয়ে জানে কেনেকৈ এইকেইদিন ভাত সাঁজ যোগাৰ কৰিছে। আইতাই মৰমতে দিয়া ৰিহাখন বিকি সেইদিনা ওচৰৰ খুৰীৰ ঘৰৰ পৰা চাউল, দাইল অলপ আনিছিল।

ক'ৰণা মহামাৰী এইবাৰহে আহিছে, কিন্তু আমাৰ সংগ্ৰাম চোন বহুদিনীয়া। দৰিদ্ৰতাই আমাৰ মহামাৰী। ই কেতিয়াও লগ নেৰে। আমাৰ লকডাউন ফেচবুক, ইনষ্টাগ্ৰামৰ ফটোৰ দৰে বিলাসী নহয়। এই লকডাউনতে বহুত শিকিলো। প্ৰয়োজনীয়তা আৰু অভাৱ, ভালপোৱা মানুহবোৰৰ মুখৰ হাঁহিয়ে সলনি কৰিলে মোৰ মানসিকতা। আইৰ চকুলো মোহাৰিব পৰাকৈ, দেউতাক সকলো চিন্তাৰ পৰা মুক্ত কৰিব পৰাকৈ গঢ় দিব খোজো নিজকে।

এইবাৰ জেতুকা, পলাশ আৰু শিমলুৰ বাদে বাকী সকলো ৰঙহীন আছিল। ❑

It's okay to not have friends

Kistina Neog
BSc. 3rd Sem, Dept. of Zoology

People say that friends are the bonds of love and happiness. A friend is a trustworthy companion who cherishes special moments and memories of life. It is a very precious relationship in the emotional life of every human being. 'Friend' is that person who understands us more than ourselves. The steady affection of a friend is a great support in one's life.

Okay, now let's come to the point. When we turn back to look at our past which was full of ups and downs, we realize that not every person in our life is known for the word 'FRIEND'.

We meet lots and lots of people in our daily life with whom we can share the good and bad of our own story 'in brief'.

But can we count the number of people to whom we have explained our story in every detail? One, two or three??

With the passing of time, we realize that not every person is worthy of knowing our story. Every person understands our feelings. They may even give wholesome suggestions and advice. But boom! They soon turn out to be imposters.

They give suggestion and advice, but at the same time they laugh by seeing our situations and crack our stories in front of others which they turn to a joke. The selfishness is when "A friend in need, is a friend indeed", in an opposite manner.

Therefore, one should be very careful when choosing and opening up to their friends. Since that person may turn into either a boon or a curse to them. This is life, this is how it goes on.❑

We only die once, we live everyday

Supriya Sahani
BSc. 5th Sem, Dept. of Zoology

Life is beautiful, but not always. It has lots of problems that we face every day. Don't worry though! All these problems make us strong. It gives us the courage to stand in future. Life is full of moments of joy, pleasure, success and comfort punctuated by misery, defeat, failures and problems. There is no human on earth strong, powerful, wise or rich, who has not experienced struggle, suffering and failure. We have to work hard to reach our desired positions. Life is full of paths; we just have to choose the right one. Life is interesting and amazing like the stars up in the sky.

No doubt, life is beautiful and full of celebrations. However we should always be ready to face adversity and challenges. There are difficult situations in life as well, where we have to choose one answer out of the two. It is at that point where we get hurt, not because of losing one of those but because we tend to think that the other one would have been more appropriate and beautiful for us.

Life is the place where people treat everyone differently, racism exists as well as bullying. People tend to say bad stuff behind people's back. There are millions of people using horrible phrases to call people, people abuse others every day.

Life is not that bad in my view, sometimes, all I want to do is to sit alone and brood over a hundred questions.

Am I ugly as the people say?

Why don't I have any friends?

Why is the world so hard to live in?

How do I look like in other people's eyes?

Why don't I have same colour of the skin as everyone else?

How can I make others happy?

The questions doesn't stop. I ask those questions over and over again to myself and when

I don't get any answer I just want to scream out loud. But thinking deeply and expressing myself in this small piece of paper I've found my answer, "We only die once we live everyday". For it means that destiny has already decided what is going to happen with us. All we have to do is live life to its fullest. Life is too short to get stuck in these questions which are meant only to depress us. Every individual in this world is beautiful in a unique way. Everything is beautiful.

Always remember that rumors are spread by haters, carried by fools and accepted by idiots. It is not always important to treat people the way they treat you. Be strong and face these people. You can't always please each and everyone. It's not important that each one of us should have thousands of followers on instagram who will remember us and share good word to others. But at least what we can do is we can make some friends and help them to rearrange their lives in a proper manner. In this way, you might not become popular with thousands but you'll be remembered by those few people. You'll always have support. Not everyone gets to live and those who do are so lucky!

People die, life changes, people come and go but you've to accept that you have to go with it however much it hurts. We miss people who were a part of our life, that's the way they remind us that they still exist in our lives. People say "forget the past, live in present and have the future for tomorrow" and I think that is true, but I cannot forget my past; it has all those beautiful moments which mean the world to mee. Moving on is the hardest thing but just try try again. Don't give up or lose hope on anything.

"Live your life however you want.
Have fun!
Dance as much as you want!
Take risks and trust yourself.
Dream as much as you like and make it true! We die only once. We live everyday. So make the most of it".

From this, I've learned a lot. I started to enjoy life instead of listening to sad songs and sitting alone. Happiness came into my life but there is sadness as well. Everyday I used to dress in dull cloths. Now I love colour. I used to hate going out of my house but trust me all these sounds outside our homes are more attractive than the sad songs. Cheerful music is what I listen to now, sometimes sad as well. All things in life depends on your mood and the situation.

Because life is all about ups and downs. Isn't it?❑

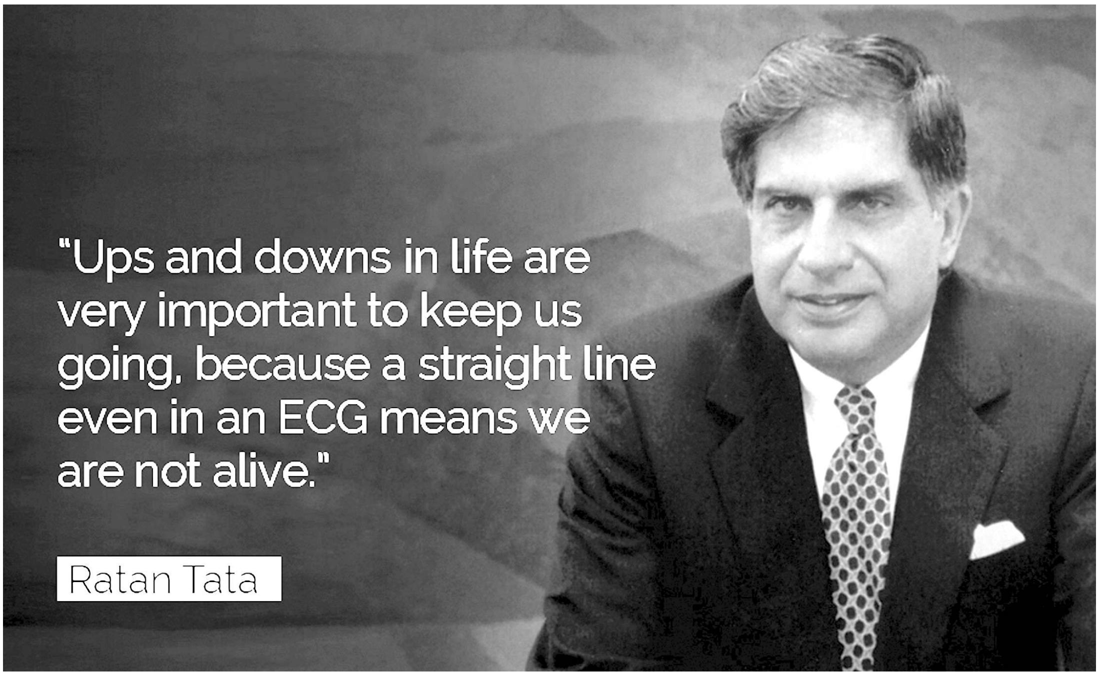

Research Paper

Lexical Variation and Dialect Continuum in Assamese Language

Plabita Phukon
Ex Student

The term linguistic variation or simply variation refers to regional, social, or contextual differences in the ways that a particular language is used. The linguistic variables are those where the meaning remain constant but form varies like 'cat' and 'pussy' have the same social meaning but different forms.

Assamese is an Indo-Aryan language spoken mainly in the northeast Indian state of Assam. The language has quite a few regional varieties. Banikanta Kakati identified two broad dialects which he named (1) Eastern and (2) Western dialects.

However, recent linguistic studies have identified four dialect groups listed below from east to west.

i. Eastern group in and around Sivasagar district, i.e. the regions of the former undivided Sivasagar district, areas of present day Golaghat, Jorhat and Sivasagar. Standard Assamese is based on the Eastern group.

ii. Central group spoken in Nagaon, Sonitpur, Morigaon districts and adjoining areas.

iii. Kamrupi group in the Kamrup region (Barpeta, Nalbariya, Polasbaria)

iv. Goalporia group in the Goalpara region (Ghulliya, Jharuwa, Caruwa)

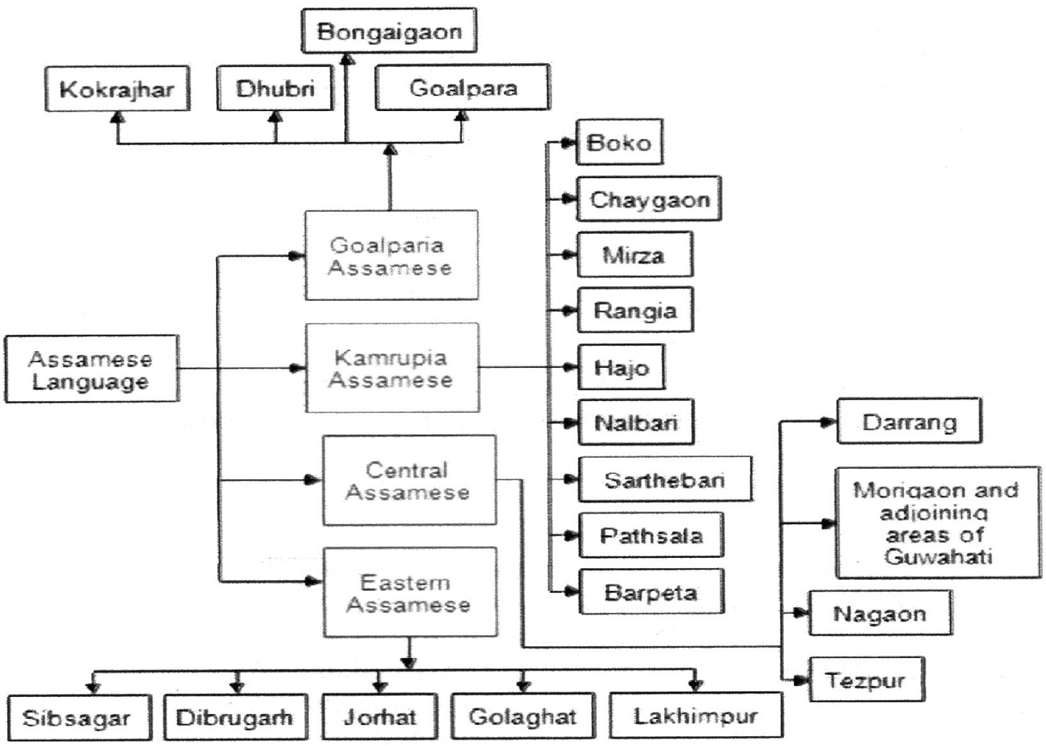

All these dialects have different words for the same thing. Lexical variability is so much common in the dialects of Assamese language.

In Leena Dihingia, Dimple Choudhury and Priyankoo Sarmah's article "A Sociolinguistic Study of Lexical Variation in Assamese", they discuss broadly about the different lexical variations in Assamese language.

Lexical variation is very common in Assamese language. For example, the word for 'children' in Sivasagar district is "lora-suwali", in Sualkuchi, it is "soli-poli" and in Goalpara, it will be "sawa". Banikanta Kakati gave some examples of Lexical variations. They are as follows :

English Word	Western dialect	Eastern Dialect
Touch me not	lājetī latā	nilājī latā
A scrapper, rack	khābhani	jabakā
Leftover rice	jakārā bhāt	paitā bhāt

There are some other examples as well, such as:

English	Eastern	Central	Kamrupi	Western Goalporia
Now	Etiya	itia	Ite, Ethen	Ela
Good person	Bhalmanuh	Bhalmanhu	Bhalmanhu	Bhalmanshi
Will you go when I come?	Moi ahiletoijabine ?	Moe ahilitoijabina ?	Moi aihlitoijabina ?	Mui/moiashilekituijabu ?

So, variation in lexical terms are observed among Assamese speakers in different districts. However, sometimes dialect continuum may not be observed in case of some words. A dialect continuum is a spread of language varieties spoken across some geographical area such that neighbouring varieties differ only slightly, but the differences accumulate over distance so that widely separated varieties may not be mutually intelligible.

It must be noted that the speakers of upper Assamese language will have no issues in understanding the Assamese language adjacent to them i.e. the central Assamese dialect spoken in Nagaon, Sonitpur, Marigaon districts and adjoining areas. Although they know that, it is slightly different from the language that they speak. Accordingly, the speakers of Darrang, Nagaon, Sonitpur, do not have any problem in understanding the language of Kamrup. Again, the Kamrup and Nalbari people do not have any problem in understanding the language of Barpeta.

Similarly, the Kamrup and Nalbariya people won't have any problem in understanding the language of Goalpara. But, there is a discontinuity of two dialects located in two different poles. For example, the people of Sivsagar won't find it easy to understand the language of Goalpara. They won't be able to understand each and every word.

Lastly, it can be said that lexical variation exists among various dialects of Assamese Languages. But, a dialect continuum can be observed among the various dialects. Although, dialect continuum in case of lexical terms is observed only in case of few words, the dialect continuum in the context of Assam can be seen from East to West or West to East.

References :

Kakoti, Dr.Banikanta, "Assamese, Its Formation and Development. A Scientific Treatise on the History and Philology of Assamese Language".

Choudhury, Dimple; Dihingia, Leena; Sarmah, Priyankoo's"A Sociolinguistics Study of Lexical Variation in Assamese Language" retrieved from

https://www.researchgate.net/profile/Leena Dihingia/publication/293544 030 A Sociolinguistic study of Lexical variation in Assamese/links/ 56b97b4708ae3b658a88ce41/ASociolinguistic-study-of-Lexical-variation-in-Assamese.pdf ❑

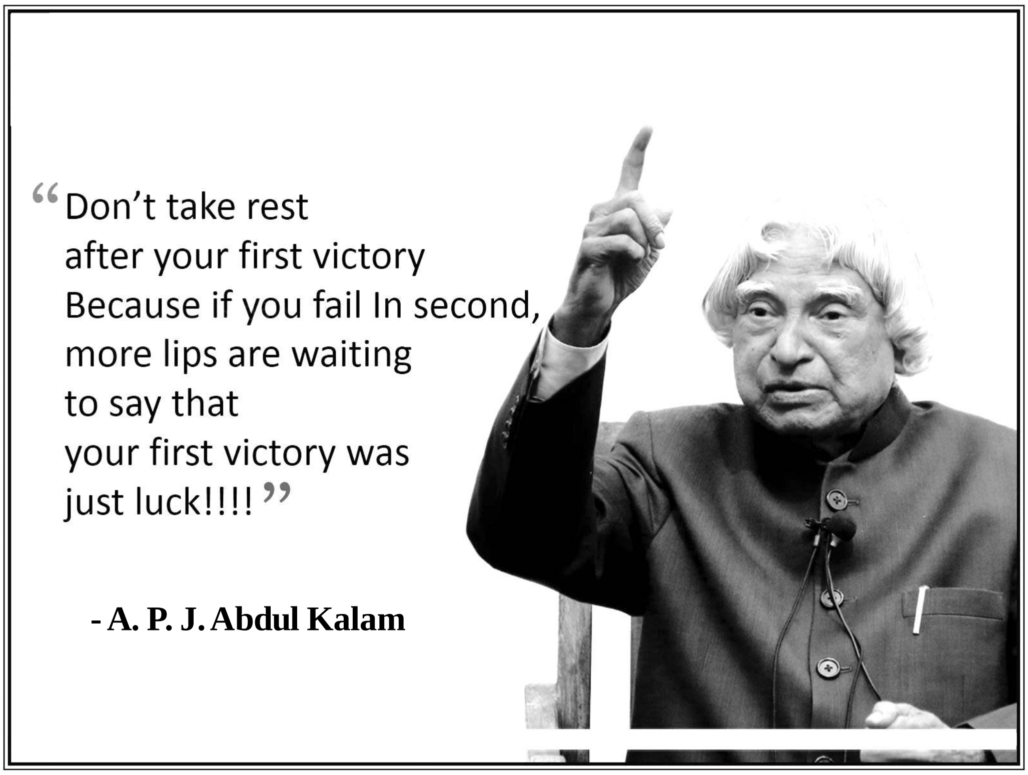

নীলা খামৰ চিঠি

উকা কাগজত চিয়াঁহীৰ বুলনি
নীলা খামত তোমালৈ মৰমৰ দুলনী

শব্দশ্ৰী গগৈ
পঞ্চম যাণ্মাসিক
অৰ্থনীতি বিভাগ

মৰমৰ মেঘালী,

পোনপ্ৰথমে মোৰ অন্তৰৰ নিভৃত কোণৰ পৰা তোমালৈ অযুত মৰম যাচিলোঁ। নেদেখাজনৰ কৃপাত মোৰ তথা আমাৰ ঘৰৰ আটাইয়ে কুশলে আছোঁ। আশা কৰোঁ তোমাৰ লগতে পৰিয়ালৰ আটাইৰে ভাল। মাৰ স্বাস্থ্যটো এতিয়া কেনে? আৰাম পাইছেনে অলপ? অ' তোমাৰ নতুন চাকৰিটোৰ অভিজ্ঞতা তোমাৰ মুখেৰে শুনিবলৈ পোৱাই নাই নহয়, জনাবা দেই। গাঁৱৰ খবৰবোৰো জনাবা।

বহুদিন হ'ল তোমালৈ চিঠি লিখা নাই, তোমাৰ পৰাও চিঠি পোৱা নাই আৰু কি জানা .....! ডাকোৱাল কাইকো বহুদিন লগ পোৱা নাই। তেখেতক সুধাও নহ'ল তেখেতৰ ঠিকনা। তোমালৈ বৰকৈ মনত পৰে অ' মেঘালী। এইবাৰ বিহুৰ বন্ধত গাঁৱলৈ গ'লে তোমালৈ এযোৰ কাণফুলি আৰু গামখাৰু লৈ যাম। তুমি গছতলৰ বিহুলৈ আহিলে কিন্তু ৰঙা সাজযোৰৰ সৈতে ৰঙা ফোঁটটো ডাঙৰকৈ লৈ আহিবা। তুমি এনেই ধুনীয়া ৰঙা ফোঁটটোৰে সৈতে তোমাক আৰু দুগুণে মৰম লাগে। এইবাৰ কিন্তু মই তুমি নাচিলে ঢোলটো কান্ধত ল'ম দেই। বহুদিন হ'ল লগত বিহু মৰা নাই। অ' বিহু বুলি কওঁতে মনত পৰিছে, তোমাক যে এবাৰ মোৰ চাইকেলত উঠাই বিহু মাৰিবলৈ গৈছিলোঁ.....। চাইকেলে মানুহে চেনীৰাম দাইটিৰ ঘৰৰ যে পদূলিত পৰোঁতে জেওৰাখন ভাঙি গৈছিল....। চেনীৰাম দাইটিৰ গালিৰ কোবত দুখ পোৱা স্বত্বেও আমি খুউব দৌৰিছিলোঁ। তাৰপাছত আৰু চাইকেলৰ পৰা পেলোৱাৰ ৰোষত, অভিমান নামৰ পাউদাৰ সানি চাৰিদিনলৈ তুমি মোক মাত-বোল কৰা নাছিলা। পাছত আকৌ মাটিৰ সুতুলী এটা বনাই দিহে অভিমান ভাঙিছোঁ। এয়াই প্ৰেম বুজিছা! অভিমান কৰি প্ৰেম, আকৌ কেতিয়াবা অভিমান ভাঙি প্ৰেম। পিছে মোৰ গোসাঁনীজনী, তোমাক অভিমান কৰিলে বৰ মৰম লাগে। চাওঁতে চাওঁতে সময়বোৰ বৰ সোনকালে পাৰ হৈ যোৱাৰ দৰে লাগিছে। গাঁৱৰ বোকা-মাটি গচকি জীৱনৰ অ, আ, ক, খ শিকিলো। সময়ত বোকোচাত উঠিয়েই এতিয়া এজন বেংকাৰ হ'লোঁ, আহৰিবিহীন হৈছে জীৱনৰ স্তৱক। মেঘালী, মোক সদায় আগৰ দৰেই সাহস দি যাবা দেই। তোমালৈও মোৰ বহুত মৰম আৰু শুভকামনা যাচিছোঁ। লাইব্ৰেৰীয়ান হোৱাৰ সপোনটো পূৰ হ'ল তোমাৰ। মই বৰ সুখী। সদায় আছোঁ মই তোমাৰ লগত। ঘৰত বিয়াৰ কথা কৈছে, ছুটী মিলাব পাৰিলে সেয়াও বহাগতে হ'ব। আজিলৈ আৰু নিলিখো, চিঠিৰ উত্তৰ দিবা। চিঠিৰ মাদকতাই সুকীয়া। মই আশাৰে বাট চাই ৰ'ম। অ' পাহৰিছিলোৰেই তোমাক ক'বলৈ, গ্ৰন্থমেলাৰ পৰা এটা কিতাপৰ টোপোলা আনিছো, তোমাৰ পুথিভঁৰালত মোৰ তৰফৰপৰা টোপোলাটো তোমাৰ হাততেই অৰ্পণ কৰিম। ভালে থাকা, হাঁহি থাকিবা, স্বাস্থ্যৰ যতন ল'বা।

প্ৰান্তত
তোমাৰ মৰমৰ
বৰ্ণিল

অনুৰাধা বৰুৱা
পঞ্চম ষাণ্মাসিক
সমাজতত্ব বিভাগ

প্ৰতি,

বৃন্দাবনৰ দেশৰ প্ৰিয়জন

উকা কাগজৰ আৱেগেৰে জানো হাঁহিব পাৰে কবিতাই?
উকা হৃদয় শলিতাৰে স্মৃতি জানো সেমেকায়?
নাজানো তথাপি বৃন্দাবনৰ দেশত কিয় মোৰ হৃদয় আকুল!
তোমাৰ বাবে আজি মই এপাহ বিষণ্ণ সেমেকা শেৱালি ফুল......

নিদ্ৰাবিহীন দূবৰিজাকক তুমি জোনাকী পৰুৱাৰ সাধুকথা বুলিয়ে ভাবি আছা। মোৰ স্বাভিমানৰ দুৱাৰত তুমি বাৰেপতি আঘাত কৰা স্বত্বেও মই হৃদয়ৰ উকাখিনি পূৰাবলৈ তোমালৈয়ে অন্তহীন অপেক্ষাৰ বাটত সংগ্ৰাম কৰিব খোজোঁ। ভূতত্ব বিভাগৰ ল'ৰাটো। কেতিয়াবা ব্যস্ততাৰ পৰ্দাৰ ফাঁকেৰে চাবাচোন বাহিৰৰ জগতখনলৈ, কিজানি দেখি পোৱা মোক? বৃন্দাবনৰ মাজেৰে ডিপাৰ্টমেণ্টলৈ খৰকৈ খোঁজ দিওঁতে চাবা কেতিয়াবা পিলাৰকেইটালৈ, আছে নেকি কোনোবা বহি তোমাৰ অপেক্ষাত? তোমাৰ সুখত সুখী আৰু দুখৰ সমস্ত বোজা ল'বলৈ চটফটাই থাকোঁ। তৰ্ক কৰিবলৈ যেতিয়া ষ্টেজলৈ উঠি যোৱা মই আঁৰ হৈ দিওঁ, জানোছা চকুত চকু পৰি খেলিমেলি হৈ যায় তোমাৰ। তোমাৰ শব্দ আৰু ভাষাৰ প্ৰতিধ্বনিয়ে মোৰ হৃদয়ত শেল বৰষে, বৰ মন যায় তোমাক আপোন কৰিবলৈ। কিমান দিন যে আপোনভোলা হৈ কাষেদি পাৰ হৈ যাওঁতে আপোন আপোন লগা ভাৱবোৰে আমনি কৰে। তুমি কুইজ দিওঁতে সদায় প্ৰাৰ্থনা কৰোঁ। তোমাৰ সফলতাৰ হাঁহিবোৰ চাবলৈ বৰ মন যায় অ'।

ফাগুন নুফুলা কঁহুৱাজাকত, কলেজৰ কৃষ্ণচূড়া-ৰাধাচূড়াৰ উশাহত আকাশখন শব্দ, কবিতা, গানেৰে সজাব খোজোঁ। নাজানো তুমি কি ভাবা, ফেচবুক অথবা হোৱাটএপৰ স্ক্ৰীণত কথা পাতিব পৰাকৈ সাহস নাই হোৱা মোৰ। ফোন নাম্বাৰটো গোটাই থৈছোঁ। মনটোক দমাব নোৱাৰি কেতিয়াবা ৰং নাম্বাৰৰ চলেৰে ফোন মাৰি চাওঁ, এবাৰ তোমাৰ মাত শুনিবলৈ। কিন্তু কি কৰিবা ব্যস্ততা নামৰ শব্দটোৱে যে তোমাৰ লগ নেৰে। তোমাৰ ব্যস্ততা আৰু মোৰ অভিমানখিনি একেলগ কৰিবলৈ বহু বাৰ ওচৰ চাপি যোৱাৰ প্ৰয়াস কৰিছিলো। নাই, বহু বাৰ ওচৰত পায়ো তোমাক মাতিবলৈ গৈ ডিঙি শুকাই যায়। হয়তো তোমাৰ প্ৰতি থকা অনুৰাগে একোকে হেৰাই যাব নিদি সত্য বিচাৰি সংগ্ৰাম কৰে। নাজানো তোমাক কিমান

ভাল পাওঁ, তোমাৰ আৱেগখিনি মাত্ৰ নিজৰ কৰি ল'ব বিচাৰিছিলো। মোৰ নিভাঁজ প্ৰেমৰ অসুবিধা নহওঁক বুলিয়ে আজিলৈকে কোৱা নাছিলো, ভয় লাগে কেতিয়াবা জানোচা গম পালে বেছি দূৰলৈ আঁতৰি যোৱা। সেয়ে এনেকৈয়ে গড়গঞাৰ দেশত থকালৈকে তোমাক মাত্ৰ চাইয়ে কটাম বুলি ভাবিলোঁ। কিন্তু শেষত আজি আৰু নোৱাৰিলোঁ। নাজানো তুমি পঢ়া নে নপঢ়া, চাগে কবিতাই ভাল নোপোৱা। তোমাৰ ভালপোৱাৰ পৃথিৱীখন বিচাৰিব খুজিছোঁ, ক'ত নো আছে তোমাৰ সেই ঠিকনা? মইতো নুবুজো তোমাৰ দৰে বিজ্ঞানৰ মহত্ব, মই যে কলা শাখাৰ মানুহ। কিন্তু হৃদয়ৰ ভাষা বুজিব পাৰোঁ। সাগৰবিহীন বিশ্বাসেসে তুমি হয়তো সুখী কিন্তু আঘোনৰ প্ৰতিশ্ৰুতি, ভালপোৱাৰ মলয়াজাক মোৰ নামত জানো তোমালৈ বোৱাব নোৱাৰি। যুৱ মহোৎসৱত কেইবাদিনো ওচৰত পাইছিলোঁ তোমাক, মহাবিদ্যালয় সপ্তাহতো। নিৰ্জন, নীৰৱ পৰিৱেশত কাৰোবাৰ সৈতে ফোনত ব্যস্ত আছিলা; জানিবৰ মন গৈছিল কোননো সেয়া কিন্তু পাছত পাইছিলোঁ সন্ধান। মোৰ নূপুৰৰ শব্দহীনতাই সেইদিনা সমস্ত আৱেগ টছ্নচকৈ ভাঙি দিছিল। ক'বলৈ মন গৈছিল চিঞৰি চিঞৰি কিন্তু নাই। তোমাৰ অবিহনে এন্ধাৰত লিখিবলৈ লৈ মই চিয়াঁহীবিহীন কলম বাৰে বাৰে হাতত তুলি লৈছোঁ, মই সংগোপনে কৰা আমনিবোৰ শুভাকাংক্ষী বুলি ক্ষমা কৰি দিবা। এদিন আৰতৰীয়া বৰষুণত তিতিছিলা, পাছে পাছে মই গৈছিলোঁ, ভাবিছিলোঁ দিওঁ নেকি আগবঢ়াই ছাতিটো কিন্তু আনে কিবা ভাবিব বুলি নিদিলোঁ। এইবাৰ আশা কৰিছোঁ বৰষুণত দুয়ো তিতিম, দিখৌ পাৰলৈ দুয়ো একেলগে যাম। ফুটপাথৰ এখন দোকানত একাপ চাহ খাম। সমস্ত আকুলতাৰে সন্ধিয়াবোৰ উমলাম।

শেষত এটাই কম, সমাজখন ভাল পোৱা হেনো তুমি, অসমীয়া হৈ, নিভাঁজ হৈ থাকিব বিচাৰা। এইবাৰ বহাগত দিবলৈ উকা গামোচা এখন ৰাখিছোঁ, মোৰ দুহাতৰ জেতুকাত দিবলৈ এপাহ ফুল আনিবানে? উকা গামোচাখনত অপেক্ষাৰ হেজাৰ ক্ষণ খোদিত কৰিবা, সন্ধিয়াবোৰ জীয়াই থাকিব তোমাৰ হৃদয়ৰ যুক্তি বাণেৰে......

ইতি
তোমাৰ কল্পনাৰে জীপাল
'এগৰাকী'

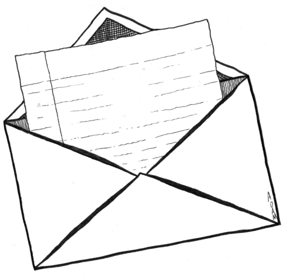

তৰালী চেতিয়া
তৃতীয় যাণ্মাসিক
সমাজতত্ত্ব বিভাগ

মৰমৰ জোনাক,

হৃদয় নামৰ উকা কাগজখন লৈ আজি মোৰ তোমালৈ বুলি প্ৰথমখন চিঠি। মৰমবোৰ ল'বা বুলি ক'বলৈওচোন এতিয়া মোৰ অতৃপ্ত আত্মাই নকয়। পাৰ কৰি অহা প্ৰতিটো মধুৰ পল-অনুপলৰ পৰাই সেই মৰমবোৰ বুটলি ল'বা বুলি আশা কৰিছোঁ।

জোনাক, তুমি হীনতাৰে তিল্ তিল্কৈ দগ্ধ হোৱা মইজনীয়ে এতিয়া নিসংগতাত ভুগিছোঁ। এৰি অহা অতীতেচোন মোক লগেই নেৰা হ'ল। তোমাৰ লগত পাৰ কৰা প্ৰতিটো চেকেণ্ড, প্ৰতিটো মিনিট, ঘণ্টা, মুহূৰ্তবোৰ মোৰ মানসপটত চিৰস্থায়ী হৈ ৰৈছে। তোমাৰ চাগে মনত নিশ্চয় আছে। সেই যে সন্ধিয়া পৰত দীঘলীপুখুৰী পাৰত লগ হৈ আমি চিকেন মম'ৰ সোৱাদ লৈছিলোঁ, জ্বলা চানা খাই পানীৰ বাবে হাহাকাৰ কৰোতে তুমি যে মৰমতে ডবিয়াইছিলা - সেয়া মনত পৰিলে মোৰ সেমেকা মনৰ উকা মমডাল গলিব ধৰে। আজিকালি মোৰ জ্বলা খাবলৈও ভয় নোহোৱা হ'ল জানা, তুমিবিহীন জীৱন এটাই জ্বলাই শেষ কৰি দিছে মোক, ছাঁই হৈ মাটিত বিলীন হৈছে সেই ভালপোৱাবোৰ।

জোনাক, তোমাৰ বাৰু এতিয়াও নিস্তব্ধ ৰাতিবোৰ ভাল লাগেনে? কাণত হেডফোন, ম'বাইলত পাপনদাৰ গান আৰু বাহিৰত স্নিগ্ধ জোনাকৰ আবিৰ লৈ শুই পৰা অভ্যাসটো তোমাৰ এতিয়া আছেনে? জানা জোনাক, তুমি দি থৈ যোৱা সেই অভ্যাস কিন্তু মোৰ এতিয়াও নগ'ল। পাৰ্থক্য এইখিনিতেই যে তেতিয়া 'তুমি-মই' হৈ জোনাক নিশাৰ সোৱাদ লৈছিলোঁ আৰু এতিয়া কেৱল 'মই' হৈ এই জোনাক নিশা নিৰ্লিপ্ততাৰে উপভোগ কৰিছোঁ।

জোনাক, তুমি যে নাই মোৰ কাষত, এয়া মোৰ অন্তৰাত্মাই মানিয়ে ল'ব নোখোজে। তুমি নোহোৱাৰ দিন ধৰি আজি পৰ্যন্ত মই সদায়ে নিসংগতাৰ বৰষুণত তিতিছোঁ। মেৰিয়াই লৈছো তুমি দি থৈ যোৱা বিষাদৰ এখনি শুভ্ৰ চাদৰ। মোৰ মনটোক প্ৰতিনিশাই বুজনি দিয়ে। তুমি যে কৈছিলা মোক - 'হাঁহি এটি পিন্ধি লোৱা, অনেক হাঁহি বিয়পিব'। জোনাক, মই হাঁহি আছো জানা, মাথো সেই হাঁহিত নাই আগৰ 'মইজনী'ৰ ৰঙবোৰ। উকা হৈ পৰি ৰ'লো মই নামৰ মানুহজনী।

জোনাক, তোমাৰ স্মৃতিবোৰ সামৰি মই জীয়াই থকাৰ অনুশীলন কৰিছোঁ। আগলৈও কৰি যাম। সুখী হোৱাৰ নাটখনৰ নিজৰ লগতে নিজেই অনুশীলন কৰিছো। মাথো তুমি সুখী হোৱা। সুখৰ পেৰাটোৰে কঢ়িয়াই আনক তোমাৰ জীৱনলৈ মৰমবোৰ।

মোৰ অতীতৰ পেৰাটো আজি ইয়াতে সামৰিলো। সুখী হোৱা। আমাৰ মৰমবোৰ শেষ হৈও শেষ নোহোৱা হৈ ৰওঁক। আজিলৈ থ'লোঁ।

ইতি
তোমাৰ মৰমৰ
দূবৰি

শব্দ শিল্প

"সৌন্দৰ্যৰ প্ৰতি অনুৰাগেই কবিতা, ইয়াৰ মুখ্য কাম হ'ল আনন্দ সৃষ্টি কৰি মন উন্নত আৰু পৰিশোধন কৰা।"

-জেইমছ হেনৰী লী হাণ্ট

লেটা

দেৱযানী বকলীয়াল
সহকাৰী অধ্যাপক, অসমীয়া বিভাগ

কুমাৰৰ জীয়েকজনী চৰুটোৰ ভিতৰত
নৈখনত উটি উটি গৈ আছে...

পলুবোৰৰ তেতিয়া লেটা বন্ধাৰ আয়োজন।

সোণালী
ৰূপালী...
অথচ
উটি গৈ থকা চৰুটোৰ দৰে ছাঁই ধূৰঁলি

লেটা বান্ধোতে বান্ধোতে
পোহৰ টুটিল।
মনিবই নোৱাৰা হ'ল-
কেনেকৈ আইতাৰ সাঁচতীয়া সাধুবোৰ
চোতাল পোক হ'ব ধৰিছে,
পিক্‌বৰণীয়া চুমাবোৰ চকুৰ কোণত শুকাই কৰ্‌কৰীয়া মাৰিছে।

শেতেলীত আইতা জাৰত কঁপিছে.
লেটাবোৰ অকটা গোন্ধাইছে।

দোকমোকালিতে পপীয়া তৰা এটি খহিল।

চিলনীৰ জীয়েকে হেনো
পৰুৱাই পোৰা কলিজাবোৰত
মজিয়াৰ ৰঙা মাটিৰে লেপিছে....❑

বিবৰ্ণ আবেলি

মাধুৰ্য গগৈ
পঞ্চম যাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

আজি সম্পূৰ্ণ দুটা বছৰ বাগৰিল।
শুকাই কৰ্‌কৰীয়া মৰা দুচকুৰ
বিন্দু মাত্ৰ পোহৰৰ বাদে
আৰু একো নাই
মোৰ জীৱন বুলিবলে'।

কুশলে আছনে বোপাই?
মোৰ খবৰ ল'বলৈ তোৰ জানো
সঁচাকৈয়ে আহৰি নাই!!

মই কাষত নাথাকিলে টোপনি নহা
পোনাটোৰ
এতিয়া আহৰি নাই মোৰ বুকুত এপলক শুবলৈ!
এখন্তেক নেদেখিলেই হাঁহাকাৰ কৰা
পোনাটোৰ এতিয়া আহৰি নাই
এবাৰ 'মা' বুলি মোৰ হৃদয় জুৰাবলৈ!

বোপাই,
তই ভালপোৱা
মোৰ হাতৰ বৰালি মাছৰ আঞ্জা
কিমান দিন যে তোক খুৱাবই পৰা নাই!

সমাজৰ আদৰ্শ ব্যক্তি হ'বলৈ শিকনি দিয়া
তোৰ মা'জনীৰ এতিয়া
শোটোৰা পৰা গাৰ ছাল
জঠৰ শৰীৰ
অৱশ মন।
সেয়ে হয়তো মোক তোৰ কাষৰপৰা
আঁতৰাই পঠিয়ালি,
নহয় নে বোপাই!

বছৰৰ বিহুটি আহিলে
বুকুখনত শোকে বৰকৈ খুন্দা মাৰি ধৰে।
আপোন ঘৰখনে মোক
হাত বাউল দি মাতে।
কিন্তু মই যে নিৰুপায়
মোৰ হেঁপাহবোৰৰ যে
এতিয়া দুহাত বন্ধা।
বৃদ্ধাশ্ৰমৰ কংক্ৰিটৰ দেৱালত আৱদ্ধ
মোৰ এই ডুবো এই ডুবো জীৱন!
তথাপি দুচকুৰ অৱশিষ্ট পোহৰে কয়
তই এদিন আহিবি বোপাই,
তই এদিন বুজিবি!❑

নাৰী

সৌৰভ সমীৰ
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, ভুগোল বিভাগ

"নাৰী চলনাময়ী"
নাৰীক লৈ এনে কত কথা
কত কাহিনী।
অথচ কোনেও নকয়
নাৰী যে গভীৰ সমুদ্ৰৰ দৰে,
নাৰী নহয় আকাশৰ উতনুৱা ডাৱৰৰ দৰে,
ঠিক পুৰুষৰ দৰে।

নাৰী সৃষ্টি,
নাৰীতেই আদি;
নাৰীয়েই প্ৰকৃতি;

নাৰীয়ে জনম দিয়ে;
নাৰিয়ে জীৱন দিয়ে;

নাৰী অবিহনে অসম্পূৰ্ণ জননী।
নাৰীয়ে যিদৰে সজাব পাৰে এখন ঘৰ;
সজাব পাৰে বেচিজিল কাৰোবাৰ এটা জীৱন।।

নাৰীয়ে সাঁচি ৰাখিব পাৰে
যন্ত্ৰণাত উশাহ তিয়াই লৈ থকা হাজাৰ হুমুনিয়াহ
আমি উমান নোপোৱাকৈ।।❑

আকৌ গড়গাঁও

দীপিমা বুঢ়াগোহাঁই
প্ৰাক্তন ছাত্ৰী

কাৰেঙৰ বাকৰিত এজাক দেও লগা বতাহ
এখুপি দুখুপি খোজেৰে চোতাল গচকি
স্বৰ্গদেউৰ আদেশ যেন দুহাতৰ মলিয়ন সূতা
আৰু সোঁৰণিৰ এডিঙি বোকা খচকি

কত যুগ কত শতিকা পাৰ হৈ গ'ল

কোমল মনৰ সোণালী শৈশৱ গৰকি

দিন গ'ল ৰাতি আহিল আকৌ পোহৰ হ'ল

ৰৈ গ'ল সেই সাতাম পুৰুষীয়া ইতিহাস থমকি
বৰগছৰ বুকুচাত এতিয়া ভৰ বাৰিষাৰ ঢল
মেজাংকৰী দুৱাৰৰ ঢিলা খিলিবোৰো খুলা
উটুৱাই নিব যেন চুণপোৱাৰ উমাল বাঁহতল
বৰদুৱাৰমুখৰ তোৰণ বালিঘাটৰ ৰঙা চোলা
গড়ৰ ঘাঁহনি হাবি বননি নিতাল নিতাল মন
বাৰীৰ সোণাৰু নৰাৰ পথাৰ এতিয়া যেন উছন
নাই আৰু সেই তৰালী জোনালী সাধুকথাৰ দিন

ক'ৰবাত হেৰাল গড়গএগ্ৰা সেই প্ৰেমিক পৰিধিবিহীন
দিখৌৰ বিলৈ কাতৰ বিননি আমন জিমন জোন
এপলক মেলি চকুৰ পচাৰতে দেখি গড়গাঁওখন চোন।❑

সাতোৰঙী হাঁহি

লক্ষ্যজ্যোতি মহন
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

তোমাৰ সেই নীলাভ নয়নযুৰি
মুখৰ খিলখিল হাঁহিবোৰ,
সাতোৰঙৰ ৰামধেনুৰে গঢ়া নহয় জানো?

তুমিয়েই জানো আহি মোৰ হৃদয়ত
ছটিওৱা নাছিলা এমুঠি ফাকু ?

আৰু সপোন সপোন যেন লগা
প্ৰেমৰ সেই আধাফুলা কবিতাবোৰ...?

সপোনৰ ডেউকাই আজি পাখি মেলিব ধৰিছে
ৰামধেনুৰ ৰঙবোৰৰ মাজত বিলীন হ'বলৈ
ফুলিব ধৰিছে মৰহি যোৱা হাঁহিবোৰ
জীৱনৰ গীত গাবলৈ! ❑

অ'ভাৰব্ৰীজ

ৰিম্পী গগৈ
দ্বিতীয় ষাণ্মাসিক, গণিত বিভাগ

নিস্তব্ধ গভীৰ নিশাৰ
অতন্দ্ৰ প্ৰহৰী
এই অ'ভাৰব্ৰীজ।
এটা প্লেটফৰ্মৰ পৰা
আনটো প্লেটফৰ্মৰ সমাহাৰ
এই অ'ভাৰব্ৰীজ যেন
জীৱনৰ দৰে;
জন্মৰ পৰা মৃত্যুৰ ক্ষণলৈ
থকা বাটৰ সমাহাৰ।

অ'ভাৰব্ৰীজ যেন এক
ব্যৰ্থ প্ৰেমিক।
কতজন পাৰ হৈ যায়
এই অ'ভাৰব্ৰীজৰ বুকুৰেদি।
কিন্তু ব্যস্ততাপূৰ্ণ জীৱনত
কাৰো কাণসাৰ নাই।

কোলাহলপূৰ্ণ চহৰৰ উন্মাদনাৰ অন্তত
নিস্তব্ধ মাজনিশা জাগি থাকে মাথো
এই অ'ভাৰব্ৰীজ।
দিনৰ উন্মাদ চহৰ
মাজনিশাৰ নিসংগতা বুকুত সামৰে
এই অ'ভাৰব্ৰীজে।

অ'ভাৰব্ৰীজ হৈছে সেইসকলৰ
একমাত্ৰ আশ্ৰয়;
যিয়ে ভোকৰ তাড়নাত
ৰ'দ বৰষুণ কাটি কৰি
অৱশেষত সুদা মুখেই উভতি আহে
শেষ আশ্ৰয় অ'ভাৰব্ৰীজলৈ।
মাথোঁ শৰীৰৰ অৱসাদ দূৰ কৰিবলৈ
পেটৰ ভোক আওকাণ কৰি
দুচকু মুদি শুই পৰে
অ'ভাৰব্ৰীজৰ চিৰিতেই।

সমাজৰ সকলো শ্ৰেণীৰ
মানুহ দেখিছে
এই অ'ভাৰব্ৰীজে।
দৰিদ্ৰতাৰ পৰা আঢ্যৱন্ত,
দিনৰ ব্যস্ততাপূৰ্ণ কোলাহলৰ পৰা
মাজনিশাৰ নীৰৱতা,
যুগ্ম জীৱনৰ মিচিকিয়া হাঁহিৰ পৰা
ব্যৰ্থ প্ৰেমৰ ভগ্ন হৃদয়ৰ
কৰুণ উচুপনিলৈকে;
জীৱন যুদ্ধৰ এখন জীয়া ছবিৰ
সাক্ষী স্বৰূপ অ'ভাৰব্ৰীজ।❑

প্ৰাপ্তিৰ গুঞ্জন

প্লাৱিতা বৰুৱা
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, ৰাজনীতি বিজ্ঞান বিভাগ

সময়ৰ বাংময়তাত জীৱনৰ দিশ
বাঞ্ছা বিজয়ী আত্মাৰ অভিমুখে
ধাৱিত হৈছে।

জীয়া জীয়া জীৱনৰ
মৃদু মধুৰ গুঞ্জনৰ সুৰে
সকলো প্ৰতিঘাতক মুক্ত কৰি আগুৱাইছে
প্ৰতিটো প্ৰাণ স্পন্দনতেই
সাহস সাহস লগা অনুভৱে
এটি উজ্জ্বল দিশৰ বতৰা বিলাইছে।

বাস্তৱ প্ৰয়োজনত যাৰ জনম
সেই সাহিত্যিক ঐনিতমৰ মূৰ্চ্ছনাতেই
দৌৰ আৰম্ভ হৈছে
ভৱিষ্যতমুখী সূৰুযৰ সপোন গঢ়ি
জীৱনৰ লক্ষ্য প্ৰাপ্তিৰ পথত ...।❑

নিসংগ

মৃগাংকু বৰুৱা
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, প্ৰাণী বিজ্ঞান বিভাগ

শব্দহীন হৃদয় মোৰ ভাষাহীন জীৱন
সকলো থাকিও আজি নিসংগ।
তথাপিও মোৰ চকুত চকুপানী নাই।
আছে মাথো এক অন্তহীন আশা!

সেইদৰে এটি কাহিনী মই
জীৱনৰ হাঁহি অশ্ৰুৰে সজা,
যি আহে আৰু যায়
আৰু থৈ যায়
স্মৃতিৰ শুকান এখিলা পাত।
এদিন হয়তো নতুন সূৰুয উদয় হ'ব
মই শান্তিৰ বুকুত ডুব যাব পৰাকৈ
পোহৰে গীত গাব।❑

অকথ্য

মুনমী চেতিয়া
পঞ্চম ষাণ্মাসিক, অসমীয়া বিভাগ

মোৰ জন্মৰ দিনাই
সেইসকল আত্মীয়ৰ মৃত্যু হৈছিল
কন্যা সন্তানৰ ক্ৰন্দন শুনি
যিসকলে সংকীৰ্ণ মানসিকতাৰ
পুৰাতন চেপাত কান্দিছিল।
প্ৰসৱ বেদনাই কোঙা কৰা মাৰ যন্ত্ৰণাটো
সিমান কষ্টকৰ নাছিল
যিমান ক্ষত-বিক্ষত কৰিছিল
মানুহৰ ৰূপত জীয়াই থকা
অমানুহ কিছুমানৰ বিকৃত মুখবোৰে,
পোহৰ নেদেখা চকুৰ চাৱনিবোৰে।❑

চিঠি

পূজা কলিতা
তৃতীয় ষাণ্মাসিক, ইংৰাজী বিভাগ

আহিব নেকি আজি মৰমৰ চিঠিখন?
আপোনজনৰ সুখ-দুখৰ বাতৰি লৈ,
ডাকোৱালজন আজি ওলাবহি নেকি?
ৰৈ ৰৈ আমনি নলগা
এখনি মৰমৰ চিঠি!
যাৰ মাজত বিচাৰি পাওঁ আপোনজনৰ মৰম, শ্ৰদ্ধা,
বুকুভৰা হেঁপাহ, আশা
এয়াতো আছিল আইতাৰ দিনৰে কথা!
সময়ৰ গতিত ই যে এতিয়া, কেৱল
স্মৃতিৰ টুকুৰা হৈ ৰ'ল ...!
চিঠিয়ে গঢ়ি তোলা
দুখন হৃদয়ৰ বিশ্বাসৰ ভেটি যেন আজি
হেৰাই গৈছে,
প্ৰযুক্তিৰ পিছত দৌৰি ফুৰা
মানৱ সভ্যতা,
আৰু কি কি হেৰুৱাবা?❑

Last Spring

Angkrita Chetia
B.A. 6th Sem., Dept. of English

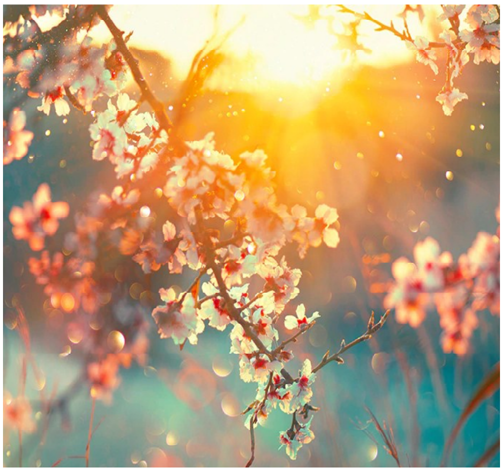

I remember a child young,
Smiling and free,
Great was her childhood, innocent was the smile.
Going to school,
Slipping in the mud,
Playing with friends,
Dancing in the rain,
Walking through the woods,
Gave her eternal bliss which are now a thing of past ...

The hectic schedule of time
Study, career, competition
Devoured the glee of the child
Getting nostalgic at her past,
She only wants to go back
and relive her last spring fast.❑

Resilient Women

Rutuja Deori
B.A. 2nd Sem., Dept. of English

She shouted ... She stopped ... She screamed ...
But she was silenced by those demons
by putting their malevolent palms on her mouth.

But she fought ...
She fought till her last breath of life
People called her timid,
But she was strong.
So strong that even her ripped parts, and
even her flesh and blood told 'her' of never
giving up her story.

And now is the time,
To fight a war against
brutality and most importantly backward
mentality together;

Stop women Exploitation!
Stop Rape Culture!❑

Embracing Death with a Big Heart and A Big Smile

Rutuja Deori
B.A. 2nd Sem., English Dept.

A tribute to the Heroes of our Nation

Another war, another battle!
Battle from swords and guns is
what we see.

But,
A real battle of emotions,
A battle to win for the country,
A battle to go back to their family
in the next vacation
A battle to survive as a soldier,
son, husband and as a father
is actually fought by them.

Known for sacrificing and facing
anything plus everything for the
honour of their and our motherland;

A soldier always stands straight
by saluting and bestowing
respect towards the National Flag.

Always smiling with a big heart and the same
affectionate warm eyes,
Because he never fails to fulfil his
utmost duty and,
is always ready for embracing death for the
sake of our foremost mother,
i.e. our country ...! ❑

Dejection

Hironmoy Goswami
B.A. 5th Sem., English Dept.

I'm tired of myself,
How much I tried and how much will I?
I'm tired now.
I'm sorry, I'm sorry for those tears
Shed from my mother's eyes.
I'm sorry for that ache I have planted in
my father's soul.
I can't move forth any more;
Now my shadow
hates me just like satan hated God.
Smile, which once brought happiness to me,
now pinches me from inside.
I'm a broken soul from inside now.
That dream which I had once was lost
Before it began to fly;
I'm not me any more!
I'm not, what I was before (that cheerful boy)
with a dream to achieve my goals.
It was not my fault nor it was yours,
It was of those, who choke others with
negative vives,
who pushed me to take this step. ❑

A Summer Mistake

Shyamolima Saikia
Assistant Professor, Dept. of English.

A summer that began with hope
With the heart all set to sow the paddy
With seeds of fulfillment,
Waiting for a good yield
In the long run.

A summer that fuelled the heart
To soar and seek solace
In togetherness and love,
In camaraderie and bonhomie,
Working together under the sun.

A summer that gave
A dream of their desired harvest,
Beaconing prosperity and festivity,
As spirits rose to dance
With the first rains drenching the earth.

Alas! But this summer out of nowhere
Brought in a deluge of gas and oil
Spilt over from a well,
Cascading through the meadow,
And one fine day a sudden blast
Shook the village nearby
Ushering in a massive inferno.

Blithe children,
Cocooned by their mothers,
Women and their men,
Fatigued by the day's work,
The old and the weak,
All nursed by a soothing sleep...
Jolted all of a sudden by tremors!!
Awake, Astounded and Alarmed
Rushed out, raising a hue and a cry,
Leaving their belongings,
livestock and dear homes,
Encountering horrific sights,
Began to run not knowing where
Fleeing to save their lives.

Their owners having left,
The herds of cattle wandered homeless,
Safe and secure no longer
And wondering in dismay
At their plight.
While the roosting avians at the maguri beel
Startled and helpless,
At the approach of a blazing reel,
Led out a screech in horror
Taking wings for safer shelters.

In the aftermath of this doomed day,
The eyes began to sore
As it traversed the flaming heat
Gulping the houses, the granary and all belongings
And slowly engulfing the paddy fields,
For nothing was left
Except the oil-polluted fields
And the burnt out figments of trees...

Into ashes were the foliage altered,
The familiar chirpings of birds lost,
The mowing of cows unheard,
The laughter of children silenced,
The denizens of the deep
Were now just dead fishes afloat,
On beholding such destruction unleashed,
The heart now could do nothing except bleed
Sending down a gulp in the throat.

This catastrophe,
Like a stone pelted in a sheet of glass
Cracking into tiny bits,
Devastated all hearts.
This summer was a mistake,
For it brought hopelessness
And a betrayal of trust,
For the gods did not hear men's plea
And brought calamities
To ones already struggling with destiny,
Now the hearts are bereft of any dream,
Survival has become their requiem,
All they can do is to submit in silence
For all hopes have been crushed beneath the feet
Alas, this summer wasn't meant to be...❑

(N.B. This poem is dedicated to the victims of the Baghjan Oil well blowout in Tinsukia district of Assam)
Published in the July, 2020 issue of The Indian Periodical.

Monsters in the Darkness

Plabita Phukon
Ex Student

There are some places now,
That I can't go to,
But desperately want to.
One place being the enchanted forest,
Me as the butterfly,
With all the colours of life and smile.

Now, I am the bird
In the eggshell,
With some mixed unknown feelings,
In this confined space,
I live, I breathe
With no one listening.

I saw the moon,
In its full bloom,
Now, I see the moon,
In its eclipse, withered
And, in this darkness,
The bushes in the distance,
That were so green in the day,
Look like monsters,
Coming to me.
In their worst hunger.❑

The Darkness

Pranjal Bezboruah
3rd Semester, Dept. of English

There's some one
Who loves you too much.
Who shares more words with you,
About the moon and the stars.

Where some existing emotion
And feelings is merged in
Like a rolling coil,
With a heart shivering like the breeze

You'll gain freshness even if a
Little shine of candle
Kisses you.

You'll feel very sad
When the light of the glimmering sun
Pierces the ventilator
And
You may disappear,
But shall not be wiped out.

One who dives in
Can comprehend
Its depth
How intense it is!
How profound it is!❑

Autumn

Debahuti Gogoi
5th Semester, Dept. of English

Yet a perfect little pain always tingles around my heart
Love is indeed a combination of sweet pain,
Blending in emotions of happiness grows right from cracks.
A new colour, new flower, new season
Oh! Sweet Autumn could you please spring again?❑

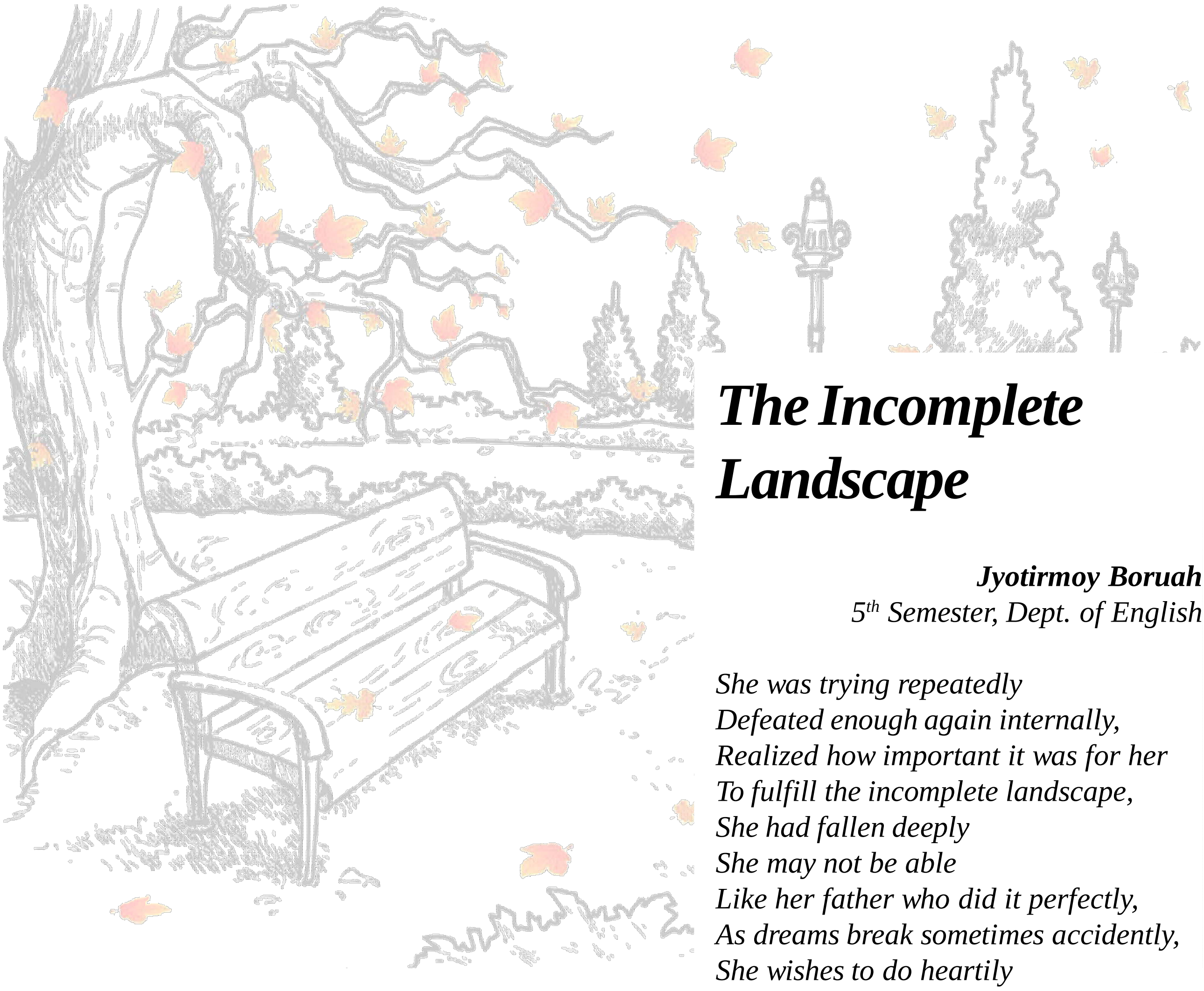

The Incomplete Landscape

Jyotirmoy Boruah
5th Semester, Dept. of English

She was trying repeatedly
Defeated enough again internally,
Realized how important it was for her
To fulfill the incomplete landscape,
She had fallen deeply
She may not be able
Like her father who did it perfectly,
As dreams break sometimes accidently,
She wishes to do heartily
Not for her own sake,
But as a gift to her father,
She prayed peacefully
Hope she will!
For she was trying repeatedly.❑

সম্পাদকীয় প্রতিবেদন

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্র একতা সভা

২০১৯-২০ বর্ষ

সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

আহোম ৰাজত্বৰ চিৰযুগমীয়া স্মৃতিৰ স্বাক্ষৰ বহনকৰা ঐতিহাসিক গড়গাঁৱত ১৯৫৯ চনত প্ৰতিষ্ঠিত হৈছিল শিৱসাগৰ জিলাৰ উচ্চ শিক্ষাৰ অগ্ৰণী প্ৰতিষ্ঠান গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়। প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে এই ঐতিহ্যমণ্ডিত শিক্ষানুষ্ঠানখন গঢ়ি তোলাৰ স্বাৰ্থত অশেষ ত্যাগ আৰু কষ্ট স্বীকাৰ কৰা প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাইছোঁ। সপোনৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতিৰ দৰে পদত অধিষ্ঠিত হোৱাটো মোৰ বাবে জীৱনৰ সৰ্বোত্তম অভিজ্ঞতা। কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰোঁতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ জৰিয়তে মহাবিদ্যালয়ৰ বিভিন্ন দিশত কাৰ্য সম্পাদনত গুৰুত্ব দিছিলোঁ। কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিতে মহাবিদ্যালয়ত বাৰ্ষিকভাৱে আয়োজিত অসমৰ আগশাৰীৰ তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা 'তনু কোঁৱৰ সোঁৱৰণি তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা'খনি আয়োজনত সহযোগিতা আগবঢ়াইছিলোঁ। ইয়াৰ পাছতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ জৰিয়তে মহাবিদ্যালয় সপ্তাহটিৰ সুন্দৰ আৰু সফলভাৱে অনুষ্ঠিত হয়। পূৰ্বৰ তুলনাত এইবাৰৰ মহাবিদ্যালয় ক্ৰীড়া-সাহিত্য-সাংস্কৃতিক সমাৰোহত ছাত্ৰ ছাত্ৰীসকলৰ অংশ গ্ৰহণ তথা সহযোগিতা যথেষ্ট বৃদ্ধি পোৱা দেখা গৈছিল। কাৰ্যকালৰ আটাইতকৈ উল্লেখনীয় কথা এইয়ে যে আমাৰ কাৰ্যকালতেই ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। এই বৃহৎ অনুষ্ঠানটিৰ বাবে ছাত্ৰ একতা সভা আৰু মহাবিদ্যালয়খনক সাজু কৰি তুলিবলৈ আৰু অনুষ্ঠানটিৰ সফলতাৰে সম্পন্ন কৰিবলৈ যথাসম্ভৱ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। ইয়াৰ সুবাদতে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত আয়োজিত এই যুৱ সমাৰোহখনে সকলোৰে সহযোগিতা সফল সমাপ্তিৰ লগতে মহাবিদ্যালয়খনে দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ সন্মান বুটলিবলৈ সক্ষম হয়।

এইবোৰৰ উপৰি মহাবিদ্যালয়ৰ হকে বহুতো উন্নয়নশীল কাৰ্যত সহযোগিতা আগবঢ়াইছিলোঁ। সভাপতি হিচাপে ছাত্ৰ একতা সভাখন প্ৰকৃতাৰ্থত একগোট হৈ সকলোবোৰৰ কাম কাজ সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰাত জোৰ দিছিলোঁ। গড়গঞাই যি আশাৰে মোক প্ৰতিনিধি হিচাপে নিৰ্বাচন কৰিছিল সেই আশা বাস্তৱায়িত কৰিবলৈ কিমান সফল হ'লোঁ সেইয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্যলৈ এৰিলোঁ। কিন্তু এটা কথা সত্য যে ক'ৰুণা মহামাৰীৰ বাবে আৰু বহুতো দিশত কাম কৰাৰ ইচ্ছা থকাৰ সত্বেও সেয়া আধৰুৱা হৈ ৰ'ল।

সদৌ শেষত ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিটো খোজতে অভিভাৱকৰ ভূমিকা পালন কৰা শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয়কে প্ৰমুখ্য কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ শিক্ষকবৃন্দ আৰু কৰ্তৃপক্ষ আৰু সমূহ গড়গঞাক আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ অগ্ৰগামী এই যাত্ৰা অনাদি অনন্ত কাললৈ অব্যাহত থাকক।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

ভাৰ্গৱজ্যোতি গগৈ
সভাপতি, ছাত্ৰ একতা সভা

উপ-সভাপতিৰ প্ৰতিবেদন

৬০০ বছৰীয়া আহোম ৰাজত্বৰ অন্যতম ৰাজধানী গড়গাঁও। সোণোৱালী ইতিহাসৰ স্বাক্ষৰ বহন কৰা এই গড়গাঁৱৰ বুকুতেই ১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰত প্ৰজ্বলিত হৈছিল এগচি জ্ঞানৰ বন্তি। এইয়াই হ'ল 'গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়'। উপসভাপতিৰ প্ৰতিবেদন আৰম্ভ কৰাৰ আগতে যিসকল মহান ব্যক্তিৰ অশেষ ত্যাগ আৰু কষ্টৰ ফলত আজিলৈকে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিলে আৰু সৰ্বাঙ্গীণ উন্নতি সাধিলে তেওঁলোকলৈ মোৰ গভীৰ শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰিছোঁ।

২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত উপসভাপতিৰ পদত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াই বিপুল ভোটত জয়লাভ কৰি এক অনন্য ক্ষণৰ সাক্ষী হৈছিলোঁ। প্ৰতিজন গড়গঞাৰ প্ৰতি দায়িত্ব আৰু কৰ্তব্য পালন কৰিছিলোঁ। উপসভাপতি এজন বৰ বিশেষ নিৰ্দিষ্ট কাৰ্য নাথাকে যদিও সভাপতি সম্পাদকক সহায় কৰাটো উপসভাপতিৰ কৰ্তব্য। ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিটো কাৰ্যসূচীতে মই সাধ্যানুসাৰে সহযোগিতা আগবঢ়াইছিলোঁ। কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা দিৱস, মহাবিদ্যালয় সপ্তাহ, আৰু বিশেষকৈ নিজা অভিজ্ঞতাৰে ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ বাবে দলটিক সাজু কৰি তোলাৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষভাৱে আগবঢ়াইছিলোঁ। এই দলটিৰ ভিতৰত মই নিজেও তবলা আৰু বাঁহী বাদন প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰি প্ৰথম পুৰস্কাৰ লাভ কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ বাবে অলপমান হ'লেও বৰঙণি আগ বঢ়াবলৈ পাই নথৈ আনন্দিত হৈছিলোঁ। লগতে এই যুৱ মহোৎসৱত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ দলটিয়ে দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠত্ব অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। এয়া আমাৰ বাবে আছিল অত্যন্ত গৌৰৱৰ বিষয়।

শেষত মোৰ কাৰ্যকালত ৰৈ যোৱা ভুল ত্ৰুটীৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা বিচাৰিলোঁ। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নয়নমুখী যাত্ৰাৰ কামনাৰে মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰিলোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

কাশ্যপ বুঢ়াগোহাঁই
উপসভাপতি, ছাত্ৰ একতা সভা

সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

আহোম ৰাজত্বৰ ৬০০ বছৰীয়া গৌৰৱোজ্জ্বল ইতিহাসৰ সোণাৱালী স্বাক্ষৰ বহন কৰি অহা আহোম ৰজাৰ ৰাজধানী গড়গাঁও আৰু এই অঞ্চলতে কেইজনমান মহান ব্যক্তিৰ প্ৰচেষ্টাত ১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে প্ৰাণ পাই উঠিছিল। এই সুযোগতেই সেই মহান মনিষীসকলক শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰিছোঁ আৰু লগতে মহাবিদ্যালয়খনক বৰ্তমানৰ অৱস্থানলৈ উন্নীত কৰাত যিসকল মহান ব্যক্তিয়ে অৱদান আগ বঢ়ালে, তেওঁলোকক সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মনত বহুত সপোন আছিল ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ হৈ কাম কৰি যোৱাৰ। সেই সপোন বাস্তৱত ৰূপয়িত কৰিবৰ বাবেই মই ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদটিৰ বাবে প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াইছিলোঁ। মোৰ পৰম সৌভাগ্য যে অসমৰ এখন আগশাৰীৰ লগতে জনপ্ৰিয় শিক্ষানুষ্ঠানৰ ছাত্ৰ প্ৰতিনিধি হিচাপে দুই সহস্ৰাধিক গড়গঞাৰ মাজত অধিকাংশ গড়গঞাই উক্ত মজিয়াখনৰ বাবে উপযুক্ত বুলি ভাবি মোৰ জয়যুক্ত কৰাত সহায় আগ বঢ়ালে। এই আপাহতে সেই শুভাকাংক্ষীসকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰি অহা হিমাংশু গগৈ দাৰপৰা ১০ ছেপ্তেম্বৰ ২০১৯ তাৰিখে সাধাৰণ সম্পাদকৰ দায়িত্ব গ্ৰহণ কৰোঁ। মোৰ এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালৰ অন্তৰ্গত কামসমূহৰ চমু বিৱৰণ দাঙি ধৰা হ'ল।

১) দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছতেই ছাত্ৰ একতা সভাৰ নেতৃত্বত, আৰু চাও চিং কুঁৱৰী ছাত্ৰী নিবাসৰ ছাত্ৰীসকলৰ সহযোগত মহাবিদ্যালয়ৰ চৌপাশত চাফাই কাৰ্যসূচী হাতত লওঁ।

২) সদৌ তাই আহোম ছাত্ৰ সন্থা (আটাছু)ৰ সহযোগত অ এন জি চিৰ দ্বাৰা এটা বিনামূলীয়া চকু আৰু ৰক্ত পৰীক্ষাৰ শিৱিৰ স্থাপন কৰা হৈছিল।

৩) ২৮/১০/২০১৯ৰ পৰা ২/১১/২০১৯ লৈকে মহাবিদ্যালয় বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহ অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল।

৪) তনু কোঁৱৰ সোঁৱৰণী তৰ্ক প্ৰতিযোগিতাখনি সুকলমে অনুষ্ঠিত কৰা হয়।

৫) নাগৰিকত্ব সংশোধনী আইন বাতিলৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ দ্বাৰা প্ৰতিবাদী কাৰ্যসূচী হাতত লোৱা হয়।

৬) ২০২০ বৰ্ষৰ লগতে ২০২১ বৰ্ষৰ শ্ৰীশ্ৰী সৰস্বতী পূজাভাগি পালন কৰা হয়।

৭) ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত কাৰ্যালয়টো মেৰামতি কৰা হয়।

৮) ২০২০ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহত ১১, ১২, ১৩ আৰু ১৪ তাৰিখে ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। এই যুৱ মহোৎসৱত ছাত্ৰ একতা সভাৰ তৰফৰপৰা সৰ্বতোপ্ৰকাৰে সযোগিতা আগ বঢ়োৱা হৈছিল।

৯) নৱাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে Online নামভৰ্তি কৰাৰ ক্ষেত্ৰত Admission Help Desk স্থাপন কৰা হয়।

১০) ৭ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিষ্ঠা দিৱস পালনত সহযোগিতা আগ বঢ়োৱা হয়।

১১) কেইবাগৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীক আৰ্থিকভাৱে সাহাৰ্য প্ৰদান কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সহযোগিতা আগ বঢ়োৱা হয়।

১২) অসম দিৱস উপলক্ষে বন্তি প্ৰজ্বলন কাৰ্যসূচী হাতত লোৱা হয়।

১৩) আৰ্থিকভাৱে পিছপৰা ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে ন, পুৰণি কিতাপ সংগ্ৰহ আৰু বিতৰণ কৰা হয়।

১৪) ১২/০২/২০২১ তাৰিখে নৱাগত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ বাবে 'গড়গঞা সম্প্ৰীতি এনাজৰী' শীৰ্ষক অনুষ্ঠানৰ আয়োজন কৰা হয়।

১৫) মহাবিদ্যালয়ৰ কেইবাটাও জ্বলন্ত সমস্যা সমাধানৰ বাবে যোৰহাট লোকসভা সাংসদ তপন গগৈ ডাঙৰীয়াক স্মাৰক পত্ৰ প্ৰদান কৰা হয়।

উল্লেখিত কাৰ্যাৱলীসমূহৰ উপৰিও আন ভালেকেইটা কাৰ্য ক'ৰ'ণা মহামাৰী বিভীষিকাৰ বাবে আধৰুৱা হৈ ৰ'ল।

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদক হিচাপে শপত লোৱাৰ পাছৰেপৰা মহাবিদ্যালয়ৰ হকে সেৱা আগবঢ়াবলৈ চেষ্টাত ব্ৰতী হৈছিলোঁ। কিমান দূৰ সফল হ'লোঁ, সেয়া আপোনালোকে বিচাৰ কৰিব। এই কামসমূহৰ ৰূপায়ণত সহায় কৰা মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ ড° সব্যসাচী মহন্ত ছাৰ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ মুখ্য উপদেষ্টা ড° পৱন কুমাৰ গগৈ ছাৰলৈ কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছো উপদেষ্টামণ্ডলীলৈ। মোৰ প্ৰায়বোৰ কামতে দিহা পৰামৰ্শৰ লগতে সহায় আগবঢ়োৱা NSSৰ সমন্বয়ক শ্ৰদ্ধাৰ ড° ৰিমঝিম বৰা বাইদেউ, ড° বিদ্যানন্দ বৰকাকতি ছাৰ, ড° জিতু শইকীয়া ছাৰ, ড° অঞ্জন কোঁৱৰ ছাৰ, বিতুপল বৰগোহাঁই ছাৰ, দেৱযানী বকলীয়াল বাইদেউৰ লগতে সমূহ শিক্ষাগুৰুলৈ এই প্ৰতিবেদনৰ যোগেদি আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। সকলো সময়তে সহায় আগ বঢ়াই অহা মহাবিদ্যালয়ৰ চতুৰ্থ বৰ্গৰ প্ৰত্যেকজন ব্যক্তিক আন্তৰিক কৃতক্ষতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মচাৰীক আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। মোৰ এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালৰ প্ৰত্যেকটো অনুষ্ঠানতে বিশেষভাৱে দিহা পৰামৰ্শ আৰু সহায় আগ বঢ়োৱা চাও চিং কুঁৱৰী ছাত্ৰী নিবাসৰ ছাত্ৰীসকললৈ আন্তৰিক হিয়াভৰা ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ সভাপতি আৰু উপসভাপতিকে প্ৰমুখ্য কৰি প্ৰত্যেকজন বিষয়ববীয়াক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। নিৰ্বাচনৰ আগমুহূৰ্তৰ পৰা কাৰ্যকালৰ শেষৰ আগমুহূৰ্তলৈকে সহায় আগবঢ়াই অহা মানস সন্দিকৈ দা, প্ৰকাশ দা, মণিমুগ্ধ দা, হিমাংশু দা, প্ৰাঞ্জল গগৈ দা, গৌৰাঙ্গ দাদা, পৰীক্ষিত দালৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। অয়ন, সঞ্জীৱ, যুগল, বিদ্যুত, অংকুৰ, বিশ্ব, শোভন, গৌৰৱ, ৰাহুল, স্বাগত, উত্তম, ভাস্কৰ, ঋতুৰাজ, আকাশ, আদিত্য, ৰাজা, কৃষ্ণমণি, অভিলাস, ধ্ৰুৱ, দেৱাশীষ, ৰূপম, পাৰ্থকে আদি কৰি সকলো বন্ধু বান্ধৱীকে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। শেষত অনিচ্ছাকৃতভাৱে যিসকলৰ নাম উল্লেখ কৰিব নোৱাৰিলোঁ, তেওঁলোকলৈও অশেষ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সদৌশেষত, বিগত বৰ্ষৰ কাৰ্যকালত অনিচ্ছাকৃতভাৱে হৈ যোৱা বিভিন্ন ভুল-ত্ৰুটিবোৰৰ বাবে ক্ষমা বিচাৰি আৰু গড়গঞাৰ সৰ্বাঙ্গীণ উন্নতি কামনা কৰি মোৰ এই প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

সিদ্ধাৰ্থ মৌপিয়া
সাধাৰণ সম্পাদক

সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

১৯৫১ চনত প্ৰতিষ্ঠিত হোৱা গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় হ'ল আমাৰ সকলো গড়গঞাৰ গৌৰৱ। যিসকল মহান ব্যক্তিৰ কষ্ট, ত্যাগ আদিৰ বিনিময়ত আমাৰ এই গৌৰৱময় মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা হ'ল সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ প্ৰথমে মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। ইয়াৰ উপৰিও মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ আৰু সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুসকললৈ আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মীবৃন্দলৈ মোৰ পৰম শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

উচ্চতৰ মাধ্যমিক পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হৈ উচ্চ শিক্ষাৰ সন্ধানত এই মহাবিদ্যালয়ত নামভৰ্তি কৰিলোঁ। এনেদৰে ১টা বছৰ পাৰ হ'ল আৰু দ্বিতীয় বছৰ অৰ্থাৎ ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনত মই সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক পদত জয়ী হ'লোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ যিসকল ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে মোক তেওঁলোকৰ বিবেকযুক্ত ভোটৰ দ্বাৰা জয়ী কৰালে তেওঁলোকলৈ আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ। সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক পদত নিযুক্ত হৈ মই মোৰ সকলো দায়িত্ব সুচাৰুৰূপে পালন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিলোঁ। ইয়াৰোপৰি মোৰ বিশেষ দায়িত্ব আছিল 'সৰস্বতী পূজা' অনুষ্ঠিত কৰা। আশা কৰিছোঁ সকলোৰে মনৰ কামনাৰে মই এই পূজা পাতিবলৈ সক্ষম হ'লোঁ। ইয়াৰোপৰি মোৰ এই চমু কাৰ্যকালত হৈ যোৱা ভুলৰ বাবে মই সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনালোঁ।

অৱশেষত মোক সকলো ক্ষেত্ৰতে সহায় আগবঢ়োৱা শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰু, বন্ধুবৰ্গ, অগ্ৰজ-অনুজ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়ালৈ মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা আগবঢ়ালোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

ধ্যানজিত বৰগোহাঁই
সহকাৰী সাধাৰণ সম্পাদক

উৎসৱ আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ উৎসৱ আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদক হিচাপে মই মোৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাইছোঁ যিসকলৰ প্ৰচেষ্টাত আমাৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় অসমৰ ভিতৰতে আগশাৰীৰ শিক্ষানুষ্ঠান হিচাপে জিলিকি উঠিছে আৰু মহাবিদ্যালয়ৰ সন্মানীয় অধ্যক্ষ আৰু সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুসকলৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ কৰ্মীবৃন্দলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জনালোঁ।

গড়গাঁও আমাৰ আৱেগ, আমাৰ অভিমান আৰু আমাৰ স্বাভিমান। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত ভৰি দিয়া দিনৰে পৰা এটা হেঁপাহ আছিল গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ হকে কিবা এটা কৰাৰ। সেই আশা সেই হেঁপাহ বুকুত লৈয়ে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনত উৎসৱ আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদক পদক প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা কৰিছিলোঁ। মোৰ শুভাকাংক্ষীৰ সহায় আৰু সহযোগত সেই পদত জয়ী হ'বলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ।

সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰা পৰাই মোৰ এটাই কৰ্তব্য হৈ পৰিছিল যে মহাবিদ্যালয়ৰ সাংস্কৃতিক দিশটো আৰু এখোজ আগুৱাই নিয়াৰ। সেই আশাক সাৰটিয়েই মই এক প্ৰৱল উৎসাহেৰে সাংস্কৃতিক কামবোৰ আগ বঢ়াই নিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলো। সেই সময়ত মোৰ সন্মুখত এক প্ৰত্যাহ্বান আহি পৰিছিল কাৰণ ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ-মহোৎসৱ অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ লোৱা হৈছিল আমাৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত। আমাৰ সপোন আছিল সেই মহোৎসৱত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ক শ্ৰেষ্ঠ মহাবিদ্যালয় হিচাপে সন্মান লাভ কৰোৱাৰ। সেই উদ্দেশ্যৰে পোন প্ৰথমে মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সমাৰোহত নাটক, মুক অভিনয়, নৃত্য, গীত ইত্যাদি প্ৰতিযোগিতাসমূহ অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ আৰু তাত অংশ গ্ৰহণ কৰা প্ৰতিযোগীসকলৰ পৰাই যুৱ মহোৎসৱৰ প্ৰতিযোগিতাত অংশ গ্ৰহণ কৰিবৰ বাবে এটি ২৫জনীয়া দল গঠন কৰিছিলোঁ। মহোৎসৱৰ আগ মুহূৰ্তত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰত এক উগুল-থুগুল পৰিৱেশৰ সৃষ্টি হৈছিল। সময় আহি পৰিছিল মহাবিদ্যালয়ক শ্ৰেষ্ঠতা প্ৰতিপন্ন কৰাৰ। অৱশেষত আমি কৰা সেই সুখ বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছিল। সমাৰোহত আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে ১৩ টাকৈ পুৰস্কাৰ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল আৰু দ্বিতীয় শ্ৰেষ্ঠ মহাবিদ্যালয়ৰ সমান লাভ কৰিছিল, সেই মুহূৰ্তত আমাতকৈ আৰু সুখী কোনো নাছিল, সপোনবোৰ যেন বাস্তৱ হৈছিল।

এই সকলোবোৰ ক্ষেত্ৰত আমাক সহায় সহযোগিতা আগবঢ়োৱা সমূহ গড়গঞা আৰু মোৰ উপদেষ্টা অঞ্জন কোঁৱৰ ছাৰ আৰু প্ৰণৱ গগৈ ছাৰক এই প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তেই ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ। এজন গড়গঞা হিচাপে মোৰ সম্পাদকীয় কাৰ্যকালত কিমান সফল হ'ব পাৰিছোঁ নাজানো কিন্তু অনাগত দিনবোৰত সদায় এজন গড়গঞা হিচাপে গড়গঞাৰ স্বাৰ্থত কাম কৰি যোৱাৰ কথা দিলোঁ। অৱশেষত—

ধন্যবাদেৰে,

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা

তন্ময় বৰগোহাঁই
উৎসৱ আৰু সাংস্কৃতিক সম্পাদক

সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল মহান মনীষীলৈ অন্তৰৰ পৰা শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ, যিসকলৰ ত্যাগ, কষ্ট আৰু অহোপুৰুষাৰ্থ চেষ্টাৰ ফলত আজি গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল। সেই ত্যাগৰ ফলত জন্ম হোৱা গড়গাঁও এতিয়া সগৌৰৱেৰে থিয় দি আছে সুউচ্চ চাৰিগড়ৰ মাজত, উজনি অসমৰ এখন আগশাৰীৰ শিক্ষা প্ৰতিষ্ঠান হৈ গঢ়িছে হাজাৰ হাজাৰজন মানৱ সম্পদ।

হেঁপাহৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাহিত্য আৰু আলোচনী বিভাগৰৰ সম্পাদক হিচাপে গড়গএগ্ৰাই মোক নিৰ্বাচিত কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ সেৱা আগ বঢ়াবলৈ সুযোগ দিয়াৰ বাবে প্ৰতিজন গড়গএগ্ৰাৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

কাৰ্যকালৰ আৰম্ভণিতে বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহ অনুষ্ঠিত কৰা হৈছিল। এই ক্ৰীড়া সপ্তাহত সকলো বিষয়ববীয়াই নিজ নিজ বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহ সুচাৰুৰূপে চলাই যোৱাৰ লগতে ময়ো সাহিত্য বিভাগৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহ ইংৰাজী বিভাগৰ অধ্যাপিকা শ্যামলীমা শইকীয়া বাইদেউ আৰু ৰসায়ন বিভাগৰ ড° আন্না গগৈ বাইদেউৰ পৰামৰ্শ মৰ্মে আৰু বহু কেইগৰাকী অধ্যাপক-অধ্যাপিকাৰ সহযোগত নিয়াৰিকৈ চলাই যাবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। বিগত বৰ্ষসমূহৰ তুলনাত এই বৰ্ষৰ সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাসমূহত ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ অংশ গ্ৰহণ যথেষ্ট বৃদ্ধি পোৱা দেখা গৈছিল। মহাবিদ্যালয়ৰ সাহিত্য প্ৰতিভা বিকাশৰ ক্ষেত্ৰত ই এক শুভ লক্ষণ বুলি অভিহিত কৰিব পাৰি।

ইয়াৰ উপৰিও অসমৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত হোৱা সাহিত্য প্ৰতিযোগিতাসমূহত অংশ গ্ৰহণৰ বাবে মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল। ইয়াৰে বহু কেইগৰাকী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়ে সফলতা অৰ্জন কৰি মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিবলৈ সক্ষম হৈছিল।

গড়গএগ্ৰাৰ আৱেগৰ আন এক প্ৰতিফলন মুখপত্ৰ 'গড়গএগ্ৰ'। যিসকল ব্যক্তিৰ প্ৰচেষ্টাত 'গড়গএগ্ৰ' আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰি উলিয়াবলৈ সক্ষম হ'লোঁ তেওঁলোক প্ৰত্যেকজনলৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ। এইক্ষেত্ৰত মোক প্ৰতিখোজতে দিহা পৰামৰ্শ দি অহা মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ ড° সব্যসাচী মহন্ত মহোদয়, বিভাগীয় তত্বাৱধায়ক শ্যামলিমা শইয়ীয়া বাইদেউ আৰু আন্না গগৈ বাইদেউৰ লগতে অসমীয়া বিভাগৰ অধ্যাপিকা দেৱযানী বকলীয়াল বাইদেউ আৰু ভূগোল বিভাগৰ অধ্যাপিকা মনোৰমা ফুকন বাইদেউ আৰু ইংৰাজী বিভাগৰ ড° অঞ্জন কোঁৱৰ ছাৰলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ আন বিষয়ববীয়াসকল আৰু প্ৰতিজন গড়গএগ্ৰাৰ পৰা পোৱা সহায়ৰ হাত সদায় শ্ৰদ্ধাৰে সোঁৱৰিম।

পুনৰবাৰ প্ৰত্যেকজন শিক্ষাগুৰু, কৰ্মচাৰীবৃন্দ আৰু গড়গএগ্ৰাক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ এই উৎসাহ আৰু সাহস দিয়াৰ বাবে মোক। এইক্ষেত্ৰত কিমানদূৰ সফল হ'লোঁ সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য বিষয়।

শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে আপোনাসবৰ ওচৰত হোৱা ভুল-ত্ৰুটিসমূহৰ বাবে সকলোকে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা জনাইছোঁ। লগতে হৃদয়ৰপৰা মহাবিদ্যালয়খনিৰ সফলতা কামনা কৰিলোঁ প্ৰতিটো দিশত, প্ৰতিটো খোজত।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

উদয়াদিত্য বৰগোহাঁই
সাহিত্য আৰু আলোচনী সম্পাদক
ছাত্ৰ একতা সভা

তৰ্ক আৰু আনুসংগিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

নমস্কাৰ গ্ৰহণ কৰিব। যিসকল মহান ব্যক্তিৰ ত্যাগ আৰু অহোপুৰুষাৰ্থৰ বলত ইতিহাসে গৰকা গড়গাঁৱৰ বুকুত প্ৰাণ পাই উঠিল গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়, প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল পুণ্যাত্মালৈ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু ভক্তিভৰা প্ৰণিপাত নিবেদিছোঁ।

উজনি অসমৰ শিক্ষানুষ্ঠানসমূহৰ ভিতৰত অন্যতম উচ্চ শিক্ষাৰ প্ৰতিষ্ঠান গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় হৈছে প্ৰত্যেকজন গড়গঞাৰ আৱেগ আৰু স্বাভিমানৰ প্ৰতীক। চাৰিওকাষে সেউজীয়াৰে আৱৰা, শিক্ষাৰ লগতে অন্যান্য সকলো দিশতে আগবঢ়া গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ তৰ্ক আৰু আনুষংগিক বিভাগৰ সম্পাদকৰ গধুৰ দায়িত্ব পালন কৰাৰ সুযোগ এই অভাজনে লাভ কৰিছিলোঁ। দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই ছাত্ৰ একতা সভাই ৰূপায়ণ কৰা বিভিন্ন কাৰ্যাৱলীৰ সৈতে জড়িত থকাৰ উপৰিও মহাবিদ্যালয়ৰ তৰ্ক, কুইজ, বক্তৃতা ইত্যাদি বিষয়ৰ প্ৰতি আগ্ৰহী ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলক বিভিন্ন ঠাইত অনুষ্ঠিত প্ৰতিযোগিতালৈ প্ৰেৰণ কৰাৰ লগতে সঘনাই বিভিন্ন বিষয় সম্পৰ্কত আলোচনাৰ আলোকপাত কৰা হৈছিল।

প্ৰত্যেক বৰ্ষৰ দৰেই ২০১৯ বৰ্ষতো 'তনু কোঁৱৰ সোঁৱৰণী আন্তঃমহাবিদ্যালয় তৰ্ক প্ৰতিযোগিতা' অনুষ্ঠিত কৰা হয়। বিভাগীয় সম্পাদক হিচাপে মই মোৰ সহযোগিতা আগ বঢ়োৱাৰ লগতে ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰত্যেকজন সদস্যই এই অনুষ্ঠানটোত সহযোগ কৰিলে। ২০২০ বৰ্ষৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত কৰা হ'ব বুলি শুনা খবৰটোৱে প্ৰত্যেকৰে মনত যিদৰে আনন্দৰ খোৰাক যোগাইছিল, ঠিক সেদিৰে দায়িত্বভাৰৰ অনুভৱো কৰাইছিল। যুৱ মহোৎসৱ অনুষ্ঠিত হোৱাৰ হেতুকে মহাবিদ্যালয় বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহ অক্টোবৰ মাহতে অনুষ্ঠিত কৰিবলগীয়া হ'ল। পঢ়াৰ সমসাময়িকভাৱে প্ৰত্যেকজন গড়গঞাৰ দায়িত্বভাৰো বাঢ়িল। এইদৰে এৰা-ধৰা, মিলা-প্ৰীতি আৰু সকলোৰে সহায় সহযোগিতাত 'ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱ' নিয়াৰিকৈ অনুষ্ঠিত হৈছিল। এনে এক অনুষ্ঠানৰ অংশীদাৰ হ'বলৈ পাই নিজকে বৰ সৌভাগ্য অনুভৱ কৰোঁ।

এই আপাহতে, মোক সকলো কাম-কাজত সু দিহা পৰামৰ্শ আগ বঢ়োৱা মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা, ইংৰাজী বিভাগৰ সহকাৰী অধ্যাপক বিতুপল বৰগোহাঁই মহোদয়ৰ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিজন শিক্ষাগুৰুৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। প্ৰত্যেকটো অনুষ্ঠানতে তথা অন্যান্য সকলো দিশতে মই ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য নিৰ্বাচিত হোৱাৰ পৰা কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ এই গোটেই সময়ছোৱাত মোক সহযোগ কৰা প্ৰত্যেকজন অগ্ৰজ, বন্ধু-বান্ধৱ তথা অনুজলৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতিৰ কামনাৰে—

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

শব্দশ্ৰী গগৈ
সম্পাদক
তৰ্ক আৰু আনুষংগিক বিভাগ

সংগীত বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠাৰ আঁৰত সেইসকল বৰেণ্য ব্যক্তিলৈ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদন প্ৰাৰম্ভণিতে মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম আৰু ভক্তি নিবেদিছোঁ। তেওঁলোকৰ অহোপুৰুষাৰ্থ চেষ্টা, কষ্ট আৰু ত্যাগৰ ফলশ্ৰুতিতে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ে প্ৰতিষ্ঠা লাভ কৰিলে। এই মহাবিদ্যালয়ৰ গৌৰৱ, স্বাভিমান অক্ষুন্ন ৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰত তেওঁলোকৰ যি অৱদান আৰু মহানুভৱতা সেয়া চিৰদিন চিৰস্মৰণীয় হৈ ৰ'ব।

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সংগীত বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বাচিত হোৱাৰ মূলতে আছিল শুভাকাংক্ষীসকলৰ আন্তৰিকতা, চেষ্টা আৰু সহায়-সহযোগিতা। তেওঁলোক সকলোলৈকে মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা থাকিল। উক্ত পদটিৰ দায়িত্বভাৰ গ্ৰহণ কৰা পাছৰে পৰা সকলোখিনি। দায়িত্ব সুচাৰুৰূপে তথা নৈতিকতাৰে পালন কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিটো কাৰ্যসূচীত পূৰ্ণ সহযোগিতা আগবঢ়োৱাৰ লগতে সংগীতৰ লগত জড়িত প্ৰায়বোৰ অনুষ্ঠান তথা কাৰ্যসূচী শৃংখলাবদ্ধভাৱে আয়োজন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত লক্ষ্য ৰাখিছিলোঁ। মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সমাৰোহত সাহিত্য-সংস্কৃতিৰ অন্তৰ্গত মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিযোগিতাসমূহ সুচাৰুৰূপে পালন কৰাৰ ক্ষেত্ৰত গুৰুত্ব দিছিলোঁ। এইক্ষেত্ৰত শ্ৰদ্ধাৰ শিক্ষাগুৰুসকল যেনে - অঞ্জন কোঁৱৰ, প্ৰণৱ দুৱৰা ছাৰ, দেৱযানী বকলীয়াল বাইদেউয়ে বিশেষভাৱে সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়াইছিল। তেখেত সকললৈ মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা থাকিল। ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ আন্তঃ মহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সংগীতৰ ক্ষেত্ৰত যি সফলতা লাভ কৰিছিল, সেয়া সঁচাকৈ গৌৰৱৰ বিষয় আছিল। কিয়নো শ্ৰেষ্ঠ গায়িকাৰ সন্মানৰ খিতাপ আমাৰ মহাবিদ্যালয়ে লাভ কৰিছিল। মোৰ দায়িত্ব গ্ৰহণৰ কালছোৱাত ইয়াতকৈ সুখবৰ আৰু একো হ'ব নোৱাৰে। নিজকে বহুত সুখী অনুভৱ কৰিছিলোঁ। সেই বিশেষ দিনটো সদায় স্মৰণীয় হৈ ৰ'ব আমাৰ বাবে।

মোক প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰতে উচিত দিহা-পৰামৰ্শ তথা কাৰ্যসমূহ পৰিচালনা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বিভাগীয় উপদেষ্টা শ্ৰদ্ধাৰ দেৱযানী বকলীয়াল বাইদেউৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ মহোদয় শ্ৰদ্ধাৰ ড° সব্যসাচী মহন্ত ছাৰ আৰু ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰতিজন সদস্য-সদস্যালৈ মোৰ ফালৰ পৰা অশেষ ধন্যবাদ। শেষত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ কামনাৰে -

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু ছাত্ৰ একতা সভা

অংকিতা বৰুৱা
সম্পাদক, সংগীত বিভাগ

গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

মই মোৰ সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল মহান ব্যক্তিলৈ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণাম জনাইছোঁ যিসকলৰ প্ৰচেষ্টাত আমাৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় অসমৰ ভিতৰতে আগশাৰী শিক্ষানুষ্ঠান হিচাপে জিলিকি উঠিছে। তাৰোপৰি যিসকল শুভাকাংক্ষীৰ সহায়ত আৰু সহযোগিতাৰ ফলত মই ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে জয়ী হ'লো এই ছেগতে তেওঁলোককো মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এখন মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে মহাবিদ্যালয়খনলৈ সেৱা আগবঢ়াবলৈ পোৱাটো মোৰ বাবে পৰম সৌভাগ্যৰ কথা। সম্পাদক পদ পোৱাৰ পাছত মোৰ কাৰ্যসূচীসমূহ সুকলমে চলাই নিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। এইক্ষেত্ৰত কিমান সফল হ'ব পাৰিলোঁ নেজানো, সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য। গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি মই আন্তঃমহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰতিযোগিতাসমূহৰ বাবে প্ৰস্তুতি চলাবলগীয়া হৈছিল। মোৰ ভাগত পৰিছিল মহাবিদ্যালয়ৰ ক্ৰিকেট আৰু ফুটবল দলকেইটা প্ৰস্তুত কৰা। এই ক্ষেত্ৰত মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা শ্ৰীযুত গুণকান্ত সোণোৱাল ছাৰে যথেষ্ট সহায় কৰিছিল।

ইয়াৰ উপৰিও বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহত মোৰ বিভাগীয় খেলসমূহ অনুষ্ঠিত কৰিছিলোঁ। খেলসমূহ সুচাৰুৰূপে অনুষ্ঠিত কৰা মোৰ কেইজনমান অগ্ৰজ আৰু সহপাঠীয়ে সহায় কৰিছিল।

সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

ধন্যবাদেৰে—

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা

অনুকূল চেতিয়া
গুৰু খেল বিভাগৰ সম্পাদক

লঘু খেল বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

নমস্কাৰ গ্ৰহণ কৰিব। সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে সেইসকল মহান ব্যক্তিক সুঁৱৰিছোঁ, যিসকলৰ মূল্যবান তথা অবিৰত প্ৰচেষ্টাৰ ফলত আহোম ৰাজধানী গড়গাঁৱৰ বুকুত প্ৰাণ পাই উঠে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়। ১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখৰ পৰা বৰ্তমানলৈকে প্ৰতিজন গড়গঞাৱে গৌৰৱৰ প্ৰতীক গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়, লগতে সেইসকল ব্যক্তিলৈ শ্ৰদ্ধা নিবেদিছোঁ যিসকলৰ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা আৰু ত্যাগৰ ফলত বৰ্তমান গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় হৈ পৰিছে গৌৰৱৰ কেন্দ্ৰস্থল তথা মানৱ সম্পদক গঢ় দিয়াৰ অন্যতম স্থল।

ঐতিহ্যমণ্ডিত এই জ্ঞান মন্দিৰটিত নামভৰ্তি কৰাৰ পূৰ্বৰেপৰা মহাবিদ্যালয়ৰ হকে এক সেৱা আগ বঢ়োৱাৰ সপোন আছিল। সেই সপোনে বাস্তৱত ৰূপায়িত কৰিবৰ বাবে মই ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সাধাৰণ নিৰ্বাচনৰ লঘু ক্ৰীড়া সম্পাদকৰ পদটিৰ বাবে প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা আগবঢ়াইছিলোঁ। এই পদত মোক উপযুক্ত হিচাপে বিবেচনা কৰি জয়যুক্ত কৰাৰ বাবে মই মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ ওচৰত চিৰকৃতজ্ঞ হৈ ৰ'ম।

এই কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই মই বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ সন্মুখীন হৈছিলোঁ। মোৰ বিভাগৰ অন্তৰ্গত কাবাডী, বেডমিণ্টনকে ধৰি কেইবাটাও খেলৰ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত কৰা হয়। বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ আৰম্ভণিতে যথেষ্ট অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈছিলোঁ যদিও মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যাপক তথা মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা দিগন্ত কোঁৱৰ ছাৰ আৰু মোৰ কেইজনমান অগ্ৰজ আৰু সহপাঠীৰ পৃষ্ঠপোষকতাত খেলসমূহ সুচাৰুৰূপে অনুষ্ঠিত কৰিবলৈ সক্ষম হ'লোঁ। ইয়াৰোপৰি আন্তঃমহাবিদ্যালয় বেডমিণ্টন আৰু হেণ্ডবল প্ৰতিযোগিতাত মই নিজেও অংশ গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। ডিমৌত অনুষ্ঠিত হেণ্ডবল প্ৰতিযোগিতাত অধিনায়কৰ ভূমিকা গ্ৰহণ কৰি তৃতীয় স্থান লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ।

সদৌ শেষত ছাত্ৰ একতা সভাৰ সকলো বিষয়ববীয়া আৰু মোৰ কাৰ্যকালত সহায় কৰা সকলো অগ্ৰজ আৰু সহপাঠীলৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ। এবছৰীয়া এই কাৰ্যকালত যদি কাৰোবাৰ ওচৰত অজানিতে দোষ কৰিছিলোঁ তাৰবাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰি মহাবিদ্যালয়ৰ উন্নতিৰ কামনাৰে মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিবেদন সামৰিলোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

ছালমান তনবীৰ চৌধৰী
সম্পাদক, লঘু খেল বিভাগ

ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

এসময়ৰ আহোমৰ ৰাজধানী গড়গাঁৱৰ বুকুত ১৯৫৯ চনতেই প্ৰাণ পাই উঠা গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আজিও সগৌৰৱে জিলিকি আছে। প্ৰতিবেদনৰ প্ৰাকক্ষণতে ইতিহাসে গৰকা এই মহাবিদ্যালয়ৰ বুকু জীপাল কৰি তোলা প্ৰত্যেকজন গড়গঞা তথা সেইসকল চিৰনমস্য ব্যক্তিক, যিসকলৰ আশাশুধীয়া প্ৰচেষ্টা তথা হাতৰ পৰশত প্ৰাণ পাই উঠা জ্ঞানৰ প্ৰতীক গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়, যিখন মহাবিদ্যালয়ৰ লগত জড়িত হৈ আছে প্ৰাক্তনসকলৰ চিৰ সেউজ স্মৃতি আৰু বৰ্তমানৰ ভৱিষ্যৎ সেইসকললৈ মোৰ শ্ৰদ্ধা আৰু ভক্তিভৰা প্ৰণিপাত জনালোঁ।

নতুন ভৱিষ্যতৰ পম খেদি, বুকুত বহুত সপোন লৈ এই মহাবিদ্যালয়ত মোৰ কলেজীয়া জীৱনৰ আৰম্ভণি কৰিলোঁ। কিছুদিন মহাবিদ্যালয়ৰ বুকুত ভৰি দিয়াৰ পাছতেই মহাবিদ্যালয়ৰ চাৰিওফালে নতুন ছাত্ৰ একতা সভা গঠনৰ বাবে নিৰ্বাচনী প্ৰক্ৰিয়াৰে তোলপাৰ লাগিল। মই যিহেতু প্ৰথম ষাণ্মাসিকৰ ছাত্ৰী তাতে কলেজখনৰ বিষয়ে সবিশেষ পৰিচিত নহয় গতিকে মই এই নিৰ্বাচনৰপৰা দূৰত আছিলোঁ। কিন্তু হঠাৎ মহাবিদ্যালয়ৰ কেইজনমান অগ্ৰজৰ সাহসত মই এই ছাত্ৰ একতা সভাৰ নিৰ্বাচনৰ বাবে বিশেষ একো নভবাকৈ ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদিকাৰ পদৰ বাবে মনোনয়ন পত্ৰ দাখিল কৰিলোঁ। যদিও এই পদ কাৰ্যনিৰ্বাহ কৰাটো মোৰ বাবে আছিল প্ৰত্যাহ্বানপূৰ্ণ। কাৰণ এই পদটো বিশেষকৈ ল'ৰাৰ বাবেহে বেছি উপযোগী। মই এজনী ছোৱালী আৰু মোৰ বিপৰীতে দুজন ল'ৰা এই পদত মনোনয়ন পত্ৰ দাখিল কৰিছিল। মই এই সকলো সমস্যা ভেদ কৰি মোৰ বন্ধু-বান্ধৱী তথা শুভাকাংশীসকলৰ অশেষ প্ৰচেষ্টা আৰু সহায়ৰ ফলত মই ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভালৈ ক্ৰীড়া বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে নিৰ্বচিত হ'লোঁ। আৰু মই মোৰ কৰ্তব্য সুকলমে সমাপন কৰিম বুলি দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞ হ'লোঁ। ছাত্ৰ একতা সভাৰ প্ৰত্যেকজন সদস্যই মহাবিদ্যালয়খনৰ সৰ্বাংগীন তথা সাংস্কৃতিক, ক্ৰীড়া কলাপ ইত্যাদিকে প্ৰমুখ্য কৰি ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত সমূহ মহাবিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্ভুক্ত যুৱ মহোৎসৱ দৰে এটা অনুষ্ঠান অনুষ্ঠিত কৰিবৰ বাবে আমি সৌভাগ্য লাভ কৰিলোঁ। আমি সকলোৱে লগলাগি এই অনুষ্ঠানটো খুউব সুন্দৰ আৰু শৃংখলাবদ্ধভাৱে কৰিবলৈ সক্ষম হ'লোঁ। এই অনুষ্ঠানত মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা সকলো শিক্ষাগুৰুৱে দেহে প্ৰাণে আমাক সহায় কৰিলে। তাৰবাবে আমি আপোনালোকৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ।

মোৰ সম্পাদকৰ কাৰ্যকালত দিহা পৰামৰ্শ আগ বঢ়োৱা বিভাগীয় উপদেষ্টা ড° জিতু শইকীয়া ছাৰ আৰু মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত হৈ যোৱা যুৱ মহোৎসৱৰ কাৰ্যভাৰ সুকলমে চলাই নিয়াত মোক অশেষ সহায় সহযোগিতা কৰা ড° মহানন্দ তামুলী ছাৰ আৰু মনোৰমা ফুকন বাইদেউলৈ মোৰ তৰফৰপৰা অশেষ কৃতজ্ঞতা তথা শ্ৰদ্ধা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে মোৰ অগ্ৰজ, বন্ধু-বান্ধৱী আৰু শুভাকাংক্ষীলৈ প্ৰতিবেদনৰ জৰিয়তে ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

মানুহ মাত্ৰেই ভুল। গতিকে মোৰ চমু এবছৰীয়া কাৰ্যকালত ভুল হোৱাতো নিতান্তই স্বাভাৱিক। গতিকে অজানিতে ৰৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ, লগতে মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতিকামনা কৰি মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিবেদন সামৰিলোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

ঋতুমণি গগৈ
সম্পাদক, ক্ৰীড়া বিভাগ

সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

নমস্কাৰ গ্ৰহণ কৰিব। সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে যিসকল মহান ব্যক্তিক অশেষ কষ্ট আৰু ত্যাগৰ প্ৰচেষ্টাত ১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে ইতিহাসত জিলিকি পৰা আমাৰ পৱিত্ৰ মন্দিৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়খন প্ৰাণ পাই উঠিছিল, সেই মহান ব্যক্তিসকললৈ মোৰ তৰফৰপৰা আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ। লগতে সেইসকল ব্যক্তিলৈ শ্ৰদ্ধা নিবেদিছো যিসকলৰ যৎপৰোনাস্তি চেষ্টা আৰু ত্যাগৰ ফলত বৰ্তমান গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় হৈ পৰিছে গৌৰৱৰ কেন্দ্ৰস্থল তথা মানৱ সম্পদ গঢ় দিয়াৰ অন্যতম স্থল।

মই ধন্যবাদ জনাইছোঁ সেইসকল শুভাকাংক্ষীক যিসকলৰ সহায়-সহযোগিতা তথা উৎসাহ আৰু সমৰ্থনৰ ফলস্বৰূপে ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমাজ সম্পাদক বিভাগত প্ৰতিদ্বন্দ্বিতা কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ স্বাৰ্থত সেৱা আগ বঢ়োৱাৰ সুবিধা লাভ কৰিলোঁ। সম্পাদক পদ পোৱাৰ পাছত মোৰ কাৰ্যসূচীসমূহ সুকলমে চলাই নিবলৈ চেষ্টা কৰিছিলোঁ। এই ক্ষেত্ৰত কিমান সফল হ'ব পাৰিলোঁ নাজানো, সেয়া আপোনালোকৰ বিচাৰ্য। বিভাগীয় সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰি 'বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া, সাহিত্য আৰু সাংস্কৃতিক সমাৰোহ' আদি প্ৰতিটো অনুষ্ঠানতে মহাবিদ্যালয়ৰ পৰিৱেশ পৰিষ্কাৰ পৰিচ্ছন্ন কৰি ৰখাত বিশেষভাৱে গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছিলোঁ।

মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য হিচাপে সকলো কাৰ্য সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা কৰিবৰ বাবে সু দিহা-পৰামৰ্শ আগ বঢ়োৱা ড° ৰিমঝিম বড়া বাইদেউৰ ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। তদুপৰি অধ্যাপক পৱন গগৈ ছাৰ, মহানন্দ তামুলী ছাৰ, প্ৰসাদজ্যোতি বড়ো ছাৰলৈ মোৰ তৰফৰপৰা ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ। এই সুযোগতে মোৰ সহপাঠী, বন্ধু-বান্ধৱ, অনুজসকল সকলোকে আদি কৰি মোৰ তৰফৰপৰা কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্য হিচাপে মহাবিদ্যালয়ৰ স্বাৰ্থত কাৰ্য কৰি যোৱা এই সময়খিনি মোৰ বাবে এক মধুৰ স্মৃতি হৈ ৰ'ব। সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটিৰ বাবে ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিছোঁ। লগতে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাঙ্গীন উন্নতি কামনা কৰি মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিবেদন সামৰিছোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা

দীপশিখা মেচ
সমাজসেৱা বিভাগৰ সম্পাদক

শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

জ্ঞানৰ মুকুতা সন্ধানী মিলনৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ইতিহাসৰ বুকুত এক উজ্জ্বল মণিকস্বৰূপ। সম্পাদকীয় প্ৰতিৱেদনৰ পাতনি আৰম্ভ কৰাৰ আগেয়ে মই সেইসকল মনিষীক সোঁৱৰিছোঁ যিসকলৰ অশেষ সাধনা আৰু ত্যাগৰ ফল বুৰঞ্জী প্ৰসিদ্ধ গড়গাঁৱত ১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্টেম্বৰত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়খন উন্নতি শিখৰত আগবাঢ়ি গৈছে। মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ আৰু সন্মানীয় শিক্ষাগুৰুসকলৰ লগতে সমূহ কৰ্মীবৃন্দলৈ মোৰ সশ্ৰদ্ধ প্ৰণিপাত জনালোঁ। লগতে মহাবিদ্যালয়খনত জ্ঞান ল'বলৈ অহা মোৰ মৰমৰ অগ্ৰজ-অনুজ, বন্ধু-বান্ধৱক আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে এখন মহাবিদ্যালয়ৰ ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে মহাবিদ্যালয়খনলৈ সেৱা আগবঢ়াবলৈ পোৱাটো মোৰ বাবে পৰম সৌভাগ্যৰ কথা। মই শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ সম্পাদক হিচাপে কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পাছতেই নৱেম্বৰ মাহৰ ২৪ তাৰিখৰ পৰা বাৰ্ষিক সাহিত্য, সাংস্কৃতিক আৰু ক্ৰীড়া সপ্তাহ আৰম্ভ হয়। সেই সপ্তাহত মোৰ বিভাগৰ দায়িত্বত থকা খেলসমূহ ৩০ নৱেম্বৰত অনুষ্ঠিত কৰা হয়। এই বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহত মোক প্ৰতিটো ক্ষেত্ৰত সহায়-সহযোগ কৰা মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা শ্ৰীযুত ডিম্বেশ্বৰ দাস ছাৰক মোৰ ফালৰ পৰা আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু কৃতজ্ঞতা জনালোঁ।

ইয়াৰ পাছতেই ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত আন্তঃমহাবিদ্যালয়ৰ শৰীৰ চৰ্চা বিভাগৰ খেলসমূহৰ ভিতৰত টাইকোৱাণ্ড প্ৰতিযোগিতাত বিবেক গগৈয়ে স্বৰ্ণ পদক লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হয় আৰু ইয়াৰ লগতেই ভাৰোত্তলন প্ৰতিযোগিতাত সুদৰ্শন শইকীয়ায়ে স্বৰ্ণ পদক লাভ কৰি মহাবিদ্যালয়খনলৈ সুনাম কঢ়িয়াই আনে। সদৌ শেষত মোৰ কাৰ্যকালত অজানিতে হৈ যোৱা ভুল-ত্ৰুটিসমূহৰ বাবে আপোনালোক সকলোৰে ওচৰত ক্ষমা প্ৰাৰ্থনা বিচাৰিলোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

মৃন্ময় ৰাজকোঁৱৰ
সম্পাদক, শৰীৰ চৰ্চা বিভাগ

ছাত্ৰ জিৰণী চ'ৰা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

সম্পাদকীয় প্ৰতিবেদনৰ আৰম্ভণিতে মই সেইসকল মনিষীক সুঁৱৰিছোঁ, যিসকল মহানৰ ত্যাগ, অপ্ৰাণ চেষ্টাৰ ফলত ১৯৫৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰত ঐতিহ্যমণ্ডিত আহোমৰ একালৰ ৰাজধানী গড়গাঁৱত মহাবিদ্যালয়খন প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল। বৰ্তমানে যিসকল গণ্য-মান্য মনিষীৰ তত্বাৱধানত মহাবিদ্যালয়খনি উন্নতিৰ পথত দোপত-দোপে আগুৱাই যাব ধৰিছে সেইসকললৈয়ো মোৰ আন্তৰিক শ্ৰদ্ধা আৰু প্ৰণিপাত জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

ইতিহাসৰ পাতত সোণালী আখৰেৰে খোদিত হোৱা আহোমৰ ৰাজধানী গড়াগাঁৱত প্ৰতিষ্ঠিত এই গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত যেতিয়া নামভৰ্তি কৰিছিলোঁ তেতিয়াৰ পৰাই মোৰ মনত এই মহাবিদ্যালয়ৰ হকে সেৱা আগবঢ়োৱাৰ অলেখ হেঁপাহ আছিল। এই আশা বাস্তৱত ৰূপায়িত হয় ২০১৯-২০ বৰ্ষত। বিগত বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাত মই ছাত্ৰ জিৰণি চ'ৰাৰ সম্পাদক হিচাপে মনোনীত হৈছিলোঁ।

কাৰ্যভাৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছতেই মোৰ প্ৰথম কাৰ্য আছিল মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক ক্ৰীড়া সপ্তাহৰ খেলসমূহ সুচাৰুৰূপে অনুষ্ঠিত কৰা। খেলসমূহ অনুষ্ঠিত কৰোঁতে মই পোন প্ৰথমে যথেষ্ট অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈছিলোঁ যদিও বিভাগীয় উপদেষ্টা শ্ৰদ্ধাৰ শ্ৰীযুত ৰক্তিম পাটৰ ছাৰৰ সু-পৰামৰ্শ আৰু সতীৰ্থসকলৰ সহযোগত খেলসমূহ নিয়াৰিকৈ সম্পন্ন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিলোঁ। মহাবিদ্যালয় সপ্তাহত মোৰ বিভাগীয় প্ৰতিযোগিতাসমূহত প্ৰতিযোগীৰ সংখ্যা আৰু যথেষ্ট উৎসাহজনক। প্ৰতিযোগীসকলেও উন্নত মানদণ্ডৰ খেল প্ৰদৰ্শন কৰিছিল।

মোৰ কাৰ্যকালৰ দিনকেইটাত বিভিন্ন ধৰণেৰে পৰামৰ্শ দিয়া তথা সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা শ্ৰীযুত ৰক্তিম পাটৰ ছাৰ তথা সমূহ শুভাকাংক্ষী, অগ্ৰজ-অনুজসকললৈ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা আৰু ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

শেষত বিগত বৰ্ষৰ গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সমূহ বিষয়ববীয়া আৰু মোৰ কাৰ্যকালত সহায়-সহযোগিতা আগবঢ়োৱা বন্ধুসকললৈ কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰি মহাবিদ্যালয়ৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনাৰে মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিলোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

মৃগাংক বৰুৱা
সম্পাদক, ছাত্ৰ জিৰণী চ'ৰা বিভাগ

ছাত্ৰী জিৰণী চ'ৰা বিভাগৰ সম্পাদকৰ প্ৰতিবেদন

"তুমি তোমাৰ লক্ষ্যত উপনীত হ'বলৈ হৃদয়ক সাহসী কৰি তোলা, তেতিয়া দেখিবা যে তুমি কেতিয়াও অকৃতকাৰ্য নোহোৱা"। উইলিয়াম শ্বেক্সপীয়েৰৰ এই কথাষাৰ মোৰ জীৱনৰ লক্ষ্যত আগুৱাই যাব পৰা এক সাহস। এইবাবে প্ৰতিবেদন লিখাৰ আগতে উইলিয়াম শ্বেক্সপীয়েৰে লিখা এই কথাষাৰ লিপিবদ্ধ কৰিলোঁ।

ইতিহাসে গৰকা গড়গাঁৰৰ বুকুত ১৯৬৯ চনৰ ৭ ছেপ্তেম্বৰ তাৰিখে যিসকল পুণ্যাত্মাৰ ত্যাগ আৰু অহোপুৰুষাৰ্থৰ বলত প্ৰাণ পাই উঠিল 'গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়' সেইকল পুণ্যাত্মালৈ শ্ৰদ্ধা আৰু ভক্তিভৰা প্ৰণিপাত জনাইছোঁ। সেইজীয়াৰে হৃদয়ত ৰেখাপাত কৰা সৰ্বতোমুখী প্ৰতিভাৰ অনন্য মিলনথলী গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়। এই মহান মহাবিদ্যালয়ে এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা 'ছাত্ৰ একতা সভা'ৰ ২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰী জিৰণী চ'ৰা বিভাগৰ সম্পাদিকা হিচাপে মোক নিৰ্বাচিত কৰি কলেজৰ প্ৰতি সেৱা আগবঢ়াবৰ বাবে সহায়-সহযোগিতা কৰা প্ৰত্যেকজন গড়গঞাৰ অগ্ৰজ আৰু বন্ধু-বান্ধৱীক মোৰ আন্তৰিক ধন্যবাদ আৰু কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰাৰ লগতে চিৰদিন তেওঁলোকৰ ওচৰত কৃতজ্ঞ।

২০১৯–২০ বৰ্ষৰ যি কাৰ্যভাৰ আহি আমাৰ হাতত পৰিছিলহি সেই সকলো কাৰ্যভাৰ আমি সকলোৱে মিলি আনুষ্ঠানিকভাৱে গ্ৰহণ কৰিছিলোঁ। চাওঁতে চাওঁতে সন্মুখীন হ'বলগা হৈছিল বহু প্ৰত্যাশিত 'বাৰ্ষিক কলেজ সপ্তাহ'ৰ। শিক্ষাগুৰুসকল আৰু সমূহ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ সহযোগত এই বাৰ্ষিক কলেজ সপ্তাহৰ দিনকেইটা অতি সুন্দৰভাৱে অনুষ্ঠিত হৈ যায়। প্ৰত্যেকজন ছাত্ৰ-ছাত্ৰীয়েই পিছ পৰি নাথাকি নিজৰ প্ৰতিভা বিকাশ কৰিবলৈ সকলো প্ৰতিযোগিতাতে অংশ গ্ৰহণ কৰিছিল।

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ দৰে অসমৰ আগশাৰীৰ এখন শিক্ষানুষ্ঠানৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ ছাত্ৰী জিৰণি চ'ৰা বিভাগৰ সম্পাদিকা পদত নিৰ্বাচিত হৈ মনত যথেষ্ট সাহস পালো আৰু দৃঢ় সংকল্প কৰিলোঁ যে, যিমান পাৰো সিমান বিভাগীয় কাম-কাজসমূহ সু-পৰিকল্পিতভাৱে কৰি যাম। মহাবিদ্যালয়ৰ সকলো ছাত্ৰীয়ে যাতে প্ৰয়োজনীয় আটাইবোৰ সা-সুবিধা লাভ কৰে তাৰ বাবে পাৰ্যমানে চেষ্টা কৰিম। মই মোৰ কাৰ্যকালত কিমানখিনি কৰিব পাৰিলোঁ নাজানো, তথাপিও যিমানখিনি কৰিবলগীয়া আছিল চেষ্টাও কৰিছিলোঁ। হয়তো ক'ৰবাত সফলো হৈছিলোঁ। তাৰ বাবে মই সুখী।

এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালত মোক যিসকলে উৎসাহ দিলে, যিসকলে মোক পৰামৰ্শ দিলে, মোক সহায় কৰিলে সকলোৰে ওচৰত মই চিৰকৃতজ্ঞ। সৰ্বপ্ৰথমে মই কৃতজ্ঞতা জনাইছো শ্ৰদ্ধাৰ অধ্যক্ষ মহোদয় আৰু উপাধ্যক্ষ মহোদয়ালৈ। কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ মোক বিভিন্ন দিহা পৰামৰ্শ আগবঢ়োৱা, সহায় সহযোগৰ লগতে উৎসাহ আৰু অনুপ্ৰেৰণা যোগোৱা মোৰ বিভাগীয় উপদেষ্টা শ্ৰীযুতা বণিকা বুঢ়াগোহাঁই বাইদেউলৈ। নানা কামত সহায়ৰ হাত আগ বঢ়োৱা অধ্যাপক পৱন গগৈ ছাৰ তথা মহাবিদ্যালয়ৰ সমূহ শিক্ষাগুৰুলৈ কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

তাৰোপৰি মোক সকলো সকলো সময়তে সহায়ৰ হাত আগবঢ়োৱা দাদা-বাইদেউ আৰু মোৰ বন্ধু-বান্ধৱী সকলোলৈ মোৰ কৃতজ্ঞতা জনাইছোঁ।

সদৌ শেষত মোৰ এই এবছৰীয়া কাৰ্যকালত অজানিতে ৰৈ যোৱা ভুল ত্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত মই ক্ষমা বিচাৰিছোঁ। পোহৰ বিচাৰি গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত সমবেত হোৱা প্ৰতিগৰাকী আলোক সন্ধানী সহযাত্ৰী নিজস্ব গৰিমাৰে মধ্যাহ্ন সুৰুজৰ দৰে দিপ্তীমান হৈ কলেজৰ সুনাম অক্ষুণ্ণ ৰাখক তাকেই আন্তৰিকতাৰে কামনা কৰি মোৰ প্ৰতিবেদন সামৰণি মাৰিছোঁ।

জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়
জয়তু গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় ছাত্ৰ একতা সভা

পূৱালী ৰাজকুমাৰী
সম্পাদক, ছাত্ৰ জিৰণী চ'ৰা বিভাগ

EX-EDITORS OF MAGAZINE

1.	Sri Dandi Gogoi	
2.	Sri Priyabar Gogoi	
3.	Sri Lila Dutta	
4.	Sri Suresh Phukan	
5.	Sri Diganta Gohain	
6.	Sri Durgeswar Bharali	1977-78
7.	Sri Rajib Paniphukan	1979-80
8.	Sri Prahallad Borgohain	1981-82
9.	Sri Jibon Gogoi	1982-83
10.	Sri Pabitra Gohain	1983-84
11.	Sri Pabin Konwar	1984-85
12.	Sri Lohit Sarma	1985-86
13.	Sri Bijit Bora	1986-87
14.	Miss Bulumoni Arandhara	1987-89
15.	Sri Monuj Buragohain	
16.	Sri Biswajit Gogoi	
17.	Sri Papu Gogoi	
18.	Sri Pubajyoti Chutia	1993-94
19.	Sri Pranjal Boruah	1994-95
20.	Sri Pranabjyoti Dutta	1995-96
21.	Sri Anup Kr. Baruah	1996-97
22.	Miss Khyama Gogoi	1997-98
23.	Miss Juli Phukan	1998-99
24.	Sri Jayanta Dehingia	1999-2000
25.	Sri Sanjeeb Puri	2001-02
26.	Sri Diganta Bezbaruah	2002-03
27.	Sri Debajeet Gogoi	2003-04
28.	Sri Anup Gogoi	2004-05
29.	Sri Ratan Konwar	2005-06
30.	Sri Subrata Konwar	2006-07
31.	Sri Bhaskarjyoti Konwar	2007-08
32.	Sri Prathajyoti Duwarah	2008-09
33.	Sri Pabitra Borpatragohain	2009-10
34.	Sri Ashim Moupia	2010-11
35.	Sri Prakash Debnath	2011-12
36.	Sri Barsha Borah	2012-13
37.	Sri Prarthana Buragohain	2013-14
38.	Sri Dimpi Buragohain	2014-15
39.	Sri Rinkumoni Chetia	2015-16
40.	Sri Bhargob Ligira	2017-18
41.	Sri Sagarika Dehingia	2018-19
42.	Sri Udayaditya Borgohain	2019-20

২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ দৃশ্যাংশ

ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ বিজয়ীসকল

কাশ্যপ বুঢ়াগোহাঁই
বাঁহীবাদন আৰু তবলাবাদন প্ৰতিযোগিতাৰ
প্ৰথম স্থান প্ৰাপ্ত

তৰালী চেতিয়া
নিৰ্দিষ্ট বক্তৃতা প্ৰতিযোগিতাত
প্ৰথম স্থান প্ৰাপ্ত

ভাস্কৰ তামুলী
ফটোগ্ৰাফী প্ৰতিযোগিতাত
প্ৰথম স্থান প্ৰাপ্ত

সুমনজিৎ সিং
পাৰ্বতিপ্ৰসাদ গীত প্ৰতিযোগিতাত
দ্বিতীয় স্থান আৰু
জয়ন্ত সংগীত প্ৰতিযোগিতাত
তৃতীয় স্থান প্ৰাপ্ত

লোকনৃত্য প্ৰতিযোগিতাত দ্বিতীয় স্থান প্ৰাপ্ত দলটি

সমবেত সংগীত প্ৰতিযোগিতাত তৃতীয় স্থান প্ৰাপ্ত দলটি

২০২০ বৰ্ষৰ ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ
আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ
শ্ৰেষ্ঠ গায়িকা
অনন্যা গগৈ

দিহানাম প্ৰতিযোগিতাত প্ৰথম স্থান প্ৰাপ্ত প্ৰতিযোগীসকল

শোভনজ্যোতি দুৱৰা

গৌৰাঙ্গ হাজৰিকা

আদিত্য আৰান্ধৰা

ৰূপমজ্যোতি বৰা

২০১৯-২০ বৰ্ষৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত বিভিন্ন কাৰ্যসূচীৰ একাংশ

মহাবিদ্যালয়ৰ বিশেষ মুহূৰ্ত্তৰ কেইখনমান আলোকচিত্ৰ

মহাবিদ্যালয়ৰ সম্পদসমূহ

বেনুধৰ মহন সোঁৱৰণী প্ৰেক্ষাগৃহ

শৈক্ষিক ভৱন

ইনড'ৰ ষ্টেডিয়াম

মহাবিদ্যালয়ৰ খেলপথাৰ

কেন্দ্ৰীয় গ্ৰন্থাগাৰ

অধ্যয়ন কক্ষ

কেণ্টিন

চাও-চিঙ কুঁৱৰী ছাত্ৰীনিবাস

চাও-চিঙ কুঁৱৰী ছাত্ৰীনিবাসৰ অধীক্ষকৰ সৈতে আবাসীসকল

গড়গঞাৰ শিল্প চৰ্চা

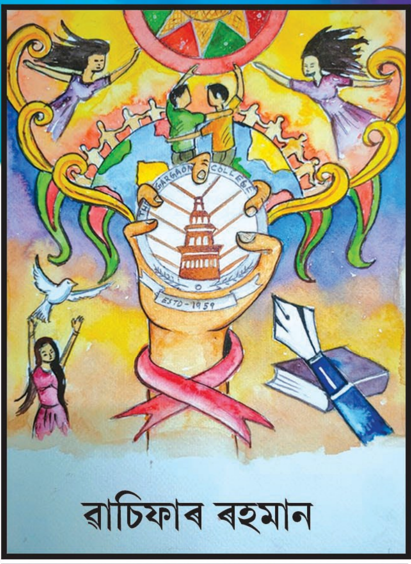

ৰাচিফাৰ ৰহমান

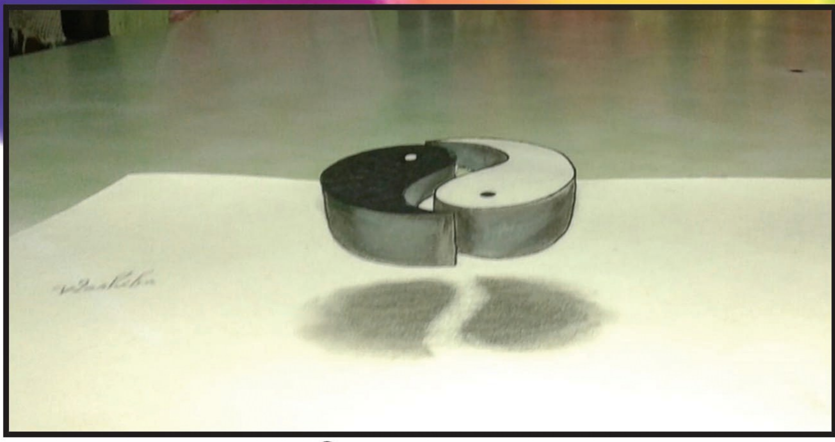

ৰাচিফাৰ ৰহমান

হিমাংশু গগৈ

দীপজ্যোতি গোৱালা

দীপজ্যোতি গোৱালা

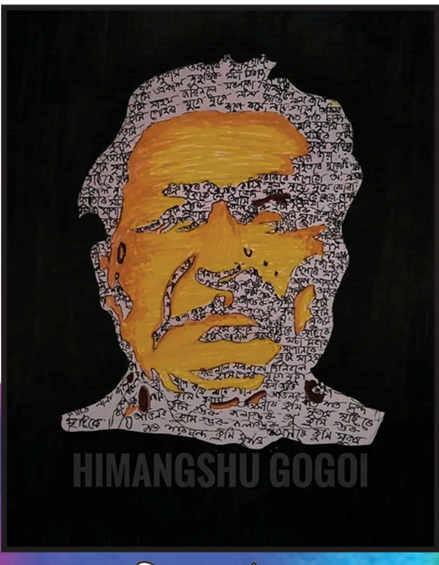

হিমাংশু গগৈ

ত্ৰিবেণী বৰুৱা

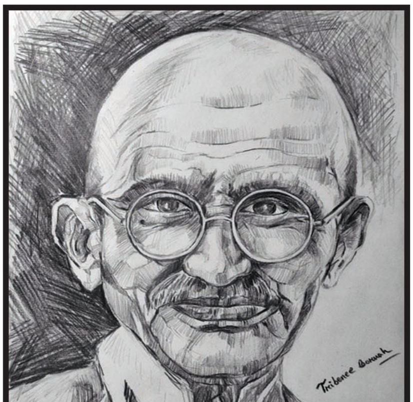

ত্ৰিবেণী বৰুৱা

লেন্সৰ ভাষাৰে

Dharitri Gogoi
©Dhoritri

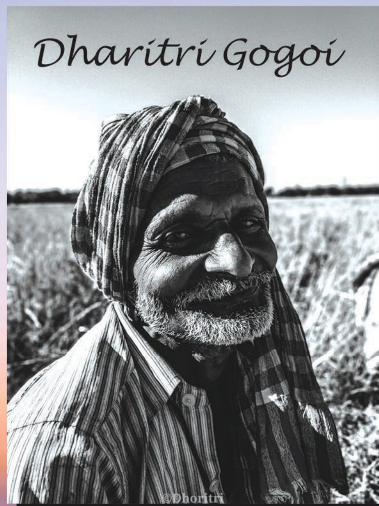
Dharitri Gogoi

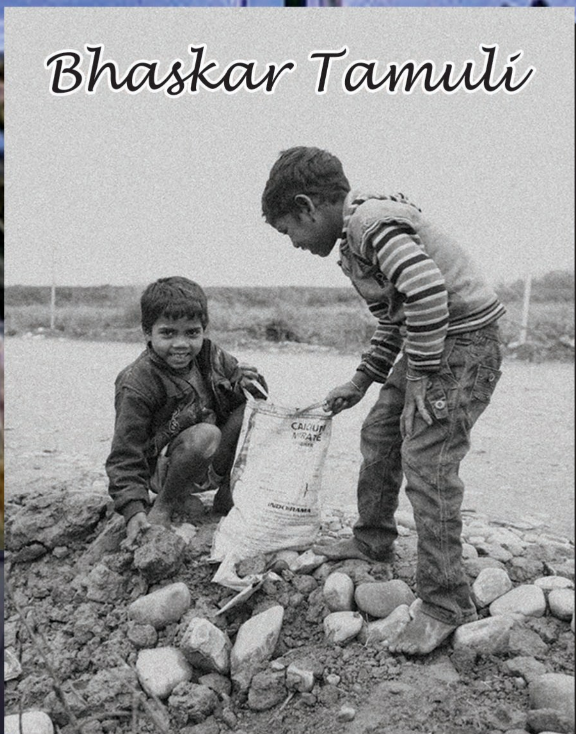
Bhaskar Tamuli

Bhaskar Tamuli

Naruttam Dutta

NSS গোটৰ উদ্যোগত অনুষ্ঠিত বিভিন্ন কাৰ্যসূচী

বাতৰি কাকতৰ পৃষ্ঠাত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ বাৰ্ষিক আলোচনী উন্মোচন

শিমলুগুৰি ঃ নিজা সংবাদদাতা, ৩০ জানুৱাৰীঃ শিৱসাগৰ জিলাৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত আজি এক আড়ম্বৰপুৰ্ণ অনুষ্ঠানৰ মাজেৰে মহাবিদ্যালয়খনৰ বাৰ্ষিক আলোচনী গড়গঞা উন্মোচন কৰা হয়। সৰস্বতী পূজাৰ দিনাই এক আধ্যাত্মিক পৰিৱেশৰ মাজত আজি মহাবিদ্যালয়খনৰ অধক্ষ্য ড° সব্যসাচী মহন্তই আনুষ্ঠানিকভাৱে উন্মোচন কৰে সাগৰীকা দিহিঙীয়াৰ সম্পাদনাত প্ৰকাশিত মহাবিদ্যালয়খনৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখন। উন্মোচনী ভাষণত অধক্ষ্য তথা বিশিষ্ট নিবন্ধকাৰ ড° মহন্তই কয় যে গড়গাঁও মহবিদ্যালয়ৰ ঔৰসত সৃষ্টি গড়গঞা কেৱল মহাবিদ্যালয়খনৰ এখন বছেৰেকীয়া আলোচনী হৈ থকা নাই । গড়গঞা এতিয়া হৈ পৰিছে ঐতিহ্যমণ্ডিত মহাবিদ্যালয়খনৰ এক জীৱন্ত দলিল । মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীসকলৰ সুপ্ত প্ৰতিভা বিকাশৰ এখন মঞ্চলৈ ৰূপান্তৰিত হৈছে গড়গঞা । সেয়েহে পঢুৱৈ সমাজে সৰ্বাংগ সুন্দৰ আলোচনী গড়গঞাক আদৰি ল'ব বুলি আশা প্ৰকাশ কৰে অধ্যক্ষগৰাকীয়ে। মহাবিদ্যালয়খনৰ প্ৰাক্তন সাধাৰণ সম্পাদক হিমাংশু গগৈয়ে আঁত ধৰা উন্মোচনী সভাত মহাবিদ্যালয়খনৰ উপাধ্যক্ষ ড° ৰিণা সন্দিকৈ, বাণিজ্য বিভাগৰ অধ্যাপক অনিল তাঁতী, অসমীয় বিভাগৰ মুৰব্বী অধ্যাপিকা ড° অৰুন্ধতী মহন্ত, অধ্যাপিকা ড° ৰঞ্জনা গগৈ ,তত্ত্বাৱধায়ক অধ্যাপিকা শ্যামলীমা শইকীয়াৰ লগতে গড়গঞাৰ সম্পাদিক সাগৰীকা দিহিঙীয়া উপস্থিত থাকে । শলাগৰ শৰাই আগবঢ়ায় গড়গঞাৰ সম্পাদিকা সাগৰীকা দিহিঙীয়াই ।

পৰীক্ষাৰ মাজতে বিধেয়ক বাতিলৰ দাবীত উত্তাল প্ৰতিবাদ গড়গাঁও কলেজৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ

কেবৰ বিৰোধিতাৰে ৰাজপথত শিক্ষাৰ্থী

বিভিন্ন শ্লোগানেৰে উত্তাল কৰিলে প্ৰতিবাদকাৰীয়ে

FRIDAY, 19 JUNE 2020

এনএছএছ ৰাজ্যিক বঁটাৰ বাবে নিৰ্বাচিত ৰিমঝিম বৰা

গড়গাঁও কলেজৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ বিষয়ালৈ স্বীকৃতি

নিয়মীয়া বাৰ্তা, নাজিৰা, ১৮ জুন ঃ শিৱসাগৰ জিলাৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ কাৰ্যক্ৰম বিষয়া ড° ৰিমঝিম বৰা অসম চৰকাৰৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ ২০১৮-১৯ বৰ্ষৰ ৰাজ্যিক বঁটালৈ নিৰ্বাচিত হৈ মহাবিদ্যালয়লৈ গৌৰৱ কঢ়িয়াই আনিছে। উল্লেখ্য যে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ৰাষ্ট্ৰীয় সেৱা আঁচনিৰ কাৰ্যক্ৰম বিষয়া ৰূপে অতি দক্ষতাৰে মহাবিদ্যালয়ৰ এন এছ এছ গোটৰ স্বেচ্ছাসেৱক-স্বেচ্ছাসেৱিকাসকলৰ সমন্বয়ত ড° বৰাই বিভিন্ন ধৰণৰ সামাজিক আৰু পাৰিপাৰ্শ্বিক কাৰ্যসূচী সম্পন্ন কৰি আহিছে। ইয়াৰ উপৰি ত্ৰিপুৰা, অৰুণাচল, নয়দাকে আদি কৰি ভাৰতবৰ্ষৰ বিভিন্ন ৰাজ্যত অনুষ্ঠিত এন এছ এছ ৰাষ্ট্ৰীয় যুৱ মহোৎসৱত অসমৰ সকলোবোৰ বিশ্ববিদ্যালয় আৰু ১০ পৃষ্ঠাত

আন্তঃমহাবিদ্যালয় যুৱ মহোৎসৱৰ ...

বৰণীয় অভিজ্ঞতাৰ টুকুৰা

নৱজ্যোতি বড়া

কেবৰ বিৰুদ্ধে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত সংবাদমেল

হাঁহচৰাৰ এজন প্ৰতিবেদক আৰু শিমলুগুৰিৰ নিজা প্ৰতিবেদক, ৩ ডিচেম্বৰ ঃ নাগৰিকত্ব সংশোধনী বিধেয়কক লৈ বিভিন্ন মহাবিদ্যালয়, বিশ্ববিদ্যালয়ে প্ৰতিবাদ অব্যাহত থকাৰ সময়তে এইবাৰ সৰৱ হৈ উঠিছে শিৱসাগৰৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজ। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকলৰ মন্তব্য 'অসমীয়া মানুহ সহজ সৰল হ'ব পাৰে, কিন্তু মূৰ্খ নহয়।' কটন বিশ্ববিদ্যালয়, বি বৰুৱা মহাবিদ্যালয়ৰ পাছতে এইবাৰ নাগৰিকত্ব সংশোধনী বিধেয়ক তথা কেবৰ বিৰুদ্ধে সোচ্চাৰ হৈ পৰিছে শিৱসাগৰৰ ঐতিহ্যমণ্ডিত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভা। আজি মহাবিদ্যালয়ৰ প্ৰাংগণত অনুষ্ঠিত কৰা এক সংবাদমেলত গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকলে বিৰোধিতা কৰে নাগৰিকত্ব সংশোধনী বিধেয়কৰ। গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত অনুষ্ঠিত এই সংবাদ মেল যোগে মহাবিদ্যালয়ৰখনৰ ছাত্ৰ একতা সভাৰ সদস্যসকলে নাগৰিকত্ব সংশোধনী বিধেয়কখনৰ বিৰুদ্ধে গড়গাঁৱৰ ছাত্ৰ সমাজৰ জনমত গঠনৰ উদ্দেশ্যে ব্যাপকভাৱে প্ৰচাৰ চলোৱা হ'ব বুলি ঘোষণা কৰাৰ লগতে এই বিধেয়কৰ বিৰুদ্ধে ইতিমধ্যে তীব্ৰ সংগ্ৰাম অব্যাহত ৰখা কটন বিশ্ববিদ্যালয়, ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আৰু গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজৰ সপক্ষে মুকলি আৰু পূৰ্ণ সমৰ্থন আগবঢ়াইছে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাই। নাগৰিকত্ব সংশোধনী বিধেয়ক বাতিল নকৰা পৰ্যন্ত এই বিধেয়কৰ সমৰ্থনকাৰী কোনো ৰাজনৈতিক নেতাক গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ত আনুষ্ঠানিকভাৱে প্ৰৱেশ নিষেধ কৰাৰ সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিছে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ একতা সভাই। ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ অন্তৰ্গত মহাবিদ্যালয়ৰ ষাণ্মাসিক পৰীক্ষা চলি থকাৰ মাজতে নাগৰিকত্ব সংশোধনী বিধেয়কৰ বিৰুদ্ধে গড়গাঁও মহাবিদ্যালয়ৰ ছাত্ৰ সমাজে কাইলৈ এক বৃহৎ অৱস্থান ধৰ্মঘট কাৰ্যসূচীও ৰূপায়ণ কৰিব বুলি সংবাদ মেল যোগে জানিবলৈ দিয়ে।

★ ববী বড়া

গড়গঞালৈ একলম...

যুৱ মহোৎসৱ ঃ অনুভৱ আৰু প্ৰত্যাশা

পাপৰি বৰা

গড়গাঁও মহাবিদ্যালয় আলোচনী